ពិភពលោកនៃព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ

អ្នករៀបរៀង: លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យ៉ុង ជុន

ITCS

អារម្មណ៍កថា៖

ខ្ញុំបានអធិស្ឋានថាសូមឲ្យការកែសម្រួលជាភាសាខ្មែររបស់ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិនេះនឹងត្រូវបានបោះពុម្ពចេញមកនៅក្នុងពេលឆាប់ៗនេះសំរាប់ការងារពន្ធកិច្ច សំរាប់ការបណ្តុះនូវចំណេះដឹងពីព្រះដែលមានភាពជាអ្នកកំណែទម្រង់ និង សេចក្តីជំនឿផងដែរ ការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះនៅក្នុងក្រុមជំនុំខ្មែរ។ ទោះជាការកែសម្រួលជាភាសាអង់គ្លេសនិងកូរ៉េត្រូវបានបោះពុម្ពរួចក៏ដោយ ខ្ញុំនៅតែត្រូវការការកែសម្រួលជាភាសាខ្មែរសំរាប់វគ្គអប់រំតូចៗជាមួយនឹងលោកគ្រូគង្វាលផ្សេងៗនៅតាមតំបន់ផ្សេងៗ និង គ្រូៗដែលបង្រៀនគម្ពីរនិងអ្នកដឹកនាំផងដែរ។ ជាចុងក្រោយមានអ្នកបកប្រែមួយចំនួនដែលបានលះបង់ពេលវារបស់ពួកគេសំរាប់ការងារនេះ។ ខ្ញុំសូមអរគុណសំរាប់ពួកគេសំរាប់ការសហការនៅក្នុងអង្គព្រះគ្រិស្ទ៖ លោក ឈីង ធី កញ្ញា ខន ស្រីលក្ខ័ កញ្ញា ទុយ គីមអេង កញ្ញា ភេន សុធី លោក ជៀប វិជ្ជា លោក អាំ ទូច លោក យឹម កុសល កញ្ញា វិញ ស្រីរៀ និងកញ្ញា ជា សុខេន។ ជាពិសេសអ្នកជំនួយការចម្បងរបស់ខ្ញុំ កញ្ញា ខន ស្រីលក្ខ័ ដែលបានផ្តល់នូវការលះបង់ដោយមានការតាំងចិត្តនឹងតស៊ូនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ព្រះគម្ពីររហូតការបោះពុម្ពសៀវភៅចេញមក។ ជាពិសេសនោះខ្ញុំបានមើលឃើញពីការលះបង់សំងាត់គឺជាក្រុមជំនុំដើមនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ក្រុមជំនុំពេនីអែលប្រេសប៊ីធៀរៀន និង អ្នកឧបត្ថម្ភមួយចំនួន សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ សិស្សនៅ ITCS របស់ខ្ញុំ ក្រុមជំនុំប្រេសប៊ីធៀរៀនកម្ពុជា និង ក្រុមជំនុំកោសិការបស់ក្រុមជំនុំពេនីអែលកម្ពុជាសំរាប់ពន្ធកិច្ចក្នុងការអប់រំដែលរឹងមាំ។ ខ្ញុំសូមអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រិស្ទជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំដែលបានផ្តល់នូវការបើកសំដែងដល់ខ្ញុំនៅក្នុងពេលដែលខ្ញុំមានការទុក្ខលំបាក។ ហើយព្រះទ្រង់ជ្រាបពីការស៊ូទ្រាំរបស់ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំ គីមប៊ីលី និង កូនស្រីគួឲ្យស្រឡាញ់ទាំងបីរបស់ខ្ញុំ អេសធើរ ស្សារុន និង មារី ដែលបានផ្គត់ផ្គង់នូវគ្រិះដ៏រឹងមាំសំរាប់ពន្ធកិច្ចនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ ខ្ញុំគួរតែរក្សាការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់។ ខ្ញុំអធិស្ឋានថាសៀវភៅទាំងនេះនឹងអាចជាជំនួយដ៏សំខាន់សំរាប់ជួយឲ្យស្គាល់ព្រះគ្រិស្ទនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ព្រះគម្ពីរ នៅពេលដែលនរណាម្នាក់ជួបជាមួយនឹងសៀវភៅនេះ។

១៥ វិច្ឆិកា ២០១៦

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យ៉ុងជុន ពេសកជននៅកម្ពុជា

ពិភពលោកនៃព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ

សេចក្ដីណែនាំ:

ព្រះគម្ពីរជាការបើកសំដែងពិសេស។ ការបើកសំដែងគឺជាការបកយកនូវរាំងននគ្រប ចេញពីអ្វីមួយ។ ដូចនេះពេលដែល យើង រៀនពីព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និង ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ថាគ្រប់ ទាំងកណ្ឌគម្ពីរទាំងអស់ មានការពាក់ពន្ធ័គ្នាទៅវិញទៅមក ដូចជាដើមឈើមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងឫសរបស់វាដែរ ឬ ជាទំនាក់ទំនងមួយដែលមានរបៀបរៀបរយរវាង ប្រព័ន្ធផ្នែកខាងក្នុង នឹង ប្រព័ន្ធផ្នែកខាងក្រៅ នៅខាងក្នុងផ្នែក ផ្សេងៗនៃខ្លួនមនុស្ស —ជាលំហូរ នៃជីវិត។ ការនេះរួមជាមួយ ច្បាប់របស់វិទ្យាសាស្ត្រដែរ ប៉ុន្តែលើសពីនោះទៅទៀត។ ១) យើងត្រូវតែបក ស្រាយព្រះគម្ពីរដោយប្រើព្រះគម្ពីរ។ ២) ព្រះគម្ពីរប្ញូកជាមួយពន្លឺនៃការប្រោសលោះ តាមគោលលិទ្ធិរបស់ពួកអ្នកកំនែ ទម្រង់ដែរ។ ដូចនេះនៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលការបើកសំដែងដោយប្រុង ប្រយត្ននោះ — ការបើកសំដែងដោយ រូបភាព និង ការបើកសំដែងដោយការពន្យល់-យើងអាចមើលឃើញពន្លឺ នៃកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ដោយការបក ស្រាយរូបភាពដោយការពន្យល់ ឬ ការពន្យល់ជាមួយរូបភាព។ ការបើកសំដែងនៃការប្រោសលោះត្រូវតែ បានយល់នៅ ក្នុងព្រះគ្រិស្ទ ឬ ត្រូវតែបានរួបរួម នឹង បកស្រាយ។ នៅក្នុងការបើកសំដែងទាំងនោះ កណ្ឌគម្ពីរលោកុប្បត្តិ គឺជាគន្លឹះមួយ សំរាប់បើកនូវការបើកសំដែងផ្សេងទៀត ដែរ។ ឧទាហរណ៍ ការបើកសំដែងរបស់កណ្ឌគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ត្រូវតែបានសំរេច បំពេញដោយការបើកសំដែងរបស់កណ្ឌគម្ពីរ យ៉ូហាន។

1. លំដាប់លំដោយរបស់កណ្ឌគម្ពីរលោកុប្បត្តិ

1) ការវាយតម្លៃនៃកណ្ឌគម្ពីរលោកុប្បត្តិ

2) ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះអាទិករ (លោកុប្បត្តិ ១:១-១៨)

3) សួនច្បារអេដែន (លោកុប្បត្តិ ២:១-៣:២៤)

4) ការថ្វាយបង្គំដ៏ពិត (លោកុប្បត្តិ ៤:១-៦)

5) ការតាំងសញ្ញែនព្រះគុណជាមួយលោកណូអេ (លោកុប្បត្តិ ៦:១-៨:២២)

6) ព្រះគុណនៃធម្មជាតិ (លោកុប្បត្តិ ៩:១-១៧)

7) ឫសដ៏រឹងមាំរបស់ដំណឹងល្អ (លោកុប្បត្តិ ១០:១-៣២)

8) ការតាំងសញ្ញារបស់លោកអ័ប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១២:១-១៩:៣២)

9) លោកអ័ប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ២០:១-២៤:៦៧)

10) លោកអ៊ីសាក់ (លោកុប្បត្តិ ២៥:១-២៦:៣៥)

11) លោកយ៉ាកុប (លោកុប្បត្តិ ២៧:១-៣៦:៤៣)

12) លោកយ៉ូសែប (លោកុប្បត្តិ ៣៧:១-៥០:២៦)

2. ឯកសារយោង

1) Yun Sun Park, *The Commentary of Genesis in the Old Testament*
2) Keil & Delitzh, *The Commentary of Genesis*
3) M. G. Kline, *Pentateuch Lecture*
4) Dillmann & Longman, *The Introduction of the O. T.*
5) E. J. Young, *The introduction of the O. T.*
6) Geerhardus Vos, *Biblical Theology*
7) Bruce Waltke, *Genesis, a Commentary*

មេរៀនទី១ គោលគំនិតនៃរូបភាព-ការវាយតម្លៃនៃកណ្ឌគម្ពីរលោកុប្បត្តិ

1. រូបភាពទាំងមូល-ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិបានចាប់ផ្តើមដោយការបើកសំដែងពីការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ ព្រះ។

2. ត្រីកោណ-ការបង្កបង្កើតជាកិច្ចការដែលព្រះបានចាប់ផ្តើមជាមួយគោលការនៃស្ថានសួគ៌អំពីព្រះត្រៃឯក។

3. រូបភាពប្រាំមួយដែលពង្រីកត្រីកោណ-ការបង្កបង្កើតផ្ទៃមេឃនិងផែនដីដែលពេញដោយលក្ខណៈរបស់ព្រះ។

1) រូបភាពទីមួយ និង ទីបួន-ការបង្កបង្កើតថ្ងៃទីមួយ (ពន្លឺ) និង ការបង្កបង្កើតនៅថ្ងៃទីបី (ព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ និង ផ្កាយ)

2) រូបភាពពីរ និង ទីប្រាំ-ការបង្កបង្កើតនៅថ្ងៃទីពីរ (ផ្ទៃមេឃនិងផែនដី) និង ការបង្កបង្កើតនៅថ្ងៃទីបួន (គ្រប់ប្រភេទនៃសត្វស្លាប និង ត្រី)។

3) រូបភាពទីបី និង រូបភាពទីប្រាំមួយ-ការបង្កបង្កើតនៅក្នុងថ្ងៃទីបី (ផ្ទៃដី) និង ការបង្កបង្កើតនៅថ្ងៃ ទីប្រាំមួយ (សត្វ រុក្ខជាតិ និង មនុស្ស)។

4. រូបភាពដប់ខាងក្រោម និង ព្រួញនៃការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ-ពូជពង្សទាំងដប់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ លោកុប្បត្តិ។

1) រូបភាពទីមួយ-ការបង្កបង្កើតផ្ទៃមេឃ និង ផែនដី

2) រូបភាពទីពីរ-ពូជពង្សរបស់អ័ដាម

3) រូបភាពទីបី-ពូជពង្សរបស់ណូអេ

4) រូបភាពទីបួន-ពូជពង្សរបស់លោកណូអេ និង កូនៗរបស់គាត់

5) រូបភាពទីប្រាំ-ពូជពង្សរបស់សឹម

6) រូបភាពទីប្រាំមួយ-ពូជពង្សរបស់តេរ៉ា

7) រូបភាពទីប្រាំពីរ-ពូជពង្សរបស់អ៊ីស្មាអែល

8) រូបភាពទីប្រាំបី-ពូជពង្សរបស់អ៊ីសាក់

9) រូបភាពទីប្រាំបួន-ពូជពង្សរបស់អេសាវ

10) រូបភាពទីដប់-ពូជពង្សរបស់យ៉ាកុប។

មេរៀនទី1៖ ការវាយតម្លៃនៃព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ

1. ជីវៈប្រវត្តិ និង ការវាយតម្លៃ

ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិបានចាប់ផ្តើមជាមួយ “ហើយកាលដើមដំបូងឡើយ (ប្រ៊ីស្ទីត)។” ទាំងហាសិបជំពូកបើក បង្ហាញ ពីប្រវត្តិសាស្រ្តនៃការបង្កបង្កើតរហូតដល់ប៉មបាបិល (១-១១) ហើយក៏បានបើកបង្ហាញពី ប្រវត្តិសាស្រ្ត របស់មនុស្សចាប់ពីលោកអ័ប្រាហាំរហូតដល់យ៉ូសែប (១២-៥០)។ ១១ ជំពូកដំបូងណែនាំអំពី ព្រះដ៍ ជាព្រះ អាទិករ ដើមដំបូងនៃជីវិត ដើមដំបូងរបស់អំពើរបាប ដើមដំបូងនៃការកាត់ទោស ដើមដំបូងនៃ ក្រុមគ្រួសារ ដើមដំបូងនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ និង ដើមដំបូងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ហើយផ្នែកដែល នៅសល់ផ្តោត ទៅលើពូជពង្សទាំងបួន: លោកអ័ប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក់ លោកយ៉ាកុប និង លោកយ៉ូសែប ដែលជាបិតា នៃសេចក្តីជំនឿ។ ចាប់ពីពួកគាត់មកសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបាន ចាប់ផ្តើមមាន ឡើងនៅលើផែនដី ហើយព្រះគ្រិស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់របស់ យើងបានប្រសូតចេញពីពួកគេមកនៅក្នុងលោកិយ នេះ។

1) ចំណាងជើង:

2)គោលបំណង: កណ្ឌាគម្ពីរនេះផ្តោតសំខាន់ទៅលើការស្តាឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះតាមរយៈគោល ការណ៍ការរៀបចំនៃសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលពួកកូនចៅអ៊ីស្រាបានចេញមកពីស្រុកអេស៊ីពមក ដើម្បីនឹង សំរេច បំពេញតាម គោលការរបស់ព្រះ។

3) ការសង្ខេប:

ផ្ទៃរឿង	ព្រិត្តិការណ៍ធំៗទាំងបួន				មនុស្សដែលអស្ចារ្យទាំងបួន		
ការបែងចែក	ការបង្កបង្កើត ១- ២	ការធ្លាក់ចុះ ៣ - ៥	ទឹកជំនន់ ៦ - ៩	ជាតិសាសន៍ ១០ - ១១	អ័ប្រាហាំ ១២- ២៤	អ៊ីសាក់ ២៥- ២៦	យ៉ាកុប ២៧ - ៣៦
ចំណងជើង	យុគប្រវត្តិសាស្រ្ត (ដើមដំបូងនៃមនុស្សជាតិ)				ប្រវត្តិរបស់ពូជាសាសន៍ (ដើមដំបូងរបស់ពួកហេព្រើរ)		
ទីកន្លែង	ជាង២០០០ឆ្នាំមុន (២០% នៃព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ)				ប្រហែលជាជាង ៣០០ ឆ្នាំមុន (៨០% នៃលោកុប្បត្តិ)		

4) ការពន្យល់

(1) ការបង្កបង្កើតផ្ទៃមេឃ និង ផែនដី (១:១-២:៣)

អំណាចចេស្តាទោល

ល្អហើយ

ហេស្សាមើរុន-ទ្រឹស្តីនៃការបង្កបង្កើតថ្ងៃទីប្រាំមួយ

ហេឡូហ៊ីម-ព្រះ ជាប្រភពនៃអំណាច

ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិជំពូកមួយមិនមែនជាការប្រឌិតរឿងព្រេងនោះទេ។

(2) កំណើតនៃផ្ទៃមេឃ និង ផែនដី ២:៤-៤:២៦

1] "ទាំងនេះជាជំនាន់នៃផ្ទៃមេឃ និង ផែនដី" (១១ដង)

2] ២:៤-៤:២៦ មិនមែនជាការកត់ត្រាអំពីការបង្កបង្កើតទ្វេនោះទេ ប៉ុន្តែជាសភាពដើមរបស់មនុស្ស-ការបង្កើត និង ប្រវត្តិសាស្រ្តរបស់មនុស្ស។

- ២:២៤ — "ដោយហេតុនោះបានជាមនុស្សប្រុសនឹងលាចេញពីឪពុកម្តាយខ្លួន ទៅនៅជាប់នឹងប្រពន្ធ វិញ ហើយអ្នកទាំងពីរនោះនឹងត្រឡប់ជាសាច់តែមួយសុទ្ធ។"
- អត្ថន័យទាំងមូលនៃជំពូកទី ២២ បានផ្តល់ពីរបៀបបង្កើតសួនច្បារអេដែន។
- រូបធាតុដើមនៃការបង្កបង្កើតរបស់ព្រិត្តិការណ៍មិនបានលេចឡើងនៅក្នុងជំពូកទីពីរទេ។

3] ការជំទាស់មួយមិនបានស្ថិតស្ថេរនៅចន្លោះជំពូក១ និង ជំពូក២។

- លំដាប់លំដោយនៃការបង្កបង្កើត
- គោលគំនិតរបស់ព្រះអម្ចាស់

4] ជំពូកទីបីមិនមែនជារឿងប្រឌិតទេ ប៉ុន្តែជាហេតុការណ៍ជាក់ស្តែងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។
5] គោលបំណងជំពូកទី៤បានបង្ហាញពីការផ្តេផ្តាចិត្តយ៉ាងរហ័សនៃអំពើរបាប។

(3) ពូជពង្សរបស់អ័ដាម ៥:១ - ៦:៨

1] ៤ៈ:១៧ ខាងក្រោម ពូជពង្សរបស់កាអ៊ីន ៤ៈ:១៧ ត្រូវបានដាក់ចូល។ ជំនាញនៃការសរសេររបស់លោកម៉ូសេ (២៥ៈ:១២-១៩)។

2]មានចំនុចស្រដៀងគ្នានៅក្នុងឈ្មោះពូជពង្សដែលបានលេចឡើង នៅក្នុងជំពូក ៤-៥។

3] ជំពូកទី៥ មិនមែនជាគោលបំណងដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងរបាក្យត្រ។

4] ៦:១-៨- ជាសេចក្តីផ្តើមដែលបានបង្ហាញពីអំពើរបាបរបស់មនុស្ស ដែលបាននាំយកទឹកជំនន់នៃការកាត់ទោស និង សេចក្តីសុចរិតរបស់លោកណូអេ។

(4) ពូជពង្សរបស់លោកណូអេ ៦:៩-៩:២៩

1] មូលហេតុនៃទឹកជំនន់នោះជាការសំរេចបំពេញនៃអំពើរបាបរបស់មនុស្សនៅក្នុងពិភពលោក។

2] គោលបំណងរបស់ទឹកជំនន់គឺដើម្បីនឹងបំផ្លាញមនុស្សជាតិទាំងអស់។

3] ចំនុចដែលផ្តោតសំខាន់ទៅលើនៅក្នុងអត្ថបទនោះជាសេចក្តីសង្គ្រោះដល់អ្វីដែលនៅសេសសល់។

4] ការស្តាប់បង្គាប់របស់លោកណូអេ
នៅក្នុងខែទីពីរ នៅក្នុងថ្ងៃទី ១៧ ពួកគេបានចូលទៅក្នុងទូក (៧:១១-១២)

ភ្លៀងធ្លាក់រយៈពេល៤០ថ្ងៃដោយឥតឈប់ឈរ

ទឹកនៅលើផែនដីអស់រយៈពេល ១៥០ ថ្ងៃ។

ប្រាំពីរជំហ៊ានក្នុងការកាត់បន្ថយទឹកពីលើផែនដី។

5] ទឹកជំនន់មាននៅពាសពេញផែនដីទាំងមូល។

6]ព្រះអម្ចាស់បានអះអាងថាទ្រង់នឹងមិនបំផ្លាញផែនដីដោយសារទឹកទៀតឡើយ ហើយផែនដីនឹងបានពរដោយ សារសិម។

(5) ពូជពង្សរបស់កូនចៅលោកណូអេ ១០:១-១១:៩

1] គ្រប់ទាំងមនុស្សជាតិនឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់នៅលើផែនដី។

2] ជំពូកទី១០ និង ទី១១មានអ្នកនិពន្ធតែមួយ។

(6) ពូជពង្សរបស់សិម ១១:១០-២៦

1] ស្រដៀងនឹងជំពូកទី៥ ពូជពង្សនៃរាស្ត្ររើសតាំងរបស់ទ្រង់។

(7) ពូជពង្សរបស់តេរ៉ា

1] ជីវិតរបស់អ័ប្រាហាំ ជាពួយុកោ

គាត់បានទទួលទឹកដីដូចការសន្យា

គាត់ទទួលកូនចៅយ៉ាងច្រើន

គាត់បានទទួលការសន្យានៃព្រះពរសំរាប់សកលលោកទាំងមូល។

2] តើយើងអាចបកស្រាយជីវិតរបស់អ័ប្រាហាំដោយរបៀបណា?

(8) ពូជពង្សរបស់អ៊ីស្មាអែល ២៥:១២-១៨

(9) ពូជពង្សរបស់អ៊ីសាក់ ២៥:១២-១៨

1] ភស្តុតាងនៃបុរាណវិទ្យា

ណូស្ស៊ូ (ធូឈីទីឡា)

ធាម៉ៀ

ណាឈីរ៉ា

យ៉ាកុប (ព្រះបានថៃរក្សារ)

(10) ពូជពង្សរបស់អេសាវ ៣៦:១-៣៧:១

1] ៣៦:៣១

មានភស្តុតាងដែលថាស្តេចរបស់អ៊ីដំមគឺជាមនុស្សដូចជាលោកម៉ូសេ។ (ប៉ៃតង)

(11) ពូជពង្សរបស់យ៉ាកុប ៣៧:២-៥០:២៦

1] ជំពូក ៤៩ មិនមែនជាពាក្យរបស់យ៉ាកុបទេ។

2] ឥរិយាបថដែលមានពរនៃការទស្សទាយរបស់យ៉ាកុប។

[សំនួរទី1] ចូរអានមេរៀនទីមួយម្តងទៀត រួចចូរឆ្លើយនឹងសំនួរដូចតទៅនេះ។

1. ចូរឱ្យឈ្មោះបុគ្គលសំខាន់ៗទាំងបួន ជាអ្នកនៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ។ — អ័ដាម ណូអេ អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក់ និង យ៉ាកុប។

2. ចូរនិយាយត្រួសៗពីគ្រោងរបស់ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ។ — ជំពូក ១-១១: យុគប្រវិត្តិសាស្ត្រ ១២-៥០: ប្រវត្តិពួកព្ទយុកោ។

3. ចូរអានព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ១:២៦-២៧ ហើយអនុវត្តគោលការណ៍ ពបសឧប ចេញពីអត្ថបទ។

(1)"ដូចជារូបយើង" (២៦-២៧)-ព្រះត្រៃឯករូបឆ្លុះដើមរបស់មនុស្ស។ = ខ្ញុំគួរតែស្វែងរករូបឆ្លុះដើមរបស់ ខ្ញុំចេញពី ព្រះត្រៃឯក: ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ គឺជារូបឆ្លុះដ៏ពិតរបស់ខ្ញុំ។ ការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះ របស់ព្រះត្រូវតែបានរកឃើញដោយ ការតភ្ជាប់ទៅនឹងបទគម្ពីរ ដែលជាប្រភពនៃធាតុទាំងបី (ម៉ាថាយ ២៣:២៣)។

(2)"ឱ្យមានអំណាចលើ..."(២៦)-ព្រះដែលជាអ្នកតែងតាំងមនុស្សឱ្យបានក្លាយជាអ្នកបំរើនៅក្នុងគ្រប់របស់ ទាំងអស់ ។ = ខ្ញុំមិនមែនជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើរបស់ទាំងអស់។ក្នុងនាមជាអ្នកគ្រប់គ្រប់ ខ្ញុំគួរតែរស់នៅក្នុងភាព ជាម្ចាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ។ ដោយសារតែខ្ញុំត្រូវតែរាយការពីអ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើ ទៅកាន់ ព្រះអម្ចាស់ជាម្ចាស់ដ៏ពិត និង និងឹទ្រង់នឹងវាយតម្លៃពីកិច្ចការនោះ។ ខ្ញុំត្រូវតែដឹងពីភាពជាអ្នក បំរើនៅក្នុងពេល របស់ខ្ញុំ រូបកាយរបស់ខ្ញុំ អំណោយទានរបស់ខ្ញុំ និង សម្ភារៈរបស់ខ្ញុំ។

(3) "ជាប្រុសជាស្រី" — "ព្រះបានបង្កើតមនុស្សជាប្រុសជាស្រី" = វប្បធម៌មនុស្សខ្ទើយបានចូលមក នៅក្នុងក្រុម ជំនុំ ប៉ុន្តែយើងគួរតែឈរមុាំនៅលើរបៀបរៀបរយនៃការបង្កបង្កើត។ ព្រះជាម្ចាស់មិនបាន បង្កើតភេទទីបីនៅលើ ផែនដីនោះ ទេ។

2) អំពើរបាប-គ្មាន

3) ការសន្យា-គ្មាន

4) ឧទាហរណ៍-ឧទាហរណ៍ដែលព្រះទ្រង់បានធ្វើការយ៉ាងមានតម្លៃជាច្រើនជាងមនុស្ស (26)=ខ្ញុំគួរតែស្មោះ ត្រង់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានដាក់មកសំរាប់ខ្ញុំ។ កិច្ច

ការនៅក្នុងជីវិតខ្ញុំ ហើយវានឹងដើរខាង មុខនៃជីវិតរបស់ខ្ញុំ។

5) បញ្ញាត្តិ-គ្មាន

សេចក្តីពិត- ខ្ញុំត្រូវបានបង្កើតមកនៅក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះគួរតែរស់នៅសំរាប់កិច្ចការដែលទ្រង់បានផ្តល់មកខ្ញុំ។ ពីព្រោះ ខ្ញុំកើតមក ដោយសារតែកិច្ចការនោះ។

មេរៀនទី២ គោលគំនិតនៃរូបភាព-ព្រះអម្ចាស់នៃការបង្កបង្កើត

1. ត្រីកោណ-ព្រះអាទិករគឺជាដានជើងផ្ទាល់នៃព្រះត្រៃឯក។

1) ផ្នែកខាងលើ-ព្រះវរបិតាមានបន្ទូលថា

2) ផ្នែកដែលត្រូវ-ព្រះផ្ទាល់ទ្រង់ជាព្រះបន្ទូល

3) ផ្នែកខាងឆ្វេង-ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបង្កើតព្រះបន្ទូល ដោយសេចក្ដីស្រលាញ់របស់ទ្រង់ (មេរាហាផេត)

2. កិច្ចការនៃការបង្កបង្កើតបង្ហាញពីសញ្ញានៃការបង្កបង្កើតសារជាថ្មី (ការប្រោសលោះ)

1) រូបទីមួយតាមរយៈព្រះរាជបុត្រា-ពន្លឺ

2) រូបទីពីរតាមរយៈព្រះរាជបុត្រា-ភាពរឹងមាំ

3) រូបភាពទីបីតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ-ទឹក

3. ទឹកដីទ្វេត្រូវបានហ៊ុមព័ទ្ធដោយព្រះត្រៃឯក-ព្រះបានបង្កើតគ្រប់របស់ទាំងអស់នៅក្នុងសេចក្ដីសប្បុរស។

4. មនុស្សពីរនាក់-ព្រះបានបង្កើតមនុស្សនៅក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។

១) ផ្នែកដំបូងនៅក្នុងសញ្ញានៃសេចក្ដីស្រលាញ់នៅក្នុងដើមទ្រូង-សេចក្ដីសុចរិត

២) ផ្នែកទីពីរនៅក្នុងសញ្ញានៃសេចក្ដីស្រលាញ់នៅក្នុងដើមទ្រូង-សេចក្ដីមេត្តាករុណា

៣) ផ្នែកទីបីនៅក្នុងសញ្ញែនសេចក្ដីស្រលាញ់នៅក្នុងដើមទ្រូង-ភាពស្មោះត្រង់

មេរៀនទី២ ការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ

I. អត្ថបទ: លោកុប្បត្តិ ១:១-៣១

II. ខគន្លឹះ: លោកុប្បត្តិ ១:២

III. ការវាយតម្លៃ:

ច្បាប់របស់ព្រះដែលបានបង្កើតមកដោយគោលការណ៍របស់ព្រះត្រៃឯកដែលបានបង្ហាញពីសិរីល្អរបស់ ព្រះ។ សេដ្ឋកិច្ចត្រូវបានគ្រោងមកដើម្បីបង្ហាញពីសិរីល្អនៃអាណាចក្រដែលនឹងពេញទៅដោយលក្ខណៈ របស់ព្រះ: សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់។ ទាំងនេះជារូបឆ្លុះរបស់ព្រះនៅក្នុង កាលដំបូងឡើយ នៅក្នុងគោលការណ៍ និង ការសំរេចបំពេញដោយព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់។ ហើយកិច្ចការ បែបនោះឯង។ ព្រះវរបិតាបានបង្កើតគ្រប់របស់ទាំងអស់ ហើយព្រះរាជបុត្រាផ្ទាល់ ជាអ្នកបង្កើតការ នោះ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាអ្នកសំរេចបំពេញការនោហដោយ ការទ្រទ្រង់ការ នោះនៅក្នុងប្រវត្តិ សាស្រ្ត។ ការបើកសំដែងនៃការបង្កបង្កើតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរបានចាប់ផ្តើមដោយ គោលការណ៍សាមញ្ញ “កាលដើមដំបូងឡើយព្រះបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និង ផែនដី” (១:១)។ នៅក្នុងនោះយើង អាចរៀនថា តើព្រះអាទិករជានរណា លក្ខណៈនៃរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកយ៉ាងដូចម្តេច ហើយតើនរណាជាអ្នក ដែលត្រូវបានបង្កើតមកនៅក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ដែលជាចំណែកនៃចៅហ្វាយនៅក្នុងការបង្កបង្កើត។

IV. ការពន្យល់:

នៅក្នុងពន្លឺនៃការប្រោសលោះ ហើយដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីអត្ថន័យរបស់ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិជំពូកទី១។

1. ព្រះអម្ចាស់នៃការបង្កបង្កើត (លោកុប្បត្តិ ១:១-៥)

មនុស្សចូលចិត្តស្វែងរកចំលើយនៅក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ

ដោយសារកណ្ឌគម្ពីរសំរាប់អនុវត្តន៍ នៅក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់: ពិភពលោក របស់ដែលត្រូវបានបង្កើតទាំងអស់ ក្រុមគ្រួសារ សួនអេដែន អំពើរបាប ការងារ មនុស្សជាតិ ជាតិសាសន៍ ពួកអ៊ីស្រាអែល និង ការសង្គ្រោះជាដើម។ បញ្ហាចម្បងនៃការបង្កបង្កើតគឺត្រូវបាន ដោះស្រាយដោយ លោកុប្បត្តិ ១:១ នៅក្នុងសភាពច្បាស់លាស់។

ខគម្ពីរមួយនោះគឺគ្រប់គ្រាន់សំរាប់ណែនាំអំពីព្រះដែលមានគ្រប់ទាំងអំណាចចេស្តា ជាព្រះដែលបានបង្កើត គ្រប់ របស់ ទាំងអស់ចេញពី នីហីល (គ្មានអ្វីទាំងអស់) ឬ រូប។ ដូចនេះអ្នកប្រាជ្ញដែលមានជីវិតរស់នៅបាប យកនូវប្រេភពមួយ (កាប់ដា) និង ការវិវត្តដែល អាមូបាបានអភិវឌ្ឍន៍ចេញមកជាមនុស្ស ដោយឆ្លងរយៈ ពេលយ៉ាងយូរ ដែលមិនបានអះអាងទេ ដោយគ្រាន់តែជាការស្មានប៉ុណ្ណោះ។ កាន់តែប្រសើរថែមទៀត នោះខគម្ពីរនោះបានបង្ហាញសេចក្តីស្រលាញ់ដែល មានការ បូជារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជាព្រះដែលធ្វើការយ៉ាង អស្ចារ្យនៅក្នុងការផ្លាស់ប្តូរសេចក្តីងងឹត ភាពទទេរ ជម្រៅ និង ភាពស្មុគស្មាញរបស់ផែនដី ទៅជាពិភព លោក មួយដែលស្រស់បំព្រង។ (១:២) “ឯផែនដីបានខូច ហើយនៅទទេ មានសុទ្ធតែងងឹតនៅគ្រប់នៅ លើជំរៅទឹក ហើយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះក៏រេរានៅពីលើទឹក។” នៅទីនេះ មេរ៉ាហេផេត អត្ថន័យរេរា ជាពាក្យមួយដែល មានលក្ខណៈប្លែកនៃការប្រោសលោះ ដែលទាក់ទងទៅនឹងការសរសេររបស់លោកម៉ូសេ។ គាត់បានប្រើការប្រោសលោះរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល ដោយប្រៀបធៀបទៅនឹងសកម្មភាពរបស់សត្វ ឥន្ទ្រីដែលដាក់កូនខ្លួននៅលើខ្នង និង បង្វឹកពួកវាដោយធ្វើឱ្យ មានការច្របូកច្របល់នៅក្នុងសំបុករបស់វា។ “ឧបមាដូចជាឥន្ទ្រី ដែលដាស់តឿនកូននៅក្នុងសំបុក ក៏ហើរសំរឹងពីលើ រួចត្រដាងស្លាបទទួលកូន ទ្រនៅលើចំអេងឡើង។ ១២ ព្រះយេហូវ៉ាតែ១ព្រះអង្គ ទ្រង់បាននាំលោកឥតមានព្រះដទៃណានៅ ជាមួយឡើយ។ (ចោទិយកថា ៣២:១១-១២)” ដូចជាឥទ្ធិពលរបស់មេមាន់ទៅកាន់ពង នៅពេលដែល វារងចាំពងញាស់មក ព្រះនៃការបង្កបង្កើតមានឥទ្ធិពលដូចនោះទៅកាន់ផែនដីដែលទ្រង់បានធ្វើការនោះ។ នៅក្នុងចិត្តដែលប្លែកហើយកក់ក្តៅរបស់ព្រះត្រៃឯក ដែលជាព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និង ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ពិភពលោកនៃភាពងងឹត ជំរៅ និង សេចក្តីងងឹតត្រូវបានផ្លាស់ ប្តូរទៅជាពិភពលោកដែលមានរបៀប រៀបរយ ជីវិត និង ពន្លឺ។ ពេលដែលព្រះអាឡូហ៊ីម បានប្រកាសព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ ពិភពនៃពេលវេលា និង លំហរដែលត្រូវបានបង្កើតដោយ ច្បាប់របស់បុគ្គលបីអង្គ នៅក្នុងព្រះតែមួយ។

2. ការបង្កបង្កើតដែលពេញទៅដោយសេចក្តីសប្បុរស (លោកុប្បត្តិ ១:៦-២៣)

ដោយសារព្រះទ្រង់ជាព្រះសប្បុរស ដូចនេះពិភពលោកបានពោរពេញដោយសេចក្តីសប្បុរស។ នៅក្នុងថ្ងៃ ទីមួយ ព្រះបានបង្កើតពន្លឺ។ នៅក្នុងថ្ងៃទីពីរ ផ្ទៃមេឃ ពពក សមុទ្រ។ នៅក្នុងថ្ងៃទីបី ផែនដី និង នៅក្នុងថ្ងៃទីបួន ព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និង ផ្កាយ។ ហើយនៅក្នុងថ្ងៃទីប្រាំ ត្រីគ្រប់ប្រភេទ និង បក្សីគ្រប់ប្រភេទ។ ហើយនៅក្នុងថ្ងៃទីប្រាំមួយ ទ្រង់បានបង្កើតសត្វជើងបួន និង មនុស្ស។ នៅពេលដែលទ្រង់បានបង្កើត ទ្រង់បានសព្វព្រះហឫទ័យហើយបានបង្ហាញមកដោយមានបន្ទូលថា "ល្អហើយ"។ ប៉ុន្តែការដែលទ្រង់បាន បង្កើតចុងក្រោយ ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ល្អប្រពៃ" ជាភស្តុតាងនៃការបង្កបង្កើតយ៉ាងល្អ។ ដោយសារតែអត្ត សញ្ញាណរបស់ព្រះសេចក្តីសប្បុរស សេចក្តីស្រលាញ់ និង ភាពស្មោះត្រង់ ដែលត្រូវបានដាំឡើងនៅក្នុងរបស់ ដែលបានបង្កើតមក។ គ្រប់របស់ទាំងអស់បានពោរពេញដោយសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ។ ដូចដែលអ្នកសរសេរ ទំនុកដំកើងនៃទំនុកដំកើង ១៩ បានឃើញថាគ្រប់របស់ដែលនៅលើផែនដី បានពេញដោយសិរីល្អនៃសេចក្តី ស្រឡាញ់ និងភាពស្មោះទ្រង់ដ៏នៅអស់ កល្បជានិច្ច។ ថ្ងៃនិយាយទៅកាន់ថ្ងៃ យប់និយាយទៅកាន់យប់ ទោះជា គ្មានសំលេងក៏ដោយ ឬ ក៏គ្មានសំលេងណាក៏ដោយហើយការនោះបានបង្ហាញពីកិច្ចការរបស់ព្រះនៅក្នុងសកល លោកនេះ។ ប្រសិនបើមនុស្សមិន បានធ្វើបាននោះទេ គេនឹងអាចមានអារម្មណ៍ដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់ និង ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះយ៉ាង លឿន ហើយសេចក្តីរីករាយ លក្ខណៈដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យរបផ្ទះរបស់ទ្រង់ថ្មីឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ តើការបង្កបង្កើតនៅក្នុងថ្ងៃទីប្រាំមួយមានការសង្ឃឹមអ្វីពីកិច្ចការនៃការ ប្រោសលោះការបង្កបង្កើតជាថ្មី? សាវ័ក យ៉ូហាន និង សាវ័កប៉ូលបានឃើញការប្រោសលោះ ទៅជាប្រវត្តិ សាស្ត្រនៃកិច្ចការរបស់ការបង្កបង្កើត នៅក្នុងនោះ។ យើងអាច រកឃើញរូបតំណាងមួយចំនួននៃការប្រោស លោះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិជំពូក១។

1) ពន្លឺ (លោកុប្បត្តិ ១:១-៥)-ការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះជាពន្លឺ។ ពន្លឺ "ហា អូល" នៅក្នុងភាសាហេព្រើរ ជាប្រភព នៃពន្លឺដែលត្រូវបានបែងចែកពីព្រះអាទិត្យ (យ៉ូប ៣៨:១៩-២០ អេសាយ ៣០:២៦ កិច្ចការ ២៦:១៣)។ ដំបូងពន្លឺជាពន្លឺ ដែលពិត ដែលចង្អុលទៅកាន់ព្រះគ្រិស្ទ ជាប្រភពនៃរបស់ទាំងអស់ (កូល៉ុស ១:១៧)។ ដូចនេះគ្រិស្ទានមានភាពពិតរបស់ពន្លឺ

ហើយបានក្លាយជាពន្លឺនៃលោកិយដែលផ្លាស់ប្តូរពួកគេទៅជា ជីវិតចេញ ពីសេចក្តីងងឹត។ ទីពីរ ព្រះអេឡូហ៊ីម ជាអង្គដែលចង្អុល បង្ហាញពីអំណាចចេស្តា ពន្លឺដែលបានបង្កើត មក។ លែកាម៉ូសេប្រើពាក្យអាឡូហ៊ីមច្រើនជាជាងយេហូវ៉ា ដែលសង្កត់ធ្ងន់លើ អង្គដែលមិនអាចប្រៀប ធៀបជាមួយរូប ព្រះក្លែងក្លាយបាននោះឡើយ។ ទ្រង់ជាព្រះនៃលក្ខណៈសម្បត្តិដែលទ្រង់ជាបន្ទូលផ្ទាល់ ដែលត្រូវបានមានបន្ទូលមក ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទ្រង់ជាអ្នកបង្កើត ដែលធ្វើឱ្យ ព្រះបន្ទូលដែលចេញ មកទៅជា របស់គ្រប់យ៉ាង ហើយបានធ្វើឱ្យវាទាក់ទងគ្នា។ ការនេះត្រូវពឹងលើព្រះគ្រិស្ទ ដែលបានក្លាយទៅ ជាពេលវេលា និង ចន្លោះនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ដូចជាជាពួកហោរាបានឃើញផ្កាយ គ្រិស្ទានដែលមានពន្លឺពិត ប្រាកដមានព្រះពរដ៏ពិតប្រាកដ ដោយសារ ពួកគេរស់នៅដោយសារព្រះចេស្តា។

2)ការបង្កបង្កើតនៃការវាយសាយ (លោកុប្បត្តិ១:៦-៨)-តើការបង្កបង្កើតនៃការរីករាយសាយនៅក្នុង ថ្ងៃ ទីពីរ មានន័យយ៉ាងណា?ដំបូងការរីករាយសាយគឺជាចន្លោះដែលអាចបែងចែករវាងផ្ទៃមេឃនិងផែនដី។ ការរីករាយសាយ “រ៉ាឆៀ” នៅក្នុងភាសាហេព្រើរមានន័យថា ការបុកទង្គិច ការបំបែកមាស ឬ ទឹកកក។ នាំន័យថាលំហរដែលនៅទទេពោរពេញដោយអ្វីមួយ។ សកម្មភាពនេះដែលបំបែក និង ធ្វើឱ្យស្របគ្នានៃលំហរ នេះជារូបសញ្ញាដំបូងដែលប្រាប់ពីលក្ខណៈនៃការសង្គ្រោះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ នៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ដែលព្រះ គ្រិស្ទមកដល់ ការបែកបាក់ និង ការរួបរួម នឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៥ យ៉ូហាន ៥:២៤)។ ទីពីរការរឹងម៉ាំដែលត្រូវបានបំបែក ទឹកនៅខាងលើ-ពពក-នឹងទឹកដែលនៅខាងក្រោម-សមុទ្រ-គឺជាប្រវត្តិ សាស្ត្រដែលជាពូជរបស់ត្រី និង ពូជសត្វស្លាបដែលអាចរស់នៅបាន (២០-២១)។ ការនេះបានបង្ហាញ ពីសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងច្បាស់របស់ព្រះ ដែលទ្រង់មានទំនួលខុស ត្រូវការស្លៀកពាក់ ការបរិភោគ និង ការស្នាក់នៅនៃរបស់ដែលទ្រង់បានបង្កើតមក។ ហើយក៏បានបង្ហាញពីសញ្ញាដែលព្រះបានព្រមានទាស់នឹងការ ថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយនៃរបស់របរ ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេស្វែងរកអាហារដោយ ការរស់ នៅដោយទុកព្រះ ជាកណ្តាលនៅក្នុងជីវិតជារៀងរាល់ថ្ងៃ។

3) ការលេចឡើងរបស់ផ្ទៃដីគោក (លោកុប្បត្តិ ១:៩-១៣)-ការបង្កបង្កើតនៃទ្វីបដែលអណ្តែតឡើងលេច ចេញមកពីជំរៅទឹក ហើយការនេះក៏មានអត្ថន័យនៃការសង្គ្រោះផងដែរ។ ទីមួយជំរៅទឹកជាតំណាងរបស់លោកិយ និង អំពើរបាបរបស់លោកិយ។ ការបង្កបង្កើតបាន

ទាញយកដីគោកមកពីផ្ទៃទឹកចេញពីសភាពនៃការច្របូកច្របល់ និង ភាពទទេ។ មើលទៅហាក់ដូចជាសញ្ញាមួយយ៉ាងច្បាស់លាស់ដែលព្រះបានសង្គ្រោះយើងចេញពីស្ថាននរគ នៃសេចក្តី ស្លាប់និងបណ្តាសារដោយសារតែអំពើបាបរបស់យើងផ្ទាល់។ ព្រះដែលបានសង្គ្រោះយើងចេញពីទឹកនៃ អំពើបាបដ៏ អាក្រក់ទ្រង់ជាព្រះអាទិករដែលអាចសង្គ្រោះយើងចេញពីគ្រប់ទាំងបញ្ហាទាំងអស់។ ទីពីរទ្រង់បាន សង្គ្រោះយើងដោយ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ព្រះបន្ទូលដែលព្រះបានប្រកាសចេញមកជាឧបករណ៍ដែល សំខាន់របស់ព្រះត្រៃឯក។ តាមរយៈ បញ្ញាត្តិរបស់ទ្រង់ ព្រះបាន បង្កើតរុក្ខជាតិគ្រប់ប្រភេទនៅលើផែនដី។ នៅទីនេះគ្រប់ប្រភេទទាំងអស់សំដៅទៅលើភេទ។ ព្រះបន្ទូលដែលបានបង្កើត ស្បែនរបស់រុក្ខជាតិជាគ្រាប់ ពូជរបស់ធម្មជាតិ និង សតិបញ្ញា និង ការបើកសំដែងនៃការសង្គ្រោះ ព្រះគម្ពីរ។ ព្រះបន្ទូលនេះ ជាជីវិតរបស់គ្រិស្ទាន។ ទីបីព្រះបានបង្កើតផែនដី ដែលបានក្លាយជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគ្រប់ទាំងរុក្ខជាតិ បានបង្កើតដូចនេះដើម្បី ឱ្យផែនដីបានមានអំណរនិងជីវិតយ៉ាង ពេញបរិបូរ ដោយចិត្តដែលរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ របស់យើង ដែលបានស្លាប់ដោយសារអំពើរបាប និង ការពុករលួយ។ ដូចនេះយើងគួរតែអនុញ្ញាតឱ្យព្រះគ្រិស្ទ ដឹកនាំលើចិត្តរបស់យើង។

3) ពន្លឺនៅលើផ្ទៃមេឃ (លោកុប្បត្តិ ១:១៤-១៩)-ការបង្ករបង្កើតដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុង ថ្ងៃទីបួន គឺជា ពន្លឺនៅលើមេឃ។ ដោយសារតែពន្លឺទាំងនេះ រដូវការទាំងបួនត្រូវបានគ្រប់គ្រង ហើយជាក់លាក់ដោយឯកឯង។ ទីមួយ ព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និង ផាយ គ្មានភាពជាព្រះឡើយ។ ទាមរយៈប្រវត្តិសាស្ត្រ មានការថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និង ផាយ ដែលចេញមកពីការមិនអើរពើរ ចំពោះគោលបំណងដែលពួកគេគ្រប់គ្រងចង្វាក់នៃជីវិត។ ពួកគេគ្រាន់តែជារបស់ ដែលត្រូវបានបង្កើតមកដោយ សាមញ្ញរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ (១៤)។ ពន្លឺរបស់ពួកវាផ្តោតទៅ លើផែនដី និង ដើម្បីគ្រប់គ្រង ពេលវេលា (១៥)។ គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែលការប្រោសលោះរបស់យើង ត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយសារការយាង មករបស់ព្រះ គ្រិស្ទនៅក្នុងការបន្ទាបអង្គទ្រង់។ ទីពីរ ភាពស្ងប់ស្ងាត់ នៃច្បាប់របស់ផ្កាយធ្វើឱ្យយើង ផ្សៀងត្រជៀកមក ផ្តោតលើព្រះអាទិករទៅវិញ (១៦)។ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យ យើងបានរស់នៅក្នុងច្បាប់របស់ព្រលឹងវិញ្ញាណ ដែលព្រះអាទិត្យ ក៏អាចនឹងចុះចូលសំរាប់ការប្រោសលោះរបស់យើង (យ៉ូស្វេ ១០:១៣ អេសាយ ៣៨:៨)។ គ្រិស្ទានដែលបានសង្គ្រោះ ចេញពីអំពើរបាបដោយសេចក្តីជំនឿរស់នៅក្នុង ព្រះគ្រិស្ទ ដែលជាពន្លឺដែលភ្លឺជាង ពន្លឺដែលបាន

បង្កើតមក។

5) ការបង្កបង្កើតប្រភេទសត្វត្រី និង សត្វបក្សី (លោកុប្បត្តិ ១:២០-២៣)-ការបង្កបង្កើតនៅក្នុងថ្ងៃទីប្រាំ ដែលទាក់ទងនឹងការបង្កបង្កើតនៅក្នុងថ្ងៃទីពីរ ជាប្រភេទសត្វត្រី និង ប្រភេទសត្វស្លាប។ តើអ្វីទៅជាការបង្ករ បង្កើតនៅទីនេះ? ទីមួយធាតុដែលមានជីវិតផ្សេងៗទៀតមានការផ្ទុយគ្នាទៅនឹងជីវិតរបស់រុក្ខជាតិដែលបានបង្កើត មក(២០)។ ការស្វែងរកព្រះគុណដែលព្រះបានរៀបចំបានធ្វើឱ្យយើងចេះផ្តោតទៅលើការព្យាបាលពេញបរិបូរនៃ ការប្រោសលោះ (អេសេគាល ៤៧:១២)។ ទីពីរ ការបង្កបង្កើតទង្វឹងចាំការបង្កបង្កើតសារជាថ្មីមកកាន់ យើងដោយសារ បាប នៅក្នុង២ ១ ត្រូវបានបង្ហាញមកម្តងទៀតនៅទីនេះ (២១)។ គារអភិវឌ្ឍនៃការលូត លាស់ចង្អុលទៅកាន់តួអង្គនៃសញ្ញាដែលតំណាងឱ្យ ការកើតជាថ្មីនៃការប្រោសលោះ (២កូរិនថូស ៤:១៦)។ ទីបី ព្រះបានប្រទានព្រះពររបស់ទ្រង់ដំបូងនៅទីនេះ (២២)។ ព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់បានប្រទានពរដល់ពួកគេ ដើម្បី ផ្តាច់ពួកគេចេញពីគំនិតដែលថារបស់ទាំងអស់រស់នៅដោយសារតួនាទី ខ្លួនឯងដែលមាននៅក្នុងពួកគេ។ មនុស្សដែល មានប្រាជ្ញាដ៏ពិតប្រាកដ ផ្តោតគំនិតទៅលើកិច្ចការរបៀបរៀបរយនៃ ការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់ ហើយរៀន ពីការទាំងនោះដោយមានចិត្តបន្ទាបចុះនៅក្នុងប្រាជ្ញវិទ្យាដែលទទេនៃការវិវត្ត។

អ្នកសរសេរទំនុកដំកើងដែលបានរកឃើញពីជំរៅនៃការបង្កើត និង ការបង្កើតឡើងសារជាថ្មីបាន ច្រៀងទៅកាន់ ព្រះជាម្ចាស់ និង សរសើរព្រះអម្ចាស់ពីសេចក្តីសប្បុរសនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្ថិតស្ថេររបស់ទ្រង់ នៅក្នុងទំនុកដំកើង ១០៧:១។ លែកាសាវ័កប៉ូលក៏បានអះអាងថាព្រះមានលក្ខណៈជាព្រះរបស់ទ្រង់ អំណាចចេស្តានៅក្នុងគ្រប់របស់ទាំងអស់ហើយរបស់ទាំងនោះមិនអាចរកអ្វីមកថ្លែងសរសើរ ឬ ច្រៀងដល់ ទ្រង់បានឡើយ នៅក្នុងរ៉ូម ១:២០-២១។ ពាក្យថា“បានមានបន្ទូល” ជាព្រះគ្រិស្ទពីមុនពេលចាប់កំណើត (យ៉ូហាន ១:៣)។ ជារបស់ព្រះគ្រិស្ទដូចនេះយើងមិន អាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីការសរសើរដំកើងការប្រោសលោះដ៏ពេញដោយ អាថ៌កំបាំង។ យើងដែលជាអ្នកបានសង្គ្រោះចេញ ពីអំពើរបាបដ៏អាក្រក់អរព្រះគុណដល់សេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់។ យើងក៏បានរៀនពីការអរព្រះ គុណ និងការបន្ទាបខ្លួនដោយសារទង្វើបែបនេះ ត្រូវតែជាការឆ្លើយតបរបស់អស់ទាំងអ្វីៗដែលបានបង្កើតមក។

3. រូបឆ្លុះរបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ១:២៦-៣១)

ជាទូទៅមនុស្សត្រូវបានបង្កើតមកក្នុងរូបមួយដែលប្លែកដែលផ្ទុយទៅនឹងរបស់ផ្សេងៗទៀត ដោយសារតែ មនុស្សត្រូវបានបង្កើតមកដើម្បីនឹងប្រមូលផ្តុំរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ អត្ថន័យដែលត្រូវបាន បង្កើតនៅក្នុង រូបឆ្លុះរបស់ព្រះមិនមែនដោយ ធាតុផ្នែកខាងក្រៅនោះទេ ប៉ុន្តែជាធាតុខាងក្នុងនៃអត្តចរិករបស់ព្រះវិញ: សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និង សេចក្តីស្មោះត្រង់ (អេភេសូ ៤:២៤)។ ឌូចនេះព្រះបង្ហាញ លក្ខណៈរបស់ទ្រង់នៅក្នុងគ្រប់ទាំងរបស់ទាំងអស់ ឬក៏ផែនដីនេះ ហើយជាពិសេសនោះទ្រង់បានបង្ហាញព្រះ ហឫទ័យរបស់ទ្រង់តាមរយៈមនុស្ស។ ទោះបីជាមនុស្ស ពុករលួយមិនអាចបង្ហាញពីរូបឆ្លុះរបស់ព្រះក៏ដោយ ប៉ុន្តែបែជាជំនួសដោយរូបឆ្លុះរបស់សាតាំងវិញ។ ដូចនេះមនុស្សដែលត្រូវបានក្លាយជាងងឹតដោយសារអំពើបាប នឹងត្រូវបានស្តាឡើងវិញ ដោយគ្រាន់តែការជឿដល់ ព្រះគ្រិស្ទតាមរយៈសេចក្តីជំនឿនោះគេនឹងបានផ្លាស់ប្តូរ បន្តិចម្តងៗនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

នៅថ្ងៃនេះ ការផ្លាស់ប្រែរបស់វប្បធម៌និងពត៍មានសង្គម ដោយគ្មានការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះ របស់ព្រះនឹងក្លាយ ទៅជាការលេងសើចយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ការផ្លាស់ប្រែដ៏ពិតប្រាកដ និង ការផ្លាស់ ប្រែជាថ្មីគួរតែពឹងលើការស្តារ ឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះដែលបានបាត់បង់។ ពេលដែលយើងបង្ហាញ ពីរូបឆ្លុះរបស់ព្រះម្តងមួយៗទាំងនៅក្នុងគោលបំណង និង ជីវិតរបស់យើងនោះនឹងក្លាយជាផ្លូវដែលនាំ ឱ្យជោគជ័យ។ ព្រះដែលជាព្រះអាទិករដែលបានបង្កើត របស់ទាំងអស់ទ្រង់ចង់បង្ហាញសិរីល្អរបស់ព្រះ ដោយការ បង្ហាញពីរូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់។ ក្នុងចំណោមនោះការធ្វើជារូប ឆ្លុះដោយការប្រមូលផ្តុំ ព្រះទ្រង់មានគោលបំណង ដើម្បីបានរីករាយនៅក្នុងលក្ខណៈរបស់ព្រះ និង បានពោរពេញដោយ លក្ខណៈរបស់ទ្រង់នៅក្នុងលោកិយ ទាំងមូល។

ព្រះគម្ពីរបានពន្យល់ពីហេតុផលឱ្យមនុស្សត្រូវតែធ្វើជារូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ ទីមួយនេះជាឧទាហរណ៍ មួយ នៃជីវិត (លោកុប្បត្តិ ១:២៦)។ ការបង្កបង្កើតនៅក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់មានន័យថា ការបង្កើត ទាំងនេះហើយជាការ ប្រៀបធៀបនៃកំណាប់ ដែលយ៉ូហានបានមើលឃើញព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះគង់ នៅលើបល្ល័ង្ក: ត្បូងមណីជោតិ សំដៅលើភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ត្បូងទទឹមសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ និង ត្បូងមរកតសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ (វិវរណៈ ៤:២)។

ទីពីរនោះជាចេស្ដាក្នុងការសំរេចនូវគោលបំណង។ បេសកម្មបី: ការកើត និង ការចំរើនកើងឡើងនៅក្នុង ការកាន់ កាប់លើផែនដី និង អំណាចក្នុងការគ្រប់គ្រងគ្រប់ទាំងរបស់ទាំងអស់ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ១:២៧ មិនបានចេញមកពីមនុស្សនោះទេ តែបានចេញមកពីលក្ខណៈរបស់ព្រះវិញ។ ដូចនេះយើងគួរតែថែរក្សារូបឆ្លុះ របស់ព្រះនៅក្នុងយើង និង ក្រុមគ្រួសាររបស់យើង សង្គម និង ពិភពលោកដោយសេចក្តីជំនឿ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកដើម្បីនឹងធ្វើកិច្ចការនេះនៅក្នុងលោកិយនេះ។ ទីបីនេះជាព្រះពរសំរាប់យើងរាល់គ្នា។ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានសំរេចនូវការបង្កើតគ្រប់របស់ទាំងអស់ ព្រះពរដំបូងបង្អស់នោះគឺការដាំរូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់ ទៅជាមនុស្ស។ ដូចនេះមនុស្សបានទទួលដំណែងដែលពេញ ដោយអំណាចលើរបស់ទាំងអស់។ ខូចនេះយើងគួរ តែគោរពដល់តំណែងដែល ចេញជាលក្ខណៈ និង ពង្រឹងការនោះយ៉ាងស្មោះត្រង់។

សរុបសេចក្តីៈ

បន្ទាប់ពីការបង្ករបង្កើតមក តើព្រះអាទិករបានធ្វើអ្វីដើម្បីនិងសរសើរដល់របស់ទាំងអស់ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨-៣១)? រហូតមកដល់ពេលនេះពាក្យថា “ល្អប្រពៃ” បានលេចមក៧ដង ប៉ុន្តែនៅទីនេះ “ល្អប្រពៃណាស់” ត្រូវបានដាក់បញ្ចូល។ តើអ្នកដែលទទួលបានបានរៀនពីអ្វី?ទីមួយ គេបានរៀនពី ការបន្ទាបខ្លួន។ ពេលដែល នរណាម្នាក់បានទំនាក់ទំនង ជាមួយធម្មជាតិដ៏អស្ចារ្យ លំហរដ៏ធំក្រៃលែង និង ពិភពលោកដ៏រស់រវើកដែលពេញ ដោយអាថ៌កំបាំង គេនឹងរៀនការបន្ទាបខ្លួនដោយឯកឯង។ លើសពីនេះទៅ ទៀតពេលដែលយើងគិតពីព្រះអាទិករ ជាព្រះដែលបាន បង្កើតពួកគេមកនោះយើងនឹងបន្ទាបខ្លួន។ ទីពីរ យើងរៀនពីការអរព្រះគុណ។ តាមសំណោម របស់យើង ព្រះបានសន្យាថាទ្រង់នឹងផ្តល់នូវរបស់ដែលល្អបំផុតដល់យើង ដូចនេះយើងគួរតែមានការ អរព្រះគុណនិងការ សរសើរដំកើង។ ទីបី យើងបានរៀនពីសេចក្តីស្រលាញ់។ ទ្រង់បានធ្វើការបង្ករបង្កើត បង្ហាញពីសិរីល្អរបស់ព្រះអាទិករ ដោយការបំបែករបស់មួយចំនួនក្នុងការចុះសម្រុងជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក និងការតភ្ជាប់គ្នាដើម្បី នឹងបង្កើតបំណង ហឫទ័យរបស់ព្រះ។

{សំនួរទី2} បន្ទាប់ពីអ្នកបានអានមេរៀនទី២រួចហើយ ដូចឆ្លើយនឹងសំនួរដូចតទៅនេះ។

1. តើនរណាជាពន្លឺនៅក្នុងខ៣នៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូក១? ចូរប្រៀបធៀបជាជាមួយរបស់ដែលបានបង្កើត នៅ ក្នុងថ្ងៃ ទីបួន។ - នោះជាព្រះគ្រិស្ទដែលជាប្រភពនៃរបស់ទាំងអស់។ ពន្លឺដែលជារបស់ដំបូងបង្អស់ គឺជាព្រះគ្រិស្ទ ដែលជាព្រះគ្រិស្ទដើមមុនពេលចាប់កំណើត។ ពន្លឺនៃរបស់ដែលបានបង្កើតមកជាលើក ទីមួយគឺជាប្រភពនៃគ្រប់ អស់ទាំងពន្លឺ។

2. តើអ្វីទៅជារូបឆ្លុះដ៍ជាក់លាក់របស់ព្រះ? — វាសំដៅទៅលើការប្រមូលផ្តុំលក្ខណៈរបស់ព្រះដោយ វិញ្ញាណ និង ដោយតាមក្រមសីលធម៌។ មនុស្សដែលជារូបឆ្លុះរបស់ព្រះគួរតែបង្ហាញពីសេចក្តី សុចរិតរបស់ព្រះ សេចក្តីមេត្តា ករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ដែលផ្អែកលើលក្ខណៈរបស់ព្រះ។

3. បន្ទាប់ពីបានអានលោកុប្បត្តិ ១:៦-១៣ ចូរអនុវត្តនូវគោលការណ៍ ពបសឧប ទៅកាន់ពួកគេ។

1) ព្រះ - (៦)ព្រះដែលមានគ្រប់ទាំងអំណាចចេស្តា ជាព្រះដែលអាចបង្កើតគ្រប់ទាំងរបស់ទាំង អស់មក ជារូបរាងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ និង ញែកពួកគេចេញពីគ្នា។ ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ញមួយព្រះឱស្ត ទ្រង់បានបង្កើតភាពរឹងមាំ និង ការបែងចែកទឹកដែលនៅខាងលើ ពីទឹកដែលនៅខាងក្រោម ហើយបានធ្វើឱ្យមានស្រុះគ្នា។ ទ្រង់អាចផ្លាស់ប្តូរចិត្តដែលច្របូកច្របល់របស់ ដោយការផ្តល់នូវ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយអាចធ្វើឱ្យមានការស្រុះស្រួលដោយការ បំបែកពួកគេទៅជាការបែងចែកថ្មី។ ដូចនេះខ្ញុំគួរតែផ្តោតគំនិត លើការទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

2) អំពើរបាប-គ្មាន

3) ការសន្យា-គ្មាន

4) ការបង្គាប់-(៩) ឱ្យមានដីគោកដុះលេចឡើង

- ដូចដែលដីគោកនិងសមុទ្របានញែកចេញពីគ្នា ហើយត្រូវបានធ្វើឱ្យមានរបៀបរៀបរយដោយការបង្គាប់របស់ ព្រះជាម្ចាស់ ខ្ញុំក៏នឹងមាន របៀបរៀប រយដោយព្រះបន្ទូលដែរ។ ពេលដែលខ្ញុំមានការច្របូកច្របល់ ខ្ញុំគួរតែអនុវត្ត នូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ និង ក្លាយទៅជាមានសណ្តាប់ធ្នាប់ឡើង។ ព្រះទ្រង់អាចធ្វើបានដោយអស្ចារ្យ

មិនខ្វល់ថាយើងនៅក្នុងសេចក្ដីងងឹតក៏ដោយ។ ចូរយើងធ្វើឱ្យ ខ្លួនមាន សណ្ដាប់ធ្នាប់ឡើង នៅក្នុងនាម របស់ព្រះយេស៊ូវ ដូចដែលយ៉ូស្វេបានបញ្ឈប់ ព្រះអាទិត្យមួយរយៈពេល ដោយការបង្គាប់របស់គាត់។

មេរៀនទី៣ គោលគំនិតនៃរូបភាព-សួនច្បារអេដែន

1. ចូរគូសរង្វង់នៅជុំវិញបល្ល័ង្គរបស់ព្រះ - សួនច្បារអេដែនជាទីកន្លែងដែលពេញដោយព្រះពរ ប៉ុន្តែថ្ងៃសប្ប័ទ ជាថ្ងៃ នៃព្រះពរ។

2. កាំជណ្ដើរនៅឯភ្នំ និង កាំរស្មីពន្លឺបានចែងចាំងតាមរយៈចំនាំងផ្លាត។-ការប្រកបគ្នារបស់ព្រះ គឺជាគោល បំណងនៃការបង្ករបង្កើត។

3. ព្រះគម្ពីរត្រូវបានមូរទៅផ្នែកខាងឆ្វេង - បណ្ដូលនៃបញ្ញាត្តិទីមួយ ឱ្យស្រឡាញ់តែព្រះតែមួយ ប៉ុណ្ណោះ ហើយឱ្យបានពេលដោយរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។

4. តុដែលស្ថិតនៅខាងឆ្វេង-គ្រួសារដំបូងគឺជាប្រភពស្ថានសួគ៍មួយ។

5. មនុស្សដែលត្រូវបានដេញចេញពីសួនច្បារអេដែនដោយដៃទទួលចុះចាញ់-ការដែលធ្វើតាមចិត្តរបស់ ខ្លួនជាបណ្ដូលនៃអំពើរបាបទាំងអស់។

6. រូបភាពដែលនៅខាងឆ្វេង និង រូបដែលនៅខាងក្រោមបន្តិច-សញ្ញាបីនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ។

1) មនុស្សដែលបានលុតជង្គង់ចុះនៅពេលយកឈើឆ្កាង-ព្រះយេស៊ូវគ្រិស្ទដែលជាពូជរបស់ស្ត្រី។

2) សំលៀកបំពាក់ដែលអ័ដាមនិងអេវ៉ាបានពាក់នោះ - ស្បែករបស់សត្វដែលជាដំណាងអោយ ការសុគត របស់ព្រះគ្រិស្ទ។

3) ដើមឈើដែលមានផលផ្លែនៅខាងឆ្វេង-ដើមឈើសំដៅទៅលើព្រះគ្រិស្ទ ជីវិត។

មេរៀនទី3 សួនច្បារអេដែន

1. អត្ថបទ: លោកុប្បត្តិ ២:១-៣:២៤
2. ខគន្លិះ: លោកុប្បត្តិ ៣:១៥
3. ការវាយតម្លៃ:

លោកុប្បត្តិ១ផ្តោតលើការបង្កបង្កើតគ្រប់របស់ទាំងអស់ ហើយជំពូកទីពីរផ្តោតលើការបង្កបង្កើត មនុស្ស ។ ជំពូកទីបីបង្ហាញពីការធ្លាក់ចុះ និង ការកាត់ទោសរបស់អ័ដាម និង ការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ បានលេច មកជាលើកទីមួយ។
នៅក្នុងមេរៀននេះពន្យល់ពីរបៀបដែលរូបឆ្លុះរបស់ព្រះបានចាប់ផ្តើមឡើង អំពើរបាបបានបំផ្លាញអ្វីខ្លះ ហើយវានឹងត្រូវស្តារឡើងវិញជាយ៉ាងណា។

4. ការពន្យល់:

នៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូកពីរ យើងបានឃើញពីការបង្កបង្កើតនៃថ្ងៃឈប់សំរាក ការបង្កើតសួនច្បារអេដែន បញ្ញាត្តិ ដំបូង និង គ្រួសារដំបូងដែលបានចេញមកពីការបង្កើតរបស់អេវ៉ា។

1. ថ្ងៃដែលព្រះបានប្រទានពរ (លោកុប្បត្តិ ២:១-៣)

ដើម្បីដាក់ច្បាប់នៅក្នុងថ្ងៃសប្ប័ទជាថ្ងៃនៃព្រះពរ ដែលមានគោលបំណងដើម្បីរក្សាថ្ងៃនោះជាថ្ងៃនៃព្រះ ពរដោយ បង្ហាញពីឧទាហរណ៍របស់ព្រះ។ ពេលដែលមនុស្សធ្វើល្មើសនឹងច្បាប់ គេត្រូវតែគេចចេញពីសេចក្តីងងឹត ហើយឱ្យ បានរីករាយនៅក្នុងការឈប់សំរាកដ៏ពិតវិញ។ មិនធ្វើកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួន ការបង្កបង្កើតសារឡើងវិញ ធ្វើការហើយ គោរពថ្ងៃឈប់សំរាក ហើយរក្សាថ្ងៃនោះជាថ្ងៃរបស់ព្រះយេហូវ៉ា (អេសាយ ៥៨:១៣)។ លើសពីនេះទៅទៀត ថ្ងៃនោះជាថ្ងៃដែលយើងត្រូវប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ កិច្ចការដែលបានធ្វើរួចហើយនៅ ក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយ ថ្ងៃ នោះមិនត្រូវធ្វើឡើយ ហើយត្រូវបើកទ្វារចិត្ត

ដោយការអរព្រះគុណដល់ព្រះនៅ ក្នុងការចងចាំពីការបង្កបង្កើត និងការបង្កើតឡើងសារជាថ្មី។ (លោកកាល់វីន)“គ្រានោះឯងនឹងបានចិត្ត រីករាយក្នុងព្រះយេហូវ៉ា ហើយអញនឹងបញ្ជិះឯងនៅលើទីខ្ពស់នៃផែនដី ហើយនឹងចញ្ចឹម ឯងដោយមរតករបស់យ៉ាកុប ជាឰយុកោឯង ដ្បិតព្រះឱស្ឋនៃ ព្រះយេហូវ៉ាបានចេញវាចាហើយ” (អេសាយ ៥៨:១៤)។

តើអ្វីទៅជាគោលបំណងក្នុងការបង្កើតថ្ងៃសប្ប័ទ? ទីមួយ នេះជាថ្ងៃអោយបានចងចាំពីការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ។ ពាក្យថា “ថ្ងៃទីប្រាំពីរ” បានលេចមកប្រាំពីរដងដែលដាច់ចេញពីប្រាំមួយថ្ងៃទៀតដែលគ្រាន់តែជាថ្ងៃដែលគ្រាន់តែ សំគាល់សារឡើងវិញបីដងប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះបានបំពេញគ្រប់ទាំងទីលំហរ និង ផែនដីទាំងមូលដោយសេចក្តីស្រលាញ់ និង ភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់។ ដូចដែលព្រះបានដាក់គ្រប់ការទាំងអស់នៅកន្លែងដែលសមគួរ ហើយក៏រៀបចំគ្រប់ ទាំងព្រះគុណដ៏ប្រសើរបំផុតសំរាប់កការប្រោសលោះរបស់គេ។ ទីពីរ ការនេះត្រូវបាន ផ្តោតទៅលើការឈប់សំរាក ខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណ។ បញ្ហានៅក្នុងសភាពជាវិញ្ញាណនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងថ្ងៃធ្វើការទាំងប្រាំមួយថ្ងៃ នឹងត្រូវបានដោះស្រាយដោយការផ្តោតគំនិតនៅលើការថ្វាយបង្គំ ដែលជាទំនាក់ទំនងជាមួយនិងព្រះ។ នៅក្នុងថ្ងៃ សប្ប័ទ ការឈប់សំរាកគឺសំខាន់ជាងថ្ងៃនោះផង។

លោកម៉ូសេប្រើជំពូក២ដើម្បីបង្ហាញពីរបៀបដែលព្រះបង្កើតមនុស្សដែលជាចំនុចកំពូលនៃការបង្កបង្កើត។ ទីមួយ ព្រះទ្រង់ត្រូវការមនុស្ស។ ចំនុចនេះបានបញ្ជាក់ពីការនេះ “ទ្រង់ក៏បង្កើតមនុស្សឱ្យដូចរូបអង្គទ្រង់ គឺបានបង្កើតឱ្យចំ នឹងរូបអង្គទ្រង់នោះឯង ក៏បង្កើតគេឡើងជាប្រុសជាស្រី” (១:២៧)-ធ្វើឱ្យយើង បានគិតពីការការបង្កបង្កើត ដែលមានមនុស្សជាកណ្តាល។ ព្រះទ្រង់ត្រូវការអ្នកគ្រប់គ្រងដែលថែរក្សារ គ្រប់អស់របស់ដែលបានបង្កើតមកដើម្បីឱ្យបាន ថ្វាយសិរីល្អដល់ទ្រង់។ ទីពីរ មនុស្សជារូបកាយដែលគ្មាន ប្រភព។ ពេលដែលព្រះបានបង្កើតមនុស្សចេញពីធូលីដី ទ្រង់បានបញ្ជាក់ថាគេមិនមានអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់គេ ដែលគេជារូបកាយដែលត្រូវការពឹងផ្អែក ដោយមិនមានឯករាជ្យឡើយ។ ការសារភាពរបស់ សាវ័កប៉ូលបានបង្រៀនដល់យើង ពីប្រភពនៃការបង្កបង្កើតនៅក្នុងភាពស្មៀម ស្ងាត់: “ប៉ុន្តែខ្ញុំបានជាយ៉ាងណា នោះគឺដោយដោយព្រះគុណនៃព្រះទេ ហើយព្រះគុណដែលទ្រង់បានផ្តល់មកខ្ញុំ នោះមិនមែនជាអសារឥតការ ឡើយ ដ្បិតខ្ញុំបានខំធ្វើការលើសជាងអ្នកទាំងនោះសន្ធឹកណាស់ ប៉ុន្តែមិនមែនជាខ្ញុំ គឺជាព្រះគុណនៃព្រះដែល សណ្ឋិតនៅនឹងខ្ញុំវិញ” (១កូរិនថូស្ស១៥:១០) ។ ដូចនេះការដែលធ្វើអ្វីដោយចិត្តឯង

ត្រូវបានទេរទៅរក ផ្លូវនៃសេចក្ដីហិនវិនាស។ ទីបី គេជាវិញ្ញាណដែលមានជីវិតរស់នៅ។ ព្រះបានដាក់ខ្យល់ដង្ហើមជីវិតនៅក្នុង រន្ធច្រមុះរបស់គេ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានរេរា នៅលើផ្ទៃនៃ សេចក្ដីងងឹត ភាពទទេ និង ភាពច្របូកច្របល់ បានគ្របដណ្ដប់គេដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលមិនអាច ដកចេញបានសំរាប់របស់ដែលទ្រង់បានបង្កើតមក។ ដូចជាកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបាន បង្ហាញពីការបង្កបង្កើតនៃរបស់គ្រប់ទាំងអស់ (លោកុប្បត្តិ ១:២) ហើយ ក៏ទៅកាន់សកម្មភាពនៃការសរសេរ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរផងដែរ (២ធីម៉ូថេ ៣:១៦) ការបង្កើតមនុស្ស បានដើរតាមបន្ទាត់ ដូចគ្នានៅក្នុងរបៀបរៀបរយដើម្បីនិងសង្កត់ធ្ងន់លើការទំនាក់ទំនងតែមួយ នៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធដែលអាចធ្វើបាន។ សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះទៅកាន់មនុស្សគួរតែបានសង្កត់ធ្ងន់លើដោយការបង្ករ បង្កើតនៃសួនច្បារអេដែន។

2. ការប្រកបនៃសួនច្បារអេដែន (លោកុប្បត្តិ ២:៤-១៤)

ដោយពេលថ្ងៃសប្ប័ទជាថ្ងៃដែលមានពរពិត ដោយកន្លែងជាសួនច្បារអេដែន។ គោលបំណងរបស់ព្រះក្នុងការ បង្កើត សួនច្បារអេដែននោះ គឺដើម្បីនឹងដាក់អ្នកគ្រប់គ្រងម្នាក់ដែលគួរតែថែរក្សាគ្រប់ទាំងរបស់ទាំងអស់ ជាទីកណ្ដាលនៃ គ្រប់ទាំងអស់។ ដោយអត្តន័យដូចនេះ សួនច្បារអេដែនជាការចំលងមួយនៃបល្លង្គរបស់ព្រះ និង ព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ និង ទីបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ដែលបានពេញដោយព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ (៤-៨)។

លើសពីនេះទៅទៀតត្រូវបានបង្កើតមកសំរាប់ការប្រកបជាមួយនឹងព្រះ។ នៅក្នុង ខ៨បានបង្ហាញថាព្រះ ទ្រង់ជា ម្ចាស់ ហើយមនុស្សគ្រាន់តែជាភ្ញៀវម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ។ អេម៉ាញ៉ូអែលមានន័យថា នៅជាមួយនឹងព្រះ ហើយក៏ជា ជីវិតអស់កល្ប ជានិច្ចដែលស្គាល់ព្រះដែលអាចពិសោធបាន (យ៉ូហាន ១៧:៣)។ ជាទូទៅទីកន្លែងសំរាប់ប្រកបគ្នា នឹងក្លាយទៅជា សួនច្បារនៃក្ដីអំណរអរសប្បាយ (អេសេគាល ២៨:១៤)។ ទោះជាវាសំខាន់យ៉ាងណាក៏ដោយ ដែលសួនច្បារអេដែនមានបរិស្ថានស្អាត នាំឱ្យមានអំណរអរសប្បាយ (អេសេគាល ២៨:១៣) ដែលសំខាន់ ជាងនោះទៅទៀតការ ដែលទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះគុណ និង សេចក្ដីពិតរបស់ព្រះពីការប្រកបជាមួយនឹងព្រះ។ ទោះជាក្រុមគ្រួសាររបស់យើងបានធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្ដីងងឹត យ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងបានស្ដារឡើងវិញ

ដោយការអធិស្ឋាន និង ព្រះបន្ទូល នោះយើងនឹងអាចមាន អំណារនូវអំណារដ៏ពេញលេញរបស់សួនអេដែន។
ហើយតើអ្វីទៅជាអត្ថន័យរបស់ទន្លេទាំងបួនបានផ្តល់ដល់យើង: ទន្លេពិសុន ទន្លេគីហុន ទន្លេហ៊ីដេកែល និង ទន្លេអ៊ើ ប្រាត ដែលបានចេញមកពីភ្នំដែលបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយបានពេញដោយសិរីល្អរបស់សេខានី? ដំបូងវាបង្ហាញពី សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រិស្ទ។ ដូចដែលទន្លេបានហូរចេញពីសួនច្បារអេដែន (១០) មានតែព្រះគ្រិស្ទប៉ុណ្ណោះ ដែលជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយទ្រង់ជាអ្នកសំរេចបំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះ (យ៉ូហាន ៤:១៤ ១៤:៦)។ ទីពីរ វាបានកំរិតទន្លេរនៃជីវិតរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (១៦)។ វាបានបង្ហាញ ថាអ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះគ្រិស្ទនិងមានទឹករស់ ហូរចេញមកដោយចង្អុលទៅកាន់ប្រភពទឹកដ៏ពេញបរិបូររបស់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ព្រោះទ្រង់ ជាវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រិស្ទ (យ៉ូហាន ៧:៣៨-៣៩)។ នេះជាសញ្ញានៃជីវិត (វិវរណៈ ២១:១-២)។ ទីបី វាបានបង្ហាញពីការរីកចំរើននៃភាពរីកដុះដាលដែល បានធ្វើជាទម្រង់នៅក្នុងកណ្តាលបល្លង្ករបស់ព្រះទៅតាមវប្បធម៌នៅ ក្នុងព្រះគម្ពីរ។ ដូចនេះយើងត្រូវបង្កើត ផលផ្លែតាមសេចក្តីស្មោះត្រង់នៅក្នុងការបច្ចុប្បន្ននេះ ដោយសារវាទាក់ទង និងព្រះពរនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ហើយនិងរង្វាន់មកពីស្ថានសួគ៌ផងដែរ។ (ម៉ាថាយ ២៥:១៤-៣០)
បន្ទាប់ពីថ្ងៃនោះមកព្រះទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សស្រី។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះបង្កើតមនុស្សស្រីដែលមានរូបឆ្លុះរបស់ ព្រះដូចជាអ័ដាមមានដែរ? ទីមួយ ទ្រង់មិនសប់ព្រះហឫទ័យជាមួយនឹងភាពឯកោរបស់គេឡើយ។ (១៨)ដូច ដែលអង្គបីនៅក្នុងមួយ អ័ដាម-ជាអ្នកដែលត្រូវបានបង្កើតមកនៅក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ-ក៏ត្រូវការរៀនពីការរួបរួម ដែរ។ ភាពតែឯកឯងជាមួយនឹងបុគ្គលពីរប្តី និង ប្រពន្ធបង្ហាញការយ៉ាងប្រសើរមកដល់យើង។ (១៨) ទីពីរ វាបាន បង្រៀនពីសារៈសំខាន់នៃការរួបរួមតាមរយៈប្តីប្រពន្ធឱ្យជួយគ្នា (២០-២២)។ រូបឆ្លុះរបស់ព្រះត្រូវ បានចាប់ផ្តើម ដោយលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់មនុស្សម្នាក់ ហើយត្រូវបានបញ្ជាក់តាមរយៈការរួបរួមជាមួយ នឹងអ្នកជិតខាងខ្លួន។ សេចក្តីសង្គ្រោះបំបែកបំបាក់ការរួបរួមជាមួយនឹងអំពើរបាប ប៉ុន្តែបង្កើតការរួបរួម ជាមួយនឹងព្រះ។ នេះជាឧទាហរណ៍ ដែលក្រុមជំនុំត្រូវតែរៀនដើម្បីរួបរួមរវាងមនុស្សស្រី និង មនុស្សប្រុស។ ទីបី វាបានបង្រៀនពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ ព្រះ។ អ័ដាមបានមើលទៅអេវ៉ា ហើយបានសារភាពថា "អ័ដាមក៏ថានេះហើយជាឆ្អឹងពីឆ្អឹងអញ ជាសាច់ពីសាច់អញ នឹងត្រូវហៅថា (ស្ត្រី)ពីព្រោះបានយក

ចេញពីបុរសមក។” (២៣) វាជាការសារភាពនៃសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏ពិត។ ការជាក់ស្តែង ដែលព្រះបានបង្កើតអេវ៉ាចេញពីរបស់ដែល ល្អលើសគេរបស់អ័ដាមដែលចង្អុលទៅកាន់ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនៅក្នុង ការបង្កបង្កើតត្រូវបាន បង្ហាញមកយ៉ាងខ្លាំងក្លានៅក្នុងការប្រោសលោះ ដែលព្រះបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាតែមួយ របស់ព្រះអង្គមកលើផែនដីនេះ។

3. បញ្ញាត្តិទីមួយ (លោកុប្បត្តិ ២:១៥-១៧)

ដើម្បីនឹងរក្សាបរិស្ថានដែលពេញដោយព្រះពរបន្ត ហើយមានពិភពលោកដែល ប្រសើរ ឱ្យមនុស្សមាន ជីវិតអស់កល្ប ជានិច្ច ព្រះបានប្រទានបញ្ញាត្តិដល់ពួកគេជាដំបូង (១៦-១៧)។ បញ្ញាត្តិទាំងនេះដូចជា វិតាមីនគ្រប់ប្រភេទ ដែលរាប់ បញ្ចូលទាំងច្បាប់ និង ការបង្គាប់។ តើបញ្ញាត្តិទាំងនោះជាអ្វី? ទីមួយ ជាបញ្ញាត្តិ ដែលឱ្យស្រលាញ់តែព្រះ ប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា “តាំងពីដើមមក អ្នករាល់គ្នាមិនបានសូម អ្វីដោយនៅ ឈ្មោះខ្ញុំទេ ឥឡូវចូរសូមចុះ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបាន ដើម្បីឱ្យសេចក្តីអំណររបស់អ្នករាល់ គ្នា បានពោរ ពេញពិត” (យ៉ូហាន ១៦:២៤)។ លៃកាសាវ័កប៉ូល ក៏បានទាញយកក្រុមជំនុំអេ ភេសូទៅកាន់ព្រះ និង ព្រះបន្ទូលដែលពេញដោយព្រះគុណ (កិច្ចការ ២០:៣២) ដោយសារ តែគាត់បានដឹងប្រាកដថាការដែល ស្រលាញ់ព្រះបន្ទូល គឺជាការស្រលាញ់ព្រះជាម្ចាស់។ ទីពីរ បញ្ញាត្តិនេះជា បញ្ញាត្តិដែលទាមទារការស្តាប់ បង្គាប់ទាំងស្រុង។ កំរិតនៃការស្តាប់ បង្គាប់ត្រូវពឹងលើគោលបំណងនៃការស្តាប់បង្គាប់ នៅពេលដែលព្រះអាទិករ បនាប្រទាន បញ្ញាត្តិមកយើង យើងត្រូវតែឆ្លើយតបដោយការស្តាប់បង្គាប់ទាំងស្រុង។ លើសពីនេះទៅ ទៀត បញ្ញាតិត្រូវបានសន្មត់ថាជាដើមឈើនៃជីវិត ដែលបើកសំដែងពីរបៀបដើម្បីទទួល បានព្រះពរ ដោយជ្រើសរើស ព្រះ និង បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។
ទោះបីជាអ័ដាមបានបាត់បង់ឱកាសយ៉ាងក្រៀមក្រំ ហើយបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងដី ដោយគ្មាន សង្ឃឹមអ្វីទាំងអស់។ អ័ដាមទីពីរបានចាប់ផ្តើមការនោះ។ យើងជាអ្នកដែលនៅជាប់នឹង ដំណឹងល្អនឹងបានរីករាយជាមួយនឹងព្រះពរនេះ។

4. ក្រុមគ្រួសារដំបូង (លោកុប្បត្តិ ២:១៨-២៥)

នៅលើផែនដីព្រះបានបង្កើតវិជ្ជាស្ថានពីរៈក្រុមជំនុំ និង ក្រុមគ្រួសារ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះបានផ្តល់នូវប្រព័ន្ធ នៃគូស្វាមី ជាមាត្រាមួយ? ទីមួយ មនុស្សត្រូវរៀនពីសេចក្តីស្រលាញ់ និង ការស្តាប់បង្គាប់បែបនោះទៅកាន់ព្រះ តាមរយៈជីវិត ជាប្តីប្រពន្ធ (អេភេសូ ៥:២២-២៥)។ ព្រះបានប្រទានប្រពន្ធទៅដល់ប្តីសំរាប់ធ្វើជាអ្នកជំនួយ ហើយប្តីធ្វើជាក្បាលជា អ្នកដឹកនាំនៅលើប្រពន្ធនៅក្នុងសេចក្តីត្រូវការរបស់នាងចំពោះប្តី និង ការដឹកនាំរបស់ ប្តីទៅលើប្រពន្ធរបស់ខ្លួន។ (១៦)

នេះជាព្រះពរដែលព្រះបានផ្តល់មក។ ផ្ទះជាបរិស្ថានមួយដែលបានរៀបចំទុកជាមុនយ៉ាងជាក់លាក់ សំរាប់រៀនពី សេចក្តី ស្រលាញ់ និង ការស្តាប់បង្គាប់ដល់ជីវិតស្ថានសួគ៌នាពេលអនាគត។ ទីពីរ តាមការរួបរួមរបស់ប្តីប្រពន្ធ ពួកគេអាចរៀន ពីការរួបរួមគ្នារវាងព្រះគ្រិស្ទ និង ក្រុមជំនុំ។ “ដោយហេតុនោះបានជាមនុស្សប្រុស នឹងលាចេញពីឪពុកម្តាយខ្លួន ទៅនៅ ជាប់នឹងប្រពន្ធវិញ ហើយអ្នកទាំង២នោះនឹងត្រឡប់ជាសាច់តែមួយសុទ្ធ” (២៤)។ ពេលដែលយើងមានការទាស់ទែង រវាងប្តីប្រពន្ធ ប្តីប្រពន្ធអាចមានសង្ឃឹមដោយការបែ ត្រឡប់មកការស្រលាញ់ និង ការស្តាប់បង្គាប់របស់ប្តីប្រពន្ធដំបូងវិញ។ លោកម៉ូសេបានបង្ហាញពីការ បង្កបង្កើតសារជាថ្មី ដែលបានលាក់ ទុកនៅក្នុងស្រមោលនៃការបង្កបង្កើតនៅក្នុងជំពូកបី។ គាត់បានរៀបរាប់ ពីរូបមួយចំនួនអំពរបៀបដែលមនុស្សបាន បាត់បង់រូបឆ្លុះរបស់ព្រះ អ្វីដែលជាលទ្ធផលដែលបានដើរ តាមពួកគេ និង ពីរបៀបដែលមានការស្តារឡើងវិញ នៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។

5. អំពើរបាបដំបូង (លោកុប្បត្តិ ៣:១-៧)

តើអំពើបាបបានចូលមកឯមនុស្សដោយរបៀបណា? មានដំណាក់កាលបីយ៉ាង។ ទីមួយ អ្នកល្បួង ដែលជាសត្វពស់ បានចាប់ផ្តើមដោយសំនួរដែលនាំឱ្យពួកគេឆ្ងល់។ “ឯពស់ជាសត្វមានឧបាយកលលើសជាង អស់ទាំងសត្វព្រៃ ដែលព្រះ យេហូវ៉ាដ៏ជាព្រះទ្រង់បានបង្កើត វានិយាយទៅកាន់ស្ត្រីថា តើព្រះមានបន្ទូល ហាមមិនឱ្យ អ្នកបរិភោគផ្លែឈើណានៅ ក្នុងសួនច្បារមែនឬ” (១)? វាជាសំនួរអវិជ្ជមានមួយ ដែលបញ្ចុះបញ្ចូល ឱ្យមានការរអ្ងូរទាំ និង ការអាក់អន់ចិត្ត។ ទោះបីគ្រប់ទាំងសំនួរវិជ្ជមានមិនមែនជាការមិនជឿក៏

ដោយ គ្រប់ទាំងការមិនជឿបានលេចឡើងមកជាអវិជ្ជមាន។ ការសង្ស័យជាអាវុធដ៏សំខាន់របស់សាតាំង ។ ជំហាន បន្ទាប់ទៀត សាតាំងបានវាយប្រហារពួកគេដោយការកុហក។ "រួចពាស់កនិយាយទៅស្ត្រីថា អ្នកមិនស្លាប់ជា ពិតមែន" (៤)។ អារក្សបានប្រឈមមុខនឹងពួកគេឱ្យឈរទាស់នឹង បញ្ញាត្តិទីមួយ ។ វាបានល្បួងពួកគេ ដោយនិយាយ ពាក្យផ្អែមល្ហែមដើម្បីបំបែពួកគេចេញពីទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះ ហើយឱ្យ បានជ្រើសរើសតាមវាដោយអេវ៉ា ផ្ទាល់។ ជាចុងក្រោយអេវ៉ាបានជ្រើសរើសយកការធ្វើតាមចិត្តខ្លួនឯង និង បានបរិភោគ ផ្លែឈើ ហើយបានយក ទៅឱ្យប្តីចូលរួមក្នុងការនោះដែរ។

ដំណាក់កាលនៃការប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើរតាមយើងនៅក្នុងរបៀបដូចគ្នា។ ផ្លូវតែមួយគត់ដែលអាចយក ឈ្នះលើសេច ក្តី ល្បួងដូច្នេះបាន គឺជាការនៅជាប់នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ តើអំពើរបាបបានចាប់ផ្តើមដំបូង ដោយរបៀបណា ហើយ អ្វីទៅជាលទ្ធផលដែលវាបាននាំមកឱ្យពួកគេ? ទីមួយ វាបានចាប់ផ្តើមដោយ ការល្បួងរបស់សាតាំង (១)។ សាតាំងដែលបានបាត់បង់ជំណែងរបស់ខ្លួន ហើយបានក្លាយជាពុករលួយ-បានធ្វើឱ្យពួកគេបានបោះបង់ចោលទំនាក់ទំនងរបស់ ពួកគេជាមួយនឹងព្រះ។ វាបានមកឯនាងអេវ៉ាដែលខ្សោយ។ ទីពីរ វាបាននាំយកនូវបញ្ហានៅក្នុងការស្តាប់ព្រះបន្ទូល របស់ព្រះ (១-៣)។ សាតាំងបានវាយប្រហារនាងដោយសំណួរ អវិជ្ជមាន ហើយធ្វើឱ្យនាងមានការសង្ស័យនៅ ក្នុងការស្តាប់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ការដែលនៅជាប់នឹង ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះជាព្រះពរ។ ទីបីគោលបំណងរបស់ សាតាំងគឺធ្វើ យ៉ាងណាឱ្យមនុស្សបាន ធ្លាក់ចុះធ្វើតាមចិត្តរបស់ខ្លួន (៦)។ នាងបានជ្រើសរើសយកផ្លែឈើ ដែលបាន ហាមឃាត់មិន ឱ្យបរិភោគ ទៅតាមចេតនានៃចិត្តដ៏ពុករលួយរបស់នាង។ ទង្វើដ៏តូចនេះបាននាំឱ្យ មនុស្សទាំងអស់បាន ធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់។

សេចក្តីស្លាប់ដោយគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់មកពីព្រះ ដោយសារតែព្រះដែល បានខិតមកជិតមនុស្សមានបាប នោះជាអ្នក កាត់ទោស។ ទីពីរ ពួកគេបានគេចចេញពីព្រះភ័ក្ររបស់ព្រះ។ (៨-១០) ជាសកម្មភាពលាក់នូវ កេរ្តិ៍ខ្មាស់របស់គេនៅ ក្រោមស្លឹកឈើ ដែលនឹងត្រូវបានដកចេញដោយការលាក់ខ្លួនរបស់ពួកគេខាងក្រោយ ភ្នំខ្ពស់ៗ (វិវរណៈ ៦:១៦)។ អ្នក ដែលដើរតាមអំពើទុច្ចរិតរត់គេចចេញពីព្រះភ័ក្ររបស់ព្រះ ហើយរស់នៅក្នុង សេចក្តីងងឹត។ ទីបី ពួកគេត្រូវបាន គ្រប់គ្រង ដោយបន្ទុកនៃសេចក្តីកំហុស។ ចំពោះសំនួររបស់ព្រះ "ហេតុអ្វីបានជាឯងពួន?" អ័ដាមមិនមានទំនួលខុស ត្រូវឡើយ ប៉ុន្តែ បានចង្អុលទៅកាន់សេចក្តីល្បួង

របស់អេវ៉ា ដោយសារតែមនសិការរបស់គាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយ បន្ទុកមួយចំនួន។ យើង ត្រូវតែសរសើរដំកើង ព្រះអម្ចាស់ដោយសារសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះគ្រិស្ទ។

2. ឯងនៅឯណា អ័ដាម? (លោកុប្បត្តិ ៣:៨-១៣)

នេះមិនមែនជាទីបញ្ចប់នោះទេ ព្រះដែលបានបង្កើតពួកគេមកបានយាងមកឯពួកគេ ដោយសេចក្តីសុចរិត និង សេចក្តីស្រឡាញ់? ទីមួយ តើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះត្រូវបាន បង្ហាញមកដោយរបៀបណា? "រួមមកបានឮសំលេងរបស់ព្រះយេហូវ៉ាដ៏ ជាព្រះ ដែល ទ្រង់ ក្នុងសួនច្បារនៅពេលថ្ងៃល្ងើយ នោះអ័ដាមនិងប្រពន្ធគាត់ ក៏ពួននិងព្រះយេហូវ៉ា ដ៏ជាព្រះ នៅកណ្តាលដើមឈើក្នុងសួនច្បារ" (៨)។ វាបានចង្អុលប្រាប់ថាព្រះយេហូវ៉ាមិន បានដើរនៅក្នុងសួន ច្បារដោយស្ងាត់ៗ នោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាស្នូរបស់ស៊ីរ៉ែន។ ព្រះបានយាងមកឯ ពួកគេក្នុង បែបជាព្រះដែលសុចរិត និង ជាព្រះដែលកាត់ទោស ដូច្នេះបានជាពួកគេបាន លាក់ខ្លួនជាមួយស្លឹកឈើ ដោយមាន ការផិតភ័យយ៉ាងខ្លាំង។ គ្រប់ទាំងអំពើបាបទាំងអស់ នឹងឈរនៅរឹងម៉ាំចំពោះបល្ល័ង្គកាត់ទោសរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាទ្រង់ជាព្រះដែល គួរឱ្យភ័យក្លាចក៏ដោយ ទ្រង់ក៏ជា ព្រះដែលពេញដោយព្រះគុណនិងសេចក្តីមេត្តាករុណា ដោយ ព្រះគុណនិងសេចក្តី ស្រឡាញ់។

ព្រះបានប្រទានឱកាសក្នុងការអត់ទោសមកដល់មនុស្ស (៩)។ សំណួរ "ព្រះយេហូវ៉ាដ៏ជាព្រះទ្រង់ហៅ រកអ័ដាមដោយ បន្ទូលថា ឯនៅឯណា?" នោះជាឧកាសនៅក្នុងការអត់ទោស។ ប៉ុន្តែពួកគេបានឆ្លើយតម ដោយការគេចចេញពីទំនួល ខុសត្រូវ (១២-១៣)។ អ្នកដែលមានទំនួលខុសត្រូវហើយស្វែងរកការអត់ទោស អាចទទួលបាននូវព្រះគុណមកពី ព្រះ ដោយសារនេះជាការប្រែចិត្តពិតប្រាកដ (កិច្ចការ ២:២១)។ ព្រះបានកាត់ទោស អំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ទីមួយ ព្រះបានដាក់បណ្តាសារដល់សត្វពស់ដោយរស់ នៅលើផែនដី ខុសពីសត្វដទៃទៀត ដោយសារតែវាបានធ្វើជាអ្នកបំរើរបស់ សាតាំង ទោះជាវាត្រូវបាន បង្កើត មកយ៉ាងល្អដោយសារព្រះក៏ដោយ។ នេះបង្ហាញពីការប្រកាសនៃការបំផ្លាញដល់ សាតាំង (១៥)។ សាតាំង និង កិច្ចការរបស់វាត្រូវបានកំទេចចោលដោយការសុគតរបស់ ព្រះគ្រិស្ទ។ ទីពីរព្រះ បានបន្ថែមការឈឺចាប់ដល់អេវ៉ា នៅពេលផ្តល់កំណើត (១៦)។ ទោះជាកំណើតដោយផ្ទាល់ជាព្រះពរ តែការឈឺ ចាប់បានដាស់តឿនគេពីអំពើរ បាបដែលគេបានប្រព្រឹត្តិ ទោះបីជា ព្រះបានអនុញ្ញាត្តឱ្យគេត្រូវបានធ្វើកិច្ចការដើម ដំបូងឡើងដោយការឈឺចាប់។ ទីបី ព្រះបានផ្តល់ឱ្យមានការនឿយ ហត់នៅក្នុងការងាររបស់អ័ដាម (១៧-

១៩)។ កិច្ចការនោះឯងជាព្រះពរ តែព្រះបានបន្ថែមការបែកញើស និង ការឈឺចាប់ ជាចុងក្រោយទ្រង់បាន កាត់ដោយ សេចក្តីស្លាប់។ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្លាប់នេះត្រូវបានកាន់កាប់ដោយសេចក្តី ស្លាប់របស់ព្រះគ្រិស្ទ។ យើងត្រូវតែលើក ដំកើងការសុគត របស់ព្រះគ្រិស្ទ ដែលជាសេចក្តីស្លាប់នៃអស់ទាំងសេចក្តី ស្លាប់។

1. ដំណឹងល្អពីសេចក្តីសង្គ្រោះដំបូង (លោកុប្បត្តិ ៣:១៤-១៩)

ជាទូទៅព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ៣:១៥ ត្រូវបានហៅថាជាដំណឹងល្អដើម ដោយសារវាបង្ហាញពីការ បំផ្លាញ ដល់សាតាំង និង អំពើរបាប និង វិធីសាស្រ្តនៃការសង្គ្រោះឱ្យរួចពីអំពើរបាប។ វាបង្រៀនលក្ខណៈនៃដំណឹង ល្អមកដល់យើង នៅក្នុង ឥរិយាបថមួយដែលជាក់លាក់។ ទីមួយការសង្គ្រោះជាការបង្កើតភាពជាសត្រូវ ទាស់នឹងសាតាំង ហើយដើម្បីនឹងរួបរួមជាមួយនឹងព្រះ។ “អញនឹងធ្វើឱ្យឯងហើយនឹងស្ត្រី គឺទាំងពូជឯងនិងពូជនាង មានសេចក្តីខ្មាំងនឹងគ្នា ពូជនាងនឹងកិនក្បាល ឯង ហើយឯងនឹងចឹកកែងជើងគេ” (៣:១៥)។ ព្រះបានធ្វើឱ្យយើង ក្លាយ ជាសត្រូវនឹងសាតាំង ហើយបានបង្រួប បង្រួមយើងជាមួយនឹងព្រះ (យ៉ូហាន ៥:២៤)។ ទីពីរ សេចក្តីសង្គ្រោះនោះត្រូវ បានសំរេចបំពេញដោយ ពូជរបស់ស្ត្រី ដែលជាព្រះយេស៊ូវគ្រិស្ទ។ ដូចនេះបានជាសាវ័ក ប៉ូលបានបញ្ជាក់ថា “ព្រះគ្រិស្ទដែលប្រសូតមកដោយស្ត្រី” (កាឡាទី ៤:៤)។ ទីបី មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ជាអ្នកដែលសំរេចនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយមិនចាំបាច់ពិភាក្សារជាមួយយើង ដោយ សារទ្រង់បានបង្ហាញឆន្ទៈ របស់ទ្រង់ផ្ទាល់ដោយមានបន្ទូលថា “មាន សេចក្តីខ្មាំងនឹងគ្នា”។

តើព្រះបានធ្វើអ្វីដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់? ទីមួយ អ្នកដែលដឹកនាំឱ្យធ្វើអំពើរបាប និង អ្នកបំរើត្រូវបាន កាត់ទោស។ ព្រះទ្រង់បានអនុញ្ញាតការតាំងសញ្ញានៃការចុះកិច្ចសន្យាជាមួយអ័ដាម (២:១៦-១៧) ត្រូវបានសំរេច។ នៅពេលដែលពួកគេបានធ្លាក់ចុះភ្លាម ព្រះបានប្រទានផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដល់ពួកគេ តាមរយៈ ពូជរបស់ស្ត្រី ព្រះយេស៊ូវគ្រិស្ទ នៅក្នុងសេចក្តីសន្យានៃការអះអាងដោយឯករាជ្យរបស់ព្រះ។ ក្រោយមកសាវ័កប៉ូលបានយល់ពីសេចក្តីពិត យ៉ាងអស្ចារ្យនេះ ហើយបានអះអាងថាព្រះទ្រង់នឹងបំផ្លាញសាតាំងនៅក្រោមជើងរបស់ ពួកបរិសុទ្ធ (រ៉ូម ១៦:២០)។

1. ប្រភេទនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (លោកុប្បត្តិ ៣:២០-២៤)

ការបើកសំដែងនៃការស្តារឡើងវិញនៃរូបធ្លុះរបស់ព្រះចេញមកដំបូងបែបនេះ "ប្រភេទ" ឬ "ស្រមោល" នៃការ សង្គ្រោះនៅក្នុងភាពលំអិត។ ព្រះបន្ទូលមានបន្ទូលថា "នោះព្រះយេហូវ៉ាដ៏ជាព្រះ ទ្រង់ក៏ធ្វើអាវពីស្បែក ឱ្យអ័ដាម និងប្រពន្ធគាត់ពាក់បិទបាំងកាយ" (២១)។ ពាក្យនេះបានសំដៅទៅ ដល់ការសុគតរបស់ព្រះគ្រិស្ទ (Jonathan Edwards) ដោយសារតែលទ្ធផលនៃសំលៀកបំពាក់ស្បែក ត្រូវចេញមកពីការស្លាប់របស់សត្វ។ ហើយការគ្របបាំង របស់សំលៀកបំពាក់នោះគឺជាការគ្របបាំងសេចក្តីគួខ្មាស់ របស់ពួកគេ។ មានតែការសុគត របស់ព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវ គ្រិស្ទប៉ុណ្ណោះទើបអាចគ្របបាំងសេចក្តីអាម៉ាស នៃអំពើបាបរបស់យើងបាន។ ហេតុនោះ អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះ គ្រិស្ទយេស៊ូវ នោះគ្មានទោសសោះ (រ៉ូម ៨:១)។ មានន័យថាយើង ត្រូវបានអត់ទោស ឱ្យដោយសារសេចក្តីសប្បុរស របស់ទ្រង់ (ហេព្រើរ ១០:១៧)។ យើងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះមិនមែនដោយសារស្រមោលនោះទេ ប៉ុន្តែដោយភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ជាព្រះគ្រិស្ទ។ មានតែការសុគតរបស់ ព្រះយេស៊ូវទេ ដែលអាចដកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ មកកាន់ជីវិតបាននាំយើងចេញពីអំណាចរបស់សាតាំង ទៅកាន់ អំណាចចេស្តារបស់ព្រះដោយគ្មានការកាត់ទោស ឡើយ។

នៅទីនេះជាសញ្ញានៃការសង្គ្រោះដែលបានបើកសំដែងម្តងទៀត។ ព្រះបានធ្វើការសន្យាអំពីសេចក្តី សង្គ្រោះ ប៉ុន្តែបាន ធ្វើទៅតាមគោលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ទីមួយព្រះបានហាមពួកគេពីដើមឈើជីវិត (២២)។ ព្រះបានកំណត់ព្រំដែននៃ ការរីករាយដាលរបស់អំពើបាបយ៉ាងរហ័សរហូតដល់ព្រះគ្រិស្ទ ដើមឈើជីវិតបាន មកដល់ ផែនដី។ ទីពីរ ព្រះបានដេញ ពួកគេចេញពីសួនច្បារអេដែន (២៣)។ ដោយសារការកាត់ទោសដល់ មនុស្ស ដែលបានបំផ្លាញការប្រកបគ្នារបស់ ពួកគេ ព្រះត្រង់បានធ្វើឱ្យគេយល់អំពីអំពើបាបដ៏អាក្រក់របស់គេ និង ពះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដៃយាសារការ អនុញ្ញាតអោយមានសំណាង់នៃវប្បធម៌ ព្រះទ្រង់បានធ្វើឱ្យពួកគេរៀន អំពីសិរីភាពដ៏ពិត ការបែរត្រឡប់ទៅរកព្រះជា ម្ចាស់។ ទីបី ព្រះបានបង្គាប់ឱ្យទេវយាមផ្លូវទៅកាន់សួនច្បារ អេដែន។ មានន័យថាមនុស្សមានបាបមិនអាចចូលទៅសួន ច្បារបានឡើយ (២៤)។ ហើយបានប្រាប់យើង ថាមានតែឈាម របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រិស្ទប៉ុណ្ណោះទើបអនុញ្ញាត្តាឱ្យយើង ទៅក្បែរបល្លង្កបាន (ហេព្រើ

រ ១០:១១-១៨)។ យើងគួរតែ ទុកចិត្តលើព្រះគ្រិស្ទ និង ឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់។

សរុបសេចក្តី:

អ្នកដែលបានបាត់បង់រូបឆ្លុះរបស់ព្រះ អាចមានផ្លូវនៃការស្តារឡើងវិញតាមរយៈព្រះគ្រិស្ទ ដែលជាពូជរបស់ស្ត្រី។ ទោះបីជាគេបាត់បង់សិរីល្អរបស់សួនច្បារអេដែនក៏ដោយ ដែលជាទីដែលគេបានពេញដោយព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ គេនូវតែអាចទៅកាន់ព្រះតាមរយៈព្រះគ្រិស្ទ។ ម៉ូសេបានមើលទៅសិរីល្អនៃសេចក្តីសង្រ្គោះ និង ព្រះគុណ នៃការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះការបើកសំដែងនៃការការបង្កបង្កើតសារជាថ្មី ហើយបានសរសេរសៀវភៅទាំង ប្រាំកណ្ឌឡើង។ ទោះបីជាសាវ័កប៉ូលបានឃើញព្រះភ័ក្ររបស់ទ្រង់នៅ ក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលត្រូវបានសំរេច បំពេញដោយបុត្រារបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានធ្វើឱ្យស្ញើចសរសើរនៅក្នុងការ ផ្លាស់ប្រែនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ (២ កូរិនថូស ៣:១៨)។ ប៉ុន្តែខុសពីការផ្លាស់ប្រែដែលលោកម៉ូសេមាន ដែលគ្រប់ដោយកន្សែងដៃ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានផ្លាស់ប្រែទើបយើង អាចមើលឃើញព្រះភក្រ័របស់ព្រះដោយផ្ទាល់បាន។

[សំនួរទី៣] ចូរអានមេរៀនទីបីម្តងទៀត ហើយចូរឱ្យចំលើយដែលសមស្របទៅនឹងសំនួរដូចតទៅនេះ:

1. តើនរណាដែលសំរាកនៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តហើយអ្វីទៅជាគោលបំណង?-ជាថ្ងៃដែលជាព្រះទ្រង់ផ្ទាល់ បាន ឈប់សំរាក។ព្រះបានទាមទារឱ្យមនុស្សបានឈប់សំរាកដោយរក្សាថ្ងៃសប្ប័ទរបស់ព្រះ ដោយចងចាំ ព្រះដ៏ជាព្រះ អាទិករ ហើយឱ្យមានអំណរនៅក្នុងការសំរាករបស់ព្រះដោយការសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូលរបស់ ទ្រង់។

2. តើអ្វីទៅជាគោលបំណងដែលព្រះបង្កើតសួនច្បារអេដែន? — ថ្ងៃសប្ប័ទជាថ្ងៃនៃព្រះពរ ហើយសួនច្បារអេ ដែនជាទីកន្លែងនៃព្រះពរ។ ព្រះបានអញ្ជើញមនុស្សឱ្យចូលទៅដើម្បីនឹងមានការប្រកបគ្នា ជាមួយទ្រង់ នៅក្នុងសេចក្តី ស្រលាញ់របស់ព្រះ។

3. ចូរអាន លោកុប្បត្តិ ៣:១-៧ ហើយអនុវត្តគោលការណ៍ ពបសឧប:

១) ព្រះ (១,៣)ទ្រង់បានសូមឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ទៅព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដោយស្ម័គ្រពីចិត្ត។ —ទោះអ័ដាមស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គេនៅតែត្រូវការការស្តាប់បង្គាប់វិជ្ជមានដែរ។

=តើខ្ញុំជាមនុស្សដែលមានចំនេះដឹងឬជាមនុស្សដែលស្តាប់បង្គាប់? ព្រះទ្រង់កំពុងតែរង់ចាំពេលដែលយើងស្តាប់ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌអ្វីទាំងអស់ ដោយសេចក្តីជំនឿដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ នេះជាគោល បំណង នៅក្នុងគំនិតរបស់ខ្ញុំ។

២)បាប - (១ , ៤ និង ៦)ការល្បួងលួងដែលពេញដោយឧបាយកលរបស់សាតាំង-សាតាំងបានធ្វើឱ្យពួកគេ បាន បំបែកបំបាក់ការប្រកបរបស់គេជាមួយនឹងព្រះដោយខ្លួនរបស់ពួកគេដោយជ្រើសរើសយកផ្លែឈើដែល បានហាម ឃាត់។

=ទោះខ្ញុំទទួលយកអំណាចចេស្តានៃព្រះបន្ទូលនៅក្នុងជីវិតពិតរបស់ខ្ញុំក៏ដោយ ខ្ញុំតែងតែអះអាងនូវបំណង របស់ ខ្ញុំជាជាងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ មានន័យថាខ្ញុំបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងការល្បួងរបស់សាតាំង។ ខ្ញុំត្រូវតែ ស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដើម្បីកុំឱ្យត្រូវធ្លាក់ក្នុងសេចក្តីល្បួងរបស់សាតាំង។

(៦) អេវ៉ាត្រូវបានដឹកនាំដោយសេចក្តីល្បួងរបស់សាតាំង ហើយបានបេះផ្លែឈើដែលបានហាមមិន ឱ្យបរិភោគ ហើយក៏យកទៅប្តីផងដែរ។ ការធ្វើអ្វីដោយចិត្តរបស់ខ្លួនឯងជាដើមចមនៃអំពើរបាប។

=តើចិត្តចង់បានរបស់ខ្ញុំចេញមកពីណា?នៅក្នុងព្រះ ឬ នៅក្នុងខ្ញុំ?របស់ខាងសាច់ឈាម

មានន័យថាការបំពេញ ដោយសេចក្តីត្រេកត្រអាលរបស់ខ្ញុំ។

៣) សន្យា-

៤)ឧទាហរណ៍-

៥)បង្គាប់-

មេរៀនទី ៤ គោលគំនិតនៃការបើកសំដែងលក្ខណៈជារូបភាព-ការថ្វាយបង្គំដ៏ពិត

១. អាសនានៅចំកណ្តាលរូបភាព - ការថ្វាយបង្គំដ៏ពិតគឺជារឿងដំបូងដែលលោកអ័ដាម នៅពេលដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសួនច្បារអេដែន បានរៀន។
២. សត្វដែលពេញដោយឈាមដាក់លើអាសនា - យើងអាចជួបជាមួយនឹងព្រះដោយពឹងផ្អែកលើការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
៣. ត្រៃ ប្រាសាទ នឹងរូបភាពនៃការកសាងដែលបានសាងសង់ផ្ទះ - ព្រះបានដកយកព្រះគុណទូទៅ (common grace) ចេញពីលោកកាអីនដែលបរាជ័យក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់។
៤. រូបភាពផ្ទុយគ្នាពីរ - ព្រះបានធ្វើអោយពង្សាវតារបស់លោកកាអីនសំលឹងយកវប្បធម៌ជាធំ តែឯពង្សាវតារបស់លោកអេបិលវិញសំលឹងយកការថ្វាយបង្គំព្រះក្នុងសេចក្តីកោតខ្លាចចំពោះព្រះជាម្ចាស់។
៥. មនុស្សដំបូងដែលត្រូវបានប្រោសនៅក្រោមពន្លឺនៃសត្វព្រាប - ការរស់រៀនដំបូងដែលបានកើតឡើងនៅជំនាន់លោកអេណុស។
៦. រូបភាពនៃការថ្វាយបង្គំរបស់ក្រុមគ្រួសារមួយដែលមានមនុស្សពីរនាក់ឈរនៅកណ្តាល - លោកអេណុកបានភ្លក់នូវការរស់រៀនជាលើទីពីរដែលវាប្រៀបដូចជាផលផ្លែនៃចំរូតរបស់ការរស់រៀនជាថ្មី។

មេរៀនទី ៤ ការថ្វាយបង្គំដ៏ពិត

I. អត្ថបទ: លោកុប្បត្តិ ៤: ១- ៥: ៣២
II. ខគន្លឹះ លោកុប្បត្តិ ៤: ៣- ៤
III. ការសិក្សាត្រួសៗ

មនុស្សបានធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបពីព្រោះគេបានល្មើសសេចក្តីនៃការតាំងសញ្ញាតែព្រះថ្វីបើមនុស្សធ្វើល្មើសក៏ដោយ បានបើកទ្វានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ការនេះគឺជាការស្តារឡើងវិញនូវការប្រកបគ្នា ដែលនោះហើយជាគោលបំនងនៃការបង្កបង្កើតដែលព្រះទ្រង់បានធ្វើវាឡើងដោយភាពស្មោះត្រង់។ ការសន្យាពីពូជរបស់ស្ត្រីហើយនឹងអាវស្បែកបានបង្ហាញពីនិម្មិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងក៏បានឃើញផងដែរនូវនិម្មិត្តសញ្ញាផ្សេងទៀតដែលមាននៅទីនេះ នោះគឺការធ្វើអាសនាដង្វាយ។ ដូច្នេះហើយ លោកអ័ដាមនឹងនាងអេវ៉ាបានរៀនពីការធ្វើអាសនាដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះជាដំបូង។ បន្ទាប់មកទៀតពួកគេបានបង្រៀនវាដល់កូនភ្លោះរបស់ពួកគេដែលបានកើតមកទាំងមានសណ្ឋានដូចពួកគេនោះ។ ការនេះបានបើកទ្វាដែលបានបិទ ហើយវាជាផ្លូវតែមួយដើម្បីជួបជាមួយនឹងព្រះ។ វាមានន័យថាការថ្វាយបង្គំដ៏ពិតនឹងត្រូវបានសំរេចបំពេញយ៉ាងប្រាកដតាមរយៈឈាមរបស់ពូជស្ត្រី។ ការបើកសំដែងពីសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានបើកសំដែងតាមរយៈបទទំនាយ រូបភាព ស្រមោល ហើយនឹងបទពិសោធន៍ផ្ទាល់របស់អ្នកថ្វាយបង្គំ។ បែបបទនៃការថ្វាយបង្គំនេះបានបែងចែកពូជមនុស្សជាពីរក្រុមផ្សេងគ្នា។ ពោលគឺពង្សាវតារបស់លោកកាអីននឹងពង្សាវតារបស់លោកសិតដែលបានលេចឡើងតាមរយៈការថ្វាយបង្គំនេះ។ ការថ្វាយបង្គំនេះកើតឡើងក្នុងរូបភាពផ្សេងៗគ្នាដូចជាតាមរយៈគោលការណ៍របស់អំពើបាប ឯករាជ្យភាពលើខ្លួនឯង នឹងគោលការណ៍នៃសេចក្តីសុចរិតដែលយកព្រះជាចំនុចកណ្តាល។ ហើយវាគឺប្រៀបដូចជាការជ្រើសរើសរវាងដើមឈើជីវិតនឹងដើមឈើដឹងខុសត្រូវផងដែរ។ ការថ្វាយង្គំដ៏ពិតទទួលបានជីវិតអស់កល្បតែការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយវិញមិន

អាចគេចផុតពីបណ្ដាសារនឹងសេចក្ដីស្លាប់បានឡើយ។ អ្នកដែលបានបាត់បង់រូបឆ្លុះរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានស្ដារឡើងវិញតាមរយៈការថ្វាយបង្គំហើយនឹងបង្កើតផលផ្លែនៃសេចក្ដីសុចរិត សេចក្ដីមេត្ដាករុណា នឹងសេចក្ដីស្មោះត្រង់ក្នុងជីវិតអ្នកនោះ ហើយសេចក្ដីទាំងនោះនឹងដើរតួជាវិធីសាស្ត្រនៃការស្ដារឡើងវិញដែលនឹងត្រូវបានបំពេញជាមួយនឹងលក្ខណៈរបស់ព្រះសំរាប់សង្គមនឹងប្រទេសជាតិរបស់ពួកគេ។ តែប្រសិនបើពួកគេបដិសេធន៍គោលការណ៍នេះ នោះពួកគេមិនអាចគេចផុតពីអន្ទាក់ដ៏ជ្រៅនៃអំពើបាបរួមទាំងសេចក្ដីងងឹតនៃបណ្ដាសាររបស់គេបានឡើយ។ ការនេះនឹងត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយទង្វើរដ៏កំររបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃសិរីល្អ ហើយមានតែអ្នកដែលដើរជាមួយព្រះទើបអាចភ្លក់សេចក្ដីទាំងនេះបាន។

តាមរយៈពីរជំពូកនេះ យើងគិតពីការរស់ឡើងវិញដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះបានសំរេចបំពេញតាមរយៈការរំលឹកឡើងវិញនូវប្រវត្តិពង្សាវតាររបស់មនុស្សពីរក្រុម ពោលគឺពង្សាវតាររបស់លោកកាអីននឹងលោកអេបិល។

IV. ការពន្យល់

មនុស្សដែលត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីក្នុងសួនច្បារអេដែលគឺនៅតែមិនអាចគេចផុតពីព្រះហស្ដនៃសេចក្ដីមេត្ដារបស់ព្រះពីព្រោះអ្វីដែលពួកគេបរិភោគនឹងផឹកគឺបានមកពីព្រះគុណទូទៅរបស់ព្រះ។ តែឯកតពូកិច្ចការងារនៅតែធ្វើ នៅតែរីកចំរើន ហើយនៅតែបន្ដគ្របគ្រង។ ទោះជាពួកគេមានបាបក៏ព្រះនៅតែផ្ដល់សេចក្ដីមេត្ដាករុណាដល់ពួកគេដើម្បីយកឈ្នះគ្រប់ការទាំងអស់ជាមួយនឹងប្រាជ្ញានឹងកំលាំងធម្មជាតិរបស់គេ។ ព្រះគុណក្នុងគ្រួសារដែលលោកអ័ដាមនឹងនាងអេវ៉ាបានចាប់ផ្ដើមនៅតែបន្ដរហូត។ កិច្ចការខាងឯវប្បធម៌ កសិកម្មការចេញ្ចឹមសត្វ ការសាងសង់នឹងការបង្កើតឧបករណ៍ភ្លេង ក៏បានចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះផងដែរ។ តែចំនែកឯការបង្រៀនពីសកម្មភាពទាំងនេះវិញត្រូវធ្វើឡើងដោយយកការថ្វាយបង្គំជាចំនុចកណ្ដាល មានតែព្រះពរ ការអរសប្បាយ នឹងការសំរាកដ៏ពិតនឹងចេញមកពីការស្ដារឡើងវិញរូបឆ្លុះរបស់ព្រះគឺ សេចក្ដីសុចរិត សេចក្ដីមេត្ដា នឹងសេចក្ដីស្មោះត្រង់។ វិធីសាស្ត្រដើម្បីស្ដារការទាំងនេះគឺជាការស្ដារឡើងវិញការថ្វាយបង្គំដ៏ពិ

ត។

1. ព្រះទទួលយកការថ្វាយបង្គំដ៏ពិត (លោកុ. ៤: ១- ១៦)

បន្ទាប់ពីត្រូវបានបណ្តេញចេញពីក្នុងសួនច្បារអេដែនមក លោកអ័ដាមនឹងនាងអេវ៉ាមានកូនពីរនាក់គឺលោកកាអ៊ីននឹងលោកអេបិល។ ពេលដែលយើងបានសង្កេតមើលពីការពួកគេបានថ្វាយដង្វាយដូចគ្នា ក្នុងពេលដូចគ្នាហើយនៅកន្លែងដូចគ្នានោះ វាហាក់ដូចជាពួកគេបានរៀនពីឪពុកម្តាយរបស់គេ។ ពួកគេប្រហែលហាក់បីដូចជាបានប្តូរនូវសេចក្តីពិតដែលថាការស្តារឡើងវិញពីការថ្វាយបង្គំដ៏ពិតគឺជាវិធីតែមួយគត ដែលសួនច្បារអេដែនដែលបានបាត់បង់អាចនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសួនច្បារអេដែនដែលបានស្តារឡើងវិញសំរាប់កូនរបស់ពួកគេ។ តើការថ្វាយបង្គំគួរត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះដោយរបៀបណា?

ទីមួយ មនុស្សគួរតែថ្វាយនូវរបស់ដំបូងដែលគេមាន (ខ. ៣- ៤)។ លោកកាអ៊ីនបានថ្វាយផលផ្លែដំបូងដែលកើតពីដីហើយលោកអេបិលវិញបានថ្វាយកូនចៀមដំបូងដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ពេលដែលពួកគេបានថ្វាយផលដំបូងដែលពួកគេមាន វាមានន័យថាដង្វាយរបស់ពួកគេរួមបញ្ចូលទាំងខ្លួនពួកគេផ្ទាល់ប្រៀបដូចជាដង្វាយថ្វាយដល់ព្រះ។ ទីពីរ ពួកគេគួរតែថ្វាយជីវិត (ខ. ៤)។ ការថ្វាយដង្វាយឈាមរបស់កូនចៀមដំបូងរឺក៏ដង្វាយម្សៅគឺមានន័យថាជាការថ្វាយនូវជីវិតរបស់ពួកគេដល់ព្រះ។ ទីបី ពួកគេគួរតែថ្វាយដង្វាយដោយសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះ (ខ. ៤- ៥)។ ការពិតដែលព្រះទទួលយកដង្វាយរួមទាំងខ្លួនរបស់ពួកគេគឺមានន័យថាព្រះទ្រង់គាប់ព្រះហឫទ័យជាមួយពួកគេជាជាងដង្វាយរបស់ពួកគេ (រ៉ូម ១២: ១- ២)។ ព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងជាក់ដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់តាមរយៈការថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ទ្រង់ ជីវិតរបស់ទ្រង់ មួយដងជាសំរេចដល់ព្រះទុកជាដង្វាយដែលបានថ្វាយជំនួស។ ដង្វាយរស់របស់គ្រីស្ទានដែលជឿលើដង្វាយនៃការផ្សះផ្សាររបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចត្រឡប់ចូលក្នុងសួនច្បារអេដែនវិញ។

តើហេតុអ្វីបានជាព្រះទទួលយកដង្វាយរបស់លោកអេបិលហើយបដិសេធដង្វាយរបស់លោកកាអ៊ីន? ដង្វាយរបស់ពួកគេគឺមិនមានបញ្ហាអ្វីទាំងអស់ពីព្រោះដង្វាយអាហារអាចចាត់ទុកដូចជាឈាមរបស់រុក្ខជាតិដែរ (លេវីវិន័យ ១២: ១ - ២)។ ចំនុចសំខាន់គឺជាសេ

ចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ។ លោកអេបិលបានថ្វាយដង្វាយដោយជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ តែលោកកាអីនវិញមិនបានជឿនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់នោះទេ (ហេព្រើរ ១១: ៤)។

2. សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ (លោកុ. ៤: ១៧- ២២)

បន្ទាប់ពីបរាជ័យក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះជារួចមក តើលោកកាអីនបានក្លាយជាយ៉ាងម៉េចដែរ? គាត់បានកំពុងវង្វេងដោយព្រោះបន្ទុករបស់គាត់ហើយនឹងការដាក់ទោសរបស់ព្រះចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ តែបានប្រទាននូវព្រះគុណទូទៅដល់គាត់។ តើព្រះគុណបែបណាដែលគាត់បានទទួល?

ទីមួយ បន្ទាប់ពីគាត់បានចាកចេញពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះយេហូវ៉ាមក គាត់បានទទួលព្រះគុណដើម្បីតាំងទីលំនៅនៅភាគខាងជើង។ ក្នុងការតាំងនៅទីដែលមានដែនកំនត់ ចិត្តវង្វេងរបស់គាត់អាចអរសប្បាយក្នុងព្រះគុណទូទៅទាំងឡាយរបស់ព្រះ (ខ. ១៦)។ វាត្រូវបានប្រទានអោយដល់គាត់ជាពិសេសនៅក្នុងសម័យដែលមនុស្សមានភាពឆ្មើងឆ្មៃដោយមធ្យោបាយមានកំនត់រហូតដល់ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមក។ ទីពីរ គាត់បានក្លាយជាមនុស្សយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការអភិវឌ្ឍវប្បធម៌។ ចាប់តាំងពីកូនចៅរបស់លោកកាអីន ឧបករណ៍តន្ត្រី ការស្ថាបនា ហើយនឹងឧបករណ៍ដែកផ្សេងទៀតត្រូវបានបង្កើតឡើង (២១- ២២)។ ប៉ុន្តែទោះបីជាវប្បធម៌ទាំងនេះត្រូវបានប្រើប្រាស់សំថ្វាយបង្គំដល់រូបព្រះក្លែងក៏ដោយ ព្រះបានប្រើរបស់ទាំងនេះសំរាប់ជាឧបករណ៍ក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះដែលត្រូវបានសំរេចបំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះដោយត្រូវបានប្រើប្រាស់ដូចជាឧបករណ៍ដែលពេញដោយឈាម។ សព្វថ្ងៃនេះការដែលព្រះវិហារប្រើប្រាស់នូវឧបករណ៍ទាំងនេះក្នុងការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះបង្ហាញពីប្រាជ្ញាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ ទីបី ព្រះគ្រប់គ្រងការរាលដាលនៃអំពើបាបតាមការដាក់អោយមានការភ័យខ្លាចនៃការជំនុំជំរះ។ ការព្រមានពីការដាក់ទោសចំពោះការសំលាប់នឹងកំភិតរបស់ពួកលីជ (២៣- ២៤) គឺជាវិធីសាស្រ្តក្នុងការទប់ស្កាត់ការរាលដាលអំពើបាប។ ដូច្នេះហើយចំរៀងរបស់ពួកលីជដែលត្រូវបានហៅថាជាចំរៀងនៃដាវ បានបង្ហាញពីព្រះហស្តសុចរិតរបស់ព្រះនៅលើផែនដីក្នុងស្ថានភាពដ៏ខ្មៅងងឹតដូចជាការរាលដាលនៃជំងឺពិសយ៉ាងឆាប់របស់ដូច្នេះដែរ។

គ្រីស្ទានមិនបដិសេធន៍ចំពោះព្រះគុណទូទៅដែលជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃវប្បធម៌ (ធូធើលាន)។ គ្រីស្ទានមិនទទួលយក ក៏មិនបដិសេធន៍នូវវប្បធម៌នេះទាំងស្រុងទេ តែគេធ្វើការកែវប្រែវាដោយព្រះគម្ពីរ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដើម្បីបង្កើតនូវអាណាចក្ររបស់ព្រះ។ យើងគួរតែយកឈ្នះនូវវប្បធម៌របស់លោកិយជាមួយនឹងដំណឹងល្អ។

3. ជីវិតដំបូង (លោកុ. ៤: ១៦- ២៦)

ការវិវឌ្ឍន៍នៃពូជពង្សទាំងពីរដូចជាការលូតលាស់នៃដើមឈើដែលដាំនៅទីវាល។ ដូចជាព្រះបានបើកសំដែងនៅក្នុងរឿងស្រងៃនឹងគ្រាប់ពូជល្អ ដែលបានលូតលាស់ហើយបង្កើតផល អត្ថបទបានបើកបង្ហាញពីដំនើរវិវឌ្ឍនៃពូជពង្សរបស់កាអីននឹងអេបិល។ ពូជរបស់កាអីនជះឥទ្ធិពលដល់វប្បធម៌របស់លោកិយ តែពូជរបស់អេបិលបានបង្ហាញពីការដើរតាមនូវសេចក្តីជំនឿត្រឹមត្រូវតាមរយៈការកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ ពេលដែលយើងធ្វើការសិក្សាពីពូជរបស់កាអីន ក្នុងការបង្កើតទីក្រុង (១៧) ការចិញ្ចឹមគោ (២០) ការបង្កើតឧបករណ៍តន្ត្រី (២១) ហើយការបង្កើតនូវម៉ាស៊ីន (២២) យើងត្រូវតែសរសើរដំកើងដល់ព្រះចំពោះព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។ តែទោះបីជាពូជរបស់សិតបង្ហាញពីការចាប់ផ្តើម ការរស់នៅនឹងការស្លាប់ ព្រះបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ព្រះគង់ក្នុងកណ្តាលនៃការថ្វាយបង្គំ (២៦)។ នៅក្នុងជំនាន់អេណុស ក្នុងពូជរបស់អេបិល ការរស់រានយ៉ាងសំបើមបានកើតឡើង។ ក្នុងការអំពាវនាវរបស់ព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ា បង្ហាញពីព្រះវិហារដែលថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ។ វាបញ្ជាក់ថាព្រះគុណរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានចាក់បង្ហូរលើពូជរបស់អេបិលដែលបានថ្វាយបង្គំព្រះអាទិករ ហើយដែលប្រឆាំងនឹងការអាក្រក់នៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះរបស់ពួកកាអីន។ នេះគឺជាការរស់រានឡើងវិញបន្ទាប់ពីអ័ដាមនិងអេវាត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសួនច្បារអេដែន (ចូវណាថាន អែតវើត)។ នៅពេលដែលព្យុះស៊ូណាមិបកមកបំផ្លាញពួកគេ យើងគួរតែជឿដល់សេចក្តីសន្យារបស់ព្រះដែលទ្រង់នឹងចាក់បង្ហូរដល់ពួកយើង (កិច្ចការ ២: ១៧) ហើយនឹងរងចាំនូវព្រះគុណរបស់ព្រះ។

4. ចូរដើរជាមួយព្រះ (លោកុ. ៥: ១- ៣២)

ប្រវត្តិរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសួនច្បារអេដែនបានបង្កើតឡើងជាពូជសាសន៍ពីរ។ ព្រះហស្តរបស់ព្រះបានដឹកនាំពួកគេនៅក្នុងរូបភាពនៃការស្តារឡើងវិញរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ដែលជាការស្តារឡើងវិញនូវការប្រកបគ្នារបស់ព្រះនឹងមនុស្ស។ លោកុប្បត្តិ៥ បង្ហាញពីការដែលអំណាចរបស់ព្រះដែលបានធ្វើការដោយអំណាចទាំងស្រុងដល់យើង។ លទ្ធផលនៃការរស់រានរបស់អេណុស ជាការពិតដែលថាអេណុសដើរជាមួយនឹងព្រះ៣០០ឆ្នាំ ហើយត្រូវបានយកទៅស្ថានសួរគឺជាភស្តុតាងបង្ហាញពីការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។

វិញ្ញាណនៃការរស់ឡើងវិញដែលបានចាកបង្ហូរលើអេណុស ដែលជាជំណារទី៧របស់អ័ដាម លេចឡើងក្នុងរូបភាពដែលបង្ហាញពីព្រះគុណដ៏បបូរនឹងអស្ចារ្យ។ ទោះជាវប្បធម៌លោកិយរបស់ពូជកាអីនត្រូវបានសុសសាយក្នុងសង្គមមនុស្សក៏ដោយ ក៏ការរស់រានឡើងវិញរបស់ព្រះត្រូវបានកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់ដូចជាម៉ាក់ម៉ាក្នុងផែនដីដែលធ្វើចលនាយ៉ាងស្ងាត់ ហើយបានកើតឡើងក្នុងកណ្តាលអេណុស។ ក្នុងការដែលកន្លែងបាបជាច្រើនត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ វាបានធ្វើអោយរាស្ត្ររបស់ព្រះរៀបចំខ្លួនសំរាប់ថ្ងៃចុងក្រោយ ដោយការចាក់បង្ហូរនូវព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ទោះជាយើងមិនបានដឹងថាមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់បានប្រមូលផ្តុំក៏ដោយ យើងអាចប្រាកដដោយសារពួកអ្នកដែលបានជ្រើសរើស។ តើភស្តុតាងអ្វីដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងពេលរបស់អេណុស?

ភស្តុតាងទីមួយ អេណុសដើរជាមួយនឹងព្រះ (លោកុ. ៥: ២៤)។ អេណុស ដែលជាផលចុងក្រោយនៃការរស់រានរបស់អេរូស ហាក់ដូចជាបង្ហាញពីការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ ហើយរស់នៅក្នុងសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ ក្នុងការរស់នៅក្នុងជីវិតបែបនេះ អំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានចាក់បង្ហូរលើគាត់។ អ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតគឺថាអេណុសបានដើរជាមួយព្រះអស់៣០០ឆ្នាំ នៅលើផែនដី។ នេះគឺជាភស្តុតាងយ៉ាងជាក់លាក់។ ក្នុងលោកិយដ៏អាក្រក់នេះ តើគាត់អាចដើរជាមួយនឹងព្រះបានដោយរបៀបណា? វាអាចទៅរួចដោយសារអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណធ្វើការនៅក្នុងគាត់? យើងក៏មិនអាចនឹងអរសប្បាយជាមួយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះអេម៉ាញូអែលបានដែរបើសិនជាយើងមិនដើរនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃសិរីរុងរឿង។ ហេតុផលដែលអេណុសអាចស្រលាញ់ ចុះ

ចូល និងស្តាប់តាមព្រះក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់ ជាអំណានៃការរស់រានឡើងវិញដែលធ្វើការនៅក្នុងខ្លួនគាត់។

ទីពីរ គឺជាការរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ (ហេព្រើរ ១១: ៥)។ សេចក្តីជំនឿពិតអាចកើតឡើងបានដោយសារទង្វើរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ អ្នកនិពន្ធព្រះគម្ពីរហេព្រើរបានប្រាប់ថា គោលដៅចំបងនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់គឺផ្គាប់ព្រះទ័យដល់ព្រះ។ វាមានន័យថាគាត់ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះនឹងអរសប្បាយក្នុងព្រះពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីរស់ធ្វើអោយគោលដៅរបស់គាត់ជាក់លាក់។ ដូចដែលលោកអេលីយ៉ាត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួរ អេណុសត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួរដោយគ្មានការស្លាប់។ វាជាការសំខាន់ក្នុងការដែលមនុស្សនឹងត្រូវប្រឈរមុខជាមួយសេចក្តីស្លាប់។ ព្រះគម្ពីរក៏បានចាត់ទុកសេចក្តីស្លាប់សំខាន់ដែរ។ ដោយសារតែទង្វើដ៏ពេញដោយព្រះគុណរបស់ព្រះវិញ្ញាណ បន្ទាប់ពីយើងរស់នៅដូចជាអេណុស យើងនឹងត្រូវលើកឡើងទៅស្ថានសួរនៅថ្ងៃយាងមកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ។

ចុងក្រោយ ជាការដែលគាត់ទាយពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ថៅហ្វាយ ១: ១៤- ១៥)។ សេចក្តីពិតត្រូវបានដាក់អនុវត្តក្នុងពួកគេដោយផ្ទាល់ ពេលដែលព្រះវិញ្ញាណសន្ថិតលើយើង នោះយើងនឹងមាននិម្មិត្ត ទំនាយ នឹងសុបិន។ គ្រីស្ទាននៅក្នុងសញ្ញាថ្មីទាំងអស់គឺជាសម្តេចសង្ឃ ហើយនឹងហោរា (១ភេត្រុស ២: ៩)។ តើគាត់ទាយពីអ្វី? គាត់ទាយពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នឹងការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ (១៥)។ ផ្អែកលើដានីញ៉ែល ៧: ១៣ មានពួកទេព្តាជាច្រើនចូលមកផែនដីជាមួយកូនមនុស្ស ហើយបានដាក់ទោសគ្រប់ទាំងការអាក្រក់កំឡុងពេលនៃការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះគ្រីតស្ទ ហើយវាក៏នឹងត្រូវសំរេចបំពេញនៅថ្ងៃយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ។ ដូច្នេះហើយគ្រីស្ទានគួរតែរងចាំការចាក់បង្ហូរនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយទទួលយកនូវព្រះវិញ្ញាណនៃការរស់ឡើងវិញ។

ហើយជីវិតដែលដើរជាមួយនឹងព្រះមានលក្ខណះដូចជា : ទីមួយ មានការប្រកបគ្នាជាមួយនឹងព្រះ។ ទីពីរ ដោយគ្មានការបន្ទោសចំពោះពេលវេលានឹងបរិស្ថានជុំវិញ គាត់ត្រូវបង្ហាញពីរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ ទីបី វានឹងបង្ហាញពីគោលដៅនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគឺអេម៉ាញូអែល។ វាជារឿងដែលពេញដោយការអរព្រះគុណដល់ព្រះសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះដូចជាអេណុសបានទទួល។ យើងត្រូវតែជឿថាព្រះនឹងគង់ជាមួយយើងរហូសដល់ថ្ងៃចុងបំផុត

(ម៉ាថាយ ២៨: ២០) ហើយស្តាប់តាមការមហាបេសកកម្មរបស់ទ្រង់។
[សំនួរ ទី៤] អានមេរៀនទីបួនម្តងទៀត ហើយឆ្លើយនឹងសំនួរខាងក្រោម
1. ប្រៀបធៀបការថ្វាយបង្គំទាំងពីរនៅក្នុងជំពូក៤ ហើយនិយាយពីចំនុចសំខាន់។ ហេតុផលដែលព្រះទទួលយកនូវការថ្វាយបង្គំរបស់អេបិល គឺដោយសារគាត់មានការកោតខ្លាចដល់ព្រះនៅក្នុងចិត្ត តែកាអីនមិនមានទេ។ បន្ទាប់ពីគាត់បរាជ័យក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះយេហូវ៉ា គាត់ជ្រើសរើសយកការសំលាប់ ហើយវង្វេងជំនួសអោយការប្រែចិត្ត។ នេះគឺជាហេតុផលចំបងដែលគាត់បរាជ័យក្នុងការថ្វាយបង្គំ។ ទីបំផុត ពួកគេមានចំនុចខុសគ្នារវាងសេចក្តីជំនឿនឹងការមិនជឿ។
2. តើពូជរបស់កាអីននឹងអេបិលផ្តោតសំខាន់លើអ្វី? កាអីនព្យាយាមផ្តោតទៅលើការខាងឯវប្បធម៌ តែអេបិលផ្តោតលើការថ្វាយបង្គំដ៏ពិតជាមួយនឹងសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ។
3. តើក្នុងសម័យរបស់អេណុស គាត់បានជួបការរស់រានឡើងវិញនៅត្រង់ចំនុចណា? ពេលដែលគាត់អំពាវនាវដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះ ក្នុងដែលគាត់មានបញ្ហា។ ការអំពាវនាវរកព្រះយេហូវ៉ាគឺជាការថ្វាយបង្គំហើយជាលទ្ធផលនៃការថ្វាយបង្គំបានកើតឡើងនៅថ្ងៃនោះ។
4.តើក្នុងចំនុចណាដែលអេណុសទទួលយកការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះធ្វើជាគោលដៅរបស់គាត់? អេណុសរស់នៅដោយដើរជាមួយនឹងព្រះដូចជាម្នាក់ដែលបានផ្គាប់ព្រះទ័យដល់ព្រះអស់៣០០ឆ្នាំ។ គាត់ព្យាយាមថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះ។ គាត់បានបង្កើតកូនពេលដែលគាត់ដើរជាមួយព្រះ។ គាត់ព្យាយាមអោយមានទំនាក់ទំនងជិតស្និតជាមួយនឹងព្រះ។ វាមានន័យថាជាការស្តារឡើងវិញរូបឆ្លុះរបស់ព្រះដោយការបង្ហាញពីលក្ខណះរបស់ព្រះ គឺជាសេចក្តីសុចរិត មេត្តា និងសេចក្តីស្មោះត្រង់។

៥. អានលោកុប្បត្តិ ៥: ២១- ២២ ហើយអនុវត្តគោលការណ៍ GSPEC

1) ព្រះ

2) អំពើបាប

3) សេចក្តីសន្យា

4) ឧទាហរណ៍

5) ការបង្គាប់

មេរៀនទី 5: គំនិតចេញពីរូបភាព - ការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណរបស់លោកណូអេ

1. ផ្ទះដែលបានអណ្ដែតនៅលើរលកនៃទឹកជំនន់ មូលហេតុចម្បងនៃការជំនុំជំរះដោយទឹកជំនន់នេះ គឺដើម្បីបំបែកគ្រួសារឱ្យដាច់ពីគ្នា ពីព្រោះការដាច់ចេញគោលការណ៍ពីបង្រៀននៃការបង្កើតរបស់ព្រះ។

2. បុរសនោះស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ខ្មៅងងឹតដែលត្រូវបានស្លាប់នៅក្នុងទឹក -ការខូចបង់ទាំងស្រុងបាបនៃខ្សែស្រឡាយរបស់សិមដែលបាននាំការកាត់ទោសរបស់ព្រះ។

3. រូបភាពបង្ហាញពីទូករបស់លោកណូអេ -គឺជានិមិត្តសញ្ញាមួយនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

1) សត្វនៅក្នុងទូក -គឺជាការសង្គ្រោះដែលមានកំណត់
2) ទ្វារមួយនិងបង្អួចមួយក្នុងទូក - គឺជាស្រមោលពីការផ្សះផ្សានៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ និងការប្រកបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
3) អាសនា - ការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណដែលលោកណូអេបានទទួល
4) ពន្លឺចែងចាំងនៅក្រោមកំហុសឆ្លងព្រះវិញ្ញាណ - ដ៏រុងរឿងត្រូវបានបង្ហាញ។

4. អ្នកថ្វាយបង្គំនៅមុខអាសនាដែលកំពុងឆេះភ្នំអារ៉ារ៉ាតបានបង្ហាញ - ពីវត្តមាន អំណាចចេស្ដា និងការគ្រប់គ្រងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងអាណាចក្ររបស់ព្រះ។

មេរៀនទី 5 ការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណរបស់លោកណូអេ

I. អត្ថបទព្រះគម្ពីរ: លោកុប្បត្តិ 6: 1-8: 31

II. ខគន្លឹះ: លោកុប្បត្តិ 6:22

III. សង្ខេប:

នៅក្នុងអ្វីដែលរដ្ឋបានតើមនុស្សជាតិរស់នៅយ៉ាងដូចម្តេចបន្ទាប់ពីបានបណ្តេញចេញពីសួនអេដែន រហូតដល់ការជំនុំជំរះដោយទឹកជំនន់នៅជំនាន់លោកណូអេ ហើយតើពួកគេបានរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងដូចម្តេចដែរ? «ព្រះជាម្ចាស់បានឃើញការអាក្រក់របស់មនុស្សបានចម្រើនយ៉ាងសម្បើមនៅលើផែនដីនេះ ហើយរាល់ចេតនានៃចិត្តគំនិតរបស់គេ គឺកាន់តែការអាក្រក់ជានិច្ច» (6: 5) ។ នៅថ្ងៃនោះ អំពើបាបដ៏អាក្រក់បានកើនឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ បន្ទាប់ពីការបង្កើតមក ជំនាន់ដែលមានគ្រោះថ្នាក់បានមកដល់កម្រិតខ្ពស់បំផុតហើយ។

IV. ការពន្យល់:

លោកប៉ូលដែលបានដឹងពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងមុនពេលទឹកជំនន់នៃជំនាន់របស់លោកណូអេដែលត្រូវបានរីករាលដាលបន្ទាប់ពីការចាប់ផ្តើមនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សម្នាក់ ដែលបានរួមបញ្ចូលទាំងអំពើបាបរបស់មនុស្សទាំងអស់ផង (រ៉ូម 5:12)។ អំពើបាបបានរីករាលដាលពីមនុស្សតែម្នាក់ ទៅម្នាក់ទៀត និងពីវប្បធម៌មួយ ទៅវប្បធម៌មួយទៀត រហូតដល់ទីបំផុត ព្រះទ្រង់សោកស្តាយដែលបានបង្កើត។ ដូចដែលយើងបានគិតពិចារណារួចទៅហើយ ចូរប្រៀបធៀបពីខ្សែស្រឡាយពីរនៃមនុស្សម្នាក់ជាមួយម្នាក់ទៀត។

1. លក្ខណៈពិសេសនៃខ្សែស្រឡាយទាំងពីរ

លោកុប្បត្តិ ជំពូក 4-6 បង្ហាញពីប្រវត្តិសាស្ត្រដែលអាដាម ត្រូវបានគេដេញចេញពីសួនច្បារអេដែន រហូតដល់ណូអេតាមរយៈខ្សែស្រឡាយពីរដែលបានកើតឡើងបន្ទាប់ពី

ព្រឹត្តិការណ៍របស់កាអ៊ីន និងអេបិលបានកើតឡើងនោះ។ ជំពូកទី 4 បានបង្ហាញខ្សែស្រឡាយរបស់កាអ៊ីន និងជំពូកទី 5 បង្ហាញខ្សែស្រឡាយរបស់អេបិល។

សេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងលោកុប្បត្តិ 3:15 បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការបំបែកចេញពីគ្នា ការសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ចែងដោយបែងចែក "ស្ត្រី និងសត្វពស់" "ពូជរបស់ស្ត្រីនិងពូជរបស់សត្វពស់" ។ បន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបាននិរទេសចេញពីសួនច្បារអេដែនមក ការបំបែកដំបូងគឺព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងរវាងកាអ៊ីននិងអេបិល។ លក្ខណៈនៃការបំបែកនេះ បានបង្ហាញពីការបែងចែករវាងមនុស្សដែលព្រះជាចំនុចកណ្តាល និងមនុស្សដែលជាចំនុចកណ្តាលដោយខ្លួនឯង។ យើងអាចរៀបចំព្រះគុណ និងព្រះពរជាពីរខ្សែស្រឡាយដូចខាងក្រោម៖

1) ខ្សែស្រឡាយកាអ៊ីន (ជំពូក 4)

(1) ឃាតកម្ម និងការផិតក្បត់នេះបានបន្តកើតឡើងទៀត (4: 8, 4: 23-24)។ យូហាន 8:44 និយាយថា "អ្នករាល់គ្នាមានអារក្សសាតាំងជាឪពុក ហើយអ្នករាល់គ្នាចូលចិត្តធ្វើតាមតណ្ហាដែលគាប់ចិត្តដល់ឪពុករបស់អ្នក។ វាជាអ្នកសំលាប់គេតាំងពីដើមមក វាមិនបាននៅជាប់ក្នុងសេចក្តីពិត ព្រោះក្នុងសេចក្តីពិតនៅក្នុងវាទេ។ កាលណាវាពោលពាក្យភូតភរ នោះដុះចេញពីចិត្តវាមក ដ្បិតវាជាអ្នកកំភូត ហើយជាឪពុកនៃសេចក្តីនោះឯង"។

(2) ការអភិវឌ្ឍនៃភាពស៊ីវិល័យ និងវប្បធម៌ (ខ17)

ក) អាជីវកម្មសំណង់ (ខ17) - កាអ៊ីនបានបង្កើតទីក្រុង។

ខ) អាជីវកម្មកសិកម្ម (ខ20) - យ៉ាបាលជាឪពុកនៃពួកអ្នកថែរក្សាហ្វូងសត្វ។

គ) សិល្បៈ (ខ21) - យូបានជាឪពុករបស់ពួកអ្នកលេងពិណា និងខ្លុយ។

ឃ) ទូបាល-កាអ៊ីន- ជាឪពុកនៃពួកជាងលង្ហិន និងជាងដែក។

ទោះបីជាភាពស៊ីវិល័យ និងវប្បធម៌ គឺជាព្រះពរនៃព្រះក៏ដោយ តែការអភិវឌ្ឍរបស់ពួកគេនោះគឺមិនមែនជាជីវិតដែលកោតខ្លាចព្រះទេ វាគឺជាឧបករណ៍សំខាន់ដែលជាការកើនឡើងនៃការប្រព្រឹត្តអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។ អំពើបាបសម័យនេះបានចាក់ឫស ក្នុងអំពើបាបដែលបាននាំផលផ្លែជា គ្រឿងញៀន អំពើអនាចារ, គ្រឿងស្រវឹង និងការលែងលះគ្នា វាជាមូលហេតុនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃអរិយធម៌នៃភាគខាងលិច។

2) ខ្សែស្រឡាយសេត (4: 25ដល់ជំពូក5)

ខ្សែស្រឡាយសេតដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដែលសាមញ្ញ ការស្លាប់ និងការផ្តល់កំណើតដែលនៅតែមានចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះបេសកកម្មដើមរបស់ព្រះ ទោះបីជាពួកគេហាក់ដូចជាខ្សែស្រឡាយដែលខ្សោយក៏ដោយ។

(1) អេបិល- លោកបានថ្វាយខ្លួន និងតង្វាយរបស់គាត់ចំពោះព្រះ។

(2) អេណុស (4:26) - "ហើយនៅជាន់នោះពួកគេបានចាប់ផ្តើមអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់»។

(3) ហេណុក (5: 22-23) - គាត់បានដើរជាមួយព្រះអស់ 300 ឆ្នាំ ព្រមទាំងបង្កើតកូនជាប្រុសជាស្រី និងត្រូវបានគេលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ដោយមិនស្លាប់។

ទោះបីជាលោកិយផ្តោតលើចំណុចខ្សោយរបស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះក៏ដោយ ក៏ព្រះដឹកនាំផែនការនៃការប្រោសលោះតាមរយៈពួកគេ។ នៅទីនេះយើងអាចមើលឃើញការប្រោសលោះដ៏ពិត ដែលត្រូវបានសម្រេចឡើងដោយការរួបរួមជាមួយព្រះ។ ក្នុងចំណោមអំពើខូចអាក្រក់ ព្រះបានដឹកនាំការងារថ្មីមួយតាមរយៈមនុស្សម្នាក់ គឺលោកណូអេ។ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើគោលបំណងរបស់ទ្រង់ ដោយប្រទានការពេញព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ដល់លោកណូអេផងដែរ (6-8)។

2- អំពើបាបនៃខ្សែស្រឡាយរបស់សេត

ទោះបីជាខ្សែស្រឡាយកាអ៊ីនត្រូវបានខូចបង់ក៏ដោយ តែព្រះក៏សោកស្តាយខ្សែស្រឡាយរបស់អេបិលដែលដែលជាអ្នកកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងវេទនានៃអំបើខូចអាក្រក់ ដោយសារការធ្វើសេពគបជាមួយលោកិយ (លោកុ 6: 1-11)។ វាស្តែងចេញពីជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍។ កូនប្រុសរបស់ព្រះបានរៀបការជាមួយកូនស្រីរបស់មនុស្សសម្រាប់ភាពស្រស់ស្អាតរបស់ពួកគេ។ តើអ្វីទៅគឺជាស្ថានភាពនៃបាបរបស់គេ?

សេចក្តីមេត្តាករុណាជាច្រើនឱ្យពួកគេ ដើម្បីឱ្យគេទាំងនោះត្រឡប់ទៅរកទ្រង់វិញ។ ដោយសារតែអំពើបាបរបស់ពួកគេធ្ងន់ធ្ងរពេក ដែលព្រះជាម្ចាស់មិនអាចជួយពួកគេដោយ

ទ្រង់ផ្ទាល់ទេ ប៉ុន្តែបានជំនុំជំរះពួកគេដោយទឹកជំនន់។ លក្ខណៈសម្បត្តិនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះគឺសេចក្តីសុចរិតបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាអំពើទុច្ចរិត ភាពបរិសុទ្ធនិងសេចក្តីមេត្តាករុណា ទៅជាហឹង្សា និងការមិនគោរពកោតខ្លាច និងភាពស្មោះត្រង់ទៅក្នុងភាពមិនស្មោះត្រង់។ សូម្បីតែពាស្ត្រដែលបានជ្រើសតាំងក៏បានចាកចេញពីព្រះ ដោយបានសេពគប់ជាមួយខ្សែស្រឡាយរបស់កាអ៊ីន ដូច្នេះការផ្តន្ទាទោសដើរតាមជាប់ពីក្រោយពួកគេ។

កើតឡើងនៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាញឹកញាប់។ នៅត្រង់កន្លែននេះពួកទេវតា មិនមែនជាពួកទេវតានោះទេ។ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់អាចបង្កើតមនុស្សរូបធំសំបើមទាំងនោះដែលជាកុលសម្ព័ន្ធយក្សមួយ តែយើងមិនអាចរកឃើញលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យមួយចំនួនរបស់វាឡើយ។ ស្តង់ដាដាច់ខាតនៃកូនប្រុសរបស់ព្រះបានបាត់ខ្លួន "ក៏យកធ្វើប្រពន្ធតាមតែចិត្តគេទៅ" ដែលចង្អុលបង្ហាញពីចំណុចមួយដែលស្តង់ដារនៃការជ្រើសរើស និងឥរិយាបថរបស់ពួកគេគឺ "ខ្លួនឯង" នោះគឺជាភាពឯករាជ្យខ្លួនឯង ដែលជាទិដ្ឋភាពនៃតម្លៃរបស់ពួកគេ។ ទស្សនៈនិងជីវិតរបស់ពួកគេដែលបានចាកឆ្ងាយចេញពីព្រះ។ វាបានបង្ហាញនៃនាំឱ្យមានការភាន់ច្រឡំបះបោរប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំង នឹងកើតមានឡើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ និងក្រុមគ្រួសារ នៅមុនពេលមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

បានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសាច់។ ចុះទំរាំតែចិត្តរបស់ពួកគេត្រូវបានខូចម្តេចលើសទៅទៀត? វាបានបង្ហាញថាវាត្រូវបានខូចទាំងស្រុងទៅហើយ (Rom3: 10-18)។ លោកម៉ូសេបានរៀបរាប់ពួកគេនៅក្នុងទម្រង់បួនយ៉ាង៖ 1) បាបទូទៅ "គ្រប់គ្នា" 2) លក្ខណៈខាងក្នុងនៃអំពើបាប - "ការគិត និងផែនការនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ" 3) លក្ខណៈអស់កល្បជានិច្ច - "តែងតែ" និង 4) លក្ខណៈនៃសកម្មភាពរបស់អំពើបាប - មូលហេតុដែលបង្ហាញពីជម្លោះរវាងសាច់ឈាម និងវិញ្ញាណ។
តើវាគឺជាអ្វីអំពីពិភពលោករបស់យើងវិញ? តើគ្រួសាររបស់យើង ការងាររបស់យើង និងក្រុមជំនុំរបស់យើងអាចគេចផុតពីការផ្តន្ទាទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឬទេ? យើងគួរសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងជាមួយនឹងការភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រ (ភីលីព 2:12)។

3. ការជំនុំជំរះនៃទឹកជំនន់ (លោកុប្បត្តិ 7-8)

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបង្ហាញការពិតដែលថារឿងព្រេងពីទឹកជំនន់នៃតំបន់ភាគខាងកើតពីបុរាណកាល និងព្រឹត្តិការណ៍ទឹកជំនន់ក្នុងលោកុប្បត្តិ បញ្ជាក់បានថាជន់លិចគ្រប់តំបន់ ។ ជាព្រះមេត្តាករុណារបស់ព្រះដែលត្រូវបានប្រទានឱ្យតែលោកណូអេ និងគ្រួសាររបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះចូលក្នុងទូកធំ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះពួកគេពីការជំនុំជំរះដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ។ នេះគឺជាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈរូបភាពនៃការសង្គ្រោះ។ យើងអាចរកឃើញលក្ខណៈនៃការប្រោសលោះរបស់ទ្រង់ទាំងបីចំនុចចេញពីជំពូកទាំងពីរនេះ។

1) ទូក - ទូកនេះគឺជានាវាតែមួយគត់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះសំរាប់ណូអេ ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ និងសត្វដែលបានជ្រើស។ ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានរៀបចំវាអស់ 120 ឆ្នាំមកហើយ ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេចូលទៅក្នុងទូកនោះ។ នៅទីនេះយើងអាចរកឃើញការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយបង្ហាញពីការពិតដែលថាសត្វដែលបានជ្រើសរើសវាមកដោយខ្លួនឯង និងទ្វារទូកធំបានបិទដោយខ្លួនវាដែរ។ ជាការពិតណាស់ ទូកនេះគឺជានិមិត្តរូបដូចគ្នាទៅនឹងសួនច្បារអេដែន រោងឧបោសថ និងទីបរិសុទ្ធដែលចង្អុលឆ្ពោះទៅរកព្រះគ្រីស្ទដែលនឹងត្រឡប់មកវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ។
ដូចដែលងងឹតជ្រៅ ពន្លឺរះភ្លឺថែងចាំង ប្រៀបដូចជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលបានរៀបចំទូកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលថែងចាំងត្រចេះត្រចង់លើសទៅទៀត។ ទូកដែលជាតំណាងពីព្រះគ្រីស្ទ ឬ ក្រុមជំនុំដែលត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់លោកណូអេ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ (20)។ ហើយព្រះទ្រង់មានសេចក្តីរីករាយក្នុងការជួយសង្គ្រោះពួកគេតាមរយៈការបង្កើតសម្ពន្ធមេត្រីនេះ (18)។

តាមប្រវត្តិសាស្រ្ត ការសង្គ្រោះនេះត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះទ្រង់ផ្ទាល់ (ភីលីព 1: 6) ។ អាដាមដែលជាម្នាក់អាចស្តាប់តាមព្រះទ័យរបស់ព្រះពិត ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើឱ្យការបែកបាក់សេចក្តីសញ្ញាដោយការមិនស្តាប់បង្គាប់វិញ តែព្រះយេស៊ូវបានស្តារឡើងវិញនូវសេចក្តីសញ្ញាដោយការស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងឥតខ្ចោះ។ គោលការណ៍បង្រៀននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺថាដើម្បីអោយអស់អ្នកដែលប្រែចិត្ត ហើយជឿលើព្រះអង្គនឹងទទួលការសង្គ្រោះបានរួចចេញពីអំពើបាប អាស្រ័យលើសេចក្តីសញ្ញាមួយនេះ។ ដូច្នេះការជឿលើព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំ ដែលជាព្រះរបស់ខ្ញុំ គឺឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្តីសញ្ញានេះ។ ដូច្នេះនៅ

ពេលដែលយើងគិតថាយើងជឿថាព្រះគ្រិស្តជា នោះអំពើបាបរបស់យើងនឹងត្រូវបានលើកលែងទោស ហើយយើងនឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ព្រមទាំងទទួលបានអំណាចធ្វើជាកូនរបស់ព្រះ (យ៉ូហាន 1: 12-13)។ ពួកយើងមានព្រះគុណអស្ចារ្យក្នុងជីវិតរបស់យើងហើយ។

លោកុប្បត្តិ 7: 1-24 បង្ហាញលក្ខណៈមួយផ្សេងទៀតនៃការសង្គ្រោះ ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់ធ្វើការជាព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅលោកុប្បត្តិ 7: 1-24 នេះ។ វាជាអត្ថបទគម្ពីរដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ចាប់អារម្មណ៍មួយ ដោយសារតែ បង្ហាញពីភាពម្ចាស់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ នៅក្នុងការបើកសម្តែងពីភាពជាព្រះជាម្ចាស់របស់ព្រះ ប្រសិនបើទ្រង់បិទទ្វារ នោះគ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ានបើកវាឡើយ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់បើកទ្វារ នោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចបិទវាបានទេ។ ដ្បិតភ្លៀងធ្លាក់អស់ 40 ថ្ងៃ និងទឹកហូរចេញពីប្រភពទឹក និងអណ្តូងនៅលើផែនដីបានពន្លិចផែនដីទាំងមូល ព្រមទាំងបានសម្លាប់សត្វមានជីវិតទាំងអស់។ យើងដឹងថាការជំនុំជំរះចុងក្រោយដែលនឹងកើតមានឡើងដោយភ្លើងនៅនៅលើផែនដីនាថ្ងៃចុងក្រោយ (II ពេត្រុស 3:20)
ប៉ុន្តែព្រះមិនភ្លេចសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ និងបាននាំលោកណូអេ មនុស្សប្រាំពីរនាក់ទៀត ហើយនិងសត្វ ដែលនៅក្នុងទូកធំនោះ។ ព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះយាងមកដល់យើងជាក់ស្តែង គឺមិនមែនជាមនុស្សទេ ប៉ុន្តែជាព្រះវិញ។

2) ការការពារនៃព្រះវិញ្ញាណនៃសិរីល្អ

ហើយទូកធំនេះបង្ហាញពីរូបភាពស្តែង របស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការការពារប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។ ព្រះវិញ្ញាណប្រកបដោយសិរីរុងរឿង បានបង្ហាញពីការសង្គ្រោះដោយការរេរានៅលើផ្ទៃទឹក ដូចទៅនឹងការបង្កើតដំបូង ដែលព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាននៅទ្រឹងនៅលើផ្ទៃទឹក (Gen1: 2)។ ដូចគ្នានឹងសសរពពកដ៏រុងរឿង និងបង្គោលភ្លើង ដែលបានគ្របដណ្តប់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ផងដែរ។ ព្រះហស្តនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានកាន់ទូកធំរហូតដល់វាបានមកដល់នៅភ្នំអារ៉ារ៉ាត ក្នុងការវិនិច្ឆ័យដ៏គួរឱ្យស្ញែងខ្លាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានចេញពីទូកធំនោះមក ព្រះបានប្រោស ទឹកដីដ៏វេទនានោះឱ្យ

ជាដោយខ្យល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការងារនៃការព្យាបាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានស្តារឡើងវិញនៅលើផែនដីដោយអំណាចនៃការព្យាបាល ដោយទ្រង់គ្របដណ្តប់ទាំងអស់នៅលើផែនដី។ វាបានបង្ហាញពីការសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យ ការបង្កើតជាថ្មីឡើងវិញពេលអនាគត ព្រះទ្រង់នឹងបំពេញបញ្ចប់ក្នុងព្រះគ្រិស្ត។

ទ្រង់គឺជាព្រះអម្ចាស់នៃការព្យាបាលយ៉ាងអស្ចារ្យ (លោកុ 8: 1-11) ។ ស្ថានភាពទុក្ខវេទនានៃការជំនុំជំរះដោយទឹកជំនន់នេះ គឺពោពេញទៅដោយភាពខ្មៅងងឹត ហើយគួរឱ្យខ្លាចខ្លាំងបំផុត។ នៅទីនេះយើងឃើញថាព្រះដែលបានវាយពួកគេ តែឥឡូវនេះបានប្រោសព្យាបានរបួសវិញក្នុងខ1 «ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់បាននឹកចាំណូអេ និងអស់ទាំងសត្វព្រៃ និងសត្វស្រុកទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅក្នុងទូកជាមួយនឹងគាត់។ រួចទ្រង់ធ្វើឱ្យខ្យល់បក់មកលើផែនដី ហើយទឹកក៏ស្រកទៅ»។ តើព្រះបានព្យាបាលពួកគេដោយរបៀបណា?
ជាដំបូង ព្រះជាម្ចាស់ប្រោសគេ ដោយខ្យល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (1-14)។ ជាការពិតណាស់ព្រះបានប្រើ ខ្យល់ធម្មជាតិ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការព្យាបាលនៅក្នុងខ្យល់នោះ។ Ruak ជាភាសាហេព្រើមានអត្ថន័យពីរ: ទីមួយ គឺខ្យល់ និងទីពីរ គឺព្រះវិញ្ញាណ។ ការសន្យានៃភាពរុងរឿងនេះត្រូវបានទ្រទ្រង់នៅក្នុង (ខ16-17) ។ បេសកកម្មរបស់អ័ដាម: កំណើត ការរីកចម្រើន លក្ខណសម្បត្តិ និងការគ្រប់គ្រងត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យលោកណូអេក្នុងពាក្យសេចក្តីបង្គាប់ដូចគ្នា។ ទោះបីជាពិភពលោកត្រូវបានបំបែកជាពីរផ្នែក តែព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានបំពេញដដែល។ ទីបី ព្រះទ្រង់អនុញ្ញាតច្បាប់ធម្មជាតិ និងលំដាប់នៃធម្មជាតិទៅដល់ពួកគេ (22) ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់វាថា "ក្នុងអំឡុងពេលផែនដីចេញមក" ការព្យាបាលដ៏ពិតមាននៅតែ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលនឹងយាងមកនៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះប៉ុណ្ណោះ។ អស់អ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់ និងគោរពកោតខ្លាចដល់ទ្រង់អាចទទួលការព្យាបាល និងការសង្គ្រោះពិតពិត (ម៉ាឡាគី 4: 2) ។

3) អាសនានៃភ្នំអារ៉ារ៉ាត

លោកណូអេ និងគ្រួសាររបស់គាត់បានសាងអាសនឡើងនៅចំពោះព្រះ និងការឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្តីសញ្ញាចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ ជាការពិតអាសនាគឺតំណាងឱ្យបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ

ជាម្ចាស់។ មានសេចក្តីសញ្ញា និងព្រះពររបស់អ័ដាមត្រូវបានប្រកាសម្តងទៀត។ នៅពេលអនាគតភ្នំនឹងមកដល់នៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូន ហើយនឹងត្រូវបានសម្រេចបំពេញនៅក្នុងព្រះគ្រិស្ត នៅថ្ងៃចុងក្រោយ។ M.G. Kline បានបកស្រាយថាការជំនុំជំរះចុងក្រោយនេះ នឹងនាំឱ្យមានការវាយប្រយុទ្ធគ្នា រវាងភ្នំក្រុងស៊ីយ៉ូននិង ភ្នំ Zophen (ភ្នំភាគខាងជើង) នោះគឺ ព្រឹត្តិការណ៍ har magedon។ ភ្នំបរិសុទ្ធនៃសួនច្បារអេដែន ភ្នំអារ៉ារ៉ាត ភ្នំស៊ីណៃ និងភ្នំស៊ីយ៉ូនបានផ្តោតលើនិមិត្តរូបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅថ្ងៃសហសម័យនេះយើងអាចទទួលបានការការពារមកពីព្រះ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន:

រហូតមកដល់ពេលនេះយើងអាចមើលឃើញថាទោះបីអំពើបាបនៃជំនាន់របស់លោកណូអេបាននាំការវិនិច្ឆ័យទោសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរមកដល់ផែនដីនេះ ហើយសេចក្តីសង្គ្រោះក៏ចេញមកពីព្រះតាមរយៈក្រុមគ្រួសាររបស់លោកណូអេដែរ។ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា "ថ្ងៃចុងក្រោយនឹងត្រូវបាននៅក្នុងពេលវេលារបស់លោកណូអេ" ដែលចង្អុលទៅកាន់ស្ថានភាពពេលនេះ។ យើងត្រូវតែឆ្លើយតបទៅនឹងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះនៅក្នុងថ្ងៃនៃសេចក្តីសង្គ្រោះពេញលេញ។

[សំណួរទី 5] សូមអានកម្រងមេរៀនទី 5 ម្តងទៀត ហើយផ្តល់នូវចម្លើយត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម។

1. ចូររៀបរាប់ខ្លីៗអំពីអំពើបាបនៃខ្សែស្រឡាយរបស់លោកសេតនៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូកទី 6។ - គ្រួសាររបស់ពួកគេត្រូវបានខូចដោយសារតែអាពាហ៍ពិពាហ៍មិនត្រឹមត្រូវរបស់ខ្លួន។

2. ចូររៀបរាប់ពីមូលហេតុពីដំណើរការ និងលទ្ធផលនៃការជំនុំជំរះនៃទឹកជំនន់។ - ដោយសារតែអំពើខូចអាក្រក់ខ្លាំងនៃខ្សែស្រឡាយរបស់សេត និងចិត្តកំណាចអាក្រក់របស់ពួកគេ ព្រះផ្តន្ទាទោសលោកិយនេះ។ លោកណូអេសង់ទូកសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់លោក ក្នុងអំឡុងពេលមានភ្លៀងធ្លាក់អស់រយៈពេល 40 ថ្ងៃ សត្វដែលមានដង្ហើមទាំងអស់ ស្លាប់ដោយសារទឹកដែលបន្តជន់នៅលើផែនដីនេះអស់ 150 ថ្ងៃ។ តែ

ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះទូកធំតាំងទីលំនៅនៅលើកំពូលនៃភ្នំអារ៉ារ៉ាត - យើងអាចមើលឃើញការជំនុំជំរះ និងការសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

3. ចូរប្រៀបធៀបសេចក្តីសង្គ្រោះពីទូកធំ និងការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រិស្តដែលមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅគ្នាទៅវិញទៅមក។ - ការសង្គ្រោះមានដែនកំណត់ ការសង្គ្រោះមកដោយសារព្រះ ហើយលោកណូអេគឺជាគំរូរពីគ្រិស្ត។

4. តើចំណុចណាខ្លះដែលអាសនានៅលើភ្នំអារ៉ារ៉ាតធ្វើការបង្ហាញពីវត្តមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ? ដោយសារតែអាសនារបស់លោកណូអេថ្វាយទៅចំពោះព្រះ យើងមានការធានាអះអាងថាមានវត្តមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងមាននៅទីនោះ។

5. សូមអានលោកុប្បត្តិ 8: 1-12 និងអនុវត្តតាមគោលការណ៍ GSPEC។

1) ព្រះ-

(1) ព្រះដែលបានធ្វើឱ្យទឹកស្រកចុះសម្រាប់ការព្យាបាលនៃផែនដីខ្វេចខ្វីមួយនេះ។ ព្រះដែលបានព្យាបាលផែនដីដោយធ្វើការបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មកធ្វើជាព្រះរបស់ទូលបង្គំ។ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមព្យាបាលជំងឺខាងវិញ្ញាណរបស់ទូលបង្គំ ដោយឫទ្ធានុភាពរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផង។

(2) ព្រះដែលបានបិទទ្វារនៃស្ថានបរមសុខដែលទ្រង់បង្ហាញពីភាពជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធរបស់ទ្រង់=ព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំអើយ តើមានអ្នកណាអាចបិទ ហើយបើកទ្វារនៃបញ្ហាពិតប្រាកដរបស់ទូលបង្គំបាន។ ទូលបង្គំចង់ស្តាប់បង្គាប់ តាមព្រះហ្គដ៏ធំធេងរបស់ទ្រង់។ ព្រះអង្គអើយសូមបើកចិត្តរបស់ទូលបង្គំសម្រាប់ជាសិរីល្អរបស់ទ្រង់ផង។

(3) ព្រះដែលធ្វើការឲ្យកាន់រីកចំរើន = ព្រះដែលបានបង្កើតគ្រប់របស់ទាំងអស់នៅក្នុងការងារនៃពេលវេលាកំណត់របស់ទ្រង់។ តាមរយៈដំណើរការទាំងនោះ ព្រះទ្រង់ប្រទានប្រាជ្ញាផ្សេងៗដូចជា ការបណ្តុះបណ្តាល ការពង្រឹងកំលាំង ការប្រមើលមើលឃើញពីពិភពថ្មី តាមរយៈការទទួលបានប្រាជ្ញាមួយចំនួន និងការរៀនពីការបន្ទាបខ្លួន និងពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ចំពោះរាស្រ្តរបស់ទ្រង់។ ទូលបង្គំត្រូវតែស៊ូទ្រាំរហូតដល់ការត្រលប់មកដល់ នៃភ្នំអារ៉ារ៉ាតរបស់ទូលបង្គំ។

2) អំពើបាប - គ្មាន

3) សេចក្តីសន្យា - គ្មាន

4) គំរូឧទាហរណ៍ (ខ6-12) ការស៊ូទ្រាំរបស់លោកណូអេ = ប្រាជ្ញាសំរាប់ការពិនិត្យមើលពីស្ថានភាពនៃទឹកជាបន្តបន្ទាប់។ អាកប្បកិរិយារបស់ស្មោះត្រង់របស់គាត់ គឺដើម្បីព្យាយាមសម្រេចបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដោយការប្រើបញ្ញារបស់ខ្លួន បើទោះបីជាគាត់ជឿលើការអស្ចារ្យរបស់ព្រះក៏ដោយ (7: 3) ។

5) បញ្ញត្តិ =ការរកឃើញសេចក្ដីពិតរបស់ខ្ញុំ- ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានហ្វឹកហាខ្ញុំ - ព្រះទ្រង់អាចធ្វើការងាររបស់គាត់ដោយការអស្ចារ្យនោះទេប៉ុន្តែលោកនឹងប្រសើរជាងដែលយើងប្រើមុខងារបញ្ញារបស់យើងជំនួសវិញ។ ដូច្នេះខ្ញុំត្រូវប្រើមុខងារបញ្ញារបស់ខ្ញុំនិងសកម្មភាពរបស់ខ្ញុំសម្រាប់កំណើនបន្ថែមទៀតនៅក្នុងជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំអាចផ្តល់នូវជីវិតដែលមានភាពចាស់ទុំរបស់ខ្ញុំហើយសម្រេចបំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់នៅក្នុងព្រះគុណ។

មេរៀនទី 6. គំនិតពីរូបភាព -ការតាំងសញ្ញាលើមជ្ឈស្ថានធម្មជាតិ

1. រូបភាពទាំងមូល - ការតាំងសញ្ញាលើធម្មជាតិ ការ)រៀបចំជាថ្មី(

1) ឈើឆ្កាងក្បែរអ័ក្សមួយ -ជាសេចក្តីសញ្ញានៃធម្មជាតិ គឺជាដីដែលនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះគុណដែលត្រូវបានដាំឡើង។

2) ឥន្ទធនូលាក់បាំងដោយពពក - សេចក្តីសញ្ញានៃធម្មជាតិ គឺជាវិធីបណ្តោះអាសន្នដើម្បីត្រួតពិនិត្យស្ថានភាពលោកិយ។

3) មនុស្ស សត្វ និងរុក្ខជាតិ -សេចក្តីសញ្ញានៃធម្មជាតិ គឺជាការសន្យាដែលអ័ដាមបានទទួលក្នុងកាលដែលគាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើង។

4) ច្រវ៉ាក់ដែកដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ច សេចក្តីសញ្ញានៃធម្មជាតិត្រូវបានបញ្ចប់នៅថ្ងៃនៃការជំនុំជំរះចុងក្រោយ។

2. រូបភាពពីស្ថានសួគ៌ និង ផែនដី - ការធានាអះអាងពីរប្រភេទនៃការរៀបចំថ្មី)សេចក្តីសញ្ញាលើធម្មជាតិ(

1) សត្វ និងរុក្ខជាតិជាច្រើននៅលើផែនដី -ជាការធានាអះអាងពីសុវត្ថិភាពដំបូង -ជាភាពរុងរឿងនៃជីវិត

2) របង -ជាការធានាអះអាងពីសុវត្ថិភាពទីពីរ -ពីការការពារនៃជីវិត

3. ឥន្ទធនូនៅនាពពក សញ្ញានៃការ -រៀបចំថ្មីមួយ

1) ពពកខ្មៅងងឹត សញ្ញានៃកា -រជំនុំជំរះរបស់ព្រះ

2) ដៃដែលចង្អុលទៅកាន់ឥន្ទធនូ- ជាការដែលព្រះចងចាំសេចក្តីសញ្ញាទាំងអស់

3) បុរសម្នាក់លើកដៃទាំងពីរឡើង - ពាស្រ្តរបស់ទ្រង់គួរចងចាំសេចក្តីសញ្ញានេះ

4) ភ្នួងបន្លាព្យួរនៅលើឈើឆ្កាងនៅពីក្រោយឥន្ទធនូ - ឥន្ទធនូ គឺជាសញ្ញាដែលចង្អុលការកាត់ស្បែកនៅក្នុង សញ្ញាចាស់ និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី។

មេរៀនទី 6 សេចក្តីសញ្ញានៃធម្មជាតិ

I. អត្ថបទគម្ពីរលោកុប្បត្តិ 8: 20-9: 17

II. ខគន្លឹះនៃព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ 6:22

III. សង្ខេប:

ការបើកសម្តែងពីការប្រោសលោះបានបង្ហាញតាមរយៈគ្រួសាររបស់លោកណូអេ ដែលបានរកឃើញដោយបទព្រះគម្ពីរបីមានដូចជា :1) លោកុប្បត្តិ 8: 20-22 ដែលបង្ហាញពីផែនការរបស់ព្រះបន្ទាប់ពីការជំនុំជំរះនៃទឹកជំនន់ 2) លោកុប្បត្តិ 9: 1-7 ដែលបង្ហាញពីរបៀបដែលព្រះសម្រេចសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ និង 3 លោកុប្បត្តិ (9: 8-17 បង្ហាញជាសាធារណៈពីឥន្ទនូដែលជាសញ្ញាធម្មជាតិនៃការតាំងសញ្ញា។ ព្រះហស្តរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃសិរីល្អដែលឃុំគ្រងរាស្ត្រផ្ទាល់របស់ទ្រង់នៅក្នុងការជំនុំជំរះនៃទឹកជំនន់ និងធ្វើការយ៉ាងសំងាត់ ដើម្បីសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រះគុណ។ ដូច្នេះយើងគិតថាបន្ទាប់ពីការជំនុំជំរះយ៉ាងធំនៃទឹកជំនន់ នោះព្រះបានតាំងសញ្ញាជាមួយលោកណូអេ ហើយសញ្ញារបស់វានៅក្នុងមេរៀននេះ។

IV. ការពន្យល់:

យើងបានស្តាប់ ពីការតាំងសញ្ញា) Berit) ជាច្រើនដងរួចមកហើយ។ ការបង្រៀនជាមូលដ្ឋានក្នុងព្រះគម្ពីរ គឺដើម្បីសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយការរក្សាសេចក្តីសញ្ញានេះ។ ដូច្នេះយើងអាចនិយាយបានថា សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណដែលត្រូវបានបង្ហាញជាលើកដំបូងយ៉ាងពិតជាក់ស្តែង ហើយយ៉ាងប្រាកដជាក់ បន្ទាប់ពីការតាំងសញ្ញានៃការប្រោសលោះ និងការតាំងសញ្ញាដោយប្រព្រឹត្ត។ ព្រះដែលបានសន្យាពីសេចក្តីសង្គ្រោះដល់សមាជិកនៃក្រុមគ្រួសាររបស់លោកណូអេទាំង8នាក់ ដែលទ្រង់បានផ្តល់ការតាំងសញ្ញាលើធម្មជាតិសំរាប់ជាឧបករណ៍មួយ ឬក៏ជាផ្នែកមួយនៃការសម្រេចបំពេញសំរាប់ការប្រោសលោះ។ ហើយទ្រង់បានប្រទានឥន្ទនូមួយ ដែលជាសញ្ញានៃសម្ពន្ធមេត្រីដល់ពួកគេ។

1. ការតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិ លោកុ)8: 20-22)

ការតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិ គឺជាការសន្យាដែលព្រះទ្រង់បានតាំងឡើងជាមួយធម្មជាតិ និងអ័ដាមថ្មី គឺជាលោកណូអេ។ ក្នុងធម្មជាតិ ទោះបីជាវាខុសប្លែកគ្នាពីការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ តែវាមានទំនាក់ទំនងជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក។ រឿងរ៉ាវខាងលើនេះ ការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណត្រូវបានបង្កើតឡើងជាលំដាប់តាមរយៈឈាមពង្សាវតា ជាមួយនឹងវប្បធម៍របស់មនុស្ស និងភាពរុងរឿងរបស់អេណុស អេណុក និងលោកណូអេអាចនឹងជួបបទពិសោធដ៏អស្ចារ្យនៃការរស់ឡើងវិញចេញពីខ្សែស្រឡាយមួយនេះ។ នៅក្នុងការបង្ហាញពីព្រះគុណទូទៅ គឺជាពោះស្ត្រី និងជាដីល្អដែលវាអាចដុះលូតលាស់បាន។ ដូចដែលលោកធូធើលានបាននិយាយថា ព្រះគុណទូទៅ គឺជាកន្លែងដ៏សកម្មនៃព្រះគុណនៃការប្រោសលោះ។ ជាមួយទស្សនៈនេះ យើងបានរកឃើញថា ផែនការ ព្រះទ័យ និងដែនកំណត់របស់ព្រះ ដែលដើម្បីដាក់ការរៀបចំជាថ្មីក្នុងការតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិនេះ ត្រូវបានបង្កើតឡើងក្រោយពីទឹកជំនន់ លោកុ)8: 20-22)។

1) ផែនការរបស់ព្រះ - នៅទីនេះយើងអាចរកឃើញផែនការបីយ៉ាងរបស់ព្រះ) :1) "អញនឹងមិនដាក់បណ្តាសាដីជាថ្មីម្តងទៀត) "2) "អញនឹងមិនធ្វើទោសដល់ជីវិតទាំងឡាយ ដូចជាអញទើបនឹងធ្វើនោះទៀតទេ″ (3) " កាលនៅមានផែនដីនៅឡើង នោះមិនដែលខាននឹងមានរដូវសាបព្រោះ រដូវច្រូតកាត់ ត្រជាក់ហើយក្តៅ ប្រាំងវស្សា ថ្ងៃហើយយប់ទៀតឡើយ " នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត គឺវាទ្រទ្រង់លំដាប់ដំបូងមុនពេលទឹកជំនន់កើតឡើង។ វាមានន័យថាព្រះដាំដុះសេចក្តីប្រោសលោះនៅក្នុងដីនៃព្រះគុណទូទៅ។ ជាព្រះអែឡូហ៊ីម ជាព្រះដែលបានប្រកាសថា ទ្រង់អាចដកយកមនុស្សទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយ និងអាចបង្កើតមនុស្សថ្មីដែលត្រូវនឹងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ តើហេតុអ្វីបានជាពេលខ្លះព្រះអនុញ្ញាតឱ្យវាកើតមានឡើង? ព្រះពេញព្រះទ័យថាបើទោះបីជាទ្រង់បានដាក់ទោសអ័រដាម ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះទ្រង់បានផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាចំពោះគាត់ផងដែរ នៅក្នុងវិធីដូចគ្នានេះដែរដូចព្រះអង្គបានថ្កោលទោសចំពោះមនុស្សដោយទឹកជំនន់។ ព្រះសព្វព្រះទ័យចំពោះរាស្ត្រផ្ទាល់របស់ទ្រង់ តាមការស្តារឡើងវិញនៃធម្មជាតិ។ មានតែព្រះបិតាប៉ុណ្ណោះដែលអាចសម្រេចការប្រោសលោះដោយសេចក្តីអត់ធ្មត់ មួយថ្ងៃ ជាមួយពាន់ឆ្នាំ ឬមួយពាន់ឆ្នាំ

ជាមួយថ្ងៃ រហូតដល់បានសំរេចសេចក្តីអាថ៌កំបាំងនៃភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់។

2) ទង្វើរបស់ព្រះ - ហេតុអ្វីបានជាព្រះធ្វើការរៀបចំជាថ្មីដូច្នេះ? ខ 21 ប្រាប់ថា :"ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ធុំក្លិនឈ្ងុយ រួចទ្រង់សំរេចក្នុងព្រះហឫទ័យថា អញនឹងមិនដាក់បណ្តាសាដី ដោយព្រោះមនុស្សទៀតទេ ពីព្រោះគំនិតក្នុងចិត្តមនុស្ស នោះអាក្រក់តាំងតែពីក្មេងមក "អញក៏មិនធ្វើទោសដល់ជីវិតទាំងឡាយ ដូចជាអញទើប និងធ្វើនោះទៀតដែរ"" ពាក្យទាំងនេះបានបង្ហាញក្រឹត្យក្រមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចជាក្នុងលោកុប្បត្តិ 6: 3 បង្ហាញមកកាន់ពួកយើងថា វិញ្ញាណអញនឹងមិនតវ៉ានឹងមនុស្សជាដរាបទេ។ មនុស្សម្នាក់ៗត្រូវការដោះស្រាយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបាបដែលនៅក្នុងខ្លួនរបស់គេ។ ពីព្រោះការជំនុំជំរះដោយទឹកជំនន់មិនអាចលុបបំបាត់អំពើបាប និងបំណងប្រាថ្នាបាបពីកំណើតបានទេ នោះព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដំណោះស្រាយតាមរយៈការងារផ្សះផ្សារ ដោយព្រះលោហិតនៃពូជរបស់ស្ត្រី នោះការប្រោសលោះត្រូវបានសម្រេចបំពេញ យោងតាមលោកុប្បត្តិ 3:15 ។ ជាមួយនឹងអ្វីទាំងអស់ដែលស្ថិតនៅក្រោមកំដៅព្រះអាទិត្យ មានតែវិធីសាស្រ្តមួយដែលអាចដោះស្រាយការពិតបាន ដែលថាភាពបរិសុទ្ធរបស់អាដាមនេះគួរតែត្រូវបានស្តារឡើងវិញចេញពីអំពើខូចអាក្រក់ ដោយសារតែមនុស្សមិនអាចធ្វើការល្អណាខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងជីវិតរបស់គេបាននោះទេ។

ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរពីសាច់ឈាម ទៅឯវិញ្ញាណ គឺជាគោលបំណងមួយនៃការប្រោសលោះ ហើយមានតែព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើវាបាន។ ដូច្នេះដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើការសម្រេចនូវការប្រោសលោះ នោះលោកប៉ុលកំណត់ថាគ្រីស្ទាន គឺជាមនុស្សថ្មី)II កូរិនថូស 5:17) ។ ជាការពិត អ័ដាមទីមួយនាំឲ្យមាន ការបំផ្លិចបំផ្លាញ ការស្លាប់ និងការផ្តន្ទាទោស ប៉ុន្តែអ័រដាមទីពីរ ជាព្រះគ្រីស្ទនាំ-យកជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដោយការងារសុចរិតរបស់ទ្រង់ រ៉ូម) 5:19)។

3) ដែនកំណត់នៃការរៀបចំជាថ្មីនៅទីនេះយើង :សូមធ្វើការណែនាំជាដំបូងពីដំណើរការនៃថ្ងៃចុងក្រោយ ដែលយើងគួរតែបានជាប់ជំនុំជំរះ។ វាគឺជាការពិតដែលថាការសេចក្តីបង្គាប់នេះមិនអាចទ្រាំទ្រនៅលើផែនដីនេះបានទេ ប៉ុន្តែវានឹងត្រូវបានកំណត់នៅលើផែនដីនេះតែប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតបន្ទាប់ពីផែនការនៃការប្រោសលោះត្រូវបានបញ្ចប់ លំដាប់នៃផែនដីនេះនឹងត្រូវបានស្តារឡើងវិញជារៀងរហូតដោយទទួលបានការជំនុំជំរះ

របស់ព្រះ។ តាមរយៈលោកពេត្រុស យើងពិតជាបានឃើញពីសេចក្តីទំនាយដែលថាផែនដីនេះនឹងត្រូវរលាយដោយភ្លើងឆេះជាពិត) 2ពេត្រុស 2:10)។

យើងមិនគួរគិតថាផែនដីនឹងត្រូវជាប់នៅអស់កល្បជានិច្ច ដោយគ្រាន់តែគិតក្នុងការសម្រេចផែនការដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនៅលើផែនដីនេះ។ ផ្ទះអស់កល្បជានិច្ចរបស់យើងគឺមិនមែននៅផែនដីនេះទេ ប៉ុន្តែផ្ទះអស់កល្បជានិច្ចនោះគឺជាកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់គង់នៅ។ ទោះបីជាភាពរុងរឿងរបស់ប្រទេសអេហ្ស៊ីបដែលបានបំពេញជីវិតរបស់យើងយ៉ាងបរិបូរយ៉ាងណាក៏ដោយ ទីនោះមិនមែនជាផ្ទះរបស់យើងទេ។ ដំណាក់របស់យើងគឺនៅស្រុកកាណានវិញ ជាដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលមានទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំ។ ថ្ងៃនោះនឹងមកក្នុងពេលឆាប់ៗ។

2.ពការធានាអះអាងពីសុវត្ថិភា នៃការរៀបចំជាថ្មី)9: 1-7)

ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានសេចក្តីទំនាយ ដើម្បីធានាពីការតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិ។ នៅទីនេះចូរយើងសម្លឹងមើលទៅឯព្រះបន្ទូល" ព្រះទ្រង់ក៏ប្រទានពរដល់ណូអេ និងកូនគាត់ ព្រមទាំងមានព្រះបន្ទូលថា ចូរបង្កើតកូនឲ្យចំរើនជាច្រើនឡើង ឲ្យបាននៅពេញពាសលើផែនដីចុះ״ (ខ 1) ។ វាជាការប្រណីសន្តោសយ៉ាងអស្ចារ្យព្រះជាម្ចាស់បានបន្ថែមទៀតថាការ ! សន្យាមួយចំនួនទៀតអំពីភាពរុងរឿងនៃជីវិត និងការការពារនៃជីវិតក្នុងគោលបំណងដើម្បីធានាឱ្យបាននូវការស្តារឡើងវិញនៃការបងកើតជាថ្មី។

1) ភាពរុងរឿងនៃជីវិត)9:12 7): ព្រះពរនៃភាពរុងរឿងនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យដល់លោកណូអេដែលជាប្រធានរបស់រាស្ត្រនៃការតាំងសញ្ញាថ្មី បន្ទាប់ពីការកាត់ទោសដោយទឹកជំនន់។ ព្រះបន្ទូលពីរនៃបទគម្ពីរ" ឯឯងរាល់គ្នាចូរបង្កើតកូនឲ្យចំរើនជាច្រើនឡើង ហើយឲ្យបានសាយគ្រាយនៅផែនដីជាបរិបូរចុះ។ "និងមួយទៀត នេះ"ទីសំគាល់នៃសេចក្តីសញ្ញា ដែលអញតាំងនឹងឯងរាល់គ្នា ហើយនឹងគ្រប់ជីវិតទាំងឡាយដែលនៅជាមួយនឹងឯង នៅអស់ទាំងដំណអស់កល្បជានិច្ច" ដែលបានបង្ហាញពីផែនការរបស់ព្រះដើម្បីសម្រេចការបង្កើតជាថ្មីនេះ រហូតដល់សម្រេចបាននូវការប្រោសលោះ។ ពីព្រោះក្នុងអំឡុងពេលពូជរបស់សត្វពស់ ឬ ពូជរបស់ស្ត្រីនៅតែមាននៅលើផែនដីនេះ នោះពួកគេនឹងត្រូវ

បានប្រតិបត្តិតួនាទីដើម្បីសម្រេចនូវការប្រោសលោះ។

2) ការការពារនៃជីវិត)2, 5): នេះជាមធ្យោបាយមួយដើម្បីធានាឱ្យបាននូវការសន្យាពីការរៀបចំជាថ្មី នេះដើម្បីធានាឱ្យបាននូវជីវិត។ ការសន្យានេះត្រូវបានអនុវត្តទៅចំពោះឯគ្រប់ទាំងសត្វនៅផែនដី សត្វហើរលើអាកាស សត្វលូនវារនៅដី នឹងត្រីក្នុងសមុទ្រទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះបានប្រគល់វាមកក្នុងអំណាចរបស់មនុស្សសម្រាប់ការការពារពីការវាយប្រហារពីខាងក្រៅ)៩2) ។ ការសន្យានេះគឺខុសប្លែកពីការសន្យា មុនពេលធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើបាប ដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យសេចក្តីប្រកបរវាងមនុស្ស និងព្រះ។ កាលដំបូងឡើយគ្មានការប៉ះទង្គិចគ្នារវាងមនុស្ស និងព្រះទេ តែឥឡូវនេះ ភាពមិនស៊ីសង្វាក់គ្នាបានកើតឡើងដោយតែអំពើបាបដែលបានចូលមកក្នុងលោកនេះ។ ប៉ុន្តែព្រះគុណនៃការប្រោសលោះបានស្តារឡើងវិញនូវភាពស៊ីសង្វាក់ដើម ទំនុកតម្កើង) 11: 6-8) ។ ហើយយើងឃើញថាព្រះបានបង្គាប់មិនគួរឲ្យបរិភោគសាច់សត្វទេ ដើម្បីទ្រទ្រង់ការឲ្យតម្លៃនៃជីវិត។ ការឆ្លើយតបពីការមិនបរិភោគឈាមនេះ ត្រូវបានពន្យល់ដោយច្បាប់នៃការសម្លាប់មនុស្សបានយ៉ាងច្បាស់ល្អ។ ពាក្យបញ្ញត្តិមិ" នត្រូវបរិភោគឈាមឡើយ" ត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់ជាថ្មីម្តងទៀតដោយក្រិតបញ្ញត្តិក្នុងព្រះគម្ពីរលេវីវិន័យ និងរហូតដល់ដំណឹងល្អត្រូវបានប្រាប់ទៅពួកសាសន៍យូដា គឺក្លាយជាទំនៀមទំលាប់របស់គេ។ នៅទីនេះឈាម គឺជានិមិត្តរូបនៃជីវិតនោះគឺដូចជារូបឆ្លុះនៃព្រះដែរ។ នៅក្នុងន័យផ្សេងទៀត ការសម្លាប់អ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួនមានន័យថាបានបំផ្លាញរូបឆ្លុះរបស់ព្រះហើយ វាជាការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ណាស់នៅចំពោះព្រះ។ ដូច្នេះព្រះបានចាត់ទុកថា វាជាព្រះគុណទូទៅ ដែលច្បាប់នៃឈាមនេះបានក្លាយជាថ្នាលសម្រេចកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ។ ការកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ស្តែងនៅក្នុងសង្គម និងក្នុងមនុស្សម្នាក់ៗដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយរក្សានូវសេចក្តីបង្គាប់ថ្មីនេះ។

3. ឥន្ទធនូជាសញ្ញានៃការរៀបចំជាថ្មី)9: 8-17)

ជាចុងក្រោយព្រះយេហូវ៉ាបានតាំងឥន្ទនូនៅក្នុងពពកដែលជាសញ្ញាអស់កល្បជានិច្ចពីការតាំងសញ្ញាធម្មជាតិដែលបានបង្កើតឡើងរវាងព្រះ និងលោកណូអេ កូនរបស់គាត់ព្រមទាំងសត្វទាំងអស់ផងដែរ។ ទោះបីជាសញ្ញាបែបនេះមិនត្រូវបានបង្ហាញដល់ពួកយើងឱ្យដឹងក៏ដោយ តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺគ្រប់គ្រាន់ដែលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។ ហេតុអ្វី

ព្រះប្រទានការទាំងនេះដល់យើង? ដោយសារតែព្រះទ្រង់ចង់លាក់បាំងនូវការផានាអះអាងពីការសន្យាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះចំពោះយើង។ ព្រះបាទហេសេគាទទួលបានព្រះគុណចំពោះការពន្យារជីវិតរបស់ទ្រង់15 ឆ្នាំទៀត ជាមួយនឹងសញ្ញានៃកម្រិត16ដឺក្រេនៃស្រមោលត្រេតរបស់ព្រះអាទិត្យ ហើយលោកយ៉ាកុបបានឃើញពួកទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ចុះឡើងនៅលើជណ្តើរនៅក្នុងសុបិនរបស់គាត់នៅបេតអែល ដែលជាសញ្ញានៃព្រះអេម៉ាញូអែល។ ការអស្ចារ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឈើឆ្កាង និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ គឺជាសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់រាស្ត្រទ្រង់ផ្ទាល់។

សញ្ញានៃឥន្ទនូដែលបានបង្ហាញពីសកម្មភាពនៃការប្រោសលោះសំខាន់ៗពីរ។

1) ទីមួយ ពពក គឺជានិមិត្តរូបនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ។

វាមានន័យថាពួកគេត្រូវបានគេថ្កោលទោស ដោយយោងតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យយ៉ាងក្រិតក្រមដោយព្រះ "ដ្បិតឈ្នួលនៃអំពើបាប គឺជាសេចក្តីស្លាប់"។ ទោះជាយ៉ាងណានៅក្នុងចំណោមពួកគេទាំងនោះ ទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះគង់ជាមួយពួកគេ។ ទោះបីជាការជំនុំជំរះដ៏សុចរិតបានកើតឡើងយ៉ាងណាក៏ដោយកតែឥន្ទនូដែលជាសញ្ញានៃព្រះគុណរបស់ព្រះក៏បានបង្ហាញខ្លួននៅលើពួកវា។ នេះបើយោងតាមវិទ្យាសាស្ត្រជាកាំរស្មីនៃព្រះអាទិត្យដែលចាំងប៉ះដំណក់ទឹកភ្លៀងដែលធ្លាក់ចុះពីលើមេឃមកបន្ទាប់ពីមានការធ្លាក់ភ្លៀង ដែលធ្វើឱ្យមានឥន្ទនូ។ មុនពេលដែលមានឥន្ទនូលេចឡើង នោះឥន្ទធនូដែលបាននាំយកមកដោយការតាំងសញ្ញា ត្រូវបានបង្ហាញពីអត្ថន័យយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដល់រាស្ត្រនៃសម្ពន្ធមេត្រីនេះ។ "កាលណាអញប្រមូលពពកមកលើផែនដី នោះនឹងឃើញឥន្ទធនូស្ថិតនៅលើពពកនោះ ហើយអញនឹងនឹកចាំពីសេចក្តីសញ្ញា ដែលអញបានតាំងនឹងឯងរាល់គ្នា ហើយនឹងអស់ទាំងសត្វគ្រប់ពូជដែរ នោះនឹងគ្មានទឹកជន់ឡើងលិចផែនដី ដើម្បីបំផ្លាញគ្រប់ទាំងសាច់ទៀតឡើយ ឥន្ទធនូនោះនឹងនៅលើពពក ហើយអញនឹងមើលឃើញ ដើម្បីឲ្យនឹកចាំពីសេចក្តីសញ្ញាដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលព្រះបានតាំងនឹងអស់ទាំងជីវិតគ្រប់ពូជនៅផែនដី)"14-16) ។ សញ្ញានេះ គឺដូចជាការកាត់ស្បែករបស់គម្ពីរសញ្ញាចាស់។

2) ទីពីរ ការនឹកចាំរបស់ព្រះ គឺជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ

យើងឃើញថានៅពេលសញ្ញាមួយនេះបានលេចឡើង នោះព្រះទ្រង់នឹងនឹកចាំពី

សេចក្តីសញ្ញានេះ។ វាមិនមែន "អ្នកនឹងនឹកចាំសេចក្តីសញ្ញារបស់អញទេ" ប៉ុន្តែ "អញនឹងនឹកចាំសេចក្តីសញ្ញារបស់ខ្ញុំនៅក្នុងពាក្យ "មួយផ្សេងទៀត ការបង្កើតការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះមិនអាស្រ័យលើ ការនឹកចាំរបស់មនុស្សណាម្នាក់នោះទេ ប៉ុន្តែជាការនឹកចាំរបស់ព្រះវិញ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរនិក្ខមនំ យើងឃើញថាព្រះជាម្ចាស់ដែលបានស្តាប់លឺសម្រែកនៃការរងទុក្ខរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល ហើយទ្រង់បាននឹកចាំពីសេចក្តីសញ្ញាដែលបានតាំងឡើងជាមួយលោកអប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប និក្ខមនំ) 2: 24-25) នោះព្រះជាម្ចាស់បានគិតដល់ពួកគេ និងបានរំដោះអ៊ីស្រាអែលពួកគេ។

នេះបើយោងតាមលោក រ៉ូស ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញព្រះគម្ពីរខាងសាសនៈវិទ្យាដ៏ល្បីម្នាក់ នេះគឺជាការកាត់ស្បែកនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ដូច្នេះ នេះជាសញ្ញានៃស្រមោលឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងជានិមិត្តសញ្ញានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលគ្រីស្ទាននឹងទទួលប្រារព្ធ។ សព្វថ្ងៃនេះឈើឆ្កាងដែលយើងបានសញ្ជឹងគិត គឺជាសញ្ញានៃការតាំងសញ្ញា ដែលបានបង្កើតឡើងសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ឈើឆ្កាងជាសញ្ញាមួយដែលបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ដែលបានបើកសម្តែងក្នុងពេលតែមួយ រ៉ូម)5: 8) ។ ដូច្នេះនេះគឺជាសញ្ញាតែមួយគត់ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញក្នុងយុគសម័យនេះ។ សព្វថ្ងៃនេះ ឥន្ធធនូ គឺជាជំហានដំបូងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ ហើយឈើឆ្កាង គឺជាជំហានចុងក្រោយនៃការសម្រេចបំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ពេញលេញផងដែរ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន:

ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតឡើងនូវ "សេចក្តីសញ្ញារបស់អញ")ខ8-10) ជាមួយលោកណូអេ កូនរបស់គាត់ ព្រមទាំងហ្វូងសត្វដែលចេញពីទូកធំមក គឺជា "សេចក្តីសញ្ញាអស់កល្បជានិច្ច" (ខ12, 16) ។ វាត្រូវបានហៅថាជា "សេចក្តីសញ្ញានៃធម្មជាតិ" ព្រោះវាជាកិច្ចសន្យារវាងព្រះ និងធម្មជាតិ។ ពីព្រោះជាធម្មតា អ័រដាមគួរតែមានទំនួលខុសត្រូវទៅនឹងការទាមទាររបស់ព្រះបានគ្រប់គ្រាន់ ដែលគាត់គួរតែរក្សាការតាំងសញ្ញានៃការប្រព្រឹត្តនោះ។ ប៉ុន្តែគាត់បានបរាជ័យដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងឯអំពើបាបរបស់ខ្លួន ដូច្នេះ នៅរំពេចក្រោយមកព្រះ ប្រទានការសញ្ញាដោយព្រះគុណដល់អាដាមវិញ) Gen3: 15) ។ នេះត្រូវ

បានបង្ហាញឱ្យដឹងជាបណ្តើរៗ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឲ្យពួកគេបានដឹង ទំនុកតម្កើង)105) ។ ជាចុងក្រោយ សេចក្តីសញ្ញាថ្មី ត្រូវបានតាំងឡើងដោយការជឿលើ អង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ កិច្ចការ) 16:31) ។ ការតាំងសញ្ញាទាំងអស់ជាមួយនឹង សេចក្តីសញ្ញា នៃធម្មជាតិ គឺមានប្រសិទ្ធិភាពដ៏ពេញលេញ ដោយសារតែវាអាស្រ័យលើការសុគតរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ)ការតាំងសញ្ញានៃការប្រោសលោះ។ ដូច្នេ (ះអ្នកដែលបានសង្គ្រោះចេញពីអំពើ បាបនឹងក្លាយជាមនុស្សម្នាក់ដែលពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អាស្រ័យលើព្រះគុណ របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការប្រព្រឹត្តតាមការតាំងសញ្ញា។

[សំណួរទី 6] សូមអានសំណួរទី 6 ជាថ្មីម្តងទៀត ហើយធ្វើការផ្តល់ចម្លើយរបស់អ្នកឱ្យត្រឹមត្រូវចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម។

1. តើក្នុងគោលបំណងអ្វីដែលព្រះបានធ្វើការបង្កើតថ្មីនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 8: 20-22? - វាជាសេចក្តីស្រឡាញ់និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះបានចេញពីក្រមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះថា :« អញនឹងមិនកាត់ទោសផែនដីដោយទឹកជំនន់ជាថ្មីម្តងទៀតទេ»។
2. តើជីវិត ភាពរុងរឿង និងការការពារត្រូវបានបានបង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេច? - ដោយបង្កើតនូវការតាំងសញ្ញាដែលជាបេសកកម្មដំបូងនឹងត្រូវតែបន្តទៅទៀត។

3. តើហេតុអ្វីបានជាឥន្ទធនូដែលជាសញ្ញានៃការបង្កើតថ្មី ដូចទៅនឹងការកាត់ស្បែក? - ដោយសារតែព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។

4. តើប្រសិទ្ធិភាពនៃការតាំងសញ្ញាឥន្ទធនូបានចាប់ផ្តើមនៅពេលណា? - វាមានប្រសិទ្ធភាពភ្លាមៗបន្ទាប់ពីព្រះបានតាំងសេចក្តីសញ្ញា។
5. សូមអានលោកុប្បត្តិ 9: 8-17 និងអនុវត្តគោលការណ៍ GSPEC ដូចខាងក្រោម។
1) ព្រះ- (9-10) - ព្រះដែលបានបង្កើតការតាំងសញ្ញាសំរាប់ការការពារ និងសេចក្តីស្រឡាញ់។ ព្រះបានសន្យានឹងមិនកាត់ទោសផែនដីដោយទឹកទៀតទេ។
ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានទទួលខុសត្រូវសម្រាប់ការការពាររាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយផ្តល់សញ្ញានៃការអះអាង គឺឥន្ទធនូ។
ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានទីសំគាល់នៃការតាំងសញ្ញានេះ - ឥន្ទនូនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ គឺការកាត់ស្បែក ភាពចាំបាច់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាការកើតជាថ្មី ហើយការកើតេជាថ្មី គឺជាសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះអស់កល្បជានិច្ច(បុណ្យជ្រមុជទឹក) ។
2) អំពើបាប - គ្មាន

3) សេចក្តីសន្យា គ្មាន -

4) គំរូឧទាហរណ៍ - គ្មាន

5) បញ្ញត្តិ - គ្មាន

មេរៀនទី៧ គោលគំនិតនៃរូបភាព-ព្រឹត្តិការណ៍របស់ប៉មបាបិល

1. មនុស្សម្នាក់ដែលអធិស្ឋានទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ដោយដៃលើកដៃឡើង លោកណូអេហាក់បីដូចជាអ័ដាមទីពីរបានទស្សទាយន៍ពីអនាគតរបស់កូនៗ។

   1) អ្នកដែលលុតជង្គង់ចុះដោយដៃលើកឡើងទាំងពីរ – ព្រះពររបស់សឹម– "ចូរសរសើរដល់ព្រះរបស់សឹម"

   2) អ្នកដែលមិនព្រមលើកដៃឡើងដែលនៅកណ្តាល–ជាបណ្តាសាររបស់ហាំ– "គេនឹងក្លាយទៅជាអ្នកបំរើនៃអ្នកបំរើ"

   3) អ្នកចុងក្រោយដែលលុតជង្គង់ចុះ–សេចក្តីចំរុងចំរើនរបស់យ៉ាផេតនឹងនៅជាប់នៅក្នុងផ្ទះរបស់សឹម។

2. ពួកមនុស្សដែលឈរនៅចំពីខាងមុខប៉មបាបិលដ៏សម្បើម-ពូជអំបូររបស់ហាំសាងសង់ប៉មបាបិល។

   1) ជណ្តើររបស់ប៉ម -កត្តាដែលជំរុញអោយគេសាងសង់ប៉មបាបិលនោះគឺជាសេចក្តីលោភលន់។

   2) នៅលើកំពូលរបស់ប៉ម - គោលបំណងនៃការសាងសង់ប៉មនោះគឺជាការរួបរួមដោយពួកអ្នកដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រិស្ទ។

   3) ទំរង់វង្វង់របស់ប៉ម-ការសាងសង់ប៉មចង្អុលបង្ហាញពីការធ្វើតាមចិត្តខ្លួនឯង។

3. សត្វព្រាប និង ឥន្ទធនូនៅខាងលើបណ្តុំរបស់មនុស្ស-ការបន្លំនូវភាសាដែលបង្ហាញពីសញ្ញានៃការរួបរួមដំបូងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យទី៥០។

មេរៀនទី ៧៖ ប៉មបាបិល

I. អត្ថបទ៖ លោកុប្បត្តិ 9:18-11:32

II. ខគន្លឹះ ៖ លោកុប្បត្តិ 9

III. ការវាយតម្លៃ៖

ចំនុចត្រលប់មកមួយទៀតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ នោះគឺជាហេតុការណ៍នៃប៉មបាបិលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ១១។ ការនេះបង្ហាញពីផែនការរបស់ព្រះនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ ដែលមានផ្ទុកក្នុងការសង្គ្រោះនឹងការកាត់ទោស។ ដូចការដែលព្រះបានសន្យាថាទ្រង់នឹងមិនបំផ្លាញពួកមនុស្សដោយសារទឹក។ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យគេច្រឡំភាសាគ្នា ហើយបានសំរេចបំពេញការប្រោសលោះដោយការកំចាត់កំចាយនូវគ្រប់ទាំងជាតិសាសន៍នៅទូទាំងពិភពលោក។ ហេតុការណ៍នេះបានគ្រប់គ្រងការរាលដាលយ៉ាងឆាប់រហ័សនៃសេចក្តីទុចរិត ហើយបានជំរុញឱ្យមានការសំរេចបំពេញនូចគោលបំណងរបស់ព្រះ។ នៅទីនេះគឺសំរាប់ឱ្យយើងស្គាល់ពីរបៀបដែលព្រះទ្រង់ដឹកនាំដោយអំណាចចេស្តានៃសេចក្តីសង្គ្រោះពីការតាំងសញ្ញាជាមួយលោកណូអេមុនការតាំងសញ្ញាជាមួយលោកអ័ប្រាហាំ។ យើងគួរតែគិតពី: 1) ហោរាណូអេ (9:20-27) 2) ពូជពង្សនៃជាតិសាសន៍ (18:1-32) 3) ការកំចាត់កំចាយនៃភាសា (11:9) និង 4) ការជ្រើសរើសពួកស៊ីម៉ែ (11:10-32)។

IV. ការពន្យល់៖

1. ហោរាណូអេ (9:20-27)

"ប៉ុន្តែណូអេបានប្រកបដោយព្រះគុណនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាវិញ។ នេះជាពង្សាវតារបស់ណូអេ គាត់ជាអ្នកសុចរិត ហើយគ្រប់លក្ខណ៍នៅក្នុងដំណវង្សខ្លួន គាត់ក៏ដើរជាមួយនឹងព្រះ។ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសបី គឺសិម១ ហាំ១ នឹងយ៉ាផែត១។" លោកុប្បត្តិ 6:8-10មិនបានចង្អុលបង្ហាញថាគាត់ជាមនុស្សដែលពេញលក្ខណៈដោយគ្មានកំហុសដូចជាអ័ដាមពេលមិនទាន់បានធ្វើបាបនោះឡើយ។ ការបញ្ជាក់នៅទីនេះចង់បង្ហាញពីគោលគំនិតនៃដែលបំពាក់ខ្លួនដោយព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ វាស្រ្តរបស់ព្រះបានបើកសំដែងពីគោលការណ៍នៃសេចក្តីសុចរិត ភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះ ដោយសារតែគេដើរជាមួយនឹងព្រះនៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់គេ។ ជីវិតរបស់ណូអេជាជីវិតរបស់ហោរាម្នាក់។ គាត់ប្រកាសពីការកាត់ទោសរបស់ព្រះអស់រយៈពេល១២០ឆ្នាំដោយថ្វាយខ្លួនរបស់គាត់ដាច់ដល់ព្រះហើយនឹងការរៀបចំទូកដោយសេចក្តីជំនឿ។ អ្នកនិពន្ធព្រះគម្ពីរហេព្រើរបាននិយាយថាគាត់ជាមនុស្សដែលស្មោះត្រង់: "ដោយសារសេចក្តីជំនឿ នោះព្រះបានមានបន្ទូលពន្យល់លោកណូអេ ពីការដែលមិនទាន់មើលឃើញនៅឡើយ ហើយដោយលោកមានសេចក្តីកោតខ្លាច បានជាលោកធ្វើទូកមួយយ៉ាងធំ សំរាប់នឹងជួយសង្គ្រោះពួកគ្រួសាររបស់លោក ហើយលោកបានកាត់ទោសលោកិយដោយការនោះ ក៏ត្រលប់ជាអ្នកគ្រងសេចក្តីសុចរិត ដែលត្រូវខាងសេចក្តីជំនឿ ទុកជាមរតកដែរ។" ហេព្រើរ 11:7។ ពេត្រុសបានចង្អុលទៅកាន់ណូអេ: "ហើយបើទ្រង់មិនបានប្រណីដល់លោកិយពីចាស់បុរាណ ក្នុងកាលដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យទឹកជន់លិចពួកមនុស្សទមិលល្មើស តែបានជួយសង្គ្រោះលោកណូអេទាំងអស់គ្នាមាន៨នាក់ ដែលលោកជាអ្នកប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តីសុចរិត។" (2 ពេត្រុស 2:5)។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទោះជាគាត់ជាអ្នកសុចរិតបានដើរជាមួយនឹងព្រះ ការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់ និងការអធិប្បាយពីសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់ បានបើកសំដែងថាគាត់បានទទួលព្រះគុណដែលមកពីរព្រះ។ គាត់បានសារភាពដូចជាម្នាក់ដែលបានជួបនូវពន្លឺនៃសេចក្តីពិត គាត់មានការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះការនោះ។ យើងបានរៀនចេញពីព្រឹត្តិការណ៍នេះពីបទពិសោធន៍របស់កូនប្រុសទាំងបីរបស់លោកណូអេ។ មានព្រឹត្តិការណ៍ដែលលោកណូអេនៅអាក្រាតដោយហេតុគាត់ស្រវឹង (9:20)។ ព្ទយុកោដែលកោតក្លាចដល់ព្រះ ហើយនឹងស្រាទំពាំងបាយជូរគឺនៅក្នុងទំនាក់ទំនងមួយដែលមិនសមរម្យ។ លើសពីនោះទៅទៀតព្រះគម្ពីរបានជំរុញយើងមិនឲ្យស្រវឹងស្រា តែឲ្យបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធវិញ (អេភេសូ 5:18) ។ ការបរាជ័យតូចមួយដែលពួកព្ទយុកោបានផ្តល់ឱកាសដល់កូនៗធ្វើបា

ប។

នៅថ្ងៃនេះយើងឃើញអំពើបាបនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង មិនពឹងលើរបស់ល្អៗរបស់យើងឡើយ តែដោយពឹងលើកិច្ចការតូចៗវិញៈ ជម្រើសតូចៗ និងការសម្របសម្រួល និងការអនុញ្ញាតការតូចៗ។ ដូចជាអ័ដាមបានធ្វើអំពើបាប ដាវីតបានធ្វើបាបតាមដូចគ្នា (លោកុប្បត្តិ 3)។ ដូចនេះប៉ូលនៅក្នុងអេភេសូ 4:26-27 មានបន្ទូលថា "ចូរខឹងចុះ តែកុំឱ្យធ្វើបាបឡើយ កុំឱ្យសេចក្តីកំហឹង តែកុំឲ្យធ្វើបាបឡើយ កុំឱ្យសេចក្តីកំហឹងរបស់អ្នកនៅដរាបដល់ថ្ងៃលិចឡើយ។ ក៏កុំឲ្យអារក្សមានឱកាសឲ្យសោះ។ " ប្រសិនបើបាននាំឱកាសតូចមួយនោះសាតាំងនឹងវាយប្រហារយើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយបំផ្លាញសេចក្តីកោតក្លាចដល់ព្រះរបស់យើង។ ដូច្នេះយើងគួរតែប្រុងប្រយត្នពីការតូចៗ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងផ្តោតលើគម្រោងការនៃការប្រោសលោះ ដែលបានបើកសំដែងនៅក្នុងការទស្សទាយន៏កូនៗទាំងបីរបស់ណូអេ។ ការនេះប្រកាសពីគម្រោងការនៃការប្រោសលោះ ដែលនឹងត្រូវសំរេចបំពេញដែលប្រសើរលើអស់ទាំងព្រះពរ ឬ បណ្តាសារនៃជាតិសាសន៍។ ការទស្សទាយន៍នៅក្នុង លោកុប្បត្តិ 3:15 "ពូជរបស់ស្ត្រីនឹងកិនក្បាលពូជរបស់ពស់។" នេះបានបង្ហាញពីអង្គប្រោសលោះដែលនឹងត្រូវមក ហើយជាអង្គដែលបង្ហូរនូវការប្រោសលោះមក។

ទីមួយតើអ្វីទៅជាគំរោងការរបស់ព្រះដែលបានផ្តល់ដល់កូនទាំងបីរបស់ណូអេ?

1) បណ្តាសារដល់ហាំ (កាណាន)-"នោះគាត់និយាយថា កាណានត្រូវបណ្តាសាហើយវានឹងត្រូវធ្វើជាអ្នកបំរើដល់ពួកបាវរបស់បងប្អូនវា។" "ហើយគាត់និយាយទៀតថា សូមឲ្យព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃសិមបានប្រកបដោយព្រះពរ ហើយត្រូវឲ្យកាណានធ្វើជាបាវបំរើរបស់សិមវិញ។"បណ្តាសាររបស់ព្រះដល់ហាំគឺដោយសារទង្វើដែលមិនសាកសមរបស់គាត់នៅក្នុងខ ២២ "ឯហាំជាឪពុកកាណាន បានឃើញឪពុកអាក្រាតដូច្នោះក៏ទៅបកកេរប្រាប់ដល់បងប្អូនខ្លួន២ ដែលនៅខាងក្រៅ។" នេះបានបង្ហាញថាគាត់បានបើកកេររបស់ឪពុកខ្លួន។ ការអង្វរកររបស់គាត់ ដោយសាតាំងបានលេចមក។ "គេបានឈ្នះវាដោយសារឈាមនៃកូនចៀម ហើយដោយសារសេចក្តីបន្ទាល់របស់គេ ក៏មិនបានស្តាយជីវិតខ្លួនដរាបដល់ស្លាប់"។ហាំដែលជាកូនរបស់ពួកព្ធយុកោមិនបានមានជីវិតដែលកោតក្លាចដល់ព្រះឡើយ តែដោយផ្ទាល់ខ្លួនឯងបានធ្វើតាមពូជពស់និងបានធ្វើមានលេចឡើងនូវប្រវត្តិ

សាស្ត្រនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះ។ ការទស្សទាយន៍ "គេនឹងក្លាយទៅជាបាវបំរើនៃពួកបាវបំរើ" បានបង្ហាញពីជិវិតដែលមិនមានការពិចារណារបស់គេ-មិនមែនដោយការធ្លាក់ចុះដោយការបរាជ័យភ្លាមៗនោះឡើយ តែដោយសារការបះបោរទាស់នឹងបំណាងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវិញ។ ជាចុងក្រោយវាក៏បានបង្ហាញពីការគាំទ្រពីកិច្ចការនៃការរួមភេទ។ ពិតណាស់ដែលកូនចៅរបស់ហាំបានក្លាយទៅជារបស់អ្វីដែលមិនសុចរិត។ ទាសកររបស់រូបព្រះក្លែងក្លាយដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងផែនការនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះ។ នោះមានន័យថាក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់ហាំ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងត្រូវបានទទួលការសង្គ្រោះឡើយ ហើយគេនឹងគេនឹងត្រូវវិនាសដោយសារព្រះពេលចុងក្រោយ ដោយសារគេទាស់ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីប្រោសលោះ។ ពូជអំបូរទាំង៧របស់កាណានដែលបានលេចឡើងនៅក្នុងកូនចៅរបស់ហាំនឹងត្រូវវិនាសទៅ។ លើសពីនេះទៅទៀតការរស់នៅរបស់ពួកគេពោរពេញដោយការផិតក្បត់ និងកិច្ចការដែលខ្វះការពិចារណា។ គេបានសំលាប់កូនៗរបស់ខ្លួនឯងដើម្បីនឹងថ្វាយដល់រូបព្រះក្លែងក្លាយ ហើយគេបានប្រព្រឹត្តអំពើរផិតក្បត់ដើម្បីនឹងបំរើព្រះបាល (យោទិយកថា 12:20-32)។

2) ព្រះពរទៅកាន់សិម និងយ៉ាផែត (26-27)

"ហើយគាត់និយាយទៀតថា សូមព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃសិមបានប្រកបដោយព្រះពរ ហើយត្រូវឲ្យកាណានធ្វើជាបាវបំរើដល់សិមវិញ។ សូមព្រះទ្រង់វាតទីឲ្យយ៉ាផែតសូមឲ្យវាបានអាស្រ័យនៅក្នុងទីលំនៅរបស់សិម ហើយឲ្យកាណានធ្វើជាបាវបំរើរបស់វាដែរ។" (9:26-27*)*

នៅក្នុងការផ្ទុយពីកូនចៅរបស់ហាំ កូនចៅរបស់សិមនិងយ៉ាផែតត្រូវបានត្រាស់ហៅមកដោយសារព្រះនៅក្នុងការសំរេចបំពេញការប្រោសលោះរបស់ទ្រង់។ ពួកគេជាអ្នកដែលគាំទ្រនៅក្នុងគំរោងការនៃការប្រោសលោះរបស់ពូជស្ត្រី ដែលជាអ្នកដែលតភ្ជាប់ទៅនឹងច្រវាក់របស់យ៉ាផែតនិងតំណាវង្សរបស់សេត។ នៅក្នុងការផ្ទុយគ្នាឥរិយាបថរបស់ហាំ ពួកគេមានសញ្ញាគួរឲ្យអាម៉ាស់មកពីឪពុករបស់គេ។ ពួកគេជាអ្នកដែលគាំទ្រការសំរេចបំពេញការសង្គ្រោះនៃពូជរបស់ស្ត្រី ហើយបានទទួលនូវច្រវាក់របស់យ៉ាផែតនិងតំណាវង្សរបស់សេត

ដោយផ្ទាល់។ នៅក្នុងការផ្ទុយគ្នាទៅនឹងឥរិយាបថរបស់ហាំ ពួកគេបានគ្របបាំងកេរខ្មាស់របស់ឪពុករបស់ពួកគេ។ "នោះសិមនិងយ៉ាផែតនាំគ្នាយកអាវវែងមកត្រដាងពីស្មាទាំងពីរនាក់ ដើរថយក្រោយទៅបាំងកេរខ្មាស់ឪពុក ទាំងមើលចំទៅខាងមុខ មិនឲ្យឃើញកេរខ្មាស់របស់គាត់ឡើយ។"(9:23) ការដែលពួកគេបានគ្របបាំងបានបង្ហាញពីកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ។ ស្តេចដាវីតបានប្រាប់យើងថាព្រះគ្រិស្ទនឹងគ្របបាំងអំពើបាបរបស់យើង (រ៉ូម *4:7*) ។ព្រះគ្រិស្ទបានយាងមកនៅលើផែនដីដើម្បីនឹងគ្របបាំងសេចក្តីគួខ្មាស់របស់យើង ហើយនឹងអត់ទោសបាបឲ្យយើង។ កិច្ចការរបស់សិមនឹងហាំប្រាកដជាសញ្ញានៃកិច្ចការដែលសំខាន់នៅក្នុងការប្រោសលោះ ព្រះគ្រិស្ទ។ពួកគេប្រហែលជាអាចនឹងបានរៀនពីសេចក្តីកោតក្លាចព្រះពីលោកណូអេ។ ហើយប្រហែលជាគេបានរៀនពីការស្តាប់បង្គាប់ និងការបង្កើតនូវអាសនាផងដែរ។ ដូច្នេះព្រះបានប្រទានពរដល់គេដោយឃើញពីជីវិតនៃការប្រោសលោះរបស់គេ។

2. ពូជពង្សរបស់កូនទាំងបីរបស់លោកណូអេ (លោកុប្បត្តិ 10:1)

ការទស្សទាយទាំងនេះបានបង្ហាញពីសេចក្តីពិតនៃការសំរេចបំពេញនៅក្នុងពូជពង្សរបស់កូនទាំងបីរបស់ណូអេ។ ទោះជាគេមិនបានសំរេចបំពេញគ្រប់ទាំងកិច្ចការទាំងអស់ តែវាបានបង្ហាញឲ្យឃើញតាមរយៈគោលគំនិតរបស់ពួកគេ។ លោកុប្បត្តិជំពូក១០បានបង្ហាញពីការរីករាលដាលនៃអំបូរនេះចេញពីកូនៗរបស់លោកណូអេ។ ពូជអំបូររបស់យ៉ាផែត (ដែលបានបើកឡើង) ត្រូវរីករាយដាលពេញទាំងតំបន់អឺរ៉ុប (2-5)។ នៅក្នុងសម័យរបស់ប៉ូលដំណឹងល្អដែលបានប្រកាសចេញទៅអាស៊ីមីណាត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងឆាប់រហ័សទៅកាន់អឺរ៉ុបដោយការចាប់ផ្តើមនៅក្នុងទីក្រុងភីលីព។ ការនេះបានសំរេចបំពេញផែនការរបស់ព្រះនៅក្នុងការទស្សទាយ ដែលដំណឹងល្អបានលូតលាស់ឡើងដូចជាណូអេបានទស្សទាយទុក (16-19) ពួកគេបានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ សំភារៈនិយម ការដេញតាមការសប្បាយរបស់ខ្លួន និងការបាត់បង់អភ័យឯកសិទ្ធរបស់ពួកកាណាន ទឹកដីដែលពេញបរិបូរទៅដោយទឹកដោះនឹងទឹកឃ្មុំ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពូជអំបូររបស់សិម (20-32) បានសំរេចបំពេញកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ ដូចដែលណូអេបាន

ទាយទុក។ នេះត្រូវបានបើកសំដែងឲ្យកាន់តែច្បាស់តាមរយៈទង្វើរបស់អ័ប្រាហាំ។

1) នៅពេលដែលយើងមើលទៅកាន់ពូជពង្សនេះ បំណងរបស់លោកម៉ូសេនោះគឺដើម្បីនឹងបើកសំដែងនៅក្នុងពង្សាវតា។ គាត់មិនគ្រាន់តែនិយាយពីពង្សាវតាប៉ុណ្ណោះ តែក៏បានព្យាយាមបើកសំដែងពីការប្រោសលោះរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់មានបំណងនៃការទទួលស្គាល់ព្រះ។ គាត់បានរៀបរាប់ពីពង្សាវតារបស់យ៉ាផែត សិម និង ហាំទៅតាមលំដាប់លំដោយ ហើយបាននិយាយពីពូជរបស់សិមម្តងហើយម្តងទៀត។
ទោះតែយើងបានមើលទៅកាន់តែចំនុចនេះក៏ដោយ យើងបានរៀនថាព្រះគម្ពីរជាសៀវភៅនៃការប្រោសលោះ។ ត្រូវបានសរសេរឡើងមកដើម្បីនឹងបើកសំដែងពីគោលការណ៍នៃការប្រោសលោះដោយសំភារៈដែលសំខាន់ៗ។ យើងមិនគួរគិតថាព្រះគម្ពីរជាសៀវភៅប្រវត្តិសាស្រ្តទូទៅជាជាងនោះឡើយ។ ប្រសិនបើយើងមានការខ្វល់ខ្វាយពីគោលលិទ្ធិរបស់វិទ្យាសាស្រ្ត អក្សរសាស្រ្ត សេដ្ឋកិច្ច និងនយោបាយ ជំនួសឲ្យការសិក្សានៃការប្រោសលោះ យើងនឹងបាត់បង់គោលលិទ្ធិ។ យើងគួរតែពិចារណាស្តាប់ទៅកាន់ការនិយាយថា "ព្រះគម្ពីរសរសេរពីខ្ញុំ"(យ៉ូហាន 6)។

2) គោលលិទ្ធិនៃអំបូររបស់សេតនៅក្នុងពង្សាវតា

(1)អំបូរបស់ហាសិមនិងយ៉ាផែត-ពង្សាវតាមិនបានបង្ហាញពីគោលលិទ្ធិឬការពិចារណានៃទ្រព្យមរតកលើកលែងតែ "តើនរណាជាអ្នកបង្កើតនរណា" ប៉ុន្តែគេបានឈររឹងមាំយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់នៅក្នុងទឹកដីសន្យា។ បន្ទាប់ពីប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក គេបានបង្ហាញដូចជាអ្នកដែលប្រឆាំងជាមួយនឹងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដោយការសម្របសម្រួលជាមួយនឹងពូជរបស់ហាំ។

(2) តំណាវង្សរបស់ហាំ-ទោះជាតំណាវង្សរបស់ហាំបានលេចឡើងក៏ដោយ នោះគ្រាន់តែជាបណ្តោះអាសន្នប៉ុណ្ណោះ។ ជាការពិតណាស់គោលលិទ្ធិរបស់គេ គឺការក្លាយទៅជាអ្នកដឹកនាំប្រឆាំងទាស់ជាមួយនឹងព្រះ។ ពួកគេត្រូវបានប្រើដោយសាតាំងគ្រាន់តែជាឧបករណ៍សំរាប់នឹងសំរេចបំពេញសុបិន្តរបស់សាតាំងនៅក្នុងបំផ្លាញគោលបំណងរបស់ព្រះ។ គោល

ការណ៍ខាងក្រៅមិនអាចសព្វព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះឡើយ។ ជាទូទៅមរតករបស់អ្នកក្លាហាន មនុស្សដែលឧត្តុងឧត្តម និងអ្នកផ្សេងទៀតនឹងទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះ។ មរតកដែលសេសសល់នោះជាបណ្តាសារមកពីព្រះ ដែលបានពង្រីកការដាក់ទោសនៅក្នុងការកាត់ទោសអំពើរបាប។ពូជអំបូរទាំង៧របស់កាណានតំបូងបានភ្លក់នូវទឹកដីដែលមានបរិបូរទៅដោយទឹកដោះនឹងទឹកឃ្មុំ រហូតដល់ក្លាយទៅជាជ្រុលក្លាំងនៅក្នុងការគោរពរូបព្រះក្លែងក្លាយ ដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញ ហើយបានឲ្យទៅដល់អ៊ីស្រាអែល។ ព្រិត្តិការដែលផ្លាស់ប្តូរក្រុងសូដុមនិងក្រុងកូម៉ូរ៉ាឲ្យក្លាយទៅជាសមុទ្រក្រហមដោយមានភ្លៀងដោយភ្លើងធ្លាក់មកដែលបានបង្ហាញនូវលំហូរដែលនៅក្នុងបច្ចុប្បន្នកាលនេះ។ វាបានបង្ហាញពីគោលលិទ្ធិរបស់ហាំ នៅពេលដែលគាត់បានទុកចិត្តលើដាវធ្វើជាអាវុធដ៏សំខាន់។

3. ព្រិត្តិការនៃការប្រោសលោះទៅកាន់ប៉មបាបិល (11:1-9)

1) នៅក្នុងចំណោមតំណរពូជរបស់ហាំ លោកណីមរ៉ូតបានលេចឡើងក្នុងរូបរាងមួយដែលមានលក្ខណៈប្លែក។ គាត់ជាអ្នកក្លាហានដំបូងដែលប្រឆាំងទាស់នឹងព្រះហើយក៏នៅត្រង់ប៉មបាបិល គាត់បានដឹកនាំក្នុងសញ្ញាមួយដែងបង្ហាញពីការកើនឡើងនៃអ្នកដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រិស្ទនៅថ្ងៃក្រោយមកទៀត។ អ្នកទាស់នឹងព្រះគ្រិស្ទមានគោលបំណងក្នុងការធ្វើតាមចិត្តរបស់ខ្លួនឯង ដែលដើម្បីនឹងលើកឈ្មោះរបស់ខ្លួនឡើង។សព្វថ្ងៃនេះការបង្រៀនរបស់សម័យនេះដែលថា "អ្នកខ្លួនឯងជាព្រះ"។ អ្នកអាចជាអ្នកទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រិស្ទក្នុងមួយរយៈ។ ទីពីរ អ្នកទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រិស្ទក៏ផ្តោតលើការរួបរួមរបស់មនុស្ស។ ការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងការរួបរួមដោមមិនបានធ្វើតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះនឹងត្រូវបញ្ចប់ដោយការច្រណែន ការឈ្លោះប្រកែក ការច្របូកច្របល់ និង សេចក្តីងងឹតដោយសារការនោះជាការរបស់អារក្សវិញ។ ទាំងការខាងសាច់ឈាម នឹង ចំណង់នៃអំពើរបាប (យ៉ាកុប 3:15-16)។ ទីបី អ្នកទាស់នឹងព្រះគ្រិស្ទនោះនឹងត្រូវវិនាស។ ព្រះទ្រង់បានហាមឃាត់កិច្ចការរបស់ពួកគេដោយសារព្រះទ្រង់បានទតមើលទង្វើដែលល្ងង់ខ្លៅរបស់គេ។

ទោះមានការលូតលាស់របស់អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រិស្ទនៅតែបន្តនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក៏

ដោយ ព្រះទ្រង់បានចាក់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់មកលើពួកជំនុំដើម្បីនឹងរួបរួមរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដែលបានជ្រើសរើសនៅក្នុងព្រះគ្រិស្ទ ហើយបានបង្ហាញពីអំណោយទានក្នុងការនិយាយភាសាដ៏ទៃដែលជាសញ្ញាដំបូង (កិច្ចការ 1:1-4)។

1) លោកុប្បត្តិ 11:10-32 បានបង្ហាញពីវិធីសាស្ត្រនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះដែលជាព្រះគុណនៅក្នុងការផ្ទុយពីវិធីសាស្ត្ររបស់ណីមរ៉ូត។ នៅក្នុងខ 10-26 បានបង្ហាញពីពូជពង្សរបស់សិមរហូតដល់តេរ៉ា ហើយនៅក្នុងខ ២៧-៣២ បានបង្ហាញពីសេចក្តីសង្គ្រោះដោយសារព្រះគុណតាមរយៈពូជចេញពីតេរ៉ារហូតដល់អ័ប្រាហាំមកដល់យើង។ តើអ្វីទៅជាភស្តុតាង?

(1) ភស្តុតាងទីមួយដែលបានបង្ហាញពីកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់គាត់។ សេចក្តីសង្គ្រោះពិតប្រាកដគួរតែធ្វើសំរេចមិនដោយសារទង្វើរបស់មនុស្សឡើយ ប៉ុន្តែដោយពឹងលើកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ (អេភេសូ 2:8-9) -ប្រសិនបើមនុស្សថែមតែ*1%*ទៅលើកិច្ចការរបស់គេនោះគេនឹងទាមទារសិទ្ធិរបស់គេពីព្រះ។ វាគួរតែជាព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ។

(2) ភស្តុតាងទីពីរនោះជាការត្រាស់ហៅរបស់លោកអ័ប្រាហាំតាមរយៈការបើកសំដែង ទោះជាកូនចៅរបស់តេរ៉ាជាអ្នកលក់រូបព្រះក្លែងក្លាយ ហើយបានប្រព្រឹត្តការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយក៏ដោយ។អ័ប្រាហាំបានឆ្លើយតមភ្លាមៗទៅកាន់ការបើកសំដែង។ ការសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសំរេចដោយការឆ្លើយតបទៅនឹងដំណឹងល្អ តែងតែលឺសូរនៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។ ដូចនេះយើងគួរតែសរសើរដំកើងព្រះសំរាប់ការបើកសំដែងពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់បានលាក់នឹងមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា ប៉ុន្តែបានបង្ហាញការនោះដល់កូនក្មេងវិញ (ម៉ាថាយ 11:27)។

1) គោលបំណង

ប៉បបាបិលបានចាប់ផ្តើមឡើងដោយណីមរ៉ូតដែលជាអ្នកដឹកនាំ។ "ចូរយើង" (*3-4*) ដែលជាកត្តាជំរុញដែលស្របទៅនឹងការខ្វាត់ខ្វាយពូជអំបូរ ពួកអ្នកដែលធ្វើដំណើរទៅកាន់ទិសខាងកើតចេញពីគ្រប់ទាំងទីកន្លែងទាំងអស់ដែលនៅត្រង់វាលស៊ីនល់។ ពួកគេបានបង្កើតទី

ក្រុងនិងសង់ប៉បបាបិល (ស៊ីគើរាត់) ជាសញ្ញា។ ជណ្តើរខាងលើរបស់ស៊ីគើរាត់ពីបុរាណមានអាសនាកជាកន្លែងដែលមនុស្សថ្វាយដង្វាយដល់រូបព្រះក្លែងក្លាយ។

ពួកគេចាប់ផ្តើមបង្កើតឈ្មោះរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ជាជាងការប្រើនាមរបស់ព្រះទៅកាន់លោកិយ។នោះជាការអនុវត្តដែលធ្វើតាមចិត្តរបស់ខ្លួនដែលត្រូវបានប្រើជាអាវុធដ៏សំខាន់របស់សាតាំង។ ការធ្វើតាមចរិករបស់មនុស្សបានរីកចំរើនកាន់តែខ្លាំងឡើងរហូតយកមនុស្សជាទីកណ្តាលហើយបានបើកសំដែងដូចជាការចំអកឡុកឡើយហើយនឹងការផ្លាស់ប្តូររបស់មនុស្សសម័យថ្មីនៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។

គេបានលះបង់ចោលព្រះហើយបានបង្កើតសហគមន៍របស់មនុស្សជាការរួបរួមកណ្តាល។ សុបិន្តនៃវីរៈបុរសរបស់ណីមរ៉ូតជាអ្នកដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះត្រូវបានរីកចំរើនឡើងដែលត្រូវបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះដោយការរួបរួមរបស់មនុស្ស។

បន្ទាប់ពីការកាត់ទោសដោយសារទឹកជំនន់ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះនោះគឺកំចាត់កំចាយហើយនឹងបំរើព្រះ។ នេះជាកិច្ចការរបស់សាតាំងដែលជំនួយពីការដែលរួបរួមដ៏ពិត។ ការរួបរួមដ៏ពិតអាចរីកចំរើនឡើងបានដោយសេចក្តីជំនឿដែលកោតក្លាចនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។ នៅពេលដែោលពូជរបស់ស្រ្តី ជាអង្គប្រោសលោះ ដែលចុងក្រោយបំផុតយាងមកលើផែនដី ការរួបរួមនោះនឹងបានសំរេច។

យើងរស់នៅក្នុងពេលប្រវត្តិសាស្រ្តនៃការប្រោសលោះដែលព្រះបានត្រាស់ហៅនិងប្រមូលរាស្រ្តរបស់ទ្រង់ចេញពីគ្រប់ទីកន្លែង។ ទៅកាន់ការនេះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកគង់នៅលើយើង ដូច្នេះយើងនឹងក្លាយទៅជាមែកដែលនៅជាប់នឹងព្រះគ្រិស្ទ។(កាឡាទី 3:28)

2) វិធីសាស្រ្តនឹងលទ្ធផលនៃការកាត់ទោស

ការកាត់ទោសរបស់ព្រះត្រូវបានបើកសំដែងមកនៅក្នុងការហាមប្រាមដោយការបន្លំភាសារបស់ពួកគេ។ (8-9) យើងគួរតែមើលងាយដល់ការកាត់ទោសដូចនេះ រាប់បញ្ចូលទាំងកិច្ច

ការដែលពេញដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ព្រះទ្រង់បំផ្លាញគ្រប់ការទាំងអស់បាន ហើយក៏អាចបង្កើតមនុស្សថ្មីតាមតែទ្រង់ប្រាថ្នាចង់បាន។ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់បានធ្វើការដោយមានគោលបំណងពីរយ៉ាង: ទីមួយការលូតលាស់រីកចំរើនរបស់ជីវិតធម្មជាតិ។ ហើយមួយទៀតនោះគឺការកាត់ទោសនៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅកាន់គម្រោងការនៃការប្រោសលោះ។

(1) ជីវិតធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវបានចំរុងចំរើនឡើង

នៅពេលដែលពួកគេរស់នៅកន្លែងតែមួយ ព្រះទ្រង់បានកំចាត់កំចាយពួកគេទៅកាន់គ្រប់ទីកន្លែងនៅលើផែនដីដោយសារការស្មោគគ្រោកយ៉ាងឆាប់រហ័សរបស់គេ។ ការកើត ការរស់នៅ និងការចំរុងចំរើននិងការសំរេចបំពេញរបស់ផែនដីបានចង្អុលទៅកាន់ការបន្តនៅក្នុងការតាំងសញ្ញារបស់ធម្មជាតិ។ ដូចនេះព្រះទ្រង់បានអនុញ្ញាតឲ្យមានក្រុមមនុស្សដែលមានដែលកំណត់ដោយសេចក្តីជំនឿដែលកោតក្លាចនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។

(2) វាមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទទៅកាន់ផែនការនៃការប្រោសលោះ

រហូតដល់ពេលដែលអង្គប្រោសលោះយាងមកលើផែនដីនេះ ការរួបរួមនេះនឹងមិនអាចសំរេចបាននោះឡើយ ហើយនឹងមិនបានសំរេចបំពេញដែរ។ដូច្នេះព្រះបានបំភាន់ភាសារបស់ពួកគេហើយបានកំចាត់កំចាយពួកគេក្នុងគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់។ដូចនេះវាក៏ជាការចាំបាច់មួយដែរនៅក្នុងការបំបែកពីវប្បធម៌ខាងគំនិតរបស់យើង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយការនេះមានដែនកំណត់ទាល់តែដល់ពេលព្រះគ្រិស្ទយាងមកលើផែនដីធ្វើជាអង្គប្រោសលោះដើម្បីសំរេចបំពេញការរួបរួមមួយដែលរឹងមាំ។ ជាសញ្ញាព្រះទ្រង់មាននូចលំហូរជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយបានធ្វើឲ្យពួកគេនិយាយភាសាដ៏ទៃនៅក្នុងព្រឹត្តិការនៅថ្ងៃបុណ្យទីហាសិប។ ដោយការបំបាក់របងហើយការទំនាក់ទំនងត្រូវបានបង្កើតឡើង។

នេះជាកិច្ចការរបស់ព្រះនៅក្នុងការរួបរួមរបស់ទ្រង់ដែលសំរេចបំពេញដោយមហិទ្ធិរិទ្ធចេស្តា (កិច្ចការ 2:1) ម៉ាកុស 16:17 មានបន្ទូលថាព្រះគ្រិស្ទទ្រង់បានកិនក្បាលរបស់សាតាំង ដោយការយាងមករបស់អាណាចក្ររបស់ព្រះ ហើយនឹងការសំរេចបំពេញនូវការរួបរួមនៅក្នុងចំនុចកណ្តាលរបស់ព្រះគ្រិស្ទនឹង ហើយក៏បានបង្ហាញពីសញ្ញានៃពួកជំនុំ។ ក្រុមជំនុំគួរតែបានសំរេចបំពេញដោយការកិនក្បាលរបស់សាតាំងជាមួយនឹងព្រះបាតរបស់ទ្រង់ ហើយដោយការសំរេចបំពេញសហគមន៍មួយដែលព្រះទ្រង់សង្ឃឹមចង់បាន។

សរុបសេចក្តី៖

យើងបានមើលឃើញពីព្រះហស្តរដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះដោយការរំលឹកឡើងវិញនូវ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះបន្ទាប់ពីណ្វាអេតាមរយៈការបង្កើតប៉មបាបិល-ចំនុចនៃការបង្វិលដោយការបំបែកនៅក្នុងខ្សែនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ ជំនួសឲ្យការវាយប្រហារជាបន្តរបស់សាតាំងទៅលើគំរោងការរបស់ព្រះ ដែលធ្វើឲ្យពួកគេត្រលប់នឹងហូរចុះទៅតាមទំនោរនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ។ ទាល់តែព្រះគ្រិស្ទត្រលប់នៅលើផែនដីនេះ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សនឹងបន្តទៅដល់ការបង្រួបង្រួម។ ការនេះគឺសំរាប់សំរេចបំពេញមនុស្សនៅក្នុងចំនុចកណ្តាលនៃសេចក្តីកោតក្លាចដល់ព្រះ ដែលសហាគមន៍ដែលរូបឆ្លុះរបស់ព្រះតាមរយៈបំណងព្រះហឫទ័យមិនចេះផ្លាស់ប្តូររបស់ព្រះ។ លើសពីនេះទៅទៀតវាបានបង្ហាញពីការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំជាមួយនឹងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ បំណងព្រះហឫទ័យជាក់លាក់របស់ព្រះ ដែលទ្រង់នឹងសំរេចបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់នៅលើផែនដីនេះ។ ព្រះវិញ្ញាណនៃសិរីល្អបានកាន់ខ្ជាប់ថ្ងៃនៃសេចក្តីងងឹតដោយការឲ្យក្រសោបការទាំងនោះដើម្បីបើកសំដែងពិភពលោកដ៏ស្រស់ស្អាត។ សេចក្តីពិតនេះបានបើកសំដែងឲ្យឃើញនៅក្នុងសម័យរបស់ពួកព្វយុកោតាមរយៈអ័ប្រាហាំ។

[សំនួរ ៧] ចូរអានមេរៀនទី៧ម្តងទៀត ហើយផ្តល់ចម្លើយដែលសាកសពទៅនឹងសំណួរដូចតទៅនេះ។

1. តើអ្វីជាគោលបំណងនៅក្នុងការបង្កើតប៉មបាបិលនៅក្នុង លោកុប្បត្តិ ១១?
2. តើអ្វីទៅជាអនាគតរបស់កូនទាំងបីរបស់ណូអេបានពឹកផ្អែកលើ?
3. តើអ្វីទៅជាព្រះពរនឹងបណ្តាសារសំរាប់អនាគតរបស់ពួកគេ?
4. តើណីមរ៉ូតជានរណា?
5. ចូរអានលោកុប្បត្តិ 11:1-9 ហើយអនុវត្តគោលលិទ្ធិនៃ ពបសឧប ទៅកាន់សំនួរដូចតទៅនេះ។

1) ព្រះ-ព្រះទ្រង់ជាអង្គដែលបានបង្កើតការកាត់ទោសដែលសុចរិត-យើង ព្រះទ្រង់បានបង្កើតបំណងព្រះហឬទ័យរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការនោះ។ (ភាពជាព្រះអម្ចាស់)ព្រះទ្រង់បានកំចាត់កំចាយពួកគេដោយចេស្តារបស់ទ្រង់។
2) អំពើរបាប-ការគោរពជីវិតជាចំនុចកណ្តាល ការរួបរួមនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រិស្ទ (3-4)។
3) ការសន្យា

4) ឧទាហរណ៍

5) ការបង្គាប់

មេរៀនទី: 8 គំនិតនៃការប្រើរូបភាព - ការតាំងសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំ

1. ពន្លឺចាំងនៅលើមេឃគ្រប់លើលោកអ័ប្រាហាំ - អ័ប្រាហាំបានទទួលការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងជាក់លាក់។

1) លោកអ័ប្រាហាំបានលុតជង្គង់ចុះដល់ដី - ជាការត្រាស់ហៅដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ

2) ផ្ទៃដី និងត្រៃដែលនៅកណ្តាលឈើឆ្កាងការសន្យានៃការក្លាយជា - ព្រះពរដែលមានជាតិសាសន៍ដ៏ធំមួយ។

3) លោកអ័ប្រាហាំដែលបានលូកដៃរបស់គាត់ទាំងពីរ ជីវិតនៃការ -ស្តាប់បង្គាប់

2. រូបភាពដែលនៅពីក្រោមមេឃ - ជាលក្ខណៈពិសេសទាំងបីនៃជីវិតរបស់លោកអ័ប្រាហាំ ជាគំរូឧទាហរណ៍នៃការតាំងសញ្ញា

1) ភ្លើងនៅលើអាសនា - ការថ្វាយបង្គំជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិត

2) ផ្លូវពីរនៅចំពោះមនុស្សជីវិតនៃជម្រើសដែលត្រឹមត្រូវ -

3) ដបទឹកអប់ក្នុងដៃទាំងពីរ - ជីវិតនៃការថ្វាយបង្គំ

3. មួយអង្គដែលបានគ្រងមកុដ បានដាក់ដៃលើលោកអ័ប្រាហាំ - ពាក្យស្តនៃការតាំងសញ្ញានេះសម្រេចបាននៃការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ដោយសេចក្តីសុចរិតនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ

1) មកុដមាស និងអាវវែងនៃបុរសម្នាក់ដែលឈរនៅបល្ល័ង្ក - តួនាទីទាំងបីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ជាស្តេច ជាហោរា និងជាសង្ឃ) បានបង្ហាញដោយនិមិត្តរូបនៃលោកម៉ិលគីស្សាដែក។

2) លោកម៉ិលគីស្សាដែកបានប្រទានពរដល់លោកអ័ប្រាហាំ - ក្រុមជំនុំត្រូវបានប្រទានពរដោយការបង្រួបបង្រួមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

3) សម្បត្តិទាំងបួន ដែលត្រូវបានបញ្ចាំងដោយ បង្គោលនៃពន្លឺ - គោលបំណងរបស់ពាក្យស្តនៃការតាំងសញ្ញានោះ គឺការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ (សេចក្តីសុចរិតភាពស្មោះត្រង់ ភាពបរិសុទ្ធ)

មេរៀនទី: 8 កិច្ចព្រមព្រៀងរបស់អប្រាហាំ

I. អត្ថបទគម្ពីរ: លោកុប្បត្តិ 12: 1-15: 21

II. ខគន្លឹះ: លោកុប្បត្តិ 12: 3

III សង្ខេប:

បន្ទាប់ពីការតាំងសញ្ញារបស់លោកណូអេ ព្រះរបស់សិមបានផ្តើមការងារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនោះគឺ ការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ ហេប៊ើ និង ផាលេក ក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធរបស់សិម (10:25) និងលោកអាប់រ៉ាមជាកូនរបស់លោកថេរ៉ា ដែលជាប្រភព ដោយបានតាំងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ តាមរយៈការបង្កើតនូវជាតិសាសន៍មួយ។ ដូចជាទឹកហូរនៅលើផ្នែកខាងក្រោមនៃទឹកដែលនៅក្រោមស្រទាប់ក្រាស់នៃទឹកកក នៅលើផ្ទៃនៅខាងក្រោមវប្បធម៌នៃរូបព្រះចម្លាក់នៅលើលោកិយដ៏ស្មុគ្រស្មាញនេះ លំហូរដ៏រស់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានហូរបន្ត និងនៅទីបំផុត ព្រះបានបង្ហាញពីភាពពិត នៃការប្រោសលោះរបស់ទ្រង់ តាមរយៈលោកអ័ប្រាហាំ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់។ ដំណើរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់ដែលបានចាប់ផ្តើមជាមួយលោកុប្បត្តិជំពូកទី 12 ដែលមានជីវិតស្នាក់អាស្រ័យនៅក្នុងស្រុកកាណាន ការថ្វាយដង្វាយគឺជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិត - និងការលះបង់ក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ យើងនឹងពិចារណាពីការប្រោសលោះ ដែលជាការស្វែងរកនៅក្នុងមេរៀនទាំងបី។

IV. ការពន្យល់:

ការតាំងសញ្ញារបស់លោកអ័ប្រាហាំបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់។ វាបានបង្ហាញពីកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះនឹងត្រូវសម្រេចដោយព្រះគុណ និងឫទ្ធានុភាពរបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ។ ខាងក្រោមនេះជាគោលការណ៍នៃភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះនឹងធ្វើការបង្ហាញដោយផ្ទាល់នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 3:15 ដែលជាដំណឹងល្អដើមដំបូង។ នៅក្នុងជីវិតដំបូងរបស់គាត់ តើគោលការណ៍នេះបានលេចឡើងយ៉ាងដូចម្តេច?

1. ជាទីបញ្ចេញពរ (Gen12: 1-5)

ការពិតនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះដែលព្រះបើកសម្ដែងដល់លោកណូអេបានបង្ហាញឱ្យដឹងកាន់តែច្រើនជាក់ស្ដែង។ ជាសង្ខេបមកព្រះអង្គទ្រង់បានធ្វើឱ្យលោកអប្រាហាំបានក្លាយជាព្រះពរមួយ។ តើអ្វីទៅជាការតាំងសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះ? ព្រះបានសន្យាដូចខាងក្រោមនេះ: 1) ដើម្បីក្លាយជាជាតិសាសន៍មួយយ៉ាងធំ 2) ដើម្បីលើកឈ្មោះជាធំ និង 3) ដើម្បីក្លាយជាទីបញ្ចេញព្រះពរមួយ។ វាមិនត្រូវបានកំណត់សម្រាប់តែអ៊ីស្រាអែលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពង្រីកអាណាចក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នៅក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍ទាំងអស់។ ប្រភពនៃព្រះពរនេះ គឺមានតែនៅក្នុងព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាមានរឿងបែបនេះយ៉ាងណា ក៏ការពិតដែលថាលោកអ័ប្រាហាំជាមនុស្សម្នាក់ដែលបានក្លាយជាព្រះពរមួយ នេះគឺព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យណាស់។ គាត់ គឺជាស្រមោលនៃអង្គព្រះគ្រីស្ទ។ ការពិតនៃការតាំងសញ្ញានេះត្រូវបានតាំងឡើងនៅក្នុងពាក្យថា "គ្រប់ទាំងសាសន៍" នៅក្នុងព្រះគម្ពីរម៉ាថាយ 28: 19-20 មហាបេសកកម្មដ៏ធំបំផុតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

លោកអ័ប្រាហាំបានស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូលបង្គាប់បញ្ជារបស់ព្រះ ដើម្បីទៅកាន់កន្លែងមួយដែលព្រះបានដឹកនាំ (4) ។ យើងជាពរមួយ ដូច្នេះគួរធ្វើតាមសេចក្ដីបង្គាប់របស់ទ្រង់នៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីរស់ធ្វើជាទីបន្ទាល់នៃដំណឹងល្អដល់ប្រជាជាតិទាំងអស់នៅក្នុងលោកិយ។

ដូច្នេះពួកគេត្រូវធ្វើការបង្ហាញពីលក្ខណ:នៃការប្រោសលោះនេះ រួមមាន: អាសនាដែលជាចំណុចកណ្ដាលនៃជីវិត ការស្ដាប់បង្គាប់តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ និងជីវិតនៃការចុះចូលដើម្បីធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។

1) ជីវិតដែលផ្ដោតលើអាសនាជាចំនុចកណ្ដាល (លោកុប្បត្តិ 12: 6-20)

ការពិតដែលថាលោកអប្រាហាំក្លាយជាឪពុកនៃសេចក្ដីជំនឿអាស្រ័យលើជីវិតដែលផ្ដោតលើអាសនាជាចំនុចកណ្ដាល ដោយសារតែខ 8 "គាត់ចេញពីទីនោះទៅឯភ្នំនៅខាងកើតបេត-អែល ក៏ដំឡើងត្រសាលនៅឯណោះ មានបេត-អែលនៅជាខាងលិច និងអែយនៅខាងកើត ហើយស្អាងអាសនា១ថ្វាយព្រះយេហូវ៉ានៅទីនោះដែរ រួចអំពាវនាវដល់ព្រះ

នាមព្រះយេហូវ៉ា" ជាការបង្ហាញពីលក្ខណៈពិសេសនៃជីវិតរបស់គាត់)13: 4, 18) ។ តើជីវិតនៃការសាងអាសនាមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងអ្វីខ្លះ?

ទីមួយ វាគឺជាជីវិតនៃការថ្វាយបង្គំព្រះសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ "ចំពោះព្រះយេហូវ៉ា" (ខ7) បង្ហាញពីព្រឹត្តិការណ៍ពិតយ៉ាងជាក់ច្បាស់ផងដែរ។ មានន័យថាគោលបំណងនៃការថ្វាយបង្គំ គឺដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងអរសប្បាយជាមួយទ្រង់។ លោកមិនបានថ្វាយនូវការថ្វាយបង្គំ ដើម្បីផ្គាប់ចិត្តមនុស្សឡើយ គឺបានថ្វាយការការថ្វាយបង្គំ ដែលទទួលយកដោយព្រះជាម្ចាស់។

ទីពីរ វាគឺជាជីវិតនៃការថ្វាយបង្គំដែលបានថ្វាយ ខ្លួនរបស់គាត់ទៅព្រះទុកជាតង្វាយ។ ការអំពាវនាវដល់ព្រះនាម "ព្រះយេហូវ៉ា" ក្នុងខ 8 គឺមានន័យណាស់។ អាសនានេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដូចជាសួនច្បារអេដែន រោងឧបោសថ និងទីបរិសុទ្ធ ដែលជាកន្លែងជួបប្រជុំមួយ រវាងព្រះ និងពួកយើងរាលគ្នា ដែលត្រូវបានសម្រេចបំពេញដោយព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់។ ជាការពិតណាស់ តង្វាយលើអាសនា នោះគឺមិនមែនជាខ្លាញ់នៃសត្វនោះទេ ប៉ុន្តែជាយើងរាល់គ្នា ព្រមទាំងជីវិតរបស់យើងវិញ (រ៉ូម 12: 1-2 ; 1សាំយ៉ូអែល 15: 22) យើងត្រូវរស់នៅក្នុងជីវិតនៃការថ្វាយបង្គំព្រះដោយសេចក្តីជំនឿលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ការទទួលបានជោគជ័យ និងការបរាជ័យសំរាប់ការថ្វាយបង្គំអាស្រ័យទៅលើគុណភាពនៃជីវិត។

2) ជីវិតនៃជម្រើសដ៏ត្រឹមត្រូវ (លោកុប្បត្តិ 13: 1-18)

សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគ្រីស្ទានបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការតំរូវទុកជាមុន ដែលបានរៀបចំតាមរយៈការបង្កើត (អេភេសូរ 1: 5) និងរួមបញ្ចូលទាំងសេរីរបស់យើង ដូចជាលោកអ័ប្រាហាំ និងឡុតបានធ្វើ។ តើជម្រើសដ៏ត្រឹមត្រូវគឺជាអ្វី?

ទីមួយ វាគឺជាជម្រើសមួយឆ្ពោះទៅរកព្រះ (ខ9) ។ ទោះបីជាលោកអាប់រ៉ាមបោះបង់សិទ្ធិចម្បងរបស់គាត់ ដ្បិតគាត់បានឈរនៅខាងព្រះ គាត់អាចរស់នៅជាប្រភពនៃព្រះពរ។ មានតែព្រះទេ គឺជាស្តង់ដារនៃជីវិត និងការស្លាប់។

ទីពីរ វាជាជម្រើសមួយ ដើម្បីដើរតាមរបស់អ្វីដែលមើលមិនឃើញវិញ។ របស់ដែលមើលមិនឃើញមានន័យថា ជាព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ ដែលអាចមើលឃើញបាន

តាមរយៈព្រះគម្ពីរ (2 កូរិនថូស 5: 7) ។ ឡុតបានរើសយក ក្រុងសូដុម និងកូម៉ូរ៉ាដែលស្អាតដូចជាសួនច្បារអេដែន (ខ1) ហើយគាត់បានធ្លាក់ចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ខ13) ។ គាត់គ្មានអ្វីសេសសល់ទេ ព្រោះគាត់បានជ្រើសរើសអ្វីដែលមើលឃើញនឹងភ្នែក។ យើងជាពួកបរិសុទ្ធ ដែលរីករាយនឹងព្រះគុណ ព្រមទាំងព្រះពរដ៏សម្បូរបែបដោយដើរតាមព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។

3) ជីវិតនៃការចុះចូលចំពោះព្រះ (លោកុប្បត្តិ 14: 1-24)

លើកលែងតែជាលក្ខណៈពិសេស នោះមានជីវិតនៃការចុះចូលចំពោះព្រះ ។ លោកុប្បត្តិជំពូក 14បានបង្ហាញពីសង្គ្រាមនៃវាលច្រកស៊ីឌីមដែលបានកើតឡើង (ខ3) ហើយក្មួយប្រុសអាប់រ៉ាម ឡុតក៏ត្រូវបានចាប់ដោយសត្រូវដែរ។ លោកអាប់រ៉ាមបានដឹងពីដំណឹងនោះ (ខ13) បានទាំងប្រយុទ្ធជាមួយនឹងពួកគេដោយយោធាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ចំនួន 318 នាក់ ព្រមទាំងឈ្នះដោយបានកាន់កាប់ប្រទេសរបស់ពួកគេ និងជួយសង្គ្រោះឡុត ហើយនិងអ្នកជិតខាងរបស់គាត់ថែមទៀតផង។ រង្វាន់របស់គាត់គឺ គាត់មានឱកាសក្នុងការទទួលយករបឹបទាំងអស់។ តែលោកអាប់រ៉ាមបានបដិសេធមិនព្រមទទួលទេ ដ្បិតជ័យជម្នះនេះបានចេញមកពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មកលើពួកគាត់។ រាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញាគួរធ្វើតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះ ទុកជាគ្រឿងបូជារស់។ ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានទទួលដង្វាយស្តាប់បង្គាប់ជាព្រះពរនៃលោកម៉ិលគីស្សាដែក (18-19) ។

និពន្ធព្រះគម្ពីហេព្រើបានគិតពីលោកម៉ិលគីស្សាដែក គឺជាស្រមោលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយសារតែ លោកម៉ិលគីស្សាដែក បានប្រទានពរដល់លោកអប្រាហាំ (19) នោះក៏បានថ្វាយតង្វាយមួយភាគដប់ទៅគាត់ (ខ20) ។ លើសពីនេះទៅទៀតសម្រាប់យើងមិនបានដឹងពង្សាវតានោះទេ ហើយឈ្មោះរបស់គាត់មានន័យថាសេចក្តីសុខសាន្ត (ហេព្រើ 7: 1-3) ។

ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង គឺជាសម្តេចសង្ឃតែមួយគត់ ដែលព្រះបានចាត់ឱ្យមកឯពួកយើងរាល់គ្នា។ ទ្រង់គឺជាព្រះពរ ដែលបានបង្កើតឲ្យលោកអ័ប្រាហាំបានក្លាយទៅជាការព្រះពរមួយ ហើយទ្រង់ជាស្តេចនៃសេចក្តីសុចរិត និងជាស្តេចនៃសេចក្តីសុខសាន្ត ដែលទ្រង់បានប្រទានការអត់ទោសបាបដល់អ្នកជឿទាំងអស់។ យើង

ជឿថា ទ្រង់ជាសង្ឃហ្លួង ហើយយើងអរសប្បាយជាមួយភាពជាស្ដេចនៅក្នុងទ្រង់ដែរ។ ដូច្នេះយើងគួរតែរស់នៅជាគ្រឿងបូជារស់ ដោយថ្វាយខ្លួនយើងដើម្បីនៅជាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈការចូលឲ្យជិតបល្ល័ង្ករបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ហេព្រើរ 4: 15-16)។

2. ការរាប់ជាជីវិតសុចរិតដោយសេចក្ដីជំនឿ (លោកុប្បត្តិ 15: 1-21)

លោកអាប់រ៉ាមដែលបានយកឈ្នះលើសង្គ្រាមម្នាក់នេះ ត្រូវបានជួបការលំបាកអស់រយៈពេលជាយូរមក ដ្បិតការសំរេចនៃសេចក្ដីសន្យារបស់គាត់ និងការចង់បាន គឺជាអ្នកបំរើស្មោះត្រង់របស់លោកវិញ ដើម្បីឲ្យគាត់ក្លាយជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់ខ្លួន (ខ3) បន្ទាប់មក តើព្រះបានលើកទឹកចិត្តគាត់យ៉ាងដូចម្ដេច?

ទីពីរ មានតែព្រះទេគឺជាខែល និងរង្វាន់របស់គាត់។ ព្រះពររបស់លោកអ័ប្រាហាំគឺខុសពីការពររបស់លោកិយ។ មានតែព្រះជាម្ចាស់ គឺជាព្រះពរលើព្រះពរ។ ចំណេះដឹងនេះ គឺជាប្រភពនៃការកំសាន្តចិត្ត (ទំនុកតម្កើង 16: 2) ។ ទីពីរ ព្រះបានធ្វើឱ្យប្រាកដពីសេចក្ដីសញ្ញារបស់ទ្រង់ជាថ្មីម្ដងទៀតដែលទ្រង់បានសន្យា (ខ8-21)។ ការសន្យាដំបូងរបស់ព្រះគឺ "ព្រះអែលសាដាយ" (El-shaddai) មានន័យថា ជាព្រះដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្ដា ដូចជាការប្រៀបប្រដូចពីរយ៉ាង គឺមេឃ ផ្កាយ និងខ្សាច់នៅឆ្នេរសមុទ្រ ក្នុងគោលបំណងដើម្បីពិចារណាអំពីនិម្មិត្តនៃព្រះវិញ្ញាណ។ អ្វីដែលគាត់បានរំពឹងថាក្នុងចំណោមការយល់ច្រឡំនឹងបានបង្ហាញជំនឿពិតរបស់លោក ដោយសារតែការបើកសម្ដែងរបស់ទ្រង់។ ភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់នឹងបានប្រទាននូវការលើកទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។

ទីបី ការទាំងអស់ខាងលើនេះ វាគឺជាការកំសាន្តចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដែលធ្វើអោយមនុស្សបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿ។ គោលបំណងនៃការតាំងសញ្ញានេះ គឺមិនជាការគ្រប់គ្រងទាំងស្រុងដែលចង្អុលបង្ហាញពីព្រះពរខាងឯសម្ភារៈ ដែលជាកម្រិតខ្ពស់នៃភាពស៊ីវិល័យវប្បធម៌ និងវិជ្ជាជីវៈរបស់មនុស្សដែលគ្មានគូប្រៀប។ វាគឺជាស្ថានភាពដែលមានជ័យជំនះលើព្រះពរទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមមេឃ។ វាតំណាងនូវព្រះពរនៅស្ថានសួគ៌ដែលរកមើលមិនឃើញ។ វាគឺជាការស្ដារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះដែលមានសេចក្ដីសប្បុរស សេចក្ដីសុចរិត ភាពស្មោះត្រង់ និងភាពបរិសុទ្ធជាឧបករណ៍ដើម្បីសម្រេចបានការប្រោសលោះរហូតដល់ថ្ងៃកំណត់មកដល់។ នេះនឹងត្រូវបានបំពេញដោយព្រះវត្តមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិ

សុទ្ធ។ ដូច្នេះដើម្បីឱ្យមនុស្សមានបាបអាចឈរនៅចំពោះព្រះ ពួកគេត្រូវតែបានផ្លាស់ប្រែក្នុងភាពព្រះ ដើម្បីទទួលយកការប្រកបនៃស្ថានសួគ៌នៅក្នុងទ្រង់ដែរ។

ដូច្នេះលោកអាប់រ៉ាមត្រូវបានផ្លាស់ប្រែដោយសេចក្តីជំនឿលើព្រះជាម្ចាស់។ ការប្រព្រឹត្តិល្អ និងអត្តចរិតរបស់លោកមិនមែនជាមូដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់មូលហេតុដែលលោកបានក្លាយជាទីបញ្ចេញព្រះពរនោះទេ។ គាត់បានរាប់ជាមនុស្សសុចរិតដោយសារតែសេចក្តីជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ។

មានមនុស្សម្នាក់បានអះអាងថាលោកុប្បត្តិ 15: 6 "គាត់ក៏ជឿដល់ព្រះយេហូវ៉ា ហើយទ្រង់រាប់សេចក្តីជំនឿនោះ ទុកជាសេចក្តីសុចរិតដល់គាត់" មានន័យថាការផ្លាស់ប្រែផ្លូវចិត្តនៅខាងក្នុងផ្នែកនៃផ្លូវអារម្មណ៍របស់គាត់ ប៉ុន្តែវាគឺជាការខុស។ ផ្ទុយទៅវិញលោកអ័ប្រាហាំបានបើកសម្តែងនៅក្នុងការប៉ះពាល់ចិត្តដោយការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌក្នុងការទទួលយកដោយការគាប់ព្រះទ័យរបស់ព្រះ។ ជំនឿបែបនេះ គឺជាអំណោយទានដ៏ខ្ពស់បំផុតដែលរាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញាគួរតែទទួលបាន។

មូលហេតុដែលព្រះបានបង្ហាញពីគោលការណ៍នៃការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ នេះគឺដើម្បីបង្ហាញពីការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ (រ៉ូម 5: 1) ប្រសិនបើយើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយជំនឿ នោះយើងថាមានសេចក្តីជំនឿដូចគ្នា សេចក្តីសុចរិតដូចគ្នា និងសេចក្តីសង្គ្រោះដូចគ្នាដែរនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ប្រសិនបើយើងចូលទៅជិតព្រះដោយការប្រព្រឹត្ត នោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចមករកព្រះអម្ចាស់បានទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងមិនអាចមានអំនួត នៅចំពោះព្រះ និងចំពោះមនុស្សបានទេ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន:

យើងបានសង្កេតឃើញថាព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ នោះគឺការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ជាជាក់ស្តែងពីដំណើរការច្បាស់ទៅៗច្រើនទៀតតាមរយៈបានបង្ហាញការបង្ហាញបន្តិចម្តងៗ។ ជីវិតនៃការប្រោសលោះរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ និងភាពពិតនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនាថ្ងៃចុងក្រោយរបស់គ្រីស្ទាន ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ

នោះ។ ប៉ុន្តែនោះគឺមិនមែនទាំងអស់ទេ។ ព្រះបានរៀបចំនូវការតាំងសញ្ញាដ៏ពិតដែលនៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយអ៊ីសាក ដែលជាកូនរបស់លោកអ័ប្រាហាំ។

[សំណួរ 8] សូមអានមេរៀនទី 8ម្តងទៀត និងផ្តល់នូវចម្លើយត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម។

1. តើអ្វីទៅជាលក្ខណៈពិសេសនៃការត្រាស់ហៅលោកអប្រាហាំនៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូកទី 12?

2. តើធាតុទាំងបីដែលលោកអប្រាហាំបានឧទ្ទិសនៅស្រុកកាណានមានអ្វីខ្លះ?

3. តើការបើកសម្តែងរបស់ព្រះដល់លោកអ័ប្រាហាំមានអ្វីខ្លះនៅពេលដែលលោកត្រូវការការកំសាន្តចិត្ត?

4. តើអ្វីជាសេចក្តីសុចរិតដែលលោកអប្រាហាំបានទទួលដោយសេចក្តីជំនឿរបស់លោកនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 15: 6?

3. សូមអានលោកុប្បត្តិ 12: 1-9 និងអនុវត្តតាមគោលការណ៍ GESPEC ?

1) ព្រះ-

2) អំពើបាប

3) ការសន្យា-

4) គំរូឧទាហរណ៍-

5) បញ្ញត្តិ -

មេរៀនទី៩៖ ផ្នត់គំនិតនៃរូបភាព-ចំពោះការកាត់ស្បែក

1. ការតាំងសញ្ញារបស់លោកអ័ប្រាហាំបានលូតលាស់ដែលបានដើបឈរបោះជំហ៊ានះជាបន្តបន្ទាប់។

1) ជំណាក់ទីមួយនៃចំនុចកណ្តាលរបស់ឈើឆ្កាង៖ លោកុប្បត្តិជំពូក១២គឺផ្តោតសំខាន់លើការក្លាយជាអ្នកមានព្រះពរនៅផែនដី។

2) ជំណាក់ទីពីរនៅក្នុងការរួបរួម៖ លោកុប្បត្តិជំពូក ១៥ បានបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿនិងឥរិយាបថពិតនៃការតាំងសញ្ញា។

3) ជណ្តើរទីបីនៅចំកណ្តាល ស្តេច អ្នកបំរើ និង ការបោះត្រា - លោកុប្បត្តិ ១៧៖ ផ្តោតទៅលើការបង្កើតរាជាធិបតេយ្យនៃនគររបស់ពួកក្នុងការតាំងសញ្ញា។

2. ស្រ្តីម្នាក់ដែលឡើងទៅជំណាក់នីមួយៗ៖ការតាំងសញ្ញារបស់លោកអ័ប្រាហាំគឺជាការតាំងសញ្ញាជាសកល។

3. រូបភាពទីមួយ៖ ការកាត់ស្បែកគឺសំដៅលើសញ្ញានៃការដាំនូវចិត្តមួយនៅក្នុងចិត្តនៃមនុស្សនៃសេចក្តីសញ្ញា។

4. ទេវតាដែលមានលាស្លាប-ទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះគ្រិស្ទមុនពេលទ្រង់ចាប់កំណើត។

1) ស្រ្តីម្នាក់ដែលបានចាកចេញពីផ្ទះ៖ គាត់សង្គ្រោះរាស្រ្តរបស់គាត់។

2) ត្រនាប់ជើងរបស់គាត់៖ គាត់ការពាររាស្រ្តរបស់គាត់។

3) ដៃទាំងពីរនឹងជើងទាំងទ្វេររបស់ស្រ្តីដែលបានឡើងទៅជំណាក់នីមួយៗ៖គាត់ដឹកនាំរាស្រ្តរបស់គាត់។

មេរៀនទី៩៖ ការកាត់ស្បែក

I. អត្ថបទព្រះគម្ពីរ: លោកុប្បត្តិ ១៦:១-១៧:២៧

II. ខគោល: លោកុប្បត្តិ ១៦:១៩

III. ការពន្យល់សង្ខេបខ្លីៗ

ពិធីនៃការតាំងឡើងនូវសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូក១៥ត្រូវបានរីកលូតលាស់ នៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងស្តេចហើយនិងអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់មានភាពដូចគ្នាទៅនឹងមាតិការណ៍ចំបងនៃការតាំងសញ្ញានៅជំពូកទី១៧។

ការដើមគំនិតនៃការតាំងសញ្ញាគឺព្រះទ្រង់របស់លោកអ័ប្រាហាំ ហើយលោកអ័ប្រាហាំក្លាយទៅជារាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ក្រោយមកវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដែលថាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក់និងយ៉ាកុប ហើយពួកគេគឺជាមនុស្សរបស់ព្រះ។ កិច្ចព្រមព្រៀងនេះត្រូវបានសម្រេចដោយគោលបំណងរបស់ព្រះអេម៉ាញូអែ, និងត្រូវបានតាំងឡើងនៅលើសហាគមន៍នៃរូបផ្ទះរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះកិច្ចព្រមព្រៀងនេះគួរតែត្រូវបតែអនុវត្តតាមក្បួនខ្នាតបីយ៉ាងដែលអាស្រ័យលើជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់។ ប្រសិនបើគាត់រក្សាសេចក្តីសញ្ញានេះ វាគឺជាព្រះពរ ប៉ុន្តែប្រសិនបើលោកបានបំពានលើកិច្ចព្រមព្រៀង នោះលោកនឹងត្រូវស្លាប់ដូចសត្វដែលត្រូវបានកាត់ដោយកាំបិត។ បន្ទាប់ពីសេចក្តីសុចរិតដែលបានមកពីសេចក្តីជំនឿនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ គាត់ត្រូវតែទទួលពិធីកាត់ស្បែក រាងកាយរបស់គាត់មិនត្រូវបានយកចេញចេញពីសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញានេះទេ។ គឺដូចជាសញ្ញានៃឥន្ទនូការ កាត់ស្បែកគឺជាសញ្ញាដែលបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងមកក្នុងលោកនេះយ៉ាងជាក់ច្បាស់និងពេញលេញ។

IV .ការពន្យល់

យើងគួរតែពិនិត្យមើលពីស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះដែលបានបង្ហាញនៅពេញមួយក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ដោយពិចារណាថា សេចក្តីសន្យារបស់ព្រះដែលថាគាត់នឹងត្រូវបានប្រទានពរ

ដែលត្រូវបានបង្ហាញឡើងដោតាមរយៈការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ នៅត្រង់នេះ រឿងខាងក្រៅគឺជាការបន្ថែមមួយ ការដែលពិតគឺជាព្រះពរខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណ។ វាគឺជារូបភាពដែល រាស្ត្ររបស់ព្រះនឹងបានបន្សុទ្ធដោយការលើកលែងទោសអោយរួចពីការស្លាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះហើយគឺជាមនុស្សដែលមានលក្ខណៈស្រដៀងទៅនឹងអត្តចរិករបស់ព្រះ។ តើព្រះបានអនុម័តការយ៉ាងសំខាន់អ្វីនៅក្នុងជីវិតទាំងមូលនៃលោកអ័ប្រាហាំ? វាគឺជាការជួសជុលនៃការតាំងសញ្ញាខាងឯទំនាក់ទំនង។ គាត់គឺជាអ្នកដំណើរម្នាក់ដែលបានរស់នៅក្នុងមជ្ឈដ្ឋានមួយមិនសុខស្រួល ដែលមានគ្រោះទុរភិក្ស អាកាសធាតុមិនល្អ សុវត្តិភាពគ្រួសារនៅតំបន់ជនបរទេសមានការបាក់បែកដ៏ឈឺចាប់ពីក្មួយប្រុសរបស់គាត់ ហើយបានប្រយុទ្ធជាមួយនឹងពួកអ្នកប្រឆាំងដែលជាអ្នកចម្បាំងនៅក្នុងស្ថានភាពដ៏លលៅបាក។ លើសពីនេះទៅទៀត លោកបានជួបប្រទះទុក្ខព្រួយមួយចំនួនដោយសារតែប្រពន្ធជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់សារ៉ាបានស្លាប់។ នៅក្នុងចំណោមបញ្ហាទាំងនោះ ព្រះបានធ្វើការជាបន្តដើម្បីស្តាររូបឆ្លុះរបស់ព្រះនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ និយាយអោយចំទៅ គាត់បានរស់នៅជាគំរូអស្ចារ្យមួយនៃជំនឿសម្រាប់សេចក្តីសង្រ្គោះផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ និងជាឧបករណ៍ដើម្បីសម្រេចបានសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រះបុត្រារបស់ព្រះ។ ជាងនេះទៅទៀតគាត់ត្រូវតែស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់អោយបានជ្រៀលជ្រៅ នៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីអោយគាត់បានស្គាល់ព្រះនៃការបង្កើតដោយសារតែគាត់បានបំរើព្រះក្លែងក្លាយនៃឪពុករបស់គាត់។ បន្ទាប់មកព្រះជាព្រះដែលលោកបានមានបទពិសោធន៍? ទ្រង់ជាព្រះដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្តាទ្រង់បានដឹងអ្វីគ្រប់យ៉ាងអំពីរាស្ត្រផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ទ្រង់ដោយសាតែអំណាចរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់បានសម្រេចបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ដូចជាព្រះដែលពេញដោយអំណាចព្រះចេស្តារ្យនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ៣:១៥ ។

១) ព្រះដែលគ្រប់គ្រងអ្វីគ្រប់យ៉ាង .លោកុប្បត្តិ ១៦:១-១៦

ទោះជាព្រះបានសន្យាថានឹងផ្តល់ឱ្យគាត់មានកូនប្រុសមួយនៅអាយុ៧៥ឆ្នាំដ៏ដោយក៏ភរិយារបស់គាត់សារ៉ាមានសញ្ញានៃការបង្ករដំណើតហូតដល់គាត់មានអាយុ ៩៩ឆ្នាំ។

លោកអាប់រ៉ាមបានយកនាងហាការជាស្ត្រីបម្រើនៃជនជាតិអេស៊ីព្ទ ហើយបានរំពឹងថាគាត់នឹងមានកូនប្រុសមួយ។ ដោយសារតែបញ្ហានេះសារ៉ាមានការច្រណែននឹងនាងហាការ ហើយបានបញ្ជូននាងចេញពីផ្ទះ (៦)។ ដោយសារតែការនេះ សារ៉ាមានសេចក្តីច្រណែន និងបៀតបៀននាងហាការ ក្រុមគ្រួសាររបស់លោកអ័ប្រាហាំមានបញ្ហាហើយនាងហាការរត់គេចខ្លួនទៅកន្លែងមួយផ្សេងទៀត (៦)។ ទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាដែលបានបង្ហាញខ្លួននៅឯអណ្តូងនាតំបត់ Waldersee ដើម្បីបង្ហាញពីបំណងបស់ព្រះ ហើយនាងបានវិលត្រឡប់ទៅម្ចាស់របស់នាងវិញ។ តើនរណាជាទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាដែលគាត់បានជួប? ទីមួយគាត់បានដឹងថាការរងទុក្ខវេទនារបស់ពួកបរិសុទ្ធយ៉ាយលំអិត(១១ ,៨) ។ នៅពេលដែលនាងហាការរត់គេចពីសារ៉ាដែលជាម្ចាស់របស់នាង ហើយនាងបានវង្វេងនៅឯវាលរហោស្ថាន តែព្រះទ្រង់បានបង្គាប់នាងឱ្យវិលត្រឡប់ទៅម្ចាស់របស់នាងវិញ និងព្រមទាំងធ្វើការស្តាប់តាមសារ៉ា(៩) ។ ព្រះទ្រង់បានបើកផ្លូវរបស់នាងបើទោះបីជានាងបានដើរក្នុងផ្លូវខុសដូចដែលនាងបានធ្វើនៅក្នុងការបន្ទាបខ្លួនក៏ដោយ។ ទ្រង់បានដឹងពីមូលហេតុដែលនាងហាការរត់គេចចេញពីសារ៉ា និងទំរង់បែបបទនៃដំណើរការ បានព្រមទាំងដឹងពីដំណោះស្រាយរបស់វាបានយ៉ាងល្អ(១៣) ។ អ្នកនិពន្ធទំនុកដំកើងជំពូក ១៣៩ ចង់អោយខ្លួនគាត់ទទួលបានការសាកល្បងយ៉ាងល្អពីព្រះដែលទ្រង់ជ្រាបគ្រប់ទាំងគំនិតរបស់គាត់ ហើយព្រមទាំងរាល់ការនិយាយនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ដោយខិតជិតទៅរកព្រះអម្ចាស់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ២៣)-២៤(។ អ្នកណាដែលមកឯព្រះអម្ចាស់ជាមួយបញ្ហាទាំងអស់របស់គាត់គឺជាអ្នកមានព្រះពរ។ ទីពីរទ្រង់គឺជាអ្នកណែនាំផ្លូវដ៏ល្អបំផុតនៃពួកបរិសុទ្ធ។ ទ្រង់បានស្គាល់ផ្លូវ ហើយដឹកនាំវានិងការបង្រៀនពីផ្លូវនេះទៅដល់ពួកគេ។ លោកម៉ូសេបានហៅកន្លែងទៅជួបទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា Elraheroi ដែលមានន័យថា អណ្តូ"ងនៃអ្នករស់នៅដែលបានមើលមកខ្ញុំ"។ ទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះដែលបានការពារប្រជាជនរបស់ទ្រង់ និងបាននាំពួកគេនៅមុនដែលព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ដំណើត។ នេះគឺជាទេវតាតែមួយគត់ដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងសម័យនៃបុព្វបុរសជាបន្តបន្ទាប់នោះ។ របៀបនៃការបើកសម្តែងនៅក្នុងសម័យជាបុព្វបុរស គឺមានរូបរាងជាទេវតានៃព្រះអម្ចាស់។ ឈ្មោះនេះត្រូវបានគេបែងចែក

ទៅពួកទេវតាទូទៅ: សឺរ៉ាហ្វីម)seraphim(នឹង ចេរូប៊ីន ដើម្បីបើកបង្ហាញឱ្យឃើញពីសកម្មភាពរបស់បុគ្គលទីពីរជាព្រះបុត្រា នាមុនដែលទ្រង់ចាប់កំណើត។ ការទាំងនោះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញតាមព្រឹត្តិការពិតដូចខាងក្រោមៈ

១ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ (១៦ :៧, ២៣-២៤ ម្នាក់ដែលត្រូវបានបើកបង្ហាញដល់នាងហាការជាទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយលោកម៉ូសេបានថ្លែងថាទេវតានោះគឺជាព្រះដែលមើលថែនាង។ ឈ្មោះរបស់បៀរឡាហាយរយ) Beer Lahai Roi) គឺជាកន្លែងដែលនាងហាការបានជួបទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញថាកំហឹងរបស់ព្រះយេហូវ៉ាគឺជាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់។

២ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ (២២:១១, ១៥ ម្នាក់ដែលបានហាមឃាត់សកម្មភាពរបស់លោកអ័ប្រាហាំដែលព្យាយាមសម្លាប់អ៊ីសាក់ធ្វើជាដង្វាយដុតនោះគឺជាទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា។ បន្ទាប់មកទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថានឹងប្រទានពរដល់លោកអ័ប្រាហាំ (១៥)។ អ័ប្រាហាំហៅកន្លែងនោះថា «យេហូវ៉ា-យីរេ» ដែលមានន័យថា«ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងផ្គត់ផ្គង់ឲ្យ។ នៅពេលដែលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ត្រូវបានគេល្បួង ទេវតាដែលបានជួយពួកគេនោះគឺព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់។

៣ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ (២៤:៧, ៤០ នៅពេលដែលលោកអេលីសេ)Eliesel(បានចាកចេញពីលោកអ័ប្រាហាំដោយមាន ជានឹងការណែនាំរបស់ទ្រង់ដើម្បីប្រពន្ធឱ្យអ៊ីសាក់ លោកបានសារថ្លែងថា គាត់"នឹងចាត់ទេវតារបស់គាត់អោយនាំមុខអ្នក"។ ជាមួយគ្នាផងដែរ អេលីសេ)Eliesel(បានសារភាពថាទេវតានោះជាទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា។

៤ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ (៣១....: ទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាដែលបានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងការនិមិត្តរបស់លោកយ៉ាកុបបានអះអាងថា ខ្ញុំជាព្រះនៃបេតអែល"»។ នេះមានន័យថាការរំឭកពីការបើកសម្តែងរបស់ខ្លួនទៅយ៉ាកុបលោកបានអះអាងថាលោកជាព្រះ។

៥ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ (៤៨:១ គាត់បានសន្មតពីសិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់ទៅកាន់ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់។ លោកយ៉ាកុបត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះគ្រីស្ទនាមុនពេលដែលព្រះរាជបុត្រាចាប់កំណើត។

៦នៅក្នុងល (ោកុប្បត្តិ ៣២:២៤ និងហូសេ ១២:៤ ម្នាក់ដែលបានបោកចំបាប់ជាមួយលោកយ៉ាកុបនៅស្ទឹងយ៉ាបុក) Jabbok(នោះគឺជាទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា។ លោកម៉ូសេបានហៅគាត់ថាគឺជាបុរសពិតប្រាកដម្នាក់។ ព្រះយេហូវ៉ាដែលត្រូវបានបង្ហាញខ្លួនជារូបភាពនៃបុរសម្នាក់នោះគឺ ជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ។ ដូច្នេះហូសេបាននិយាយថាលោកយ៉ាកុបបោកចំបាប់ជាមួយព្រះជាម្ចាស់។ នេះមិនមែនជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយទេ ប៉ុន្តែគឺជាការប្រយុទ្ធគ្នាជាក់ស្តែងជាមួយទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា។

លើសពីនេះទៀតបើទោះបីជាកូនចៅរបស់នាងហាការនិងអ៊ីស្មាអែលមិនបានទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីសញ្ញាក៏ដោយ វាប្រហែលជាអាចបង្ហាញពីសេចក្តីសង្គ្រោះជាសកល្បដែលនរណាម្នាក់អាចចូលទៅក្នុងប្រភេទនៃការប្រោសលោះដោយការជឿព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹកពីព្រោះព្រះទ្រង់បានបំផ្លាញជញ្ជាំងរវាងសាសន៍យូដានិង ពួកសាសន៍ដទៃចោលហើយ។ អេសាយដែលបានបម្រើការងារនៅក្នុងមុនគ ៧៦០ បានដឹងពីរឿងទាំងនេះ។ :១៩)២៤,១៩,១៨(ហើយគាត់បានសន្មតថាសាសន៍ដទៃនឹងត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្រុងស៊ីយ៉ូនហើយនឹងចូលរួមទៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះនិងបានរួបរួមក្នុងព្រះយេហូវ៉ា ទំនុកដំកើង ៥៦ :៣,៧។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់នៅលើពិភពលោកសម្រាប់អង្គផ្ទាល់ទាំងស្រុង។

២ .អំណាចព្រះចេស្តារបស់ព្រះ (សព្វានុភាពព្រះ) លោកុប្បត្តិ:១៧ ១-១៤

ប្រជារាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវការ ព្រះសព្វានុភាពក៏ដូចជាព្រះសព្វវត្តមានផងដែរ។ នាពេលដែលព្រះបានសន្យាថានឹងផ្តល់កូនប្រុសមួយដល់លោកអ័ប្រាហាំ ភរិយារបស់លោកមិនមានទីសំគាល់នៃការបង្កកំណើតក្នុងរយៈពេល ១០ឆ្នាំមកហើយ ហើយគាត់មានការខកចិត្តនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ នៅពេលដែលអ៊ីស្មាអែលមានអាយុ ១៣ឆ្នាំ ហើយលោកអ័ប្រាហាំមានអាយុ ៩៩ឆ្នាំ ព្រះយេហូវ៉ាបានបើកសម្តែងដល់គាត់ជា អ៊ីលសាដាយ (El

Shaddai) មានន័យថា ជាព្រះសព្វានុភាព។ ព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជាក់បន្ថែមពីសេចក្តីសន្យាលើកដំបូងរបស់ទ្រង់ជាថ្មីម្តងទៀតនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ១២។ ហើយព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់នឹងសម្រេចបំពេញវា។ ដូច្នេះទ្រង់បានធានាអះអាងថាលោកអ័ប្រាហាំនឹងបានធ្វើជាឪពុកម្នាក់លើគ្រប់ទាំងសាសន៍(៤) ។ ហើយទ្រង់បានប្រគល់ស្រុកកាណានដែលជាមរតកអស់កល្បជានិច្ចរបស់ទ្រង់ (៨) ជាមួយនឹងការកាត់ ការកាត់ស្បែក ។(១០)

តាមប្រវត្តិសាស្ត្រ ទោះបីជាវាត្រូវបានសំរេចបំពេញនៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយក៏អត្ថន័យពិតប្រាកដនឹងត្រូវបានសំរេចបំពេញ ពីព្រោះសេចក្តីសញ្ញារបស់លោកអ័ប្រាហាំមិនត្រូវបានកំណត់ជាសំខាន់ដើម្បីតែអ៊ីស្រាអែលទេ ប៉ុន្តែវាគឺសេចក្តីសញ្ញាសំរាប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់។ ពីព្រោះការប្រសិទ្ធពររបស់គាត់មិនបានចង្អុលទៅលើព្រះពរខាងសម្ភារៈនៃសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែគឺជាព្រះពរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណដែលជាសេចក្តីសង្គ្រោះ។ តើនរណាអាចសម្រេចការអស្ចារ្យនេះ? មានតែព្រះទេដែលអាចធ្វើវាបាន។ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើងគឺជាព្រះអេលហ្សាដាយ)El shaddai(។ ដូច្នេះយើងអាចធ្វើអ្វីបានទាំងអស់នៅក្នុងទ្រង់ (ភីលីព ៤:១៣)។

៣. ព្រះបានប្រទានការរីករាយដល់លោកអ័ប្រាហាំ លោកុប្បត្តិ ១៧:15-27

ជាព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញាគឺជាសព្វានុភាពដែលទតរំពៃមើល និងយកចិត្តទុកដាក់លើកម្មវត្ថុនៃការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់ ហើយសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់គឺប្រសើរជាងព្រះសាច់ឈាម ដូចជា៖ ទ្រព្យសម្បត្តិ ប្រព័ន្ធខាងក្រៅ និងមុខងារ។ ព្រះទ្រង់ចង់ឱ្យអស់អ្នកដែលបានទទួលទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ ហើយទ្រង់បានរាប់គេជាសុចរិតបានក្លាយទៅជាអ្នកសុចរិតដ៏ពិតប្រាកដ។ សេចក្តីសុចរិតនេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលផ្ដុំឡើងដោយសេចក្តីជំនឿ ហើយការប្រព្រឹត្តដែលស្តាឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះព្រះត្រូវការបណ្តុះបណ្តាពួកគេនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់គេ ហើយជាវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុតនោះគឺមកពីការរងទុក្ខវេទនាពួកគេ។ ជាពិសេសតាមរយៈការរងទុក្ខវេទនា ធ្វើអោយមានមនុស្សនៃសេចក្តី

សញ្ញាស្គាល់ព្រះនិងមានចំណង់នៃការអធិស្ឋាននិងមានចិត្តក្នុងការស្វែងរកតម្លៃនៃសេចក្តីសញ្ញា។

ដូច្នេះបន្ទាប់ពីព្រះបានធ្វើឱ្យការកាត់ស្បែកនោះព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់ពីការសំរេចបំពេញនៃសេចក្តីសញ្ញាម្តងទៀត ដោយការផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះរបស់គេជាជាឪពុករបស់ប្រជាជាតិទាំងអស់និងជាម្តាយរបស់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់នៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូកទី ១៧។ វាបានអោយលោកអ័ប្រាហាំសើច ពីព្រោះវាគឺជាការមិនអាចទៅរួចទេដោយគ្មានអំណាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ១៧។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាការសើចចំអកឬក៏សើចដោយមិនជឿនោះទេ វាគឺជាការសើចដោយសេចក្តីជំនឿ។ ជាដំបូងព្រះបានធ្វើឱ្យលោកអ័ប្រាហាំមាននិមិត្តនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងពង្រឹងជំនឿរបស់គាត់ជាមួយនឹងភាពយូរអង្វែងសម្រាប់ការសំរេចបំពេញនៃសេចក្តីសន្យា។ លោកប៉ូលបានបកប្រែវាដោយមានន័យថា នៅក្នុងស្ថានភាពដែលមិនអាចទៅរួច នោះគាត់ពឹងផ្អែកតែលើព្រះប៉ុណ្ណោះ រ៉ូម) ៤ :១៨-២០(។ ប្រហែលជាពេលដែលចិត្តរបស់អ័ប្រាហាំបានទទួលយល់ស្របជាមួយសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ នោះគាត់ត្រូវបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងជឿទុកចិត្តតែលើកិច្ចការរបស់ព្រះ។ នៅទីបំផុតគាត់បានផ្លាស់ប្តូរទៅជាលក្ខណៈនៃសេចក្តីសុចរិតពិតប្រាកដ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនិងភាពពេញដោយអំណរនៅសួនអេដែនេះអាចទទួលបានតែប្រជាជននៃសេចក្តីសញ្ញាទេ។

ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានជជែកជាមួយសាសន៍យូដាថា ប្រាកដមែន ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា មុនដែលលោកអ័ប្រាហាំកើតមក នោះមានខ្ញុំហើយ យ៉ូហាន)៨:៥៦ (ការនេះអាចចង្អុលទៅស្ថានភាពនេះ។ បើទោះជាអ័ប្រាហាំបានរស់នៅក្នុងសម័យព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ដោយ ក៏គាត់បានរីករាយជាមួយនឹងការចាប់កំណើតនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលនឹងត្រូវកើតឡើងបន្ទាប់ពី ២០០០ឆ្នាំ។ គាត់បានឃើញព្រឹត្តិការណ៍មួយនៅក្នុងការស្រោយបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅមុនពេលនឹងកាលកំណត់មកដល់។ ដូច្នេះខណៈពេលនៃព្រះពរដ៏ច្រើននោះបានធ្វើអោយលោកអ័ប្រាហាំរីករាយជាមួយការជឿនិងការបម្រើព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងការសំសើចពិត។

សេចក្តីបញ្ចប់

យើងឃើញថាសេចក្តីសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំត្រូវបានវិវត្តន៍ឡើង នោះគឺជាព្រះបានបង្កើតនូវជាតិដ៏ធំជាមួយនឹងឈ្មោះដ៏របស់គាត់ ហើយគាត់បានក្លាយជាការមនុស្សមានពរដែលកគ្រប់ជាតិសាសន៍នឹងទទួលបានពីគាត់។ លោកបានបង្ហាញពីបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងស្រុងនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដែលជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសេចក្តីសញ្ញាក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូកទី ១៥ និងលោកុប្បត្តិ ១៧ ហើយដែលអ្នកទទួលសេចក្តីសញ្ញាបន្តនោះគឺជាលោកអ៊ីសាកដែលកើតចេញពីពូជរបស់លោកអ័ប្រាហាំ។ នេះគឺជាការបើកសម្តែងសំខាន់ដែលកិច្ចព្រមព្រៀងថ្មីនេះបានចង្អុលបង្ហាញដោយត្រូវបានសម្រេចតាមរយៈការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ វាបានបង្ហាញព្រះអង្គសង្គ្រោះពីស្នូលនៃសេចក្តីសញ្ញានិង (ព្រះយេស៊ូវ) សេចក្តីសង្គ្រោះ និង (សេចក្តីសុចរិត)ការសង្គ្រោះ) គ្រីស្ទាន) ដែលជារូបតំណាង។ លើសពីនេះទៅទៀតយើងមើលឃើញថាសកម្មភាពរបស់ទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា បានផ្តោតលើសការសំរេចបំពេញនៃសេចក្តី សញ្ញា។ ដូច្នេះយើងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ដោយមើលឃើញភាពសម្បូរបែបនៃកិច្ចប្រោសលោះនៃព្រះដែលបាននាំពួកយើងចូលទៅក្នុងជីវិតនៃសួនអេដែនចេញពីបណ្តាសានៃអំពើ បាប។

[សំនួរទី ៩] សូមអាន មេរៀនទី៩ម្តងទៀតនិងផ្តល់ចម្លើយត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកតាមរយៈសំនួរដូចខាងក្រោម។

1. តើនរណាជាទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាដែលបានលេចមកនាងហាកាបន្ទាប់ពីនាងបានរត់គេចពីម្ចាស់របស់នាងសារ៉ា? ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាព្រះថៃរក្សានាង ទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ាដែលជាព្រះគ្រិស្ទមុនពេលចាប់កំណើត។
2. ចូរស្វែងរកភស្តុតាងខ្លះដែលបង្ហាញថាទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាគឺជាព្រះគ្រីស្ទមុនពេលចាប់កំណើតព ? ដោយសារម៉ូសេបានហៅតំបន់ដែលនាងហាការបានជួបទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាថា ព្រះដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រង។
3. តើការសើចរបស់អ័ប្រាហាំមានន័យយ៉ាងណា? -វាជាការសើចដោយសេចក្តីជំនឿដោយសារតែគាត់មើលឃើញពីសំណើចនៃការទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ឪពុកសំរាប់គ្រប់ជាតិសាសន៍) ព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រិស្ទ។
4. ចូរសរសេរចុះពីលក្ខណៈនៃការតាំងសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ១៧ បលោកុប្បត្តិប្រៀ១២ លោកុប្បត្តិ ១៥ - សេចក្តីសុចរិតដោយសារជំនឿ លក្ខណៈពេញលេញនៃសេចក្តីសញ្ញា និងលក្ខណៈនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈជាសកល្ប។
5. សូមអានលោកុប្បត្តិ 17:1-8 ម្តងទៀតនឹងអនុវត្តគោលការណ៍នៃ GSPEC។
    1) ព្រះ-
    2) អំពើបាប-
    3) សេចក្តីសន្យា-
    4) ឧទាហរណ៍
    5) ការបង្គាប់

មេរៀនទី១០៖ គោលគំនិតនៃរូបភាព - សេចក្តីធានាអះអាងនៃអ័ប្រាហាំនិងសារ៉ា

1. ស្ត្រីដែលលុតអោនក្បាលរបស់នាងពេលកំពុងធ្វើការកំសាន្តអតិធិជនរបស់នាង - សេចក្តីមិនជឿរបស់សារ៉ាបានត្រលប់ទៅជាការធានាអះអាងដោយការស្តីបន្ទោសដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
2. បុរសម្នាក់បានលុតគង្គង់ចុះនៅពេលដែលកំសាន្តដល់អតិថិជនរបស់គាត់ - ការអធិស្ឋានលោកអ័ប្រាហាំត្រូវបានទទួលចម្លើយដោយការបំរើដោយអ្នកប្លែករបស់គាត់។
3. បុរសដែលបានលើកដៃរបស់គាត់ទាំងពីរ - ការទូលអង្វររបស់លោកអ័ប្រាហាំទៅកាន់ព្រះយេហូវ៉ាដែលដូចជាអង្គផ្សះផ្សារសំរាប់សូដុម និងកូម៉ូរ៉ា។
4. បុរសដែលកំពុងរត់គេចខ្លួនទាំងកាន់ដំបង - ឡុតជាឧទាហរណ៏ដែលជារបស់មនុស្សខាងតណ្ហា។
   1) សំលៀកបំពាក់រហែក-ភស្តុតាងទីមួយ-គំនិតខាងសាច់ឈាមរបស់ឡុត។
   2) មនុស្សពីរនាក់នៅក្នុងភ្លើង-ភស្តុតាងទីពីរ-កូនប្រសាររបស់ឡុងគិតថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាពាក្យចំអកឡកឡឺយ។
   3) បង្គោលអំបិល-ភស្តុតាងទីបី-សំភារៈនិយមរបស់ប្រពន្ធឡុត។
   4) ការចាកចេញរបស់កូនស្រីទាំងពីររបស់គាត់-គោលលិទ្ធិដែលកូនស្រីទាំងពីររបស់ឡុតមានមកពីតម្លៃរបស់ខាងសាច់ឈាម។
   5) ទេវតាពីរនាក់ដែលចង្អុលទៅកាន់ផ្ទៃមេឃ-សេចក្តីជំនឿដែលកោតក្លាចដល់ព្រះជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងគ្រាមានសេចក្តីវេទនា និង ស្តង់ដានៃការសិលធម៏។

មេរៀនទី១០ សេចក្តីជានាអះអាងនៃអ័ប្រាហាំនិងសារ៉ា

I. គម្ពីរ: លោកុប្បត្តិ១៨:១-១៩:១៨

II. ខគម្ពីរគន្លឹះ

III. អត្ថបទ

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ១៧:១៧ អ័ប្រាហាំបានសើចដោយសារតែការភ្ញាក់ផ្អើល និងមានទំនុកចិត្តដោយសារតែសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែក្នុងអត្ថបទនេះ សារ៉ាបានសើចគឺបានលាយឡំជាមួយការសង្ស័យ និងការមិនជឿទៅចំពោះព្រះ។ ទោះបីជាយ៉ាងនេះ ក្តីព្រះជាម្ចាស់បន្ទោសារ៉ាចំពោះការសង្ស័យនេះ។ មិនតែប៉ុនោះព្រះជាម្ចាស់បានបំបាក់ចិត្តដែល មិនដែលមិនជឿរបស់សារ៉ា ហើយទ្រង់បានដឹកនាំសារ៉ាអោយកាន់មានសេចក្តីជំនឿឡើង។ មូល ហេតុនោះគឺ ដោយសារតែព្រះជាម្ចាស់ សព្វព្រះហទ័យក្នុងការសម្រេចបំពេញផែនការណ៍ គ្រួសារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

នៅក្នុងអត្ថបទនេះយើងនឹងធ្វើការសញ្ជឹងគិតពីការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណតាមរយះគ្រួសារ របស់អ័ប្រាហាំ ដែលបានសំរេចបំពេញ និងផែនការណ៍ពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសំដែង។ យើងនឹងឃើញការរៀបចំពីផែនការណ៍ពីការស្តារឡើងវិញពីរូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់ ដែលជាសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងសំខាន់នៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់អ័បាហាំ។ ដូច្នេះជាដំបូង ចូលយើងក្រលេកមើលដោយមានណទនុកចិត្តពីក្រុមគ្រួសាររបស់អ័បាហាំដែលបានទទួលការតាំងសញ្ញានេះ។ ជាមួយគ្នានេះដែរយើងនឹងមើលពីការដែលព្រះធ្វើការកាត់ទោស ដល់ សូដុំម និង កូម៉ូរ៉ា។

V. សេចក្តីពន្យល់

ការតាំងសញ្ញាជាមួយនឹងអ័ប្រាហាំ គឺបានបង្ហាញពីការបន្តរីកចំរើន,ក៏ដូចជាបន្ថែមអោយកាន់តែជាក់ស្តែងតែយ៉ាងខ្លាំង និងអោយកាន់តែពេញបរិបូរណ៏ឡើង។ ព្រះបានបើកសំដែងសេចក្តីស្រលាញ់និងសេចក្តីមេត្តាទៅកាន់រាស្រ្តនៃការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែទ្រង់បានបើកសំដែង អត្តចរិកសុចរិតរបស់ទ្រង់ តាមសេចក្តីក្រោធទៅចំពោះដែលអ្នក

ផ្សេងទៀត ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីតាំងសញ្ញារបស់ព្រះអង្គ។

មួយគឺដំណើរការដែលបានសម្រេចសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ប៉ុន្តែផ្សេងទៀតដែលបាន បង្ហាញតាមរយៈការកាត់ទោសក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់លើក្រុងសូដុំមនិងកូម៉ូរ៉ា។ ការស្តារ រូប ឆ្លុះរបស់ទ្រង់នាំនៅមកនៅកំណើន និងការបង្កើតផលផ្លែនៅក្នុងភាពតានតឹង។

១. ការរីករីនក្រុមគ្រួសារ របស់លោកអ័ប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ១៨:១-១៩)

១) សេចក្តីរីករាយរបស់គ្រួសាររបស់អ័ប្រាហាំ១៨):១-៥(-ប្រៀបធៀប, សេចក្តីរីករាយ របស់អ័ប្រាហាំគឺបានមកដោយសារតែសេចក្តីជំនឿ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីរីករបស់សារ៉ា គឺចេញ មកពីការដែលធ្លាក់ទឹកចិត្តនិងការមិនជឿរបស់នាង ព្រោះតែព្រះជាម្ចាស់បានបន្ទោសទៅ ចំពោះនាង ១៨:១១ប៉ុន្តែសេចក្តីរីក រាយរបស់សារ៉ាបានក្លាយជាសេចក្តីរីកជាពិតប្រាដក ។(របន្ទោសតាមរយៈការរបស់ព្រះដែលមានអំណាច ចេស្តាហេព្រើរ)១១:១១ ។(ដ្បិតនាងបាន ទទួលស្គាល់ថា ព្រះម្ចាស់នៃសេចក្តីសន្យានេះគឺស្មោះត្រង់ សេចក្តី រីករាយត្រូវតែបង្ហាញពី សេចក្តីនៃជំនឿរបស់នាង។ ការសង្រ្គោះដ៏ពិតគឺចេញមកពីអែលហ្សា ព្រះជាម្ចាស់ដែល បានបំពេញ, ចំរើនកំលាំង និងសំរេចនៅពេលដែលពួកគេខ្សោយ។

នៅពេលនេះយើងនឹងរៀនពីការដែលទទួលនៅសេចក្តីរីករាយ។ទីមួយយើងបានទទួល សេចក្តីរីករាយនៅពេលដែលយើងទទួលបំណងព្រះទ័យទ្រង់ត្រឹមត្រូវ(១-២)។ក្នុងចំណោម ភាពអាថ៌កំបាំងទាំងបី ដែលលិចឡើងមុនអ័ប្រាហាំ ទីមួយគឺព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ផ្ទាល់ ១),១៣ខបីគឺជាព្រដោយសាតែអ្នកដែលបានសួរនៅក្នុង ។(ព្រះយេហូវ៉ា។ព្រះយេហូវ៉ាគឺ បានសន្មតទៅចំពោះមុនការចាប់កំនើតព្រះរាជ្យបុត្រារបស់ព្រះដែលបានបើកសំដែង,បាន ប្រាប់ហាហ្គារ និងបានចង្អុលពីផ្លូវដែល នាងគួនិងដើង។ ហើយព្រះយេស៊ូវទ្រង់ប្រកាសអង្គ ទ្រង់នៅចំពោះសាសន៍យូដា ដែលតែងតែបញ្ហាប្រឈមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ លោកអ័ប្រាហាំ ដែលជាអ្នករីករាយក្នុងការឃើញព្រះយេហូវ៉ាបានដឹកនាំរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ការបើកសំដែង របស់ព្រះគម្ពីរគឺប្រាប់យើងថា ការរំពឹងគិត និងការចាប់អារម្មណ៍នៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅ ពេលយើងទទួលយកបំណងព្រះហាទ័ររបស់ព្រះនឹងត្រូវកើតឡើង។សាខេផងដែរបានចុះ មកភ្លាមនិងបានទទួលយកទ្រង់ ព្រះ យេស៊ូវបានយាងទៅផ្ទះរបស់គាត់។បន្ទាប់មកព្រះ យេស៊ូវបានចង្អុលប្រាប់អោយស្តាប់តែពាក្យរបស់ ទ្រង់លូកា ៩:៣៥។ ជាការពិតនេះគមក ដល់ទីផ្លាច់ព្រ័ត្រនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅលើភ្នំកេតសេម៉ានី។ នៅពេល

ដែលទ្រង់អធិស្ឋាន "ប៉ុន្តែ កុំតាមចិត្តទូលបង្គំឡើយសូមតាមតែព្រះហឫទ័យទ្រង់វិញ" លូកា ២២:៤២។ ទេទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញខ្លួនហើយគោរពបំរើទ្រង់ ២២:៤៣។ អំណរដ៏ពិតគឺបានបង្កើតជាផលផ្លែ ក្នុងការទទួលយកដោយទទួលយកការស្ដីបន្ទោសគួរឱ្យស្រឡាញ់របស់ព្រះជាមួយនឹងចិត្តដែលអព្រះគុណទោះបីជាពួកគេបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការមិនជឿក៏ដោយ។

២) យើងទទួលការរីករាយនេះបានដោយយើងអនុវត្តតាមភាពជាអ្នកបម្រើ។ ពេលដែលព្រះយេហូវ៉ាបានផ្តល់ដំណឹងយ៉ាងអស្ចារ្យ គឺជាពេលមួយដែលអ័ប្រាហាំក្រោកឈរឡើងដើម្បីបម្រើចអ្នកដែលចម្លែកនោះ។ នៅក្នុងខដប់ គឺជាព្រះបន្ទូលដែលនាំព្រះពរដល់អ័ប្រាហាំ។ សេចក្តីសុចរិតនិងស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើទឹកដីដែលកំពុងបម្រើ លោកុប្បត្តិ ១៨:១៩។ ផែនការណ៍បាបបង្ហាញពីការបង្កើតអោយមានឡើងនៅនគរដ៏អស្ចារ្យដែលក្លាយជាព្រះមួយ។ នេះគឺជាសេចក្ដីសន្យាដែលព្រះហៅអ័ប្រាហាំ និងប្រទាន់ដល់គាត់។ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលនឹងត្រូវបានសំរេចបំពេញ ដោយអំណាចចេស្តាបានបង្ហាញសារជាថ្មី ម្តង ទៀត។ នៅពេលនោះអ្វីដែលលោកអប្រាហាំបានបង្ហាញថាគឺដើម្បីរក្សារបៀបជាអ្នកបំរើ ហេព្រើរ ១៣:១-២) នៅពេលដែលគាត់បម្រើអ្នកដែលមិនស្គាល់នោះគាត់អោន ប្រៀដូចជាអ្នក បំរើ។ ទី២ ការស្ម័គ្រចិត្តហើយខ្ជាប់បានស្នើរសុំដើម្បីកំសាន្តពួកគេ។ ទី៣ និងបានធ្វើឱ្យអាហារម្តងហើយម្តងទៀត។ ដោយមានការរីកហាត់ទើបគាត់អាចធ្វើការទាំងអស់នេះបាន។ អ័ប្រាហាំ បំរើដូចជាក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ផ្ទាល់ដោយរក្សាកាល្អបរិសិទ្ធ និងសេចក្តីស្មោះត្រង់នៅក្នុង អត្តចរិតរបស់គាត់។ បើទោះបីជាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានលះបង់បំរើ ហើយភាពជាអ្នកបំរើគឺជាកា ដែលគាត់បន្ទាបខ្លួន ដែលបានពិចារណាទៅកាន់អ្នកផ្សេងទៀតប្រសើរជាងខ្លួន។ ខទី៨បាប ប្រាបថា គាត់បានឈនៅទីនោះរហូតដល់អ្នកចំលែកទាំងនោះឈប់បរិភោគ។ កាលលោកពេត្រុសបានដាស់តឿនពួកអ្នកចាស់ទុំក្នុងព្រះវិហារ ដែលគាត់បានប្រាប់យើងឱ្យមាន ចិត្ត ស្ម័គ្រស្មោះ ហើយមិនទទួលផលប្រយោជន៍ឡើយ តែបំរើដល់ព្រះជាមួយនិងស្តង់ដា។

៣) ព្រះទទួលសេចក្តីអធិស្ឋាន ហើយយើងនឹងទទួលបានសេចក្ដីរីករាយខ៩។ អ័ប្រាហាំបានទទួលការឆ្លើយតបនៅសេចក្តីស្នើរសុំរបស់គាត់ពីព្រះជាម្ចាស់។ ក្នុងអំឡុងពេលនោះគឺព្រះ ទុកពេលអោយគាត់រងចាំ។ សេចក្តីប្រាថ្នានោះគឺជាព្រះគុណដែលមកពីព្រះ។ ហេតុនេះហើយបានជាសារ៉ាបានជួបបញ្ហាហើយ នាងបានក្លាយជាភ្នាក់ងារវិសេសមួយដើម្បីនឹង

អាចចាប់យក នៅជាតិសាស្ត្រមួយយ៉ាងធំ។ ជាចុងបញ្ចប់សារ៉ាអរព្រះគុណ និងបង្ហាញពីសេចក្ដីរីករាយអស្ចារ្យរបស់នាង។

២) សេចក្ដីរំពឹងគិតរបស់អ័ប្រាហាំ លោកុប្បត្តិ ១៨:២០-៣៣។ ក្នុងចំណោមអ្នកមិនស្គាល់ទាំងបីគឺជាទេវតានៃការកាត់ទោស ហើយទេតាទីបី ដែលបាននិយាយជាមួយនឹងអ័ប្រាហាំគឺជាព្រះយេហូវ៉ា។ លោកអ័ប្រាហាំនៅពេលដែលពួកទេតាប្រាប់ពីការដែលនឹងបំផ្លាញទីក្រុង មួយរំ ពេច្រនោះគាត់បានអធិស្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់។ តើអ្វីដែលជាព័ន្ធកិច្ចរបស់អ័ប្រាហាំនៅពេលអធិស្ឋាននេះ?

ទីមួយអ័ប្រាហាំអធិស្ថពេលដោយសេចក្ដីអាណិតអាសូរ។ អ័ប្រាហាំបានផ្លាស់សេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់គឺប្រាំមួយលើក ហើយព្រះជាម្ចាស់បានឆ្លើយតបនៅសេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់គាត់។ ចំនុចទី ពីរ សេចក្ដីអធិស្ឋានគឺជាការថ្វាយសេរីល្អទៅព្រះជាម្ចាស់ គឺដោយព្រោះទ្រង់បានធ្វើទៅចំពោះ មនុស្សអាក្រក់ និងមនុស្សផ្លូវពីផ្ទុយពីគ្នា។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងបំពេញទៅចំពោះអ្នកដែលស្វែងរក សេចក្ដីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ម៉ាថាយ៦:៣៣។

ចំណុចទីបី សេចក្ដីអធិស្ឋានគឺបានឆ្លើយតប។ ព្រះជាម្ចាសចង់ចាំសេចក្ដីទូលអង្វររបស់អ័ប្រាហាំ បានរំដោះលុតពីការកាត់ទោស និងបានប្រទានសេចក្ដីស្រលាញ់យ៉ាងអស្ចារ្យទៅចំពោះគាត់។ យើងគួតែក្លាយអ្នកអធិស្ឋាន ដូចជាក្រុមគ្រួសាររបស់អ័ប្រាហាំ។

៣) តំលៃនៃសេចក្ដីសុចរិត លោកុប្បត្តិ ១៨:១៦-៣៣ ឆ្លងតាមការកាត់ទោសជាមួយនឹងភ្លើង ទៅចំពោះទីក្រុងសូដំមនិងកូម៉ូរ៉ា យើងរៀនពីតំលៃនៃសេចក្ដីសុចរិតដ៏វិសេសវិសាលបំផុត។ អ័ប្រាហាំបានផ្ដោតសំខាន់ចំពោះសេចក្ដីសុចរិតពីសេចក្ដីរួបរួមរបស់គាត់រហូតដល់ប្រាំមួយដង។ ពួកគេគឺនឹងបំផ្លាញដោយសារតែគ្មានមនុស្សសុចរិតចំនួនដប់នាក់នៅក្នុងទីក្រុង។ តើវា មានតំលៃយ៉ាងណា។ មានតែមនុស្សដែលសុចរិតទេដែលអាចឈរចំពោះព្រះគ្រីស្ទបាន។ អ័ប្រាហាំអាចឈរចំពោះព្រះបាន ព្រោះព្រះបានរាប់គាត់ជាមនុស្សសុចរិត។ សេចក្ដីតាំងសញ្ញា នៃសេចក្ដីសុចិរិតដែលនឹងអាចអោយអ្នកមានការសន្ទាជាមួយព្រះជាម្ចាស់បាន។ នៅក្នុងខទី ១៦-១៩ ព្រះយេហូវ៉ាបានប្រាប់ពីអាថ៌កំបាំងដល់អ័ប្រាហាំ ដោយសារតែសេចក្ដីសុចរិតនិង ការប្រេកបជាមួយព្រះជាម្ចាស់។ នេះគឺជាវិធីមួយដែលគ្រីស្ទានអាចប្រេកប នឹងចូលទៅជិតព្រះដែលមានព្រះជន្មរស់បាន។ សេចក្ដីសុចរិតរបស់អ័ប្រាហាំក្នុរ៉ូមជំពូក៤ គឺដូចគ្នាជាមួយនឹងសេច ក្ដីសុចរិតរបស់គ្រីស្ទាន។ មានតែសេច

ក្តិសុចរិតនេះទេដែលអាចយកឈ្នះនៅការជំនុំជំរះបាន។ សេចក្តីសិចរិតគឺជាកូសោចូលទៅស្ថានសួគ៌ដែលពេត្រុសបានទទួល។ សេចក្តីអធិស្ថាន របស់បុព្វបុរសយើង មានប្រភពមកពីការដាក់អនុវត្តន៏សេចក្តីសុចរិតនេះ។

(២)មានតែអ្នកសុចិរិតទេដែលអាចធ្វើអោយគ្រួសារទទួលព្រះពរបាន។ ផែនការណ៍របស់ព្រះ ដែលទ្រង់ជ្រើសគ្រួសាររបស់អ័ប្រាហាំ ដើម្បីអោយរស់នៅដោយសេចក្តីសុចរិត និងបរិសុទ្ធនឹងពេញដោយអត្ថន័យនៃជីវិត។ សេចក្តីពិតដែលពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះទ្រង់បានបើកសំ ដែងចេញពីកាស្រ្ទឹមនៃការសង្រ្គោះ។ សេចក្តីសុចរិតរបស់ណូអេ,អ័ប្រាហាំ និងដាវីឌ មានឥទ្ធិពលដល់ គេគ្រួសារ, ប្រទេស និងជាតិសាសន៍របស់ពួកគេ។ សេចក្តីសុចរិតនៃទំនាកទំនងបានក្លាយជាសេចក្តីយុត្តិធម៌នៃសហគមន៍ និងសេចក្តីសុចរិតនៃជំនឿក្លាយជាជីវិដែលពេញដោយសេចក្តីសុចរិត។ នេះគឺអាចជាការងារ នៃការហៅ។ ដូច្នេះក្នុងព្រះគម្ពីរសុភាសិត ៣:២៧ បានប្រការថា ជីវិដ៍យូអង្វែង និងសេចក្តីសុខសាន្តចេញមកពីការបង្កើតអោយមានសេចក្តីសុចរិត។

(២) សេចក្តីសុចរិត អាចផ្តល់នូវសង្គមមួយចេញពីវិបត្តិយ៉ាងខ្លាំងបាន។ ទោះបីជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ អ័ប្រាហាំ មិនបានរស់ឡើងវិញទីក្រុងមូលសូដុមនិងក្រុងកូម៉ូរ៉ាក៏ដោយ តែសេចក្តីសុចរិតបានបើកសំដែងក្នុងគ្រួសាររបស់ឡុត។សង្គមសម័យទំនើបរបស់យើងសព្វថ្ងៃនេះ យើងត្រូវតែធ្វើអោយបានរស់ឡើងវិញដោយការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិតដែលត្រូវបានទទួលជាមួយនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ យើងគួតែចេញទៅលោកិយដើម្បីអធិស្ថាន។

២. ការកាត់ទោសដ៏សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (លោកុប្បត្តិ ១៩:១-២៩)

(១) តើទីក្រុងសូដុំមនិងក្រុងកូម៉ូរ៉ាត្រូវកាត់ទោសដោយរបៀបណា? ខទី១៩រហូតដល់២៤បានថា ដោយព្រោះពួកគេបដិសេធសេចក្តីមេត្តាករុណា និងក្តីស្រឡាញ់ដែលល្អបំផុតនៃព្រះ។ពួកគេគឺទទួលបាននៅការកាត់ទោស។ ហេតុអ្វី? (១) គឺដោយសារតែពួកគេបានបំពានហើយចូលទៅក្នុងទីដែលមាន គ្រោះថ្នាក់ ហើយព្រះជាម្ចាស់កាត់ទោសពួកគេ។ ជាកាពិតណាស់ទឹកដីទាំងនោះគឺស្រស់ត្រកាលដូចជា នៅក្នុងសួនច្បារអេដែន។ បន្ទាប់ពី២៥ឆ្នាំក្រោយមក ទីក្រុងទាំងនោះរុងរឿងនោះត្រូវបាន ប្រែទៅជាទីក្រុងដែលពេញដោយបាបហើយការឆេះនេះមិនវិនិច្ឆ័យទោសអ្នកព្រោះតែអំពើបាបនៃទីក្រុងនេះគ្របដណ្តប់។ ការ

កាត់ទោសដោយទឹកជំនន់សម័យលោកណូអេ, ប៉មបាបិល, កុលសម្ព័ន្ធនៃទឹកដីកា ណាន និងការកាត់ទោសពិភពលោក បានកើតឡើងដោយព្រោះពួកគេមានពេញដោយបាប។ បាបទាំងពីររបស់ទីក្រុង នោះគឺ អំពើហិង្សានិងការផិតក្បត់។ ទេវតាពីរអង្គបានចូលមក កាន់ទីក្រុង មនុស្សទាំងអស់បានព្យាយាមរួមភេទជាមួយពួកទេវតា តែឡុតបានព្យាយាម ឱ្យកូនស្រីចូលរួមរក្សជាមួយពួគគេ ដែលជាការជំនួសពួកទេវតាពីរ។ ការស្នើភាពពិតនៃ អំពើបាប នៅផែនដី ក្នុងទីក្រុងទាំងពីរ។ ជាមួយ កំហឹងដែលពួកគេបានព្យាយាមបំបែកទ្វារ ដែលមានការបែកសំដែងពីភាពខូច ដោយ តាមការអាក្រក់របស់ពូកគេ លំដាប់ដែលពួកគេ មិនដឹងខុសនិងស្គាល់ត្រូវ។

(២)ពួកគេបានបដិសេធនៅឱកាសនៃការប្រែចិត្ត។ ព្រះជាម្ចាស់បានរំដោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ចេញពីការ ការកាត់ទោសរបស់ទ្រង់។ នៅពេលដែលទីក្រុនីនីវេ ពេញដោយការខូចបង់ ហើយពួកគេបានប្រែចិត្តជា មួយរំពេជ ដោយការប្រកាស់របស់លោកយូណាស និងមាន មនុស្ស១២០០០ បានទទួលសេចក្ដីសង្គ្រោះនៅក្នុងទីក្រុងនោះ។ ប្រសិនជាទីក្រុងសូដុំម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ាបានផ្លាស់ប្រែ ពួកគេនឹងរួចពីការកាត់ទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះជាម្ចាស់ បានប្រមាន ការកាត់ទោសចំពោះមនុស្សក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺការកាត់ទោសនឹងធ្ងន់ជាង ក្នុងសម័យសូដុំមនិងក្រុងកូម៉ូរ៉ា។ នៅពេលនេះដំណឹងល្អបានប្រ កាស់ដល់ពួគគេ គឺមិន មែនដោយពួកទេវតា ប៉ុន្តែតាមរយៈព្រះរាជ្យបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺព្រះយេស៊ូ វគ្រីស្ទ។ ការហៅដោយសុចរិតឡុត មានន័យថាជាជំរើសរបស់ឡុត។ សេចក្ដីស្រលាញ់របស់ ព្រះ បានបើកសំដែងនៅទីនេះការរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់និងពិនិត្យមើលការដោយអាណិតមេត្តា នៃសេចក្ដីសុចរិត។

(៣) ការកាត់ទោសរបស់ពួកគេ បានផ្ដល់អោយឱកាសនៃសេចក្ដីសុចរិត។ ព្រះបានជួយស ង្គ្រោះរាស្ត្រដែលទ្រងរើសតាំង នៅក្នុងចំណោមការការកាត់ទោសរបស់ទ្រង់។ នៅពេល ដែលទ្រង់ បានបំផ្លាញទីក្រុងសូដុំម ជាការពិតក្រុមគ្រួសារទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដោយសារ សេចក្ដីមេត្តាករុណា។ ព្រហស្ថរបស់ទេវតា បានជួយសង្គ្រោះមនុស្សបួននាក់។ នៅទីនេះយើងរៀនបានថាការសង្គ្រោះរបស់ជាម្ចាស់ ត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយការស្តា ប់បង្គាប់។ ក្នុង ករណីរបស់ឡុត ការរំដោះរបស់ទ្រង់បានសំរេចបំពេញដោយ មនុស្សបាន ស្ដាប់បង្គាប់។ និងតាមរយ:ការអធិស្ឋានទូលអង្វររបស់លោកអប្រាហាំជាព្រះសង្គ្រោះពួក

គេ (ខ២៩)។ សេចក្តីសុចរិតឡុតបានសង្គ្រោះចេញពីរដ្ឋវេទនារបស់លោកដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។

២) គ្រួសាររបស់ឡុតជាកម្មសិទ្ធរបស់បំណងចិតដែលបាប លោកុប្បត្តិ ១៩:៣០-៣៨។ នៅទីនេះយើងផ្តោតលើក្រុមគ្រួសារដែលបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ និងគិតពីគ្រោះថ្នាក់នៃសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងបាបដូចខាងក្រោមនេះ។

(១) តួលេខនៃពួកគ្រីស្ទានដែលគ្មានពេលសៀមស្ងាត់ជាមួយនឹងព្រះយើងមិនអាចរកឃើញ ភស្តុតាងពីឡុតដែលជាកម្មបទនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគឺ ដោយសារតែអត្ថបទនេះបានបើកសំដែង ជម្រើសរបស់គាត់នៃជីវិតសាច់ឈាម ច្រើនជាងទៅលើការផ្តោតសំខាង់លើព្រះជាម្ចាស់។ ដើមដំបូងឡើយ គាត់មិនបានចូលទៅកាន់ទីក្រុងនៃ សូដុមទេ។ ដែលរស់នៅក្នុងកណ្តាល, គាត់បានផ្លាស់បន្តិចម្តងទៅទីក្រុងបន្ទាប់ពីត្រូវបានរងឥទ្ធិពលដោយវប្បពីលោកិយ ក្រុងសូដុមនេះ។ ខ្ញុំបានបង្ហាញថាឡុតរស់នៅក្នុងជីវិតផ្តោតលើអ្វីដែលមើលឃើញ។ ហើយលោកបានគិតតែពីខ្លួនជាងថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់។ នៅពេលដែលក្រុងសូដុំមត្រូវបានវាយប្រហារដោយវប្បធម៍នៃលោកិយឡុតមិនបានអធិស្ឋានដល់ព្រះជាម្ចាស់និងមិនប្រែចិត្តអំពើបាបរបស់គាត់ឡើយ ព្រោះថាបំណងចិតរបស់គាត់ត្រូវបានគេគ្រប់គ្រងបាប វប្បធម៍ដែលបាប។គាត់បានទទួលឥទ្ធិពលអាក្រក់នៃបរិស្ថានយ៉ាងងាយស្រួល។ កូនប្រសារប្រុសរបស់លោកឡុ គ្មានអំណាចត្តិរបស់ហើយមើលងាយពីការព្រមានរបស់ព្រះដូចជាពាក្យដែលលេងសើច។ទោះបីជាទេវតាបានលើកពួកគេល្ងាចចុងក្រោយ ថ្ងៃក្រោយនេះពួកគេបានមិនទទួលស្គាល់ពួកគេថ្ងៃលិចនិងមនុស្សពីរនាក់មិនមានអារម្មណ៍ថាមានការផ្តន្ទាទោសធ្ងន់ធ្ងរនៃការជំនុំជំរះ។

ប្រសិនបើទេវតាមិនជួយគេទេនោះគឺជាគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់។ លោកបានបម្រើពស់របស់គាត់ ជាងការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះជាម្ចាស់។

(២) យើងបានមើលឃើញតួរលេខដែលមិនមានព្រះរបស់ប្រពន្ធរបស់ឡុត លូកា ១៧:៣២។ ចូរនឹកចាំពីប្រពន្ធលោកឡុតដល់ពួកយើង។ ប្រពន្ធលោកឡុតមិនស្តាប់ការប្រមានរបស់ទេវតា ហើយនាងងាកបែក្រោយក្លាយជាបង្គោលអំបិល។ គ្រាន់តែដូចជានៅក្នុងពេលវេលារបស់លោកឡុត ជាពេលដែលយើងត្រូវបានគេរៀបការ ជាមួយការទិញ លក់និងសាងសង់ផ្ទះព្រះ ស្រាប់តែព្រះអម្ចាស់យាងមកលើពិភពលោក លូកា ១៧:២៨-២៩។

(៣) ពួកគេបានមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ និងការបង្ហាញថា«កូនស្រីរបស់ឡុតទាំងពីរមិនស្គាល់ជាមួយបុរស់ណាឡើយ«បានបង្ហាញថាពួកគេមានការលំបាកប៉ុន្តែស្ទើរតែរក្សាសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ។ នេះត្រូវបានជួយសង្គ្រោះចេញពីអគ្គិភ័យនេះ។ ដូចដែលយើងបានសង្កេតឃើញការគិតរបស់ពួកគេ, ពួកគេបានបន្តការពង្សាវតារបស់ពួកគេដោយការរួមភេទជាមួយឪពុករបស់ខ្លួន ដែលបានបង្ហាញថារបស់រស់នៅរបស់ពួកគេគឺគ្មានព្រះបន្ទូល ក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេទេ។ យើងបានរកឃើញការដែលមិនត្រឹមត្រូវនៅពេលនោះ។ ទោះបីជាពួក ទោះបីជាពួកគេបានឃើញក្រុងសូដុមបានបំផ្លាញ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ និងម្តាយរបស់ពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាបង្គោលអំបិលក៏ដោយពួកគេនៅតែមិនការភ័យក្លាចនិងមើលងាយរបស់ព្រះអម្ចាស់សេចក្តីជំនឿ។ពួកគេបានដេញតាមវិធីសាស្ត្រខាងលោកិយពួកគេស្រឡាញ់បំណងបាប ជំនួសពីកោតខ្លាចដល់សេចក្តីពិត។

៤) ការប្រមានពីនៃការជំនុំជំរះដោយភ្លើង (លោកុប្បត្តិ ១៩:១៥-៣៨) ព្រោះតែការកាត់ទោស ដោយភ្លើងទីក្រុងសូដុមនិងក្រុងកូម៉ូរ៉ាគឺជាព្រឹត្តិការណ៍គួរឱ្យរន្ធត់។ ព្រះអម្ចាស់បានចង្អុលទៅវាជាការផ្តើមនៃការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយនៃពិភពលោក លូកា ១៧:២៨-៣០។តើការកាត់ទោសដោយរបៀបណា?

(១)វាជាការកាត់ទោសដែលសមរំ

(២) វាគឺជាការវិនិច្ឆ័យដែលមានលទ្ធផលគ្រប់គ្រាន់ត្រូវបានអនុញ្ញាតធ្វើ។វាមិនមែនជារឿងសោកស្តាយព្រោះដោយសារតែអំពើបាបស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា ដែលយើងអាចហៅថាអំពើបាបក្រោយនេះដែលបានគ្រប់គ្រងលើទីក្រុងនេះ។អំពើបាបល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេព្យាយាមដើម្បីរួមភេទជាមួយភ្ញៀវថ្មីបានបង្ហាញនិងភស្តុតាងនៃការជំនុំជំរះនៃថ្ងៃចុងក្រោយ (ខ៥)

(៣)ពួកគេមានឱកាសគ្រប់គ្រាន់។ ព្រះបានផ្តល់ឱកាសឱ្យទទួលពួកទេវតានៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីជួយសង្គ្រោះក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ (ខ.៣) ។ពួកទេវតាបានទាញចេញពីដៃរបស់គាត់ក្នុងអំឡុងពេលការស្ទាក់ស្ទើររបស់គាត់ (ខ 16) ហើយគាត់បានបង្រៀនថាជ្រកកោនដែលមានសុវត្ថិភាពដើម្បីជៀសវាងការមានទុក្ខព្រួយ(២០-២១)។ ដំណឹងល្អដែលអាចសង្គ្រោះមនុស្សចេញពីបាគឺដោយជឿព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយវាគឺដំណឹងល្អចុងក្រោយនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សលោក។ ដែលជា

ទំនាយរបស់ពេត្រុសក្នុង ២ពេត្រុស៣:១០ឥឡូវនេះយើងគួរតែអនុវត្តសេចក្តីពិតនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ដើម្បីទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះចេញពីការជំនុំជំរះ។

សេចក្តីបញ្ចប់

ការសំរេចបំពេញនៃសេចក្តីសន្យា តាមគ្រួសាររបស់អ័ប្រាហាំ បានបើកសំដែងកំពេងផែនការណ៍យ៉ាងសំខាន់ សាជាថ្មីម្តងទៀតក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់អ័ដាម។ វាគឺដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងនៃ និងមានព្រះសេចក្តីមេត្រីជាមួយព្រះ និងដើម្បីរស់នៅគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនិងដើម្បីនឹងរស់នៅដើម្បីស្តារឡើងវិញនៃរូបភាពរបស់ព្រះ។ ជីវិតនេះគឺមិនមែនជាជីវិតស្ងួត រីក្សត ប៉ុន្តែជាជីវិតមួយ ដែលពេញដោយភាពសំបូររុងរឿង។ ហើយវាគឺជាជីវិតមួយដែលរុងរឿង រីករាយមានសេចក្តីអំណរ នៅក្នុង ជីវិតរបស់គាត់។ព្រះបានបង្ហាញពីការពិតតាមរយៈដំណើរការជាច្រើនបានបង្ហាញការសង្គ្រោះរបស់ការដឹកនាំដូចគ្នា ដែលមានការទាក់ទងទៅនឹងសេចក្តីសញ្ញានេះចូលទៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតនិងការកាត់ទោស។
សេចក្តីតាំងសញ្ញា ដែលត្រូវបានបញ្ចប់នៅក្នុងព្រះគ្រិស្ទដែលបានធ្វើឱ្យពួកយើងរីករាយនឹងរីករាយកាន់តែច្រើននិងសូមអរគុណច្រើនទៀត។ ព្រះបានសន្យាយព្រះគុណ អោយទៅព្រះវិហារ ដើម្បីយល់ពីព្រះគុណនោះគឺប្រៀបធៀបពីកូវ៉េ។ ក្រុមជំនុំគួរមានសេចក្តីរីកយ៉ាងមាំ ដូច ជាសារ៉ាបានធ្វើ។

[សំណួរទី ១០] ចូរអានមេរៀនទី១០ម្តងទៀត រួចចូរឆ្លើយនឹងសំណួរដូចតទៅនេះ។

ឈ្មោះ (   )

1. តើការដែលសារាសើចមានន័យយ៉ាងណានៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ១៨?
2. ជូរអះអាងថាក្នុងចំណោមទេវតាទាំងបីដែលបានលេចទៅឯលោកអ័ប្រាហាំជាព្រះគ្រិស្ទមុនពេលចាប់កំណើត។ - ទេវតាពីរនាក់បានទៅធ្វើការកាត់ទោសទីក្រុងនឹងទេវតាបានពិភាក្សាជាមួយនឹងអ័ប្រាហាំនៅចំពោះព្រះភ័ក្ររបស់ព្រះ។
3. តើអ័ប្រហាំបានសូមអ្វីពីព្រះ? គាត់បានធ្វើការទូលអង្វរទៅកាន់ព្រះសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះសំរាប់អ្នកសុចរិតនៅក្រុងសូដុមនិងកូម៉ូរ៉ា។
4. ចូរពន្យល់ស្តង់ដានៃសេចក្តីជំនឿរបស់ឡុតនៅក្នុង លោកុប្បត្តិ ១៩។ - យើងជាមនុស្សដែលពេលដោយចំណង់តណ្ហាខាងសាច់ឈាម។
5. ចូរអានលោកុប្បត្តិ 19:30-38 ហើយចូរអនុវត្តគោលការណ៍ ពអសឧប។
   1) ព្រះ-

   2) អំពើរបាប-

   3) ការសន្យា-

   4) ឧទាហរណ៍-

   5) ការបង្គាប់-

មេរៀនទី 11 គោលគំនិតព្យាការីលោកអប្រាហាំ

1. បុរសម្នាក់ដែលបានចាប់កាន់ជំបង និងពិភពលោកទាំងមូល - ព្យាការីអប្រាហាំ

១) ការអោបក្រសោបទាំងមូល - លោកអប្រាហាំបានទទួលព្រះបន្ទូលយាងគង់ក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ហើយប្រកាសព្រះបន្ទូលទៅកាន់អំណាចព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

2. ការបំបែកជា២ក្រុម - សេចក្ដីសន្យាក្មេងៗដូចជាអ៊ីសាក

១)ការបែងចែកទឹកដីរវាងមនុស្សពីរនាក់ - អ៊ីស្មាអែលដែលបានបំបែកចេញពីអ៊ីសាកដែលច្បាប់និងដំណឹងល្អមានលក្ខណះផ្សេងគ្នា។

២) មនុស្សពីរនាក់ខាងលើ ដូចជាអ៊ីសាកដែលបានបំពេញសេចក្ដីសន្យាលោកអប្រាហាំ គឺមានតែព្រះយេស៊ូវមួយអង្គគត់ដែលសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។

3. ក្រោមវិបុលភាព លោកអប្រាហាំបង្ហាញពីលក្ខណះព្រះ សេចក្ដីសុចរិត មេត្តាករុណា និងស្មោះត្រង់។

មេរៀនទី 11 ព្យាការីអប្រាហាំ

I អត្ថបទ: លោកុប្បត្តិ ២០: ១-២១:១៨
II ខគន្លឹះ: លោកុប្បត្តិ ២១: ៦
III ការសង្កេត

តើអ្វីដែលលោកអប្រាហាំបង្រៀនដល់ដៃគូសម្ព័ន្ធមេត្រីនៅក្នុងព្រះ? ទ្រង់គឺជាស្តេចនៃសេចក្តីសុចរិត ជាព្យាការីដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលដ៏ពិត ជាជីវិត និងជាបូជាចារ្យជួយទូលអង្វរផ្សះផ្សាបញ្ហាផងដែរ។ នៅក្នុងព្រះបន្ទូលផ្សេងទៀត ទ្រង់ជាមនុស្សដែលបានស្តារឡើងវិញនូវលក្ខណះរបស់ព្រះដោយបានគ្រប់គ្រងអ្វីៗជារបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះហើយទ្រង់បានហៅព្រះអង្គថាជាមិត្តសំឡាញ់និងជាព្យាការី។ តើលក្ខណះអ្វីខ្លះដែលព្រះបានស្តារឡើងវិញ ដែលលោកអប្រាហាំបង្ហាញយើងនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ២០-២១?

លោកបានប្រកាសសេចក្តីពិតដូចព្យាការីដែលគ្រប់គ្រងលើក្រុមគ្រួសារគាត់ដូចជាស្តេចដែលប្រកបដោយសេចក្តីសុចរិតនិងយុត្តិធម៌ ព្រមទាំងបូជាចារ្យដែលបានអធិស្ឋានសង្គ្រោះក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ា ព្រោះនេះជាមូលដ្ឋាននៃគោលបំណងដែលព្រះជ្រើសរើសគាត់។

ការពិតនៃការប្រសិទ្ធពរមួយគឺជាការមួយនេះ។ សម្រាប់ការចូលទៅជិតអេម៉ាញ៉ូអែលដែលជាវត្ថុបំណងនៅក្នុងសម្ព័ន្ធមេត្រីព្រះគម្ពីរខាងលើគ្រប់ការទាំងអស់ទ្រង់ផ្ទាល់ដែលអាចផ្លាស់ប្តូរលក្ខណះដោយសេចក្តីសុចរិត។ ព្រះជាម្ចាស់បានពង្រឹងបុគ្គលិកលក្ខណះអប្រាហាំដោយសេចក្តីសុចរិត មេត្តាករុណា និងស្មោះត្រង់។ តើការមួយនេះត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេច?

ចិត្តដែលបម្រើអោយព្រះក្លែងក្លាយ ត្រូវបានទទួលសេចក្តីសុចរិតដោយជំនឿជឿលើសេចក្តីមេត្តាករុណានៃព្រះវិញ គឺសម្តែងតាមរយះការអធិស្ឋានលន់តួ។ ទោះបីផ្នែកខាងក្រៅលោកខ្សោយខ្លាំងយ៉ាងណា ក៏លោកបានប្តេជ្ញាថាគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងព្រះ នៅពេលដែលព្រះអង្គគង់នៅយ៉ាងរឹងមាំក្នុងលោក រហូតដល់អ៊ីសាកបានចាប់កំណើត លោកបានទុកចិត្តព្រះជាម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់ និងជាព្យាការីដែលគោរពបម្រើ ដោយស្តាប់

បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់តែមួយអង្គគត់។

IV ការពន្យល់

ក្នុងការយល់ពីមេរៀន មុនដំបូងបង្អស់ យើងត្រូវយល់ពីទំនាក់ទំនងរវាងទីកន្លែងបីដែលព្រះជាម្ចាស់បានស្តារឡើងវិញ។ គោលបំណងនៃការស្តារឡើងវិញរបស់ព្រះជាម្ចាស់ វាជាស្នូលគ្រឹះដែលលើកតម្កើង និងសេចក្តីសុខសាន្តក្នុងទ្រង់។ សាច់រឿងដូចបានបង្ហាញពីការសង្គ្រោះអំពើបាប អេម៉ាញ់អែល ការអត់ទោសដែលពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងជាសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលរួមបញ្ចូលទាំងការស្តារឡើងវិញនៅក្នុងព្រះ ដោយព្រោះលក្ខណៈរបស់ព្រះដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីទំនាក់ទំនងរបស់ទ្រង់ សេចក្តីសុចរិត មេត្តាករុណា និងសេចក្តីស្មោះត្រង់ត្រូវបានបង្ហាញដ៏អ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះយើងត្រូវរំលឹកពីរបៀបដែលបំពេញនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវដោយដើរតាមដំណឹងល្អដ៏ពិត។ មុនដំបូងបង្អស់ យើងនឹងឃើញថាសេចក្តីជំនឿដែលថា អប្រាហាំសើច និងក្តីសន្យាបានក្លាយជាព្រះពរមួយដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលមានទំនាក់ទំនងជាមួយអាប៊ីម៉ាឡិច ដែលបានបង្ហាញភាពចម្រើននៅក្នុងជីវិតរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់លោក។

១. លោកអប្រាហាំព្យាការីមួយរូប (លោកុប្ប ២០:១-១៨)

អាប្រាហាំជាឪពុកនៃសេចក្តីជំនឿ គឺគួរអោយខ្មាស់យ៉ាងខ្លាំងនូវការបោកបញ្ឆោតស្តេចអាប៊ីម៉ាឡិចក្រុងកេរ៉ា ដោយលោកបានណែនាំសារ៉ាចាត់ទុកដូចជាប្អូនស្រីដើម្បីការពារខ្លួន។ បើព្រះជាម្ចាស់មិនបានជួយគាត់ ជីវិតកោតខ្លាចព្រះរបស់គាត់អាចនឹងចាកចេញទៅកាន់កន្លែងដ៏ល្អបានទេ។ ព្រះបានបង្ហាញអោយស្តេចអាប៊ីម៉ាឡិចឃើញ ដោយដាស់តឿនគាត់ពីការសង្គ្រោះដ៏ជាក់(១២: ១១-២០)។ ទោះបីជាអាប្រាហាំជាមនុស្សទន់ខ្សោយខ្លាំងនិងមិនសុចរិតដែលបានដកចេញពីបញ្ហាបោកបញ្ឆោត ដែលព្រះបានហៅគាត់ថាព្យាការី។ (៧)ហេតុអ្វីបានជាអាប្រាហាំជាព្យាការី?

ទីមួយ ដោយសារលោកទទួលព្រះបន្ទូលព្រះបានល្អ បង្ហាញថាគ្រប់ទាំងជាតិសាសន៍នឹងត្រូវបានប្រទានពរលើសេចក្តីសន្យានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយការទទួលជឿ

ព្រះគ្រីស្ទ ។ (កាឡាទី ៣:១៤) សម្ព័ន្ធមេត្រីដែលអាប្រាហាំបានទទួល ត្រូវបានសម្រេចដោយដំណឹងល្អនាពេលអនាគត។ ហេតុនេះ អប្រាហាំជាព្យាការី ដែលជាគោលបំណងក្នុងជីវិតគឺបេសកម្មផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់ពិភពលោក ។ ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទជាសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អដែលបានយាងមកផែនដីត្រូវបានសម្រេចជាចម្បង លើសពីនេះទំនួលខ្ពស់បំផុតរបស់ក្រុមជំនុំ គឺប្រកាសដំណឹងល្អទៅកាន់ពិភពលោកដែលធ្វើតាមបង្គាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះអាប្រាហាំបានរស់នៅ ជាព្យាការីដែលប្រកាសប្រាប់ពីដំណឹងល្អ ហើយលោកពេត្រុសអាចអះអាងពីគោលបំណងដែលយើងត្រូវប្រកាសពីឫទ្ធានុភាពព្រះជាម្ចាស់ទៅកាន់ពិភពលោកដែលសាកសមនឹងទទួលបានគុណសម្បត្តិដ៏ល្អមួយ ដែលបានធ្វើអោយយើងចូលទៅក្នុងប្រភពពន្លឺដ៏អស្ចារ្យ។ ព្យាការីអាចក្លាយជាមនុស្សទី១ក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ដែលប្រកាសពីសេចក្ដីសប្បុរស។

ទីពីរ លោកត្រូវបានហៅជាព្យាការី ដោយសារលោកទទួលបានអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ជាការពិត លោកត្រូវបានប្រោះអោយរួចពីការធ្វើទុក្ខទោសពីគ្រួសារអាប៊ីម៉ាឡេកដោយការអធិស្ឋាន។ ការការពារទាន់ពេលរបស់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់សារ៉ា វាបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ដល់អាប៊ីម៉ាឡេកថានាងជាប្រពន្ធអាប្រាហាំ។ បន្ទាប់មកព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់ពួកគេដោយការទាមទាររបស់លោកអាប្រាហាំ។ អ្វីដែលយើងបានធ្វើនៅលើផែនដី វានឹងត្រូវបានបើកសម្ដែងនៅឋានសួគ៌ដូចដែលយើងបានធ្វើនៅលើផែនដីដែរ ឋានសួគ៌នឹងបើកសម្ដែងដោយការបង្ហាញពីការតបឆ្លើយដល់អប្រាហាំដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏បរិសុទ្ធ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានផ្ដល់អោយលោកជាព្យាការីដែលជាអ្នកផ្សះផ្សាពិភពលោក នៅក្នុងទស្សនវិស័យបែបនេះ យើងកំពុងបានផ្សះផ្សា តាមរយៈការផ្សះផ្សាដោយព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។ អេសាយជំពូក៦ ជាអត្ថបទដែលទ្រង់បានអានដំបូង ទ្រង់បានយាងទៅកាពើណិមហើយប្រកាសដំណឹងល្អនៅក្នុងសាលាប្រជុំ។ (លូកា៤: ១៧-១៨) ទ្រង់ប្រកាសប្រាប់ដំណឹងល្អទៅកាន់ជនក្រីក្រ អ្នកទោសនឹងមានសេរីភាព មនុស្សខ្វាក់នឹងបានមើលឃើញវិញ ហើយអ្នកដែលត្រូវគេជិះជាន់នឹងត្រូវរំដោះអោយមានសេរីភាពនៅក្នុងអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ការផ្សះផ្សាគឺមានតែព្រះយេស៊ូវមួយគត់។ គ្រប់ទាំងគ្រីស្ទបរិស័ទដែលបានទទួលព្រះគ្រីស្ទយាងគង់ក្នុងចិត្តក៏ដូចព្រះអង្គបានធ្វើជាអ្នកផ្សះផ្សាពិភពលោកដោយដំណឹងល្អ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានអំណាចផ្សះផ្សាគ្រប់ទាំងបញ្ហានៅលើពិភពលោក និងជួយអោយបានបរិសុទ្ធ។

២. ជំនឿត្រូវផ្អែកលើព្រះបន្ទូលព្រះ (២១:១-៨)

ព្រះជាម្ចាស់ដឹកនាំអប្រាហាំដោយអង្គទ្រង់ដោយផ្អែកលើព្រះបន្ទូលព្រះ អប្រាហាំត្រូវធ្វើបេសកម្មដូចជាព្យាការី។ នៅថ្ងៃដែលនឹងបើកសម្តែងដោយផ្ទាល់នឹងមិនមានការបើកសម្តែងណាដែលព្រះបានផ្តល់តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ។ តាមរយៈវិទ្យាសាស្រ្តសម័យទំនើបពីទិសខាងកើត ខាងលិចក៏មិនអាចគេចចេញពីការបង្កើតដំបូងបានដែរ ដូចព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតពិភពលោកដោយព្រះបន្ទូល បង្កើតមនុស្សដោយព្រះបន្ទូលដែរ (១ពេត្រុស ១:២៣) អ្នកជឿព្រះបន្ទូលព្រះសុទ្ធតែបង្ហាញថា អ្វីៗទាំងអស់កើតចេញពីព្រះបន្ទូលដែលព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងមកដោយឫទ្ធិព្រះចេស្តាទ្រង់។
(ហេប្រឺ ៩:១២) ទ្រង់បានធ្វើអោយអ្នកបម្រើមេទាហានរ៉ូម៉ាំងម្នាក់បានជាសះស្បើយដោយព្រះបន្ទូល (លូកា ៧:៧-៩) ទ្រង់បានបណ្តេញទ័ពអារក្សចេញពីបុរសដ៏កាចសាហាវម្នាក់នៅគេរ៉ាសាដោយព្រះបន្ទូល(លូកា៨:២៩) ហើយទ្រង់បានធ្វើអោយព្យុះស្ងប់ដោយព្រះបន្ទូល(លូកា ៨: ២២-២៥) កិច្ចការចម្បងដែលព្រះវិហារត្រូវធ្វើគឺប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលចង្អុលបង្ហាញ។ ព្រះបន្ទូលទ្រង់បានបង្ហាញតាំងពីការកកើតដំបូង គឺបានបង្ហាញទំនាក់ទំនងរបស់ប្រភពសរសេរព្រះបន្ទូល។ នៅពេលព្រះបន្ទូលធ្វើការ ព្រះបន្ទូលនឹងក្លាយជាពន្លឺ ក្តៅខ្លាំង ត្រជាក់ខ្លាំង និងជម្រះបានស្អាតល្អ។ (ទំនុកដម្កើង១៩) ហេតុនេះអស់អ្នកដែលជឿថាទ្រង់បានត្រាស់ហៅសម្រាប់ដើរតួនាទីជាព្យាការីដែលអាចស្គាល់ពីអំណាចព្រះចេស្តាទ្រង់ដោយការមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះបន្ទូលព្រះ។ ទោះបីជាលោកអប្រាហាំបានជួបនឹងសង្គ្រាម និងទុក្ខលំបាកជាច្រើនក៏គាត់នៅតែមិនអាចជួយខ្លួនឯងបានដោយការកុហក ហើយជីវិតលោកដែលទទួលការគំរាមកំហែង លោកតែងតែស្វែងរកការបើកសម្តែងនៅក្នុងព្រះជានិច្ច។ ការរស់នៅទាំងពេលថ្ងៃនិងពេលយប់ លោកអាប្រាហាំជាព្យាការីតែងសញ្ជឹងគិតពីព្រះបន្ទូលទ្រង់។ សេចក្តីលំបាកក្នុងជីវិត និងការងារបានធ្វើអោយលោកមានភាពអត់ធ្មត់ ហើយការអត់ធ្មត់ស៊ូទ្រាំបានធ្វើអោយលោកមានសង្ឃឹមឡើងដោយការពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលព្រះ។ លោកសាវ័កប៉ូលបានអះអាងថា ជីវិតដែលពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺត្រូវតែពេញដោយព្រះបន្ទូលព្រះ។ (ប្រៀបធៀប អេភេសូសូ ៥:១៩ និង កូឡុស ៣:១៦) គ្រឹះជាព្យាការីត្រូវផ្អែកលើព្រះបន្ទូលព្រះដែលបានសម្តែងតាមរ

យៈជំនឿដោយសង្ឃឹមជឿជាក់លើព្រះជាម្ចាស់តែមួយអង្គ។ (៣-៤) ព្រះអង្គដែលបានត្រាស់ហៅនៅខាល់ដេអោយចូលទៅស្រុកកាណានដែលនឹងបានសម្រេចនៅថ្ងៃ និងកន្លែងតាមកំណត់ ហើយហេតុផលដែលព្រះជាម្ចាស់បង្កើតពួកគេមិនមែនជាការចៃដន្យនោះទេគឺពួកគេតែងតែត្រូវបានរំលឹកនិងរក្សាការពារដោយផ្ទាល់ក្នុងទំនាក់ទំនងដ៏ត្រឹមត្រូវជាមួយព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ ២៥ឆ្នាំកន្លងមកព្រះបានសន្យានៅម៉ាមរ៉េ ហើយឥឡូវបានសម្រេចសេចក្ដីសន្យារបស់ទ្រង់នៅឯត្រសាលក្រាល ដែលជាកន្លែងដែលរួមបញ្ចូលទាំងស្រុកកាណានផងដែរ។ បើយោងតាមអ្វីដែលព្រះយេហូវ៉ានឹងយាងមកវិញក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ វាប្រាកដណាស់ថាមិនមែនចំណុចតែមួយ តែបានផ្ដោតទៅលើកំណើតអ៊ីសាកដើម្បីសម្រេចកិច្ចការសង្គ្រោះនោះទេ។ ការអធិស្ឋានបានឆ្លើយតបដល់គ្រីស្ទានដែលស្ដែងចេញមកតាមពន្ធ័កិច្ចព្រះ។ ទោះបីការស្រោចស្រង់ឡើងចុះក៏ដោយគឺមានតែព្រះជាម្ចាស់តែមួយដែលបានបំពេញការសង្គ្រោះក្នុងយើង។ នៅឯសមុទ្រក្រហមលោកម៉ូសេបានអះអាងថា ត្រូវសម្លឹងមើលទៅកាន់ព្រះដែលបានបំពេញការសង្គ្រោះក្នុងទ្រង់ ហើយជំនឿកាលែប យ៉ូស្វេដែលផ្ដោតលើតែព្រះជាម្ចាស់បំពេញអោយ។ សេចក្ដីទុកចិត្តនៅជាប់នឹងព្រះបន្ទូលរហូតដល់មានលទ្ធផលនៃព្រះបន្ទូល (៥-៨) លោកឪបទារកដែលទើបនឹងកើតគឺអ៊ីសាកដោយព្រះគុណព្រះ ទ្រង់បានឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់លោក ហើយសារ៉ាបានលើកតម្កើងទ្រង់ ហើយទ្រង់បានធ្វើអោយមនុស្សម្នាដែលស្ដាប់លឺរឿងនេះអស់សំណើច ក៏ដូចជានាងម៉ារី និងនាងហាណាបានសរសើរតម្កើងព្រះ។ (១សាំយូអែល ២:១-១០ លូកា ១:៤៨)

៣. កុមារអ៊ីសាកជាសេចក្ដីសន្យា (លោកុប្បត្តិ ២១:៩-២១)

បន្ទាប់ពីក្រុមគ្រួសារអប្រាហាំបានរៀបចំពិធីជប់លៀងខួបកំណើតយ៉ាងធំ ព្រះបានបំបែកអ៊ីស្មាអែលចេញ។ ព្រះជាម្ចាស់បានបំពេញមកវិញដល់សារ៉ាដែលបានចេញពីព្រះពរទ្រង់១៥ឆ្នាំកន្លងមកហើយ ពេលនេះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងការបំបែកវិញ ដោយសារព្រះទ្រង់ជ្រើសរើសតែអ៊ីសាកមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលនឹងស្នងពូជពង្សត្រកូល (១២)។ លោកសាវ័កប៉ូលបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីភាពពិតប្រាកដ ដែលបញ្ជាក់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរកាឡាទី។ តើកត្តាអ្វីដែលត្រូវបំបែកអ៊ីសាកនិងអ៊ីស្មាអែល?

ទីមួយ ការលេចចេញនូវដំណឹងល្អ (១២b) នៅថ្ងៃកំណើតដំបូងរបស់អ៊ីសាក អ៊ីស្មាអែលមានអាយុ១៥ឆ្នាំហើយ ដោយហេតុតែការចំអករបស់អ៊ីស្មាអែលទៅលើអ៊ីសាក សារ៉ាមិនសប្បាយចិត្តឡើយ ហើយក៏បានស្នើអោយអប្រាហាំបណ្តេញនាងហាការនិងកូនចេញទៅ។ ដែលឃោឃៅ នាងបានអោយគាត់ចេញទៅ ដូចលោកប៉ូលបានប្រៀបធៀបពីរយ៉ាងគឺក្រិត្យវិន័យភ្នំស៊ីណៃ និងដំណឹងល្អក្រុងយេរ៉ូសាឡឹម។ យេរ៉ូសាឡឹមជាម្តាយនៃយើងដែលបង្ហាញពីភាពល្អប្រសើរ។ (កាឡាទី៤:២៥-៣១)ភាពខ្ពង់ខ្ពស់វាមិនស្ថិតស្ថេរហួតទេ វាបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើដំណឹងល្អដែលដាច់ចេញពីក្រិត្យវិន័យសញ្ញាចាស់។ ការពិតដូចលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ើរ៉ុនមិនអាចចូលទៅក្នុងទឹកដីកាណានដោយក្រិត្យវិន័យ ដែលក្រិត្យវិន័មិនអាចផ្តល់ការសង្គ្រោះបានឡើយ។ ពួកគេត្រូវបានផ្តាច់ចេញពីគ្នារវាងស្រមោលនិងសភាពពិតប្រាកដ។ ស្រមោលវានឹងរលាយបាត់ទៅ ឯភាពពិតវានឹងមិនបាត់បង់ឡើយ។ ហេតុនេះហើយបានជាក្រិត្យវិន័យនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ មិនមាននរណាម្នាក់អាចនឹងទទួលការសង្គ្រោះពីអំពើបាបបានឡើយ។ អ្នកណាដែលដើរតាមផ្លូវមួយនេះនឹងមិនបានង្គ្រោះទេ ហេតុផលមួយ ដែលលោកអប្រាហាំ ម៉ូសេ និងដាវីឌជឿលើតែព្រះយេស៊ូវដែលទ្រង់យាងមកក្នុងសញ្ញាថ្មីនោះគឺពួកគេទទួលបានការសង្គ្រោះ ហើយការប្រតិបត្តិតាមក្រិត្យវិន័យមិនអាចសង្គ្រោះពួកគេចេញពីអំពើបាបឡើយ។ អ្នកតែងបទគម្ពីរហេប្រឺបានដឹងពីការច្រៀងសរសើរតម្កើងដ៏ល្អបំផុតគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលល្អលើសជាងពួកទេវតា ពួកព្យាការី ម៉ូសេ យ៉ូស្វេ លោកអប្រាហាំ និង លោកអ៊ើរ៉ុនទៅទៀត។ ហើយនៅក្នុង យេរេមា ៣១:៣៣ ចំណុចដែលល្អប្រសើរនៅក្នុងសម្ព័ន្ធមេត្រីថ្មី ព្រះអង្គបានផ្លាស់ប្តូរពីព្រះបន្ទូលដែលចារនៅលើថ្ម ទៅចារក្នុងចិត្តវិញ។ វាមានន័យថាតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទ្រង់បានចាប់ផ្តើមអ្វីគ្រប់យ៉ាងអោយដំណើរការនិងបំពេញក្នុងពួកគេ លោកយ៉ូហានបានអះអាងថា អស់អ្នកដែលបានចាក់លាបប្រេងទ្រង់នឹងគង់នៅជាមួយ ហើយមិនត្រូវការបង្រៀនអ្វីផ្សេងទៀតទេ (យ៉ូហាន២:២៧) ដូច្នេះយើងអាចបានការសង្គ្រោះដោយគោរពកោតខ្លាចខ្លាំងបំផុត។

ទីពីរ ការបំបែកនេះបានបង្ហាញថាការប្រសិទ្ធពរដល់ក្មេងៗនៃសេចក្តីសន្យាចេញពីអំពើបាប។   ការបំបែកនេះបានបង្ហាញថាការប្រសិទ្ធពរដល់ក្មេងៗនៃសេចក្តីសន្យាបានស្តែងចេញនូវការសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប។   ទោះបីជាសេចក្តីសន្យាបង្ហាញថាអ៊ីស្មាអែលនឹងបានជាប្រជាជាតិមួយដ៏ធំ តែមិនអាចឈានទៅដល់ព្រះពរអ៊ីសាកឡើយ។ ព្រះពរដែល

អ៊ីសាកទទួលបានជាពររបស់អប្រាហាំ គឺសេចក្ដីសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប នោះហើយជាស្នូលនៃការគោរពកោតខ្លាចដោយការទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ ហើយសិមជាសាសន៍ដែលទ្រង់ការពារ។

សរុបសេចក្ដីមកអាចហៅបានថា សេរីភាពខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ សេរីភាពជាការស្តែងចេញនូវអំពើបាបដែលគ្រប់គ្រងដោយសាតាំង ហើយនិងសាច់ឈាម (សេចក្ដីពុករលួយមនុស្សបាប)។ (កាឡាទី ៥:៥) នៅពេលជាមួយគ្នាក៏មានឋានសួគ៌ ដែលជាមរតកពេញដោយសេចក្ដីអំណរនិងសុខសាន្តនៅឋានសួគ៌ គឺស្តែងពីផលផ្លែខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ ហេតុនេះហើយអ៊ីស្មាអែលដែលរស់នៅតាមតែក្រិត្យក្រមលោកីយ៍មិនអាចនៅជាមួយនិងអ៊ីសាកបាន។

ទីបី វាជាការពិតដែលថាគោលបំណងលោកគឺធ្វើតាមព្រះជាម្ចាស់ពេញមួយជីវិត។ ការទាំងនេះជាការគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះជាម្ចាស់ដែលជាគោលបំណងដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ជីវិតលោក ដូចជាអ៊ីសាកព្យាយាមធ្វើតាមគោលបំណងរបស់លោកអប្រាហាំ ហើយនៅពេលគ្រីស្ទានធ្វើក្នុងនាមព្រះគ្រីស្ទ គេនឹងដើបឡើងនិងបង្កើតផលផ្លែ។ អស់អ្នកដែលធ្វើក្នុងនាមព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែរីករាយតែនឹងដំណឹងល្អដោយមិនធ្វើតាមខ្លួនឯងទៀតទេ ហើយធ្វើតាមតែព្រះវិញ។ (យ៉ូហាន១៥:៥)

៤. អាថ៌កំបាំងនៃភាពថ្កុំថ្កើងរបស់លោកអប្រាហាំ លោកុ)២១: ២២-៣៤)

ក្នុងការបើកបង្ហាញពីសារ៉ៃអប្រាហាំនូវអ្វីដែលកន្លងមក យើងអាចយល់បានថាអ្វីជាព្រះពរ និងអ្វីជាភាពថ្កុំថ្កើងរបស់លោក។ ក្នុងចំណោមពួកគេ យើងអាចអានពីទំនាក់ទំនងមនុស្សនៅក្រុងក្រាលបាន។

ទីមួយ ម៉ាញ៉ូអែលជាភស្តុតាងដែលបានបង្ហាញ (២២) ដូចជីវិតអាប្រាហាំដែលបានផ្តល់អោយមនុស្សជាតិនៅទីក្រុងក្រាល អាម៉ាឡិច ហើយប៊ីកលបានស្រុះស្រួលគ្នាដោយសារតែបានឃើញថាព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយលោកអប្រាហាំ។ គ្រីស្ទានដែលជាព្យាការីគឺមិនដូចអ្វីដែលបានលើកឡើងខាងលើទេ។

ទីពីរ វាគឺជាការអត់ទោសដល់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្លួន។ (២៣-៣១) បន្ទាប់ពីសារ៉ាបានរួចផុតគ្រោះថ្នាក់ អប៊ីម៉ាឡិចមានការប្រុងប្រយត្ន័ ហើយចេញពីជីវិតអប្រាហាំ។ ដូច្នេះលោកបានស្នើរអោយមានការសម្រុះសម្រួលគ្នា បន្ទាប់មកលោកអប្រាហាំបានបន្ទោសទៅ

លើការលួចលាក់របស់ពួកគេ ហើយក៏បានធ្វើកិច្ចព្រងព្រៀងជាមួយគ្នា។ អាប្រាហាំបាន រស់នៅដោយមិនបានផ្តន្ទាទោសនូវកំហុសចាស់ៗឡើយ ប៉ុន្តែនៅតែរាប់រកនិងអភ័យ ទោសដល់ពួកគេវិញ។ ភាពជាព្យាការីគឺការអត់អោនទោសដល់មនុស្សទូទៅ ព្រោះលោក គោរពថ្វាយបង្គំ និងធ្វើតាមព្រះជាម្ចាស់ដោយការចុះចូលនឹងទ្រង់។ អំពើបាបមួយដែលគ្រី ស្តបរិស័ទបានធ្វើអោយធ្លាក់ទៅក្នុងកំហុស គឺមិនមែនអត់អោន ហើយអោយអ្នកនោះធ្វើ ខុសនោះទេ...

ទីបី វាជាការអំពាវនាវទ្រង់ចេញពីចិត្ត (២៧-៣៤) (៣៤) អប្រាហាំបានដាំក្រុមជំនុំនៅ បៀលសេបាល ហើយអំពាវនាវព្រះអង្គជារៀងរហូត។ វាជាភស្តុតាងបង្ហាញថា លោក ខិតខំយកទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះជាគ្រឹះ។ សម្ព័ន្ធមេត្រីតែងតែត្រូវបានសម្រេចដោយការ ប្រតិបត្តិថ្វាយបង្គំ នោះជាភាពគ្រឹះនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

ការផ្លាស់ប្តូរនៃព្យាការីអប្រាហាំ គឺចាប់ផ្តើមដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបាន សម្រេចដោយអង្គទ្រង់។ ក្រុងអ៊ើនៅហ្កាលដេ ព្រះទ្រង់បានត្រាស់អោយថ្វាយអ៊ីសាកជា យញ្ញបូជាដល់ព្រះយេហូវ៉ា លោកអប្រាហាំមានការលំបាកយ៉ាងខ្លាំង ហើយលោកពេញ ដោយសេចក្តីជំនឿដ៏រឹងមាំបំផុត បន្ទាប់ពីលោកបានបង្កើតអ៊ីសាកមក វាមានបញ្ហាជាច្រើន កើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់ ប៉ុន្តែក្នុងនោះជាគោលបំណង ហើយព្រះជាម្ចាស់មិនប្រែប្រួល ឡើយ។ សេចក្តីប្រោសលោះដែលស្តារឡើងវិញនៅក្នុងព្រះទ្រង់ ជាការបង្ហាញពីរាស្ត្រ របស់ទ្រង់ដែលបានគោរពប្រតិបត្តិតាមទ្រង់ក្នុងជីវិតរស់នៅ។

(សំណួរ ១១) អានមេរៀនទី ១១ម្តងទៀត ហើយឆ្លើយចម្លើយត្រឹមត្រូវនៅសំណួរខាងក្រោមៈ

ឈ្មោះ (   )

១ លោកុប្បត្តិ ២១:៣ តើសារ៉ាសើចមានន័យដូចម្តេច?

២ ហេតុអ្វីបានជាអាប៊ីម៉ាឡិចចង់រស់នៅស្រុករួមជាមួយអ៊ីសាក?

៣ ហេតុអ្វីបានជាត្រូវបំបែកអ៊ីសាកចេញពីអ៊ីស្មាអែល?

៤ ចូរបង្ហាញពីភាពពិតថា អប្រាហាំជាព្យាការី។

៥ អាន លោកុប្បត្តិ ២២:១-១៩ ដាក់ក្នុងគោលការណ៍GSPEC លោកុប្បត្តិ ២២:១-១៩

១) ព្រះ

(១) (V1) ព្រះជាម្ចាស់បានសាកល្បងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដើម្បីពង្រឹងគុណតម្លៃដែលបានសម្រេចក្នុងអង្គទ្រង់។ វាជាការធ្វើអោយយើងដើរដោយសេចក្តីពិតនិងគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។

(២) (V12) ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ទទួលគ្រប់ទាំងសេចក្តីពិត ទ្រង់ជាសេចក្តីពិតដ៏ប្រាកដ។ វាមានន័យសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើគម្រោងការដ៏ជានិរន្ត។ ទីបំផុតនឹងត្រូវបើកសម្តែង នេះជាជីវិតនៃការលះបង់។

(៣) (v17) ព្រះជាម្ចាស់ពេញដោយសម្ព័ន្ធមេត្រីដ៏ពិតប្រាកដ។ ...បានក្លាយជាប្រជាជាតិដ៏ធំ ជាផ្លូវខ្មាំងសត្រូវអោយទៅជាព្រះពរគ្រប់ទាំងជាតិសាសន៍ដោយតាមរយៈទ្រង់

២) អំពើបាប-

៣) សេចក្តីសន្យា-

៤) លើកឧទាហរណ៍ - (V3) ភាពឈ្លាសវៃក្នុងការស្តាប់បង្គាប់របស់អប្រាហាំ - លោកក៏មានការជំនះភ្លាមៗ

៥) ការបង្គាប់បញ្ជា

មេរៀនទី 12 គោលគំនិតក្នុងសេចក្តីជំនឿដ៏ពិតលោកអប្រាហាំ

1. មនុស្សដែលគោរពថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់នឹងប្រោសប្រទានដោយស្នាព្រះហស្តទ្រង់ គឺកោតខ្លាចព្រះ ដូចលោកអប្រាហាំបានទទួលល្បងលពីព្រះដែរ។

1) កត្តាទី១ គឺអង្គុលបង្ហាញពីឋានសួគ៌ ត្រូវគោរពកោតខ្លាចដោយសេចក្តីជំនឿអស់ពីចិត្តដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

2) កត្តាទី២ គឺចង្កុលបង្ហាញពីការថ្វាយតង្វាយ ជាការគោរពកោតខ្លាចអស់ពីចិត្តដោយវិញ្ញាណគឺពេញដោយសេចក្តីសុខសាន្ត ដោយការគោរពស្រឡាញ់ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការក្នុងនោះ

3) ទីតាំងដែលបានលុតគង្គង់ចុះក្រាបថ្វាយបង្គំ ដោយការបន្ទាបខ្លួនដ៏ពិតនឹងទទួលបានជ័យជំនះ

4) ភាពចុះចាញ់ដោយផ្អែកលើកត្តាទាំង២ខាងលើ គឺជាជ័យជំនះដោយការស្តាប់បង្គាប់

2. ទ្វារនគរនៅខាងស្តាំ ជាព្រះពរពីរដែលបានយកទាំងអស់ បន្ទាប់ពីលោកយកឈ្នះការល្បួង

1) ឈើឆ្កាង គឺលោកថ្វាយជីវិតដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

2) បើកទ្វារចិត្ត លោកនឹងទទួលបានអស់ទាំងផ្លូវខ្មាំងសត្រូវ

មេរៀនទី ១២ សេចក្ដីជំនឿដ៏ពិតរបស់លោកអប្រាហាំ

I អត្ថបទ លោកុប្បត្តិ ២២:១ – ២៣:២០

II ខ សំខាន់ លោកុប្បត្តិ ២២:១២

III ការសង្កេត

សេចក្ដីល្បួងដំបូង គឺចាប់ផ្ដើមនៅក្នុងសួនច្បារអេដែន។ សាតាំងដែលបានក្លែងខ្លួនធ្វើជាសត្វពស់បានល្បួងអេវ៉ាអោយចាប់ផ្ដើមសង្ស័យពីព្រះបន្ទូលព្រះ និងធ្វើអោយលែងស្ដាប់បង្គាប់ព្រះដោយអោយគេញ៉ាំផ្លែឈើដឹងខុសត្រូវ។ តាមរយៈ ព្រះគម្ពីរយូដាស សាតាំងត្រូវបានព្រះជាម្ចាស់បណ្ដេញចេញពីឋានសួគ៌ដោយសារវាមិនបានរក្សាតួនាទៅរបស់ខ្លួន។ (យូដាស១:៦) សាវ័កបានហៅវាថា អ្នកគ្រប់គ្រងដោយអំណាចនៃខ្យល់ (អេភេសូរ ២:២) "ដោយវាមានជំនាញខាងបោកបញ្ឆោត ម៉ាថាយ ហៅថា" អ្នកប្រឆាំង" "វិញ្ញាណអាក្រក់" អ្នកដែលបោកបញ្ឆោតលោកិយ" (ម៉ាថាយ ៩:៣ ៥,៨,១១ អារក្សសាតាំង)។ ទោះបីជាព្រះគ្រីស្ដសុគតនៅលើឈើឆ្កាងបានកំទេចក្បាលសាតាំងដែលបានធ្វើអោយចំណង់អំពើបាបរាស្ត្រទ្រង់រហូតទាល់តែទ្រង់យាងមកជាលើកទី២ដូចជាសម្រែកតោនិង ពន្លឺចែងចាំងទេវតា។

លោកចេមបានបង្រៀនថាដូចដែលយើងបានធ្វើបាបជាច្រើនប្រភេទ គឺដូចជាពេញដោយក្ដីសុខ (1:2)។ មានចំណង់អំពើបាបពីរយ៉ាង នោះគឺ ចំណង់អំពើបាបទី១ (*dokimos*)នោះគឺអារក្សបានព្យាយាមធ្វើអោយយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយមួយទៀតគឺការល្បួងល *(peirasmos)*ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្រៀនយើងដោយការស្ដារឡើងវិញនៅក្នុងអង្គទ្រង់។ ជាការពិតវាគឺពិបាកណាស់ក្នុងការចែកចេញជា២អោយច្បាស់ ព្រោះដូចជារឿងរ៉ាវលោកយ៉ូបជាហេតុការណ៍មួយដែលរួមបញ្ចូលនូវការងារពីរ។

IV ការពន្យល់

បន្ទាប់ពីយើងបានឆ្លងផុតពីចំណុចចាប់ផ្ដើម ឈានទៅចំណុចកណ្ដាលនៃជីវិតលោកអប្រាហាំ យើងនឹងបានឃើញពីជីវិតចុងក្រោយរបស់លោកម្ដង។ យើងនឹងបានឃើញពី

ការដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាប់ផ្តើមត្រាស់ហៅខាល់ឌានអោយទៅកាណានហើយស្នាក់នៅទីនោះ ដោយទំនាក់ទំនងនឹងជាតិសាសន៍ដ៏ទៃដែលនឹងបានសម្រេចតាមសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះ។ មេរៀននេះផ្តោតសំខាន់លើរបៀបដែលលោកអប្រាហាំយកឈ្នះសេចក្តីល្បួងបន្ទាប់ពីអ្វីដែលជាលក្ខណៈពិសេសរបស់លោកនៅក្នុងជីវិត។

1.ព្រះជាម្ចាស់បានល្បងលអប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ២២:១-១៩)

អប្រាហាំជួបសេចក្តីល្បួង២នៅស្រុកម៉ូរីយ៉ា។ ដូច្នេះអ្នកអត្ថាធិប្បាយសង្កត់ធ្ងន់លើបញ្ហាដោយសារលោកយ៉ូបទទួលបានស្ថានការដ៏ជាក់លាក់ដែលលោកអាចជ្រើសរើស ទោះបីជាលោកមិនអាចធ្វើបានក៏ដោយ ក៏លោកប្រហែលជាអាចរួចពីភាពគ្មានអ្វីសោះ។ លោកអាចដាច់ចេញពីសម្ព័ន្ធមេត្រីដោយសារលោកបានធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាប ឬក៏លោកអាចរីករាយនឹងការទទួលបានលាបសក្ការៈពីការដែលជាប់នឹងក្តីល្បួង។ ការសន្និដ្ឋានពីលោកអប្រាហាំ តាមរយៈការល្បងលនៅម៉ូរីយ៉ាដែលធ្វើអោយឈររឹងមាំឡើងៗក្នុងសម្ព័ន្ធមេត្រីគឺដូចជាឪពុកនៃសេចក្តីជំនឿ។

តើអប្រាហាំយកឈ្នះលើក្តីល្បួង រហូតដល់បង្ហាញថាលោកជាឪពុកនៃសេចក្តីជំនឿដោយរបៀបណា?

1) គោលបំណងនៃការល្បងល

ដោយសាររឿងរ៉ាវដែលកើតមានចំពោះកូនប្រុសលោកបានធ្វើអោយមានការខិតខំពុះពារការល្បងលជាច្រើនក្នុងរយៈពេល២៥ឆ្នាំ ឥឡូវលោកទទួលបានអ៊ីសាកដោយអំណរ ប៉ុន្តែលោកបានជួបនឹងការល្បងលមួយដោយបំបាត់អ៊ីស្មាអែលចេញទៅវិញ វាការល្បងលដ៏ខ្លាំងក្លាមួយផ្សេងទៀត។ វាជាការបង្គាប់បញ្ជារបស់ព្រះអង្គនៅភ្នំម៉ូរីយ៉ា លោកបានថ្វាយអ៊ីសាកដុតជាយញ្ញបូជា ទោះបីជាការល្បងលខ្លាំងក្លា វាជាការបង្រៀនដល់លោកអប្រាហាំអោយមានការស៊ូទ្រាំទោះវាដូចជាកាត់ផ្តាច់ជីវិត ជាការល្បងដែលមិនសមហេតុផលទាល់តែសោះក៏ដោយ។ ដូច្នេះអ្វីទៅដែលជាគោលបំណងនៃការល្បងលរបស់ព្រះ? វាត្រូវបានបង្ហាញអោយឃើញនៅក្នុងព្រះបន្ទូល " " មាន២ដង (១២, ១៦) "ឥឡូវខ្ញុំ

បានដឹងហើយថា អ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់" ដែលបានបង្ហាញនេះយើងបានដឹងយ៉ាងប្រាកដថា គោលបំណងចុងក្រោយនៃគ្រប់ទាំងការល្បងលពីព្រះទ្រង់ ដើម្បីអោយគ្រីស្ទានគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់អោយអស់ពីចិត្ត។ ការគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់គឺដូចជាសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី។ លន់តួបាបនិងជឿទុកចិត្តព្រះយេស៊ូវ កិច្ចការ ២០:២០ បង្ហាញពីការនេះ។ ការគោរពកោតខ្លាចនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលបានស្តែងចេញមកខាងក្រៅមានន័យថា ជាការគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ សុភាសិត ១:៧ កត់សំគាល់ថាការគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ជាប្រភពនៃប្រាជ្ញានិងចំណេះដឹង។ ទំនុកតម្កើង ២:១១-១២ បង្រៀនអោយគោរពស្រឡាញ់ព្រះរាជបុត្រា នៅក្នុងព្រះបន្ទូលផ្សេងទៀតមានន័យថាលើកទឹកចិត្តអោយរស់នៅដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងគោរពកោតខ្លាចព្រះ ការនេះធ្វើអោយមានសេចក្តីសុខសាន្តដែលបានមកពីការគោរពស្រឡាញ់ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការក្នុងនោះ។ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជាអោយទ័ពអារក្សចេញពីមនុស្សម្នាក់ដែលមានអារក្សចូលអោយចូលទៅក្នុងហ្វូងជ្រូករាប់ពាន់ក្បាលហើយធ្លាក់ទៅក្នុងសមុទ្រមេឌីទែរ៉ានេ ហើយកន្លែងដែលមនុស្សរស់នៅមានការភ័យខ្លាចជាខ្លាំងពីរឿងនេះ ហើយពួកគេធ្វើការតបឆ្លើយមកវិញ ដោយសូមអោយទ្រង់បានចាកចេញពីស្រុកដែលពួកគេរស់នៅ ទាំងនោះជាការកោតខ្លាចដែលមិនបរិសុទ្ធ ព្រោះវាជាការគោតរពកោតខ្លាចដែលខ្វះសេចក្តីស្រឡាញ់។ ប៉ុន្តែនៅពេលពួកសិស្សទ្រង់នៅលើទឹកសមុទ្រកាលីឡេ ព្រះអង្គបានធ្វើអោយខ្យល់ព្យុះដ៏គួរអោយខ្លាចបានស្ងប់ទៅវិញ "តើទ្រង់ជានរណាដែលធ្វើអោយព្យុះនិងរលកសមុទ្រស្ងប់បាន?" ការកោតខ្លាចនេះជាការកោតខ្លាចដោយជំនឿដ៏ពិតក្នុងទ្រង់ដោយសារពួកវានាំមកនូវទំនាក់ទំនងនិងការប្រកាសអោយដឹងថា ទ្រង់ជានរណាអោយប្រាកដនោះ។ គ្រាន់តែគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ដ៏ពិត វាជាធាតុពិតនៃក្តីស្រឡាញ់ដែលព្យាយាមអោយភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងដ៏ស្និទ្ធស្នាលជាមួយព្រះ។ នេះហើយជាគោលបំណងដែលព្រះជាម្ចាស់អនុញ្ញាតអោយមានចំណង់និងការល្បងល។ ពេលខ្លះទ្រង់បានធ្វើអោយពួកគេទៅកាន់កន្លែងនោះដូចជា ត្រូវអត់បាយ រងទុក្ខវេទនា ធ្លាក់ចុះ សេចក្តីខ្មាស់ធ្លាក់ខ្លួនឈឺ ជម្ងឺរាំរ៉ៃជាដើម ។ ភ្លាមៗក្រោមការបញ្ជាអោយទម្លាក់អប្រាហាំចុះភ្លាម លោកបានស្តាប់បង្គាប់និងធ្វើតាមការកំណត់។ នៅក្នុងខ ៣ លោកបានក្រោកឡើងភ្លាម ហើយយកគ្រឿងប្រដាប់គ្រប់យ៉ាង (ឈើ កាំបិត អ្នកបម្រើ សត្វលា និងអ៊ីសាក) ហើយធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅកាន់ភ្នំម៉ូរីយ៉ា។ ទ្រង់មានបន្ទូល "ឯងបានជឿ បានទទួលអ៊ីសាកជាកូនប្រុសរបស់

ឯង" (២) ចូលមកខ ១២។ ផ្តល់ការណែនាំថា លោកអាចទទួលយកទ្រង់អោយនៅជាប់ជាងកូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់ទៅទៀត។ ជាការពិត លោកអប្រាហាំបានព្យាយាមសម្លាប់កូនប្រុសគាត់ដូចជាសត្វ រំពេចនោះព្រះទ្រង់បានចេញមកការពារភ្លាម ដោយមានព្រះបន្ទូលថា "ឥឡូវខ្ញុំដឹងហើយថាអ្នកពិតជាគោរពកោតខ្លាចខ្ញុំមែន" ការគោរពកោតខ្លាចសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ពិតគឺបានបង្ហាញយ៉ាងជាក់ស្តែង។ លោកពិតជាបានគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោក។ នោះជាទេវតានៃព្រះ ដែលតំណាងអោយព្រះគ្រីស្ទនៅពេលនោះ ព្រោះទ្រង់ផ្ទាល់ជាអ្នកមានព្រះបន្ទូល។ ការនេះផ្តោតសំខាន់ថា ព្រះជាព្រះត្រីឯកដែលមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅនឹងការគោរពកោតខ្លាច។ ហើយការគោរពកោតខ្លាចដែលអស់ពីចិត្ត បានចង្អុលបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ពិតនៅក្នុងព្រះ។ នៅពេលដែលទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលសួរដល់ទៅ៣ដង "តើអ្នកពិតជាស្រឡាញ់ខ្ញុំ?" ការប្រៀបធៀបនៅក្នុង ១យ៉ូហាន ជំពូក២១ ពេត្រុស បានបង្ហាញពីការសារភាពនូវការបដិសេធខ្លួនឯងបង់លះការនិង ខ្លួនបន្ទាបការ "ទ្រង់ជ្រាបហើយថាខ្ញុំពិតជាស្រឡាញ់ទ្រង់។" "មានត្រឹមតែសេចក្តីស្រឡាញ់អាចបញ្ចូលទៅក្នុងវត្តមានដ៏ពិតនៃអ្នកជឿ។" ដើម្បីចូលទៅជិតទីតាំងនេះ អាចជាគោលបំណងព្រះសំដៅមកកាន់ពួកយើងថ្វាយសិរីល្អ សុខសាន្តក្នុងទ្រង់នៅស្ថិតស្ថេររហូតតទៅ ដែលព្រះទ្រង់បានស្តារឡើងវិញ និងមួយវិញផ្សេងទៀតការពារពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបង្ហាញពីការគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ដ៏ពិត។ ចូរជាប់នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលជាព្រះពរដ៏ពិត។

២) របៀបយកជ័យជំនះលើការល្បួងល

ទោះបីជាយើងបានស្គាល់ផ្លូវរួចទៅហើយ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនអាចទៅដល់ទីកន្លែងនោះ? ព្រោះដោយសារសាច់ឈាមរបស់យើង(ខូចពុករលួយ) ក្នុងយើង យើងអាចទៅទីកន្លែងនោះ។ ដោយសារវាធ្វើអោយអប្រាហាំព្យាយាមរក្សាជីវិតខ្លួន ដោយអោយយកសារ៉ាជានុយនៃសេចក្តីកុហក។ លោកិយ៍គឺដូចជាកាត់ចេញពីជាតិពិសរបស់ពិសអសិរពិស។ នេះគឺបានដូចជាចិត្តគំនិតដែលបម្រើអោយរូបចម្លាក់ និងសេចក្តីកុហករបស់កាអ៊ីនដែលអះអាងដោយឥតអៀនខ្មាស (តើខ្ញុំជាអ្នកចាំឃ្លាំមើលប្អូនប្រុសរឺ?) ទោះបីវាជាអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរ គឺទ្រង់បានបង្វឹកដោយល្បួងលមួយចំនួន បន្ទាប់ពីទ្រង់ចាកចេញទៅឋានដ៏

ខ្ពស់។ នៅទីនេះយើងរៀនពីរបៀប២យ៉ាងក្នុងការយកឈ្នះការល្បួងល។

(១) ការបន្ទាបខ្លួន លោកមិនបានដោះសារ និងជ្រើសរើសផ្លូវក្លាយជាមនុស្សដ៏ល្ងីល្ងើម្នាក់ក្នុងការរងចាំវត្តមានព្រះជាម្ចាស់នោះទេ នេះជាប្រាជ្ញា។ ការល្បួងលមួយៗដែលកើតឡើងចំពោះយើងមិនមែនគ្មានច្រកចេញនោះទេ។ បន្ទាប់ពីលោកទទួលបានកូនប្រុសអ៊ីសាក លោកដូចជាទទួលបានសេចក្ដីសុខខ្លាំងណាស់ លោកបានបណ្ដេញអ៊ីស្មាអែល ហើយបានជាប់ចិត្តនឹងអ៊ីសាកយ៉ាងខ្លាំង ហើយព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់អោយលោកយកអ៊ីសាកដុតថ្វាយយញ្ញបូជា។ លោកបានប្រតិបត្តតាមការចង្អុលបង្ហាញរបស់ព្រះ ទោះបីជាលោកមានទំនោរក្នុងការដោះសារនូវការបង្គាប់របស់ព្រះ ដោយការថ្វាយយញ្ញបូជាកូនលោកដូចថ្វាយព្រះអាម៉ូឡុកក៏ដោយ។ លោកបានក្រោកឡើងតាំងពីព្រឹកព្រលឹមយកអុសអ្នកបម្រើ ហើយធ្វើដំណើរអស់រយះពេល៣ថ្ងៃ។ នៅក្នុងខណៈនោះប្រហែលជាពិបាកខ្លាំងណាស់ ពេលដែលលោកត្រូវព្យាយាមប្រឆាំងនឹងគំនិតរបស់ខ្លួន។ ពេលដែលលោកបានដើរឡើងភ្នំតែពីរនាក់កូនប្រុសដោយគ្មានអ្នកបម្រើទៅមួយ អ៊ីសាកបានសួរទៅលោកថា "តើយញ្ញបូជារបស់យើងនៅឯណា?" "អប្រាហាំបានឆ្លើយថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងរៀបចំអោយ។" ក្នុងហេតុការណ៍នោះ លោកអាចយកឈ្នះការឈឺចាប់នេះដោយខូចចិត្ត គឺដោយជឿនៃការមានជីវិតរស់ឡើងវិញ។ លោកបានអះអាងថាព្រះជាម្ចាស់សុគតហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ (រ៉ូម ៤:១៧) ពេលដែលលោកបានឆ្លើយនឹងអ្នកបម្រើលោក "យើងនឹងរស់ឡើងវិញ" គ្រប់យ៉ាងដែលលោកបានឃើញពីការរស់ឡើងវិញ ភាពទន់ខ្សោយ និងការដើរតាមផ្លូវនៃព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះមានតែការបន្ទាប់ខ្លួនតែមួយគត់ដែលអាចយកឈ្នះការល្បួងល។

(2) ការស្ដាប់បង្គាប់ ការបន្ទាបខ្លួនទើបធ្វើអោយគោរពប្រតិបត្តិតាម។ លោកស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូលព្រះ គឺតាមការចង្អុលបង្ហាញរបស់ទ្រង់ដោយគ្មានយកអ្វីមកកែកុនបានឡើយ។ នៅឯកន្លែងដែលបានកំណត់ទុក លោកបានសង់អាសនារួចយកកូនដាក់អោយដេកនៅពីលើអាសនា ហើយព្យាយាមសម្លាប់កូនធ្វើយញ្ញបូជា។ វាមិនមែនគ្រាន់តែធ្វើដូចជាចង់សម្លាប់កូនគាត់ទេ លោកបានប្រតិបត្តិតាមក្នុងការសម្លាប់កូនរបស់ខ្លួនដែលការនេះស្ដែងចេញពីចិត្តតែម្ដង។ ការប្រតិបត្តិតាមដោយជំនឿលើព្រះទ្រង់ក្នុងការសម្លាប់កូនប្រុសរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ បានធ្វើអោយលោកបានឈ្នះនូវការល្បួងល។ ការបន្ទាបខ្លួនហាក់ដូចជាមនុស្សឆ្កួតលីលាដែលព្យាយាមធ្វើតាមព្រះអោយបានជាដាច់ខាត ក៏ដូចជាលោកអប្រា

ហាំដែលធ្វើដើម្បីអោយបានទៅដល់គោលដៅដោយការបន្ទាបខ្លួនធ្វើតាមព្រះបន្ទូលព្រះជាជីវិតដ៏ខ្លីក្នុងការយកឈ្នះការល្បងល។

៣) លទ្ធផលនៃការល្បងល

(១) លោកអប្រាហាំដែលបានយកឈ្នះការល្បងល ព្រះទ្រង់បានសន្យាថាប្រទានព្រះពរពីរយ៉ាង ព្រះពរទាំងនោះរួមមាន (១) ព្រះពរទីមួយ គឺលោកបានដើរតាមព្រះយេស៊ូវ។ តាមរយៈព្រះបន្ទូល ខ ១៣-១៥ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានចៀមឈ្មោលជាយញ្ញបូជាជំនួសអ៊ីសាក។ លោកបានដាក់ឈ្មោះកន្លែងនោះថាព្រះអម្ចាស់ផ្គត់ផ្គង់ វាក៏បង្ហាញពីការយកអង្គព្រះយេស៊ូវជាជំនួសដែរ។ វាចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះយេស៊ូវសុគតលើឈើឆ្កាងជាម្តងសម្រេចសង្គ្រោះអំពើបាបដល់ប្រជារាស្ត្រទ្រង់។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានព្រះយេស៊ូវដូចជាព្រះទ្រង់បានរៀបចំអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដល់លោកអប្រាហាំនៅលើភ្នំ ហើយនៅពេលខាងមុខអ្វីដែលទ្រង់បានរៀបចំនោះគឺមានតែព្រះយេស៊ូវតែមួយគត់ដែលជាប្រភពប្រាជ្ញា និងចំណេះដឹង។ ការប្រទានពរនឹងត្រូវបានផ្តល់អោយអស់អ្នកណាដែលឆ្លងផុតនូវការល្បងល ហើយបង្កើតផលផ្លែក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុអ្វីវាជាការប្រទានពរ? ព្រោះព្រះគ្រីស្ទជាអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់ ដូចជា ប្រាជ្ញា ទ្រព្យសម្បត្តិ អំណាច ដូច្នេះហើយបានជាលោកសាវ័កប៉ូលលើកឡើងថា មានតែជាប់នៅក្នុងវត្តមានទ្រង់អស់មួយជីវិត គឺជាអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ អស់អ្នកណាដែលបោះបង់ព្រះគ្រីស្ទ គឺប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ ហើយទៅបម្រើសាតាំងអ្នកនោះនឹងមិនអាចចូលទៅស្ថានបរមសុខបានឡើយ។

(២) ប្រទានពរពីកណើត នៅព្រះគម្ពីរ ខ ១៦-១៧ កត់សម្គាល់ថា លោកបានយកឈ្នះនូវផ្លូវរបស់ខ្មាំងសត្រូវ វាជាព្រះពរខាងសាច់ឈាម។ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូក ១២ ព្រះពរ និងការរីកចម្រើនដ៏អស្ចារ្យបាននឹងកើនឡើងជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូក ២២។ វាជាការរួមបញ្ចូលទៅនឹងសេចក្តីសន្យា "ការស្លាប់របស់អ្នកនឹងយកស្រុករបស់ពួកខ្មាំងសត្រូវជាកម្មសិទ្ធវិញ" ទំនាយនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ៣:១៥ "លោកនឹងជាន់កំទេចក្បាលពស់វែកនឹងវិញ" ដែលបានបង្ហាញកាន់តែច្បាស់ឡើងៗ។ ព្រះបន្ទូលបានណែនាំថា គ្រប់ទាំងខ្មាំងសត្រូវដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ក៏នឹងទាស់ប្រឆាំងនឹងយើងកាន់តែខ្លាំង

ឡើងដែរ។ ព្រះយេស៊ូវនឹងយាងមកដូចទឹកទន្លេហូរមកយ៉ាងលឿន (អេសាយ ៥៩:១៩) គឺមកបំផ្លាញអ្វីៗទាំងអស់ ហើយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់នឹងត្រូវតម្កើងឡើងវិញ។

តើលោកអប្រាហាំបានផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងដូចម្តេច បន្ទាប់ពីលោកបានឆ្លងផុតពីការល្បងលនេះ? ការចំណាយលុយទិញដីបញ្ចុះសពសារ៉ា ដែលស្តេចអាម៉ាឡិចស្នើផ្តល់អោយដោយការស្រុះស្រួលគ្នា ហើយបន្ទាប់ពីទទួលបានព្រះពរតាមរយៈប្រពន្ធក្រោយឈ្មោះ កិទូរ៉ា សអោយឃើញពីភាពសុចរិត និងភាពស្លូតបូត។

ឥឡូវការល្បងលអប្រាហាំបានបន្តកើតមានក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់ពួកយើង។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចប្រឆាំងតទល់នឹងព្រះហឫទ័យព្រះ ដែលធ្វើអោយឆ្កួតនិងពេញចិត្តទៅនឹងជំនឿដ៏ត្រឹមត្រូវព្រមទាំងដោយការគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ លោកបានត្រឹមតែផ្តល់បទពិសោធពីការដែលលោកអាចយកឈ្នះ និងផ្លូវដែលត្រូវជៀសវាងពីការល្បួង។ ចុងក្រោយពួកវានឹងត្រូវបន្ទាបចុះ ហើយអស់អ្នកណាដែលដើរតាមផ្លូវព្រះគ្រីស្ទស្តាប់បង្គាប់ត្រឹមត្រូវ និងបានដឹងថាព្រះពរនឹងប្រទានដល់អ្នកនោះ យើងបានឈ្នះអស់ទាំងខ្មាំងសត្រូវ ហើយទីបំផុតយើងក៏នឹងបង្ហាញពីលក្ខណះរបស់ព្រះដែរ។

2.ការឈឺចាប់របស់គ្រួសារអប្រាហាំ (២២: ២០-២៣:២០)

ភក្តីភាពរបស់អប្រាហាំ ជាការលះបង់ទោះបីកូនប្រុសតែមួយរបស់លោកថ្វាយទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងប្រាដកតាមសេចក្តីសន្យាដែលកើតមានតាំងពីមុនមក។ បន្ទាប់ពីពេលនោះមកគ្រួសារអប្រាហាំ មានការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងនូវហេតុការណ៍ដែលចាប់ផ្តើមកើតមានតាមប្រដេញចិត្តស្អាតលល្អរបស់លោក គឺវាបានបំបែកប្រពន្ធលោកអោយចាកចេញទៅ។ នៅ ខ ១ ដល់ពេលកំណត់នាងមានអាយុ១២៧ឆ្នាំក៏បានទទួលមរណភាពទៅ យើងអាចរកឃើញពីការឈឺចាប់ យំសោករបស់លោកអប្រាហាំដែលស្រឡាញ់ប្រពន្ធលោកជាខ្លាំងនោះ។ អ្វីដែលបានបង្ហាញក្នុងជីវិតប្រពន្ធរបស់លោក យើងអាចឃើញពីលក្ខណះចាស់ទុំរបស់លោកអប្រាហាំ។ ក្រោយពីលោកម៉ូសេដែលបានពណ៌នាពីពួកគេដែលបានកត់ត្រាទុកនូវព្រឹត្តិការណ៍ដែលលោកទទួលបានកូនប្រុស ហើយនិងកត់ត្រាពីពូជពង្សញាត្តិសណ្តានលោកអប្រាហាំនៅស្រុកខារ៉ាន ហើយនិងការបញ្ចុះសពប្រពន្ធលោកអប្រាហាំ។ តើសេចក្តីជំនឿចុងក្រោយរបស់លោកអប្រាហាំមានលក្ខណះបែបណា?

មុនដំបូងលោកសម្លឹងមើលតែពិភពលោកនិងភាពស្មោះត្រង់ចំពោះក្រុមគ្រួសារប៉ុណ្ណោះ។ (១-៤) តើសារ៉ាមានអាយុ ១២០ ឆ្នាំដោយបែបណា? នាង ជានារីដ៏ស្រស់ស្អាតដែលដូចជាប្អូនស្រីម្នាក់ដែរ។ នាងបានរួមរស់ជាមួយលោកអប្រាហាំ ហើយទទួលសេចក្តីសន្យាដូចគ្នានឹងលោកអប្រាហាំ វាជាពេលបន្ទាន់ដែលសារ៉ាត្រូវគោរពប្រតិបត្តិតាមពាក្យអប្រាហាំ នាងក៏មានឥទ្ធិពលផងដែលទៅលើភាពចាស់ទុំខាងសេចក្តីជំនឿរបស់លោកអប្រាហាំ។ យើងបានឃើញថា នាងបានហៅលោកអប្រាហាំ ដូចជាព្រះរបស់នាង គឺនាងបានបង្ហាញពីគម្រូជីវិតគ្រួសារគ្រីស្ទាន។ ទោះបីជានាងបានអោយហាការទៅលោកអប្រាហាំដូចជាសាហាយស្មនទឹងគ្នា ប៉ុន្តែនាងទទួលបាននូវការបៀតបៀនវិញនៅពេលដែលប្រពន្ធចុងនាងបង្កើតបានកូនប្រុស នាងហាក់ដូចជាមាតានៃសេចក្តីជំនឿ គឺនាងបង្កើតបានអ៊ីសាកដូចជាសេចក្តីជំនឿរបស់លោកអប្រាហាំដែរ។

នៅពេលនាងមានអាយុ ១២៧ឆ្នាំ គឺអំឡុងពេលបាន៣៧ឆ្នាំលោកទទួលបានអ៊ីសាក។ ដូច្នេះហើយលោកអប្រាហាំដែលបានទួញទុកសោកពីការឈឺចាប់។ នេះជាភាពជាក់ស្តែងពីរយ៉ាងដែលមាននៅក្នុងមេរៀនគឺ ១)គ្រប់ទាំងព្រះពរដែលមាននៅក្នុងពិភពលោក គឺមិននៅស្ថិតស្ថេរគង់វង្សរហូតទេ។ ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែរស់នៅអោយបានដល់កន្លែងដ៏ពិត។ តាមរយៈមេរៀនទ្រង់បានមានបន្ទូលថា បុត្រមនុស្សគ្មានទីជម្រកដ៏ពិតប្រាកដ យើងអាចឃើញពីអ្វីដែលសំខាន់ជាង គឺបេសកកម្មដំណឹងល្អដែលល្អជាងទីជម្រកសុវត្ថិភាពទៀតផង។

ការងារដែលសំខាន់ជាងការបញ្ចុះសពឪពុកម្តាយ គឺការជួយទំនុកបម្រុងគ្រួសារដែលជាការគោរពប្រតិបត្តិព្រះ។ យើងក៏ពិតជាចង់បានថ្ងៃរៀបចំបញ្ចុះយើងអោយបានល្អដែរ។

២. លោកបានទទួលទ្រង់ដូចជាមិត្តសំឡាញ់ គឺដូចជាពេលលោកកើតនូវទុក្ខព្រួយ។ (៥-៨)

មនុស្សកោតសរសើរនូវភាពល្អដ៏តិចតួចស្តើង វាជាការបញ្ជោរពួកគេ ប៉ុន្តែវាជាការសម្តែងពីយោបល់ដ៏អាក្រក់បំផុត ហើយសេចក្តីមេត្តាករុណាជាប់នូវទុក្ខព្រួយ ទីមួយក្នុងចំណោមទាំងអស់ ពួកគេរីករាយនឹងអនុគ្រោះដល់គេដោយលក្ខណៈរិះគន់និន្ទា ប៉ុន្តែលោកអប្រាហាំបានហៅព្រះអម្ចាស់ថាជាស្តេចរបស់មនុស្ស។ បន្ទាប់ពីយើងបានបញ្ចប់ការរត់ប្រណាំងរបស់យើងនៅលើលោកិយ៍ តើយើងអាចស្តាប់ការវាយតម្លៃពី "ការដែលបានកុហកមនុស្សជំនិតព្រះ"បានរឺទេ? អូ អ្នកជំនិតព្រះ ជាអ្នកដែលបានប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូល

ហើយជៀសចេញពីការកុហក ហើយធ្វើតាមតែអំពើសុចរិត ដើរតាមព្រះ មានជំនឿ សេចក្ដីស្រឡាញ់ អត់ធ្មត់ ហើយសុភាពនិងស្ដាប់បង្គាប់ទើបជាភាពស្អាតស្អំដ៏ពិត។

៣. លោកប្រព្រឹត្តតាមតែសេចក្ដីសុចរិតគ្រប់យ៉ាង។ (៩-១៨)ទោះបីជាលោកអេប្រូនប្រព្រឹត្តតាមតែទំនើងចិត្តដើម្បីបានដី និងគុហាម៉ាពេឡាដោយឥតបង់ថ្លៃ លោកអប្រាហាំបានទិញពីពួកគេបន្ទាប់ពីចំណាយប្រាក់៤០០តម្លឹង។ លក្ខណៈនៃសេចក្ដីសុចរិតគឺ បានចំណាយយ៉ាងសាកសមដោយឥតមានការផ្លាស់ប្ដូរក្នុងវ័យចំណាស់របស់លោកឡើយ។ លោកមិនដែលចង់បានផលប្រយោជន៍ដោយមិនមានការខិតខំប្រឹងប្រែងឡើយ។ យើងមិនមែនរស់នៅដើម្បីតែផលប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែជួយដល់អ្នកដទៃវិញ។ នេះជាលក្ខណៈរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។

សេចក្ដីសន្និដ្ឋាន

លក្ខណៈសម្បត្តិចុងក្រោយរបស់លោកអប្រាហាំ គឺជាមនុស្សដែលរស់នៅស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូល ដែលមានភាពចាស់ទុំធ្វើអោយមានការចុះសម្រុងគ្នាតាមរយៈការស្ដារឡើងវិញរបស់ព្រះ សេចក្ដីសុចរិត មេត្តាករុណា និងស្មោះត្រង់។ ការគិតថាវាមិនចំណេញ និងទទួលបានចំណូលតិចតួចវាអាចជាអន្ទាក់ដល់អស់អ្នកណាដែលទទួលព្រះគុណព្រះអោយធ្លាក់ចុះវិញ។ យើងអាចប្រកាសពីភាពស្អាតដូចជាព្រះ ដូចលោកអប្រាហាំក៏ដូចចិត្តលោកប៉ូលដែលថារស់នៅក្នុងព្រះគុណព្រះដើម្បីពិភពលោក។ (១ពេត្រុស ២:៩)

(សំណួរ១២) អាននូវមេរៀនទី ១២ម្តងទៀត ហើយឆ្លើយត្រឹមត្រូវនូវសំណួរខាងក្រោមៈ

១ តើអ្វីទៅជាគោលបំណងនៃសេចក្តីល្បងលដែលថ្វាយអ៊ីសាកជាយញ្ញបូជានៅលើភ្នំម៉ូរីយ៉ា?

២ តើលោកឈ្នះសេចក្តីល្បងលដោយវិធីណា?

៣ តើព្រះពរពីរយ៉ាងអោយដល់ម្នាក់ដែលយកឈ្នះការល្បងលនេះជាអ្វី?

៤ ចូរគិតពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលប្រពន្ធលោកអប្រាហាំបានចាកចេញពីពិភពលោកនេះទៅ តើចង្អុលបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់លោកអ្វីខ្លះដល់យើង?

អានលោកុប្បត្តិ ២២:២០-២៣:២០ ហើយឆ្លើយតបនឹងគោលការណ៍GSPECនៅក្នុងអត្ថបទ?

1) ព្រះ

2) អំពើបាប

3) ការសន្យា

4) ឧទាហរណ៍

5) ការបង្គាប់

មេរៀនទិ១៣ រូបភាពនៃផ្នត់គំនិតនៃការបន្ទាបខ្លួនរបស់អ៊ីសាក់

១. មនុស្សនៅក្នុងចំនុចកណ្ដាលៈ រូបឆ្លុះនៃការបន្ទាបខ្លួននៅក្នុងមួយជីវិតរបស់អ៊ីសាក់

១) មនុស្សដែលកាន់ទៀននៅក្រោមពន្លឺនៃ Prism ៖ មនុស្សដែលស្ដាប់បង្គាប់នៃការតាំង សញ្ញា គឺត្រូវមានការបន្ទាបខ្លួន

២) ជង្គង់នៃសេចក្ដីអធិស្ឋានៈ ការបន្ទាបខ្លួនគឺបានបង្កើតនៅក្នុងបន្ទាប់សំងាត់នៃសេចក្ដី អធិស្ឋាន។

៣) ដៃឆ្វេងចង្អុលទៅក្រុមគ្រួសារៈ ការបន្ទាបខ្លួនគឺបានបង្ហាញអោយឃើញនៅក្នុងភាព ស្មោះត្រង់ចំពោះគ្រួសារ។

២. រូបភាពនៅក្នុងរង្វង់ខាងស្ដាំៈ គ្រួសារអ៊ីសាក់

១) ជើងដ៏រឹងមាំបួននៅក្រោមតុអាហារពេលល្ងាចៈ ការបង្កើកបង្ហាត់គ្រួសារដោយការរង ទុក្ខ

២) គ្រួសារនៃសេចក្ដីអធិស្ឋានៈ ការបង្ហាត់គ្រួសារដោយសេចក្ដីអធិស្ឋាន

៣) គ្រួសារនៅក្រោមពន្លឺដ៏ចាំងចែងនៃស្ថានសួគ៌ៈ គ្រួសារដែលស្វែងរកការដឹកនាំពីព្រះ

៣. មនុស្សដែលកាន់ដបស្រាហើយស្រែកបង្អូកហៅៈ អំពើបាបរបស់អ៊ីសាវបានមើលងាយ ចំពោះសេចក្ដីជំនឿពិតប្រាកដ

៤. របៀបបីយ៉ាងនៅក្នុងការស្រាយបំភ្លឺៈ របៀបបីយ៉ាងដែលអាចចាកចេញពីបណ្ដាសាសន៍ នៃអំពើបាប

១) របៀបទី១ៈ យើងត្រូវស្គាល់ពីតំលៃនៃការស្ដាប់បង្គាប់នៃការតាំងសញ្ញា

២) របៀបទី២ៈ យើងត្រូវតែកោដខ្លាចព្រះ

៣) របៀបទី៣ៈ យើងត្រូវតែធ្វើការប្រែចិត្ត

មេរៀនទី១៣ ការបន្ទាបខ្លួនរបស់អ៊ីសាក់

I. អត្ថបទព្រះគម្ពីរ: លោកុប្បត្តិ ២៤:១-២៥:៣៤

II. ខគោល: លោកុប្បត្តិ ២៤:៦៣

III. ការពន្យល់សង្ខេបខ្លីៗ

បើសិនជាគ្រីស្ទានជាច្រើនទទួលស្គាល់ថា គំណិតវិជ្ជមានគឺជាគោលបំណងដ៏សំខាន់នៃការ ការបង្រៀនរបស់ព្រះគម្ពីរ និងការទោទនទៅរកនិន្នាការនៃហេតុផលនិយម និងព្រះពរខាងសាច់ ឈាម នោះវាមិនមែមជារូបឆ្លុះនៃព្រះពរតាមបទគម្ពីរទេ។ ក្រុមជំនុំបច្ចុប្បន្នគឺមានទស្សនៈខានហេតុ ផលនិយម និងសម្ភារៈនិយមនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយធ្វើអោយគេអួតអាងពីខ្លួនរបស់គេផ្ទាល់ ព្រមទាំងធ្វើកសាងនូវប៉មបាបិលសំរាប់កេរ៏ឈ្មោះរបស់ពួកគេ ដោយមិនមានការថ្វាយសិរីល្អដល់ ព្រះ។

ក្រុមជំនុំបច្ចុប្បន្នគឺតែរៀនពីគំរូឧទាហរណ៍នៃសេចក្ដីជំនឿរបស់លោកអ័ប្រាហាំ ហើយនៅក្នុងពេលជាមួយគ្នាផងដែរពួកគេគួតែរៀនពីភាពឧិនលំទោនរបស់អ៊ីសាក់ ពីព្រោះការបន្ទាបខ្លួនគឺជាការសង្ខេបនៃការស្តាឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ និងជាការតំណាងនៃគុណធមិរបស់ការស្តាឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ គឺដូចជាអ៊ីសាកជាម្នាក់ដែលបានចងនៅឯភ្នំម៉ូរីយ៉ា មនុស្សសុភាពរាបសាគឺអាចយកឈ្នះលោកិយនេះ។ រូបភាពនេះគឺបានចង្អុលបង្ហាញពីអត្តចរិកនៃការបន្ទាបខ្លួនដែលព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងនាកាល់វ៉ារី។ អង្គទ្រង់ផ្ទាល់បានថ្វាយជាយញ្ញបូជារស់ ដែលព្រះបានតាំងទ្រង់ទុកជាទីសន្តោសប្រោសដូចជាកូនចៀមដែលរោមរបស់វាត្រូវបានកាត់។ ជាពិសេស អេសាយ ១១:៦-៩ ធ្វើការបង្ហាញពីអំណាចនៃការបន្ទាបខ្លួនយ៉ាងជាក់លាក់ "នៅគ្រានោះ ឆ្កែព្រៃនឹងនៅជាមួយនឹងកូនចៀម ឯខ្លារខិន នឹងដេកនៅជាមួយនឹងកូនពពែ ឯកូនគោ និងសិង្ហស្ទាវ ព្រមទាំងសត្វបំប៉នយ៉ាងធាត់នឹងនៅជាមួយគ្នា ហើយក្មេងតូចៗជាអ្នកគង្វាលវា គោញីនឹងខ្លាឃ្មុំនឹងរកស៊ីជាមួយគ្នា ហើយកូនវានឹងដេកនៅជាមួយដែរ ឯសិង្ហនឹងស៊ីចំបើងដូចជាគោវិញ

កូនមនុស្សដែលនៅបៅដោះនឹងលេងនៅត្រង់មាត់រន្ធពស់ហានុមាន ហើយក្មេងលែងដោះនឹងលូក ដៃចូលទៅក្នុងរូងពស់វែកបាន វារាល់គ្នានឹងមិនធ្វើទុក្ខ ឬបំផ្លាញគ្នា នៅគ្រប់លើភ្នំបរិសុទ្ធរបស់អញ ដ្បិតគ្រប់ទាំងអស់នឹងស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ា នៅពេញពាសលើផែនដី ដូចជាទឹកនៅពេញពាសក្នុងស មុទ្រដែរ។

V. ការពន្យល់៖

ខ៦៣ "ហើយអ៊ីសាកក៏ចេញទៅរំពឹងគិតនៅត្រង់ទីវាល ក្នុងកាលដែលពេលជិតព្រលប់ គាត់ ក្រឡេកភ្នែកមើលទៅ ស្រាប់តែឃើញមានសត្វអូដ្ឋដើរចូលមក"។ ឃើញពីរូបភាពដ៏សំខាន់បាន បង្ហាញអោយឃើញតាមរយៈជីវិតរបស់អ៊ីសាក។ លោកអ័ប្រាហាំបានបង្ហាញពីការរាប់ជាសុចរិត និងសេចក្តីជំនឿ ហើយលោកអ៊ីសាកបានបង្ហាញពីការរាប់ជាសុតរិតនិងការបន្ទាបខ្លួន។ បើទោះជា ជីវិតរបស់លោកអ័ប្រាហាំបានបង្ហាញពីអត្តចរិកនៃការបន្ទាបខ្លួនក៏ដោយ ប៉ុន្តែជីវិតរបស់លោកអ៊ី សាកបានបង្ហាញពីការបន្ទាបខ្លួនច្បាស់លាស់ជាង។ អ៊ីសាកគឺអ្នកដែលបានរស់នៅក្បែរអណ្តូង ដែលហាការបានឃើញព្រះនៅទីវាលក្បែរផ្ទះរបស់នាង។ បើទោះជា "ការស្មូនា" (praus 4235 times) មិនមានភាពច្បាស់លាស់នៅក្នុងភាសាហេព្រើដើមក៏ដោយ ក៏លោកលូទ័ (Luther) នឹង លោកឌីលីតខ្សុី (Delitchze) បានបកវាប្រែថា "ការអធិស្ឋាន"។ ទោះបីជាយ៉ាណាក៏ដោយ បើទោះវា មានន័យថា "ការដើរ" ឬ "ការសំរាក" ការនេះគឺបានបង្ហាញពីអត្តចរិកដ៏ស្ងៀម ស្ងាត់របស់គាត់នៅ ក្នុងការគិតពិចារណា នឹងការអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះ។ អត្តចរិកនេះគឺ បានកើតមានឡើងរួចហើយ នៅព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ័ប្រាហាំបានចងកូនរបស់គាត់នៅឯភ្នំម៉ូរី យ៉ា និងនៅក្នុងព្រឹត្តការណ៍ដែលអ ណ្តូងរបស់គាត់ត្រូវបានដកហូតដោយ អ័បីម៉ាលេក (Abimelek) នឹងនៅពេលដែលរេបិកាបង្កើតកូន ហើយជាមួយគ្នាផងដែរនៅពេលដែលគាត់ មិនអាចមើលឃើញដោយសារតែភ្នែករបស់គាត់ត្រូវ បានខ្វាក់។ ដូច្នេះហើយគ្រីស្ទានដាំនៅ ក្នុងចិត្តរបស់គាត់នៅរូបឆ្លុះនៃការគ្រាប់តាមនូវទំនាក់ទំនង នឹងការអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះ យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ (Beer-lahai-roi).

១. របៀបដើម្បីក្លាយជាមនុស្សសុភាព (២៤:១-៦៧)

តើយើងអាចក្លាយជាមនុស្សដែលបន្ទាបខ្លួនតាមបទគម្ពីរដោយរបៀបណា? នៅក្នុងខទី ២៤ យើងអាចឃើញពីរូបឆ្លុះនៅក្នុងរបៀបរបស់លោកអេលៀហ្ស៊ែ (Eliezel) ដែលជាអ្នក ត្រូវបានបញ្ជូនទៅដើម្បីស្វែងរកប្រពន្ធអោយអ៊ីសាក និងនៅក្នុងអាកបកិរិយ៉ារបស់អ៊ីសា កដែលជារង់ចាំគាត់។ តើយើងអាចក្លាយជាមនុស្សសុភាពរាបសារដោយរបៀបណា?

១) យើត្រូវតែមាននិមិត្តនៅក្នុងការស្តាប់តាមការតាំងសសញ្ញា

អ៊ីសាកដែលជាអ្នកត្រាប់តាមលោកអ័ប្រាហាំ បានយកចិត្តទុកដាក់លើសេចក្តីសញ្ញាជា ចំនុចកណ្តាលនៃជីវិត។ វាបានបង្ហាញគឺការពិតថា គាត់មិនចាកចេញពីផ្ទះឪពុករបស់ គាត់ ហើយគាត់បានរស់នៅដោយបន្ទាបខ្លួនដោយព្រោះគាត់បាននៅស្រុកត្បូង ហើយ គាត់បានធ្វើការជាមួយឪពុករបស់គាត់នៅភាគខាងត្បូង ហើយគាត់ផ្លាស់ទៅនៅបៀឡា ហាយរយ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់រស់នៅដូច្នោះ? ពីព្រោះគាត់មាននិមិត្តនៅក្នុងការស្តាប់ តាមការតាំងសសញ្ញា។ ប្រហែលជាគាត់អាចរៀនពីតំលៃនៃការតាំងសញ្ញាចេញពីភាព វ័យក្មេងរបស់គាត់។

ហើយជាមួយគ្នានោះផងដែរគាត់បានដឹងពីសេចក្តីសន្យាដែលជាតិសាសន៍ដ៏ធំនឹង ត្រូវបានតាំងឡើង ការមានកេរ៏ឈ្មោះ និងការក្លាយជាអ្នកមានពរ នឹងការចាកចេញពីទ្វា នៃសត្រូវគឺជាការចង្អុលបង្ហាញពីសេចក្តីសង្គ្រោះចេញពីបាប។ គាត់ត្រូវយកចិត្តទុក ដាក់លើការស្តាប់បង្គាប់តាមការតាំងសញ្ញានៅគាត់របស់គាត់ទាំងពេញទំហឹង។ គាត់មាននិមិត្តថា គាត់ត្រូវតែព្យាយាមស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្តីសញ្ញា។ បើទោះជាគាត់ មិនដឹងថាពេលសេចក្តីសញ្ញានឹងត្រូវសំរេចបំពេញក៏ដោយ គឺគាត់បានដើរដោយការ ជឿលើសេចក្តីសញ្ញា ហើយជាមួយគ្នាផងដែរគាត់មិនបានទទួលការបើកសម្តែងដោយ ផ្ទាល់នោះទេ ប៉ុន្តែវាជាការចាក់ច្បាស់ណាស់ថា គាត់បានមាននិមិត្តមួយថាគ្រប់ជាតិ សាសន៍និងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ នោះហើយ

ជាព្រះដែលគាត់បាន ទទួលចេញពីទំនៀមទំលាប់ដោយប្រើតែមាត់។

ខណៈពេលដែលគាត់មានកូនប្រុសភ្លោះ អត្តចរិករបស់គាត់ត្រូវបានចុះចូលទាំងស្រុង នៅក្នុងអំណាចនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ នេះគឺជាការបញ្ជាក់ថាគាត់មាននិមិត្តនៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ពាក្យថា "ការគ្រាប់តាម"នៅទីនេះគឺមានន័យថា "ការអធិស្ឋាន" វាត្រូវ បានសន្និដ្ឋាត់ថាគាត់ទទួលការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះពរគឺបង្ហាញពីការស្តា ឡើងនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះដោយការសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។ ពេលវេលានៃការសញ្ជឹងគិតគឺជាពេលដែលមានសេចក្តីប្រកបជាមួយព្រះ។ យើងត្រូវ មាននិមិត្តនៃការបន្ទាប់ខ្លួកពីព្រោះវាគឺវិធីសាស្ត្រក្នុងការយកឈ្នះលើលោកិយនេះ។ អំណាចនៃការកោតខ្លាចដល់គឺអាស្រាយលើការបន្ទាបខ្លួន។ ការបន្ទាបខ្លួនគឺជាលំហូរ នឹងផលផ្លែនៃការកោតខ្លាចដល់ព្រះ។

នៅក្នុងនិមិត្តរបស់អេសាយយើងស្វែងយល់ថាព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំគ្រប់ការទាំង អស់ដើម្បីធ្វើអោយយើងក្លាយទៅជាបន្លឺ។ ឥឡូវនេះយើងត្រូវតែរៀបចំនូវសរសៃឈាម នៃការបន្ទាបខ្លួនដើម្បីធ្វើអោយវាក្លាយជារបស់យើង។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាវិញ្ញាណ ដែលបន្ទាប់ខ្លួន ហើយការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាការបន្ទាបខ្លួន។ ហើយ អំណាចពិតគឺបានមកពីការបន្ទាបខ្លួននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ យើងត្រូវតែដើរដោយមាននូវ រូបឆ្លុះរបស់ព្រះនៅលើផែនដីនេះ។

២) យើងត្រូវតែស្វែងរកបន្ទាប់សំងាត់នៃសេចក្តីអធិស្ឋាន

អ្នកហេតុផលនិយមដែលមានតែនិមិត្តនិងចក្ខុវិស័យគឺមិនមែនជាគោលបំណង របស់យើងទេ។ គឺយើងត្រូវរស់នៅជាមនុស្សពិតម្នាក់ដែលមានមហិចតាមសំរេចបំពេញ ការនិមិត្តនិងចក្ខុវិស័យ។ គាត់បានស្វែងរកបន្ទាប់សំងាត់ហើយអធិស្ឋាន។ ជាការពិត ភាពដែលគាត់បានរស់នៅជិតអណ្តូងឡាហាយ-រយ នឹងធ្វើការសញ្ជឹងគិតនៅឯវាល គឺ មានន័យថាគាត់បានស្វែងរកបន្ទាប់សំងាត់ដើម្បីប្រកបជាមួយព្រះដែលមានព្រះជនរស់

បើទោះជាអ្នកដទៃទៀតបានមើលទៅគាត់ធៀបដូចជាអ្នកវង្វេងនៅឯទីវាលក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្វីដែលជាការពិតនោះគឺគាត់បានអធិស្ឋានទៅព្រះរស់។ (ម៉ាថាយ ៦:៦) គឺជាការ បង្ហាញពីលក្ខណៈដ៏ល្អបំផុតនៅលើផែនដីនេះគឺជាសំរាប់មនុស្សនៃសេចក្តីអធិស្ឋាន និងការងារនៃសេចក្តីអធិស្ឋាន។ ទីមួយមនុស្សប្រុសស្រីនៅក្នុងព្រះវិហារគឺត្រូវតែអធិ ស្ឋាន (២ធីម៉ូថេ២:២)។

ប្រហែលជាគាត់អាចអធិស្ឋានពីរឿងរ៉ាវរបស់ហាការ។ គាត់សង្ឃឹងថានឹងមានការ ដឹកនាំរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ ហើយជាមួយគ្នាផងដែរដូចដែលអ្នកបំរើរបស់អ័ប្រាហាំបាន ជួបរេបិការ គឺទេវតាបាននាំមុខ។ (២៤:៧) គឺតែងតែតាមរយៈសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ព្រះទ្រង់បានសំរេកិច្ចការដ៏សំខាន់របស់គាត់។

តើការអ្វីដែលព្រះសំរេចបំពេញសំរាប់គាត់? វាគឺជាការរៀបអាពាហ៍ពិពារហ៍របស់គាត់ ហើយមូលហេតុដែលការរៀបអាពាហ៍ពិពារហ៍របស់គាត់សំខាន់វាភាពទៅនឹងការតាំង សញ្ញា។ គាត់អាចគិតថា តើនណាដែលគួតែយកធ្វើជាដៃគូរជីវិត ហើយប្រពន្ធរបស់ត្រូវ តែស៊ូទ្រាំក្នុងការហ្វឹកហាត់ដើម្បីធ្វើជាម្តាយរបស់មនុស្សសាសន៍។ ហើយជាមួយគ្នាផង ដែរអាចស្វែងរកការដឹកនាំរបស់ព្រះដោយថ្វាយគ្រប់ការទាំងអស់ទៅចំពោះទ្រង់។ ដូច្នេះគាត់បានជួបរេបិកាតាមរយៈការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ យើងត្រូវតែសំរេចនូវសេចក្តី សង្គ្រោះរបស់យើងដោយការជួបជាមួយនិងព្រះ ដើម្បីសំរេចបំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះ របស់យើងនៅក្នុងជីវិត។ ហើយយើងត្រូវតែដោះស្រាយរាល់បញ្ហាទាំងអស់នៃអនាគត់ របស់យើង ដូចជាបញ្ហានៃការសិក្សា បញ្ហាសុខភាព បញ្ហានៃជីវិតយូរអង្វែង នឹងសេចក្តីសុខសានរបស់យើង -ល-នឹង-ល-។ នៅក្នុងបន្ទាប់សំងាត់ យើងត្រូវតែដើរ តាមគំរូរបស់អេលីយ៉ា និងគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូវនិងធ្វើការអធិស្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់។ យើងត្រូវតែស្វែងរកនូវវិធីសាស្រ្តបច្ចុប្បន្នដើម្បីដោះស្រាយរាល់បញ្ហាទាំងអស់ចេញពីបន្ទាប់សំងាត់នៃសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់យើង ក៏ដូចការសំនោមពរអធិស្ឋានរបស់មនុស្ស គ្រប់គ្នានាពេលបច្ចុប្បន្នយើងនេះ។

៣) យើងត្រូវតែស្មោះត្រង់ជាមួយនឹងជីវិតគ្រួសារ

បន្ទាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍នៅស្រុកម៉ូរីយ៉ា លោកអ័ប្រាហាំមានអាយុកាន់តែច្រើនណាស់ ហើយ ប៉ុន្តែគាត់បានទទួលព្រះពរមកពីព្រះនូវគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់។ (២៤:១) ទោះជា យ៉ាងណាក្តីគាត់មិនអាចគេចផុតពីលំហូរនៃច្បាប់ធម្មជាតិបានទេ។ សារ៉ាដែលជាប្រពន្ធ របស់លោកអ័ប្រាហាំបានស្លាប់។ អ៊ីសាកបានមានសេចក្តីសោកសៅទៅចមពោះការ ស្លាប់របស់សារ៉ា។ បន្ទាប់មកគាត់បានទទួលភាពស្រាកស្រានដោយរៀបការជាមួយ រេបិការដែលព្រះបានរៀបចំសំរាប់គាត់។ មនុស្សដែលគ្រប់គ្រងផែនដីគឺជាអ្នកដែល គ្រប់គ្រងគ្រួសាររបស់គាត់ទៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ បើទោះជា 2 ½ ពូជន៍ អំបូរណ៍នៃភាគខាងខាងកើតរបស់កាណានបានសំរេចថា រហូតដល់ពួកបានគ្រប់គ្រង លើគ្រប់ទឹកដីនៅត្រើយម្ខាងនៃទន្លេយ័រដាន់ទើបពួកគេអាចវិលត្រឡប់ទៅកាន់គ្រួសារ វិញ ប៉ុន្តែជាដំបូងពួកគេត្រូវតែថែរក្សាក្រុមគ្រួសាររបស់គេ។ គំរូឧទាហរណ៍នេះគឺការ បង្ហាញពីសារៈសំខាន់របស់គ្រួសារ (ជនគណនា ៣២:២៨)។

ព្រះទ្រង់ការពារអ៊ីសាក់ប៉ុន្តែអ៊ីសាក់ត្រូវតែថែរក្សាក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់។ បើទោះជា នៅពេលចុងក្រោយគាត់មានការខ្វាក់ភ្នែកក៏ដោយ ក៏ការបណ្តាលរបស់បានមានភាព ឥតខ្ចោះ។ នៅពេលដែលយើងធ្វើការប្រៀបធៀបរវាងគាត់នឹងលោកអេលីគឺគាត់មាន ភាពខុសគ្នា។ អំណាចខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់គាត់ត្រូវដាក់បន្ថែមដោយគ្រួសាររបស់ គាត់។ ប្រពន្ធនិងកូនប្រុសទាំងពីររបស់ត្រូវបានទទួលអំណាចរបស់គាត់។ ដូច្នេះគាត់គឺ ជាមនុស្សនៃសេចក្តីអធិស្ឋាន។ លើងលែងតែពីការនេះ គឺអ៊ីសាក់បានស្នើរសុំពីភាព ដែលប្រពន្ធរបស់គាត់គ្មានកូនទៅចំពោះព្រះ ហើយគាត់បានទទួលការឆ្លើយតប់ពីព្រះ។ ហើយជាមួយគ្នាផងដែរ បើទោះជាគាត់ហូតអណ្តូងដែលគាត់បានលះបង់សំរាប់អ្នក ដទៃក៏ដោយ ក៏គាត់ថ្វាយគ្រប់ការទាំងអស់ទៅកាន់ព្រះដោយស្ងៀមស្ងាត់។ បើទោះជា ការនោះហាក់ដូចជាគោលការណ៍ដែលល្ងង់ខ្លៅ ប៉ុន្តែនេះគឺជាខណៈដែលហ្វឹកហាត់ ដើម្បីធ្វើជាមនុស្សរបស់ព្រះ។

គ្រីស្ទានត្រូវតែមានភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងជីវិតពិតដើម្បីអោយព្រះបានលើកគាត់ ឡើង។ នៅក្នុងរឿងរ៉ាវនៃការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍អ៊ីសាក់បានជឿលើការគ្រប់គ្រង របស់ព្រះ។ គាត់បានរៀបការជាមួយរេបិការ កូនក្រមុំរបស់គាត់គឺជាអ្នកដែលអ័ប្រាហាំ បានអធិស្ឋានសុំ ហើយត្រូវបានសំរេចបំពេញនឹងនាំមកដោយអ្នកបំរើរដ៏ស្មោះត្រង់ របស់គាត់ អេលៀសេល

(Eliezel)។ ដូច្នេះគាត់ទទួលបានភាពស្រាកស្រានយ៉ាងឧត្តម ដូចដែលគាត់មានការសោសៅចំពោះសេចក្តីស្លាប់របស់សារ៉ាដែលជាម្តាយរបស់គាត់ នេះគឺដោយសារតែព្រះបានផ្តល់នូវការកំសាន្តចិត្តដល់គាត់។ ទ្រង់បានផ្តល់តែការរីក ចំរើនទៅគាត់។

គ្រីស្ទានបច្ចុប្បន្នគឺមានភាពស្មុកស្មាញច្រើនក្នុងការបំពេញការនិមិត្តនៅថ្ងៃអនាគត់ របស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់បានបញ្ជាក់ថា គេត្រូវតែរៀបចំខ្លួនរបស់ពួកគេផ្ទាល់នឹងក្រុម គ្រួសាររបស់ពួកគេ។ នេះគឺជាការងារដ៏ចំបងដែលត្រូវតែសំរេចបំពេញនៅក្នុងអាយុ កាលរបស់យើង។ យើងត្រូវតែមានការនិមិត្ត ដោយធ្វើការសញ្ជឹងគិត នឹងស្វែងរកនូវ បន្ទាប់សំងាត់នៃសេចក្តីអធិស្ឋាន។ ពីព្រោះការអស្ចារ្យពិតប្រាកដគឺបានកើតចេញពី បន្ទាប់សំងាត់និងអំណាចដែលគ្រប់គ្រងផែនដីទាំងមូលក៏កើតចេញពីបន្ទាប់សំងាត់ផងដែរ។

៣. ក្រុមគ្រួសាររបស់អ៊ីសាក (២៥:១២-២៦)

សេចក្តីជំនឿនៃការអធិស្ឋានរបស់អ័ប្រាហាំ នឹងព្រះពរនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់គាត់ ត្រូវ បានប្រគលជូនដោយផ្ទាល់មកកាន់អ៊ីសាក។ នេះគឺជាគំរូរឧទាហរណ៍បីយ៉ាងដែលបាន បើកសម្តែងមកកាន់យើង៖

១) វាគឺជាគ្រួសារដែលបានបង្ហឹកបង្ហាត់ដោយវត្តមាននៃការឈឺចាប់

បើយើងប្រៀបធៀបកូនចៅរបស់អ៊ីស្រាអែល នឹងកូនចៅរបស់លោកអ៊ីសាក់តើមាន ចំនុចខុសគ្នាអ្វីដែលបានបើកបង្ហាញ? ពាក្យថាជ្រើសអ្នកដឹកនាំទាំង១២គឺជារឿងធម្មតា ប៉ុន្តែអ៊ីសាក់បានរស់នៅជាមួយស្រ្តីអាររហូតដល់អ៊ីសាក់មានអាយុ៦០ឆ្នាំ។ វាគឺជារឿង ដែលគឺអោយភ្ញាក់ផ្អើល

ពីរមានការទាក់ទៅនឹងការតាំងសញ្ញា។ ការនេះត្រូវបានបើក សម្តែលដល់លោកអ័ប្រាហាំ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់អ៊ីស្រអែលនៃជីវិតជាទាសករ របស់អ៊ីស៊ីប រាជទាំង៧របស់ជាតិសាសន៍កាណានត្រូវបានជ្រើសតាំង ហើយមានការ លុកលុយជាខ្លាំងដល់អ៊ីស្រាអែល។ នេះគឺជាការឆ្លុះបញ្ចាំងពីជីវិតរបស់គ្រីស្ទានដែល ជារាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ហេតុអ្វីបានជាមានការរងដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់? នេះគឺមានហេតុ ផលពីរយ៉ាងៈ ទីមួយគឺធ្វើអោយពួកជឿលើការដែលទ្រង់អាចធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់។ ហើយទីពីរគឺធ្វើអោយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់បានបរិសុទ្ធ ពីព្រោះមាសដែលសុទ្ធគឺត្រូវតែដាក់ ដាក់ចូលទៅក្នុងភ្លើង គឺត្រូវប្តូរអោយទៅជាមានដែលសុទ្ធ។

២) វាគឺជាគ្រួសារដែលត្រូវបង្ហឹកបង្ហាត់ដោយសេចក្តីអធិស្ឋាន

គ្រួសាររបស់អ៊ីសាកគឺបានគ្មានកូនរយៈ២០ឆ្នាំ អ៊ីសាក់នឹងរេបិការបានអធិស្ឋានដោយ បន្ទាបខ្លួនយ៉ាងយូរទៅចំពោះព្រះ។ ពួកគេសេចក្តីជំនឿក្នុងការទូលសូមដល់ព្រះ យេហូវ៉ា។ នៅត្រង់នេះការអធិស្ឋាន ពាក្យថា អាថា (Atar) គឺមានន័យពីរយ៉ាងៈ ទីមួយគឺ ជាការថ្វាយនូវគ្រឿងក្រអូបទៅកាន់ព្រះ និងទីពីរគឺជាការអធិស្ឋានដោយបន្ទាបខ្លួននិង សេចក្តីស្រេកឃ្លានទៅចំពោះព្រះដូចជាអ្នកដែលស្វែងរក។ យើងដឹងថាពួកគេបាន អធិស្ឋានដោយការបន្ទាបចិត្តយ៉ាងយូរទៅចំពោះព្រះ។ ដូចដែលចាស់ទុំទាំង២៤បាន ពានមាសគ្រឿងក្រអូប ថ្វាយដល់ព្រះដែលគង់លើបល័ង្គ។ គ្រួសាររបស់គឺគួរតែអធិ ស្ឋានជានិច្ចរហូតដល់ព្រះទ្រង់ទទួលនូវភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ។

តើធ្វើទូលថ្វាយទៅកាន់ព្រះដោយរបៀបណា? យើងត្រូវតែទូលថ្វាយសេចក្តីអធិស្ឋាន ដែលមានដតំលៃតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ហើយការដែលទូលថ្វាយទៅកាន់ ដោយឥតឈប់ឈរនោះគឺត្រូវទូលថ្វាយដោយសេចក្តីជំនឿ។

៣) វាគឺជាគ្រួសារដែលបានដឹកនាំដោយព្រះជាម្ចាស់

ទោះមានការលំបាកមួយចំនួនបានកើតឡើងក៏ដោយ ប៉ុន្តែភាពពិតនៃព្រះគុណដ៏ឧត្តម ដែលនឹងកើតចេញពីការលំបាកនោះគឺការរៀនអោយស្គាល់ពីតំលៃនៃការរងទុក្ខ។ គ្រួសាដែលរៀននូវសេចក្តីអធិស្ឋានគឺជាគ្រួសារដែលបានដឹកនាំដោយព្រះ។ មានតែអ៊ីសាក់ទេដែលបានអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះ ហើយជាមួយគ្នាផងដែររេបិការបាន ទូលសូមទៅព្រះ នាងធៀបដូចជាម្តាយនៃការតាំងសញ្ញា ដូចដែលបញ្ហាមួយចំនួនបាន កើតគឺត្រូវបានបើកសម្តែង។ បន្ទាប់មកព្រះបានឆ្លើយតបទៅកាន់ពួកគេ។ កូនប្រុស ផ្លោះទាំងពីរបែកដាច់ចេញពីគ្នា ហើយកូនប្រុសច្បងនឹងបំរើប្អូនប្រុស។ វាគឺជាបំណាង ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ គ្រីស្ទានគឺត្រូវតែថ្វាយជីវិតរបស់ពួកទៅព្រះ។ នៅពេលគេ ដែលថ្វាយជីវិតទាំងមូលរបស់ពួកគេទៅព្រះនោះពួកគេនឹងអាចទទួលបានការដឹកនាំ ដោយព្រះ (សុភាសិត៩:៥-៦)។

នៅក្នុងលោកិយនេះចិត្តរបស់យើងត្រូវបានធ្វើអោយស្ពឹកដោយតៀមស្រា និងអំពើ អបាយមុខ ប៉ុន្តែជីវិតដែលថបបារម្ភយើងគួរតែមានអំណរនៅក្នុងព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ របស់ទ្រង់ការទូលថ្វាយនូវសេចក្តីអធិស្ឋានពិតនៅក្នុងការរងទុក្ខដូចជាគ្រួសាររបស់អ៊ី សាក់បានធ្វើ។ ពីព្រោះគ្រួសារដែលកោតខ្លាចព្រះគឺរស់នៅដោយការឆ្លើយតបនៃសេច ក្តីអធិស្ឋានគ្មានឈប់ឈរ។

៣. សេរីភាពចេញពីការភាពមិនបរិសុទ្ធនៃអំពើបាប (លោកុប្បត្តិ ២៥:២៧-៣៤)

អ្នកនិពន្ធហេព្រើរបានហាមប្រាមដល់ក្រុមជំនុំនូវការបួនយ៉ាង៖ ទីមួយ អ្នកដែលមិនបាន ទទួលព្រះគុណ រឺសដែលជូរចត់ ការកំផិត និងមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ (ហេព្រើរ ១២:១៤-១៧). ដូច្នេះយើងនឹងធ្វើការពិចារណាពីភាពល្ងង់ខ្លៅនៃអំពើបាប៖

១) តើអ្វីទៅជាជាភាពអាក្រក់នៃអំពើបាប?

ដូចដែលអេសាវបានវិលត្រឡប់មកពីការបរបាញ់វិញទាំងហេវណាស់ ហើយគាត់បាន ភ្លាត់ទៅភាពទុគតិដែលចាញ់ល្បិចរបស់យ៉ាកុបផ្ទាល់ដោយសារតែគាត់បានមើលងាយ សិទ្ធជាកូនច្បង។ រាល់ការគិត នឹងគ្រប់ទាំងជម្រើសណាដែលព្រងើយកន្តើយនិងសេច ក្តីជំនឿគឺជាការដែលមិនបរិសុទ្ធ។ និយាយអោយចំទៅវាគឺជាការដែលមិនជឿ។

២) តើអ្វីទៅជាផ្លូវដែលចាកចេញអំពើបាបនេះ?

(១) យើងអាចចាកចេញអំពើបាបនេះដោយការស្គាល់បីតំលៃនៃការស្តាប់បង្គាប់តាម ការតាំងសញ្ញា។ តើសិទ្ធជាកូនច្បងនេះគឺជាអ្វី? នៅសម័យកាលនោះភាពជាកូន ប្រុសច្បង ឬកូនប្រុសដំបូងគឺជាដង្វាយដែលត្រូវថ្វាយទៅព្រះ។ មុនពេលដែល បង្កើតច្បាប់ របស់ទីមួយដំបូងគឺត្រូវបានញែកដាច់ធ្វើជាកម្មសិទ្ធរបស់ព្រះគឺជារឿង សាមញ្ញ។ ដូច្នេះចំណែកមរតកគឺត្រូវតែអោយដល់កូនប្រុសច្បង។ ការពិតអេលីយ៉ា បានស្នើសុំមរតករបស់អេលីសេគឺកើតចេញពីការយល់ដឹងនៃចេចក្តីពិតដែលគ្មាន ការសង្ស័យខាងឯអំណាចនៃព្រលឹងវិញ្ញាណដែលគាត់មិនអាចធ្វើនៅថ្ងៃអាក្រក់ បានទេ។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានហៅព្រះយេស៊ូវថាជាកូនច្បង។ ហេព្រើរ ១៣:២៣ បានហៅ ក្រុមជំនុំថាជាបងច្បងនៃរាស្រ្តរបស់ព្រះ និងរ៉ូម ៨:២៩ បានហៅព្រះយេស៊ូវថាជា កូនច្បង។ តួនាទីជាកូនច្បងគឺមានន័យថាសេចក្តីជំនឿ។ បើនណាម្នាក់បោះបង់ សេចក្តីជំនឿ ព្រះគម្ពីរបានបង្គាប់ថាជាមនុស្សដែលល្ងង់ខ្លៅ។ របៀបដែលបោះបង់ នៅទីនេះគឺជាការសំគាល់ថាតំលៃនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ។ ការ ប្រកាសរបស់ពួកសាវ័កគឺថា "ខ្ញុំបានចេញពីព្រះគុណនិងព្រះពររបស់ព្រះ"។

(២) យើងត្រូវតែមានការកោតខ្លាចព្រះ។ សេចក្តីកោតខ្លាចនេះគឺមិនមែនកើតចេញ ពីការញប់ញ័រតក់ស្លុត់ខាងក្រៅនោះទេ ប៉ុន្តែគឺវាកើតចេញមកពីចិត្តដែលបន្ទាបខ្លួន ដែលគាត់បានយល់ពីការរងទុក្ខវេទនារបស់គាត់។ ដូច្នេះលោកប៉ុលបានជម្រុញថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកគឺត្រូវតែកើតចេញពីការតោដខ្លាចនិងញប់ញ័រ។ បើគ្មាន សេចក្តីកោតខ្លាចនេះទេ

នោះយើងនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងលោកិយដែលពេញដោយក្តី ពុករលួយ។ នេះគឺជាចិត្តដែលស្វែងរកសេចក្តីមេត្រី និងសេក្តីបរិសុទ្ធ។ បើគ្មានការ ទាំងនេះទេ នោះគ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចឃើញព្រះឡើយ។

(៣) យើងត្រូវព្យាយាមលន់តួអំពើបាបរបស់យើង។ សេចក្តីមិនសប្បាយរីករាយកើត ចេញពីការបាត់បង់ឪកាសនៃការប្រែចិត្ត។ បើទោះជាគាត់បានចងចាំព្រះបន្ទូល របស់ព្រះនិងស្វែងរកការរក្សានូវព្រះពរក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់បាត់បង់ឪកាស។ ពេលខ្លះ អំពើបាបកើតចេញពីជីវិតរបស់យើងផ្ទាល់។ យើងត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះបាប នេះ។

សេចក្តីបញ្ចប់

តាមផ្នត់គំនិងនៃមេរៀនខាងលើយើងបានគិតថាការបន្ទាបខ្លួនគឺជាអាចដាក់នូវការ បើកសម្តែងនូវប្រវត្តិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។ នេះគឺជាការបង្ហាញពីរូបភាពដ៏ធំធេង នៅក្នុងលក្ខណៈដែលព្រះបានដាក់នូវសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់នៅក្នុងបណ្តាញ នៃការបន្ទាបខ្លួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយបង្រៀនថា អ្នកណាដែលសុភាពអាចគ្រប់គ្រងផែនដី នេះ។ ការបន្ទាបខ្លួននេះបានកើតចេញពីទំរង់នៃការរងទុក្ខ។ ជាពិសេសវាត្រូវបានយក ចេញដូចដែលបានគេចចេញពីការប្រព្រឹត្តបរិសុទ្ធរបស់អេសាវ។ លុះត្រាតែយើងមាននូវ ការបន្ទាប់ចិត្តដែលមនុស្សនៃសេចក្តីសញ្ញាអាចធ្វើជាអ្នកគ្រប់គ្រង។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បង្កើតផលផ្លែតាមរយៈជំហានសេចក្តីទុក្ខលំបាក ការរងទុក្ខ និងសេចក្តីសង្ឃឹម។ ដូចជាទឹក អប់ភាយចេញមកក្រៅរយៈដបបែក។ នៅពេលដែលយើងបដិសេធខ្លួនឯង និងលីឈើឆ្កាង របស់យើងហើយដើរតាមអង្គព្រះគ្រីស្ទ ទឹកអប់នេះនិងភាយចេញមកក្រៅពីទីនោះទៅកាន់ ព្រះជាម្ចាស់។

(សំនួរទី១៣) ចូរអានមេរៀនទី១៣ម្តងទៀត ហើយឆ្លើយសំនួរខាងក្រោម៖

១. តាមរយៈជីវិតរបស់អ៊ីសាក់ដូចដែលគាត់ជាអ្នកទទួលនូវការតាំងសញ្ញា តើត្រង់ចំនុច ណាដែលយើងអាចស្វែងរកអត្តចរិកនៃការបន្ទាបខ្លួន?

២. តើពាក្យថា "ការសញ្ជឹងគិតនៅត្រង់ទីវាល" នៅក្នុងខទី៦៣មានន័យយ៉ាងដូចម្តេច?

៣. តើអ៊ីសាក់មានភាពស្មោះត្រង់ជាមួយនិងគ្រួសារបែបណា? ចូរធ្វើការប្រៀបធៀបវាទៅ ពូជអំបូរណ៍របស់សេតនៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូក...

៤. តើអេសាវបានការខ្វល់ខ្វាយខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនៃភាពវ័យក្មេងដោយរបៀបណា?

៥. អានលោកុប្បត្តិ២៥:២៧-៣៤ និងដាក់អនុវត្តនូវទំរង់ ជីស្ពេក (GSPC) នៅក្នុងអត្ថបទ

១) ព្រះ...

២) អំពើបាប...

៣) សេចក្តីសន្យា...

៤) គំរូវឧទាហរណ៍..

៥) ការបង្គាប់បញ្ជា..

មេរៀនទី១៤ គោលគំនិតនៃរូបភាពយ៉ាកុបនិង អេសាវ

1. បន្ទាត់មួយដែលចែកមនុស្សពីរនាក់-អេសាវ និង យ៉ាកុបត្រូវបានបែកបាក់គ្នាដោយឥរិយាបថរបស់ពួកគេនៅក្នុងការស្នងមរតក។
   1) ឈើឆ្កាងដែលបានបង្កើតនៅខាងស្តាំដៃ-យើងគួរតែមានរូបភាពនៃការប្រោសលោះនៃជីវិត។
   2) បុរសដែលកាន់កាំបិតនៅដៃស្តាំរបស់គាត់-យើងគួរតែប្រុងប្រយត្ន ចំពោះឥរិយាបថក្មេងខ្ចីខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។
   3) រូបតំណាងអោយភ្លេងនៅលើឈើឆ្កាង-យើងគួរតែមានអំណរនៅក្នុងព្រះគុណនៃការប្រោសលោះ។
2. បុរសដែលលុតជង្គង់ចុះនៅលើថ្ម-ព្រះទ្រង់បានសន្យាការពារអ្នកដែលនៅក្នុងការតាំងសញ្ញាជាពិតប្រាកដ។
   1) មកុដបន្លាដែលនៅលើក្បាល-សេចក្តីល្បួងមួយចំនួនដែលបង្ករឡើងដោយសារសាតាំងនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារនៃសេចក្តីជំនឿ។
   2) ឥរិយាបថក្នុងការលុតជង្គង់ចុះ-ជ័យជំនះត្រូវបានធានាអះអាងជាពិត។
   3) ព្រះហស្តដែលលាតចេញមកពីពពក-ព្រះបានប្រទានអំណាចឲ្យយកឈ្នះលើការទាំងនោះ។
3. ស្ពានដែលតភ្ជាប់បីជំណាក់នៅក្នុងពពក-ព្រះពរសំរាប់មនុស្សនៅក្នុងការតាំងសញ្ញា។
   1) ជំហ៊ានទីមួយ-ព្រះពរដែលជាការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
   2) ជំហ៊ានទីពីរ-ព្រះពរនៃការផ្លាស់ប្រែដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
   3) ជំហ៊ានទីបី-ដើម្បីទទួលបានព្រះពរដ៏ពិតយើងត្រូវការជីវិតដែលសញ្ជឹងគិតពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
4. ជំហ៊ានទាំងបីនៅក្រោមថ្ម-ឥរិយាបថត្រឹមត្រូវនៅក្នុងការគ្រងមរតក ។(ព្រះពរ)
   1) ជំហ៊ានទីមួយ-យើងគួរតែជំរុញទឹកចិត្តដើម្បីឲ្យទទួលបាននូវមរតក។
   2) ជំហ៊ានទីពីរ-យើងគួរទទួលស្គាល់ពីអំណាចខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។
   3) ជំហ៊ានទីបី-យើងគួរតែទទួលបាននូវព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

មេរៀនទី១៤ អេសាវ និងយ៉ាកុប

I. អត្ថបទគម្ពីរ លោកុប្បត្តិ ២៥:១៩-២៧:៤៦

II. ខរគន្លិះ លោកុប្បត្តិ២៦:៤

III. ការសង្ខេប

សេចក្តីពិតនៃការសង្គ្រោះដែលអេសាវ និងយ៉ាកុប បានកើតនៅក្នុងគ្រួសាររបស់យ៉ាកុប ដែលបានបង្ហាញពីការទទួលមរតក។ ជាទូទៅការទទួលមរតក ចង្អុលបង្ហាញពី ទឹកដី សម្ភារៈ និងការប៉ិនប្រសប់នៃទេពកោសល្យ ដូចជារបស់ដែលមើលឃើញ។ យើងដឹងថា មរតករបស់យើង គឺស្ថានសួគ៌ និងព្រះពរខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណ ដែលជាមរតកមើលមិនឃើញ។ ដូចដែលប៉ុលបានពន្យល់ពី សេចក្តីសង្គ្រោះ គឺជាកេរ្តិ៍ករបស់គ្រីស្ទាន ជាមួយនឹងនគរស្ថានសួគ៌។ មូលហេតុអ្វីបានជាប៉ុលប្រកាសថា មរតកគឺជាភាពមានបរិបូរណ៍យើង ? អាចព ិចារណាលើបីចំនុចៈ ១ (២វាជាប្រភពនៃគ្រប់របស់ទាំងអស់។ (វាបានបំពេញឲ្យស្កប់ចិត្តយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ៣ហើយវាគឺជាកាដូយ៉ាងមានតំលៃ សំរាប់អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ (២០ កិច្ចការ បាន។ៈ ៣២ " ឥឡូវនេះ ខ្ញុំផ្ញើអ្នករាល់គ្នាទុកនឹងព្រះ ហើយនិងព្រះបន្ទូលនៃព្រះគុណទ្រង់ ដែលអាចនឹងស្អាងចិត្ត ហើយនិងឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានកេរ្តិ៍អាករនៅក្នុងពួកនៃអស់អ្នកដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធ១ហើយនៅក្នុងអេភេសូ ":៣ សូម"សរសើរដល់ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់បានប្រទានពរមកយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយគ្រប់ទាំងព្រះពរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ នៅស្ថានដ៏ខ្ពស់នៅទីនេះ ″ មបរិបូរណ៍ មានដូចជា សេចក្តីសង្ឃឹបង្ហាញពីព្រះពរ រួមបញ្ចូលទាំងមរតកជាលោកសារ៉កែ គឺកសរុបឲ្យខ្ពឹមក នៃការត្រាស់ហៅ ហើយនិងព្រះចេស្តាដ៏ខ្លាំងក្លា នៃការរស់ឡើងវិញ។ ារ លោះបាប។ មូលហេតុអ្វីបានជាប៉ុលប្រកាសថា មរតកមានភាពបរិបូរណ៍ខ្លាំងម្លេះយើង? (១ ចំនុច មានដូចជាៈអាចពិចារណាលើបីវាជាប្រភពនៃគ្រប់របស់ទាំងអស់ ២ពីព្រោះ ((៣ហើយ ឲ្យបានគ្រប់គ្រាន់ចនឹងបំពេញដែលបានស្គាល់វា ដែលអាមនុស្សវាគឺជាកាដូយ៉ាងមានតំលៃ សំរាប់យើងដែលអាចអរសប្បាយជាមួយវា ពីឥឡូវនេះរហូតដល់ជីវិតអស់កល្ប។

IV. សេចក្តីពន្យល់

សាច់រឿងពី ការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ ដែលអ័ប្រាហាំបានទទួល គឺត្រូវបានប្រគល់ឲ្យ អីសាក និងយ៉ាកុប ដែលមិនមែនជាអេសាវទេ ទៅតាមការចាត់ចែងរបស់ព្រះ។ យើងអាចឃើញពីការតាំងសញ្ញា ទៅតាមរូបភាពនៃការគ្រងមរតក ដោយប្រៀបធៀបពីជីវិតរបស់បុរសពីរនាក់។

1. កេរ្តិ៍ករអស់កល្ប ២៥ លោកុប្បត្តិ) :២៧-៣៤(

មូលហេតុដែលព្រះបានបង្ហាញជាបន្តបន្ទាប់ពីជំនួរវង្សទាំងដប់ ដូចជា: អ័រដាំ អ័រប្រាហាំ ណូអេ កូនប្រុសលោកណូអេ សិម ថេរ៉ា អីសម៉ាអែល អីសាក់ អីសាវ និងយ៉ាកុប គឺដើម្បីបង្ហាញពីលំហូរនៃការគ្រងមរតក។ ជាពិសេសមូលហេតុដែលព្រះបង្ហាញដើម្បីប្រៀបធៀបពីជីវិតអេសាវ និងជីវិតរបស់យ៉ាកុប ជាផ្នែកៗ ដើម្បីបង្រៀនសេចក្តីពិតអំពីការទំនាក់ទំនងនៃលក្ខណៈសម្បត្តិពីការស្នងមរតក។ តាមរយៈពួកគេទាំងនោះព្រះបានវែកញែកជាមួយការស្នងមរតកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដើម្បីគ្រប់គ្រងមរតក គឺផ្អែកទៅលើការរស់នៅរបស់ពួកគេ ជាមួយគ្នានិងពូជអំបូរកូនចៅរបស់ពួកគេ ។ តើយើងអាចនឹងមិនរាប់ចូល តាមខ្សែស្រឡាយរបស់អេសាវ តែយកតាមខ្សែស្រឡាយរបស់យ៉ាកុប ដែលអរសប្បាយជាមួយនឹងកេរ្តិ៍មរតកដ៏បរិបូរណ៍នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្តេចបាន?

1) យើងគួរតែយកការចែកពិនិត្យពីជីវិតផ្អែកទៅលើចំនុចកណ្តាលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ លោកម៉ូសេប្រៀបធៀបរវាងអេសាវនិងយ៉ាកុប។ ពួកគេកើតមកក្នុងគ្រួសារឪពុកម្តាយតែមួយនិងធំលូតលាស់ឡើងជាកូនភ្លោះក្រោមការអធិដ្ឋានរបស់ឪពុកម្តាយពួកគេ។ ខ្សែស្រឡាយរបស់ពួកគេ អំណោយទាន ហើយនិងកេរ្តិ៍អាករសំរាប់ពេលអនាគតគឺដូចគ្នាទាំងអស់ប៉ុន្តែចំនុចដែលខុសប្លែកគឺអត្តចរិកនៃការគ្រងមរតករបស់ពួកគេ។ទោះបីជាអាសាវបានលក់ភាពជាអ្នកគ្រងមរតករបស់គាត់ប៉ុន្តែយ៉ាកុបបានលួចយកភាពជាអ្នកគ្រងមរតកវិញ។ រូបភាពទាំងនេះបានបង្ហាញមកយើងរួចទៅហើយនៅរឿងកាអីន និងអេបិលខ្សែស្រឡាយរបស់សឹម និងហាំក៏ដូចជា អីស្មាអែល និងអីសាក។ សរុបមកវិញឥរិយាបថនៃការ

គ្រងមរតកគឺជាឥរិយាបថនៃជំនឿ ឥរិយាបថនៃការប្រោសលោះ ហើយក៏ជាឥរិយាបថនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលបានត្រឡប់ប្ដូរពីការគ្រងមរតកផ្អែកទៅលើអនាគត់របស់ពួកគេ។

នៅក្នុងខរ ៣១-៣២ ការប្រឈមមុខមួយបានកើតឡើងសំរាប់សិទ្ធជាកូនច្បងគឺជារង្វាស់មួយពីរការសម្រេចចិត្តនៃពេលបច្ចុប្បន្ននិងសំរាប់អនាគត់ទោះបីជាការតូចមួយក៏ដោយ។ វាគ្មានអីចំឡែកទេដែលពួកគេបានបើកសំដែងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់អីស្រាអែល។រូបចំលាក់ រឺព្រះ រឺខ្លួនឯង ដ្បិតដោយព្រះទ្រង់បានបើកសំដែងដើម្បីអោយជឿ រឺមិនសំរាប់អោយជឿ ៣យ៉ូហាន):១៦-៥ :(៤ខ ។ មួយនេះគឺជាការចែកចំណាត់ថ្នាក់ដោយសាច់ឈាម រឺខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណ ដូច្នេះហើយព្រះគម្ពីហេព្រើបានព្រមាន ដែលសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើប្រធានបទនៃការកោតខ្លាចទាំងបួន មានដូចជា៖ ការដាច់ចេញពីព្រះគុណ ឬសគល់នៃភាពល្វីងជូចត់ ការកំផិត ហើយនិងទង្វើឆោតល្ងង់។ ជាពិសេសនូវពេលដែលគេប្រព្រឹត្តនូវទង្វើបែបឆោតល្ងង់។ អ្នកនិពន្ធបានបង្ហាញថាពីអត្តចរិករបស់អេសាវគឺជាគំរូមួយដែលគាត់បានលក់សិទ្ធជាកូនច្បង ដោយសារអារហារមួយចាន ហើយក្រោយមកគាត់ស្ដាយក្រោយហើយនឹងស្រែកទ្រហោយំដើម្បីសុំនៅព្រះពរផ្សេងទៀត។ គាត់មិនអាចទទួលបានឳកាសនៃការលន់តួរបស់គាត់ទេ វាគឺជាទង្វើដែលឆោតល្ងង់។

នៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្ដីជំនឿរបស់យើង ដែលយើងគួរតែជ្រើសរើសយកមួយក្នុងចំណោមការពីរយ៉ាង។ គឺជាម្នាក់ដែលបានចំណាយពេលលោះជីវិត ដែលជាចំណុចកណ្ដាល នោះទទួលបានជីវិតច្រើនបរិបូរណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណ, ប្រសិនបើយើងមើលងាយវា; គេនឹងត្រូវចាកចេញពីចេញពីមរតក។ ដូចជាគំរូមួយ បន្ទាប់ពីសាវ័កពេត្រុសលន់តួសេចក្ដីជំនឿរបស់គាត់ដែលគាត់បានធ្លាក់ជាឈ្លើយបំរើរបស់សាតាំងប្រឆាំងទៅនឹង ផ្លូវនៃឈើឆ្កាង។ ប៉ុន្តែពួកជំនុំនៅក្រុងថែស្សាឡូនីចបានស្ដាប់ដំណឹងល្អសម្រាប់រយៈពេលបីខែដោយលោក ប៉ុលនិងបានបង្ហាញការងាររបស់ជំនឿ សេចក្ដីស្រឡាញ់នៃការលះបង់ និងភាពអត់ធ្មត់នៃក្ដីសង្ឃឹម ហើយមិនអាចទុកឱ្យលេចចេញសកម្មភាពល្ងីល្ងើនោះទេ ព្រោះពួកគេបានទទួលយកពាក្យសំដីរបស់បុរសម្នាក់នេះ ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ យើងគួរតែរស់នៅក្នុងជីវិតនៃ ការប្រោសលោះជាចំណុចកណ្ដាល ដោយលៈបង់ចោល (ការគ្រងមរតក) យនិងសេចក្ដីរីករា ទ្រព្យសម្បត្តិ កត្តិយស ភាពលោភលន់ ដូចដែលយើងបានផ្ដោតលើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងព្រះគ្រីស ដែលបានរៀបចំទុក។ នៅជំនាន់របស់លោកម៉ូសេ ដែលកូន

ស្រីទាំងប្រាំនាក់របស់ Slobohath បានស្គាល់ពីសារៈសំខាន់នៃមរតក និងការយកឈ្នះលើស្ថានភាពអាក្រក់គ្រប់យ៉ាង ហើយស្វែងរកមរតករបស់ខ្លួន និងទទួលចំនែករបស់ពួកគេផងដែរ។ លោកកាលែបដែលមានវ័យចំណាស់ ដែលឲ្យតម្លៃលើ ការគ្រងមរតក និងបានកាន់កាប់ស្រុកភ្នំនៃក្រុងហេប្រុន។ មិនថានៅទីកន្លែងណានោះទេ អ្នកដែលបានឲ្យតម្លៃលើការគ្រងមរតកនៃការប្រោសលោះនោះនឹងត្រូវបានប្រទានពរ។

2) ពួកគេគួរតែបោះចោលគំនិតនៃការពោលពាក្យប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ស្តីអំពីការគ្រងមរតក។

អេសាវបានលក់សិទ្ធិកូនប្រុសច្បង ព្រោះគាត់មិនអាចស៊ូទ្រាំការឈឺចាប់ នៃភាពស្រេកឃ្លានបានទេ។ សកម្មភាពនេះគឺមិនមែនជាកំហុសរបស់គាត់ទេប៉ុន្តែអាកប្បកិរិយានៃទម្លាប់សាមញ្ញ របស់គាត់ទៅចំពោះព្រះ។ អ្នកនិពន្ធព្រះគម្ពីរហេព្រើរ បាននិយាយអំពីសកម្មភាពរបស់គាត់ សារ ដែលមិនបរិសុទ្ធលក់ច្បាប់ជាមនុស្សទមិលណាដូចជាអេៗកូនច្បងរបស់ខ្លួន សង្វាតឲ្យបានអាហារតែមួយមុខប៉ុណ្ណោះដែរ ”(ហេព្រើរ 12: 16-17) សកម្មភាពមិនបរិសុទ្ធ គឺជាជំងឺធ្ងន់ធ្ងរ។ នៅក្នុងពាក្យមួយថា វាគឺជាការយកជីវិតខាងសាច់ឈាម ជាចំណុចកណ្តាល។ សូម្បីតែជាស្តេចសូលបានចាប់ផ្តើមជាមួយការបន្ទាបខ្លួន ចំពោះអាកប្បកិរិយាដូចកូនក្មេងរបស់គាត់ ធ្វើឲ្យគាត់បានសង់សសរវិមានរំលឹកវិញ្ញាណក្ខន្ធ និងមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ម្តងហើយម្តងទៀត ហើយទីបំផុតគាត់ត្រូវបានដួលចុះក្នុងចរិតមួយដូចជាកូនក្មេង។ ការបះបោរ និងការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់គឺគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់ដូចជា អំពើបាប និងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែរ។ លោកអេលីនិងកូនប្រុសទាំងពីរនាក់របស់គាត់ត្រូវបានដួលចូលទៅក្នុងចរិតដូចកូនក្មេង។ អាកប្បកិរិយារបស់លោកអេលីដែលបានអង្គុយចុះនៅលើកៅអីទំនេរដូចកូនក្មេងដែលបានបង្ហាញជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់។ គាត់មិនអាចស្តាប់សំឡេងរបស់ព្រះ និងឆ្លងនៅក្នុងវិធីបណ្តោះអាសន្ន។ កូនប្រុសពីរនាក់របស់លោកត្រូវបានស្លាប់នៅសមរភូមិដោយការផ្តន្ទាទោសរបស់ព្រះក្នុងទង្វើដូចជាឪពុករបស់ពួកគេ ពីព្រោះចិត្តគំនិតដូចកូនក្មេងរបស់ពួកគេ។

នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីយូដាសមានឥរិយាបថដូចកូនក្មេងខាងឯវិញ្ញាណ។ គាត់ត្រូវបានលក់គ្រូរបស់ខ្លួនជាព្រះយេស៊ូវឱ្យសត្រូវរបស់ទ្រង់ ព្រោះការលោភលន់ចង់បានលុយរបស់គា

ត់។ សាវ័កប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថាការប្រព្រឹត្តបែបនេះគឺជាឥរិយាបថដូចកូនក្មេងនៅក្នុងក្រុមជំនុំភីលីព។ ដោយព្រះរបស់ពួកគេគឺជាមានក្រពះរបស់ពួកគេ ហើយការលោភចង់គឺជាគោលដៅចុងក្រោយរបស់ពួកគេដែរ។ លោកប៉ូលបានយំនិងមានចិត្តអាណិតអាសូរ។ រឿងនេះផងដែរត្រូវបានគេបង្ហាញនៅក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធនៃការបោកបញ្ឆោត របស់សមាជិកក្រុមជំនុំនៃកោះក្រេត។ វាបានចង្អុលពីពួកគ្រីស្ទានមិនបរិសុទ្ធខាងវិញ្ញាណ គឺជីវិតជាគ្រីស្ទានខាងសាច់ឈាម។ ពួកគេមិនបានរីករាយនឹងជីវិតនៃភាពពេញលេញក្នុងអង្គព្រះគ្រិស្តទេ។

ហេតុនេះហើយបានជាយើងគួរតែមានការប្រុងប្រយ័ត្ននៃការគិតរបស់យើង។ នៅក្នុងការគិតរបស់យើងយើងគួរចូលទៅកាន់ការងារដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគាប់ព្រះទ័យ។ ការផ្លាស់ប្តូរនៃគំនិតរបស់យើង ទាំងអស់ខាងលើនេះ គួរត្រូវបានកើតឡើង (Rom8: 6)។ ដោយសារតែគំនិតបាប គេគួរតែត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើបាបមិនបរិសុទ្ធ។ ជីវិតដូចក្មេងរបស់អេសាវ ក្លាយជាមនុស្សម្នាក់ដែលពឹងលើមុខដាវ ពួកអ្នកស្រុកអេដុម ដែលកូនចៅរបស់គាត់ ត្រូវបានបំផ្លាញទៅ ដោយយកការរស់ក្នុងជីវិតដែលមានអំនួតជាចំណុចកណ្តាល។ បន្ទាយធម្មជាតិរបស់ពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញចោលភ្លាមៗនោះ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់មិនបានការពារពួកគេទេ។ យើងគឺជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលគំនិតដូចក្មេងរបស់យើងគួរតែ ត្រូវបានចេញបោះចោល និងទទួលបានការធានានៃការពារ។

3) យើងគួរតែរីករាយជាមួយនឹងមរតកនេះ។

អេសាវបានមើលងាយមរតករបស់គាត់ ប៉ុន្តែលោកយ៉ាកុបបានដាក់ចំណាត់ការសម្រាប់វា សូម្បីតែវិធីសាស្ត្ររបស់គាត់គឺមិនត្រឹមត្រូវក៏ដោយ។ ពីយុវវ័យរបស់គាត់ គាត់បានព្យាយាមដើម្បីលួចយកមរតករបស់គាត់ តាមរយៈឱកាសផ្សេងៗ តាមគ្រប់មធ្យោបាយរបស់គាត់។ គាត់បានដឹងពីតម្លៃនៃមរតក ហើយគាត់ប្រាថ្នាចង់បានវា។ នោះហើយគឺជាចំណុចខុសគ្នា។ ចិត្តមានតម្លៃនេះចេញមកពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយដែលចិត្តស្រេកឃ្លានសេចក្តីសុចរិត ហើយការស្រេកឃ្លាននេះគឺជាអំណោយទាន ដែលព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធប្រទានមក។ នេះគឺជាលក្ខណៈពិសេសតែមួយគត់នៃជីវិតរបស់គាត់។ វាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងសុបិន្តរបស់គាត់នៅបេតអែល ហើយគាត់បានស្វែងរកព្រះនៅពេលនោះរនៅស្រុក Bathan Aram និងចិត្តរបស់គាត់ដែលប្រាថ្នាចង់បាននេះ ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងជាក់ស្តែង។

យើងគួរពិនិត្យមើលចក្ខុវិស័យរបស់យើង។ ក្នុងចំណោមនិម្មត្តិទាំងនោះ យើងគួរតែយកចក្ខុវិស័យនៃអេសាយជំពូក 61 អ្នកដែលមាន សម្លៀកបំពាក់របស់ញែកក្រណាត់នៃការប្រោសលោះនិងការណាត់របស់តុលាការនិងគួរតែបន្តទៅមុខយកមកុដនៃផ្កានៅជំនួសផេះប្រេងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងការជំនួសនៃសេចក្ដីទុក្ខព្រួយសរសើរក្នុងការជំនួសនៃការថប់បារម្ភ (61: 3) ការជឿព្រះគ្រិស្ត គឺការក្លាយជាដើមឈើនៃសេចក្តីសុចរិតដែលគួរតែក្លាយជាក្តីសុបិន្តរបស់យើង។ យោងតាមទំនាយរបស់ពួកហោរា គ្រិស្តបានបង្ហាញឧទាហរណ៍នេះ យើងរំពឹងថាភាពពិតនៃព្រះពរក្នុងព្រះគ្រិស្ត។ ក្នុងចំណោមពួកគេណាថាណែលបានបង្ហាញគំរូមួយ។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត នឹង"ឃើញការដ៏ធំវិសេស លើសជាងនេះទៅទៀត" គឺជាការប្រកប ដែលពួកទេវតាកំពុងឡើងនិងចុះដូចដែលបានសន្យា (យ៉ូហាន 1:51) ។ ដោយសារតែនេះគឺជាការសន្យាសម្រាប់ក្រុមជំនុំ នោះយើងគួរតែរីករាយជាមួយនឹងការសន្យានៃសេចក្ដីសង្គ្រោះអស់កល្បជានិច្ច។ យើងគួរតែរីករាយជាមួយនឹងមរតកអស់កល្បជានិច្ច។ យើងត្រូវមានក្តីសុបិន្តផងដែរ ដើម្បីសម្រេចមរតកអស់កល្បជានិច្ច។ ក្នុងការដឹងថាមរតកអស់កល្បជានិច្ចរបស់យើង យើងត្រូវតែប្រកាសអះអាងពីវា។

យើងជាអ្នកដែលរស់នៅក្នុងអាណាចក្រដែលបានមកដល់រួចហើយ គួរតែបើកមាត់របស់យើងយ៉ាងទូលំទូលាយ និងវែងសម្រាប់ព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់ដូចជា ក្រុមជំនុំថៃស្សាឡូនីចដែលទទួលបានបទពិសោធរួចទៅហើយ ដែលយើងបានរីកចម្រើនឡើងជាពួកបរិសុទ្ធដែលបានផ្តល់នូវឥទ្ធិពលនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅលើពិភពលោកទាំងមូល មិនថានៅពេលណាមួយ និងនៅគ្រប់ទីកន្លែងណានោះទេ។

2. ព្រះហស្តនៃការការពាររបស់ព្រះ (លោកុប្ប 26: 1-11)

ក្រុមគ្រួសាររបស់លោកអ៊ីសាកគឺជាឧទាហរណ៍នៃក្រុមគ្រួសារដែលបានទទួល

មរតកនៃការប្រោសលោះមួយ។ ការល្បួង ដែលគាត់ត្រូវបានជួបប្រទះនៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់នោះ គឺដូចជាក្រុមគ្រួសារដែលគ្រិស្តស្ទាន នឹងត្រូវជួបប្រទះនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេដែរ។ តើគាត់អាចយកឈ្នះលើការល្បួងរបស់គាត់បានដោយរបៀបណាដែរ?

1) ក្រុមគ្រួសារនៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបាននាំមកដោយសេចក្តីល្បួងខ្លះៗ - ការល្បួងពីរប្រភេទត្រូវបានជំរុញឱ្យក្រុមគ្រួសាររបស់អ៊ីសាក។ មួយជាសេចក្តីល្បួងខាងហិរញ្ញវត្ថុ។ នេះបើយោងតាមខគម្ពីរដែលថា កើតមានអំណត់នៅក្នុងស្រុកពីអំណត់ជាន់មុន ដែលកើតមាននៅជំនាន់អ័ប្រាហាំ ហើយអ៊ីសាក។ ជំនឿគ្រួសារផងដែរ គឺមិនមែនជាករណីលើកលែងនោះទេ។ នៅពេលដែលទុរ្ភិក្សធម្មជាតិ បានវាយប្រហារទៅលើក្រុមគ្រួសាររបស់លោកអ៊ីសាក ហើយពួកគេបានព្យាយាមដើម្បីផ្លាស់ទីទៅស្រុកអេស៊ីប ប៉ុន្តែត្រូវស្នាក់នៅស្រុកកេរ៉ាវិញ។ បន្ទាប់មកប្រសិនបើលោកអ៊ីសាកបានរអ៊ូរទាំទៅព្រះជាម្ចាស់ ប្រហែលជាគាត់អាចជាអ្នកល្មើសសេចក្តីតាំងសញ្ញាហើយ។ គ្រីស្ទានគួរចេះមានប្រាជ្ញាដែលឈ្នះការប្រឆាំងនឹងការល្បួង នៃគោលទ្ធិរបស់ពួកម៉ាកម៉ុន។ ការល្បួងមួយទៀត គឺអំពីសិទ្ធិនៃការរស់រានមានជីវិត។ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានស្នាក់នៅកេរ៉ា គាត់មានអារម្មណ៍ថាការគំរាមកំហែងនៃជីវិតរបស់គាត់ ដោយការវាយប្រហារនៃកុលសម្ព័ន្ធនៅទីនោះ ទីបំផុតគាត់ត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងកុហកបញ្ឆោតថា ភរិយារបស់លោកជាប្អូនស្រីរបស់លោកវិញ(៩7)។ នេះជាបុព្វបុរសដែលកោតខ្លាចព្រះ បានកុហកទៅកាន់មនុស្សជាច្រើន។ ការល្បួងនេះអាចត្រូវបានវាយប្រហារទៅលើគ្រិស្តបរិស័ទនៅសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ។ ទោះបីជាយើងមិនមែនជាមនុស្សម្នាក់ដែលចូលទៅក្នុងសក្តានុពលនៃការរងទុក្ខខ្លាំងក្លាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងគួរតែទទួលស្គាល់ការរងទុក្ខវេទនា និងគំរោងផែនការរបស់ព្រះ ដែលវាជាអំណោយពិសេសរបស់ព្រះ។ សេចក្តីវេទនានៃមនុស្សខ្វាក់ម្នាក់ នៅស្រះស៊ីឡោម វាគឺមិនមែនជាលទ្ធផលនៃអំពើបាបរបស់គាត់ ឬ បាបរបស់ឪពុកម្តាយរបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែព្រះមានគោលបំណងដើម្បីបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះនៅក្នុងវាវិញ។

2) ក្នុងសេចក្តីល្បួងការស្ងៃទ្រាំរបស់ព្រះនឹងនៅតែបន្ត (2-5) នៅពេលដែលព្រះបានបើកសំដែងទៅអ៊ីសាក និងការហាមឃាត់គាត់មិនឱ្យទៅស្រុកអេស៊ីប ហើយនឹងការស្នាក់នៅ កាភ៉ា។ ៩2-5 ដែលបានបង្ហាញពីសេចក្តីសញ្ញាដែលតាំងជាមួយលោកអប្រាហាំម្តងហើយម្តងទៀត។ វាគឺថា " " ។ វាជាក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់ដែលអ៊ីសាកបានពឹងផ្អែក នៅពេលដែលគាត់ជួបការល្បួង វាគឺជាការសន្យារបស់ព្រះ វិធីមួយចំនួនដែលជាគ្រិស្តបរិស័ទ

ជួបការល្បួងពួកហើយគេអាចយកឈ្នះលើការល្បួងបាន ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេបានចងចាំការសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលដោះស្រាយបញ្ហាដែលបានបានកើតឡើងនោះ។ ដូច្នេះពេត្រុសបានអះអាងថាបទគម្ពីរគឺជាពាក្យទំនាយដ៏ពិតច្បាស់ជាងការអស្ចារ្យ។ (ទី II ពេត្រុស 1:19)

3) វិធីសាស្រ្តរបស់ព្រះដើម្បីយកឈ្នះការល្បួង។ តើយើងនឹងឈ្នះការល្បួងដោយរបៀបណា? យើងត្រូវធ្វើការតាមទិសដៅបីនៅកូរិនថូសទី១ 10:13៖ មួយគឺការជៀសវាង, មួយទៀតគឺទទួលបានអំណាចចេស្តាដើម្បីយកឈ្នះលើវា និងផ្សេងទៀតគឺត្រូវរង់ចាំសម្រាប់ជំនួយការមួយចំនួនពីអ្នកជិតខាងយើង។ ស្តេចស្រុកកាណានបានទតដំរិះឃើញថាលោកអ៊ីសាកដែលបានហ៊ុំព័ទ្ធជុំវិញទៅដោយការភ័យខ្លាច ក្នុងការអោបក្រសោមទុកប្រពន្ធរបស់ខ្លួន ស្តេចបានដឹងថានាងជាភរិយារបស់លោក ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះបានប្រទានវិធីជៀសវាងដល់ស្តេចនោះ។ វិធីសាស្រ្តដែលអ៊ីសាកយកឈ្នះ គឺជាគោលការណ៍ដែលថាគ្រិស្តបរិស័ទអាចយកឈ្នះលើរាល់ការល្បួងទាំងនេះ។ រាល់ការល្បួងគឺជាផលផ្លែដែលត្រូវបានកើតឡើងចេញពីការការពារជាបរិបូរណ៍ពីព្រះជាម្ចាស់។

3. យើងគួរតែទទួលបានការប្រទានពរ (លោកុប្បត្តិ 27: 1-34)

បន្ទាប់ពីព្រះបានបង្កើតអាដាមក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់ ហើយជាដំបូងប្រទានពរដល់គាត់និងបន្ទាប់មកព្រះពររបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រទានបន្តទៅទៀត។ ព្រះដែលចង់ប្រទានពរដល់អ័ដាម, ណូអេ និងអ័ប្រាហាំ ទ្រង់ចង់ប្រទានពរដល់យើងក្នុងអង្គព្រះគ្រិស្តដែរ។ ទាំងនេះបានបង្ហាញនៅក្នុង ការប្រសិទ្ធពររបស់សម្តេចសង្ឃដ៏ខ្ពស់ទៅដល់ពួកអ៊ីស្រ្តាអែលអស់រយៈពេលជាច្រើនពាន់ឆ្នាំយ៉ាងល្អ។ នៅក្នុងជនគណនា 6: 24-27 ការប្រសិទ្ធិពររបស់លោកអើរ៉ុន សម្តេចសង្ឃដ៏ខ្ពស់មាន ព្រះគុណ ការការពារ និងសេចក្តីសុខសាន្ត។ ក្រុមជំនុំដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃពួកសាវ័ក គួរតែត្រូវបានប្រទានពរដោយព្រះគុណរបស់ព្រះយេស៊ូវ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតា និងការបង្រួបបង្រួមនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូចជារឿងនេះ, ព្រះពររបស់អ័ប្រាហាំនោះ គឺជាព្រះគុណខាងវិញ្ញាណនោះគឺជាការសន្យានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលប្រសើរជាងកិត្តិយស និងសម្ភារៈ (កាឡាទី

3:14)។ នៅទីបំផុតរូបឆ្លុះនៃព្រះបង្ហាញពីផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលទ្រង់សុចរិត មានសេចក្ដីមេត្តាករុណា និងសេចក្ដីស្មោះត្រង់ ទាំងនេះគួរតែបង្ហាញតាមរយៈនៅក្នុងមនុស្សទាំងមូល។ ដរាបដល់ព្រះពរដ៏ពិតនេះបានបង្ហាញជាក់ស្ដែងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។ ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានម្ដងហើយម្ដងទៀត ច្រើនឡើងៗ ចំរើនពីរបៀបដើម្បីទទួលព្រះពរដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់។ ករណីនេះគឺស្រដៀងគ្នាទៅនឹងលោកយ៉ាកុប។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងត្រូវតែបញ្ជាក់ពីការប្រសិទ្ធពរតាមបែបបទនៃព្រះគម្ពីរ យោងទៅតាមបីចំនុចដូចខាងក្រោម។

1) យើងគួរគោរពសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណ គោលប្រធាននៃព្រះពរ ។ ព្រះពរដែលលោកយ៉ាកុបបានទទួលដោយការផ្ទេរស្វ័យប្រវត្តិ ប៉ុន្តែវាទាមទារឱ្យមានការឲ្យតំលៃសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណ។ ដោយសារតែការព្រះពរនោះគឺមានតម្លៃយ៉ាងពិសេស ដូច្នេះនាវានៃព្រះពរគួរតែបរិសុទ្ធដែរ។ មុនពេលដែលយើងអធិស្ឋានដល់ព្រះ ទ្រង់បានជ្រាបពីភាពចាំបាច់របស់យើង តែទ្រង់បង្គាប់ឱ្យអធិស្ឋាន ហើយទ្រង់ចង់ឱ្យមាន ទំនួលខុសត្រូវទៅនឹងអំណោយដែលល្អបំផុត តាមរយៈយញ្ញបូជានៃការអធិស្ឋានដោយភាពតានតឹង និងភាពស្មោះត្រង់។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកជំនុំ ដំបូងគួរតែសុំ ស្វែងរក និងគោះគ្រប់ទាំងព្រះគុណ។ យើងត្រូវតែដឹងថាទ្រព្យសម្បត្តិស្ថិតនៅក្នុងលំដាប់មួយដែលទទួលព្រះគុណជាឥតប្រយោជន៍ និងត្រូវ ដឹងផងដែរថាតាមរយៈការស្គាល់ខ្លួនឯង គឺជាសក្ដានុពលដែលធ្វើឱ្យយើងចាត់ទុកទ្រព្យសម្បត្តិគ្រាន់តែជាជាទ្រព្យសម្បត្តិប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងន័យនេះក៏ដូចជាគោលបំណង ដែលវាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ផងដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់បានចាក់ព្រះពរតាមរយៈភាពស្មោះត្រង់របស់អ៊ីសាក។

2) ព្រះបានស្នើឲ្យមានការបែងចែកស្បៀងអាហារផងដែរ អ៊ីសាកបានទាមទារឱ្យមានការគោរពឲ្យតម្លៃនៃអំណាច និងអាហារពិសេស។ នេះមានន័យថាមានភក្ដីភាពចំពោះលោក។ ព្រះពរដែលគ្មានគ្រឿងបូជាអាចបាត់បង់តម្លៃ។ យើងគួរថ្វាយខ្លួនរបស់យើងទៅចំពោះព្រះ នៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីក្លាយជាព្រះគុណដូចជាតម្លៃនៃព្រះគុណ។ នៅពេលអ្នកជឿដែលបានសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប ថ្វាយនូវរាងកាយរបស់គេជាដង្វាយបូរស់ ដែលគេអាចបង្ហាញផលផ្លែយ៉ាងពិតប្រាកដ (Rom12: 1-2) ។ បន្ទាប់ពីលោកអ៊ីសាកបានទទួលទានអាហារពិសេសរបស់យ៉ាកុប លោកបានឱ្យពរដលលោកយ៉ាកុប។ មូលហេតុដែលព្រះបានទាមទារឱ្យមានអាហារពិសេសនៃនំបុ័ងប្រាំដុំ និងត្រីពីរកន្ទុយ មួយទៀត

អាហារពិសេសនៃដបប្រេងមួយ ហើយអាហារពិសេសចុងថ្ងៃក្រោយ គឺដើម្បីប្រទានពរដល់ពួកគេ ក្នុងបំណងដើម្បីចូលរួមទៅក្នុងការប្រសិទ្ធពរនោះ។ នៅពេលដែលយើងបានថ្វាយរូបកាយរបស់យើងដោយស្មោះត្រង់ទៅចំពោះព្រះ នោះព្រះពរដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះអម្ចាស់នឹងបានជាពិតប្រាកដ។ សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីសុខសាន្ត និងការរីករាយនៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រះពរទាំងអស់នឹងបានប្រទានមកតាមរយៈការមានភក្តីភាពចំពោះទ្រង់ ដោយបានជួបប្រទះបទពិសោធន៍នៃការថ្វាយដង្វាយរស់បែបនេះ។

4. ឥរិយាបថដ៏ត្រឹមត្រូវនៃព្រះពរ (លោកុប្បត្តិ 27: 14-29)

ដូចជាអ្វីដែលយើងបាននិយាយរួចទៅហើយ ចំណុចនេះត្រូវបានសន្មតថាជាភាពផ្ទុយទៅនឹងឥរិយាបទរបស់ពួកគេដើម្បីទទួលព្រះពរ។ ប្រភព និងមធ្យោបាយដើម្បីទទួលពរនេះត្រូវអាស្រ័យលើឥរិយាបថរបស់ព្រះពរ។ នៅពេលដែលយើងបានដឹងពីភាពពិតនៃព្រះពរដែលយើងខិតឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះពរទាំងនោះ ហើយគួរតែស្រវ៉ាទៅគ្រប់គ្រង វាជារបស់យើង។ មនុស្សពិការភ្នែកម្នាក់នៅស្រះស៊ីឡោមត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសាសនាយូដា ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញគាត់ ហើយសួរថា: តើ»អ្នកជឿដល់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះឬទេ? «ពិការភ្នែកលុតជង្គង់ ហើយថ្វាយបង្គំទ្រង់បុរស (យ៉ូហាន 9:39) ។ ការស្វែងយល់ឃើញពីបុត្រមនុស្ស នោះធ្វើឱ្យយើងបានសារភាពលន់តួ ហើយជាមួយនឹងការលន់តួដើម្បីចូលទៅថ្វាយបង្គំទ្រង់ គឺជាលក្ខណៈសម្បត្តិធម្មជាតិយើង។ ការបីយ៉ាងដែលជាលំហូរនៃការទំនាក់ទំនងក្នុងជីវិត ដែល មិនអាចត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ពីគ្នាទៅវិញទៅមកបានទេ។ ប្រសិនបើទាំងបីនេះត្រូវកាត់ផ្តាច់ពីគ្នាមែន វាបង្ហាញថាគេមិនទាន់យល់នៅឡើយទេ។ វាមានន័យថាពួកគេមិនបានទទួលការបើកសម្តែង។ ដូច្នេះហើយយើងគួរតែប្រាកដប្រជាពី ឥរិយាបថដ៏ត្រឹមត្រូវនៃព្រះពរដូចខាងក្រោម ។

1) យើងគួរតែធ្វើការគ្រងព្រះពរតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ (14-19) - បុរសពីរនាក់ដែលបានប្រតិបត្តិការផ្សងព្រេងយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីទទួលបានពរជ័យ។ លោកយ៉ាកុបនឹងត្រូវបានទទួលព្រះពរ ដោយ របិកា បានធ្វើការដណ្តើមយកយ៉ាងក្លាហានតាមវិធីសាស្ត្រសិប្បនិម្មិត។ នាងបានរៀបចំដើម្បីគ្របដណ្តប់ដៃ និងករបស់យ៉ាកុបជាមួយស្បែកពពែ ហើយប្តូរសម្លៀ

កបំពាក់របស់អេសាវឲ្យទៅយ៉ាកុប និងបានធ្វើឱ្យគាត់ចូលទៅជិតឪពុកជាមួយនឹងអាហារសាច់ពពែយ៉ាងពិសេស រួមនិងស្រាទំពាំងបាយជូ។ លោកអ៊ីសាកដែលមើលមិនឃើញដោយភ្នែកងងឹតនិយាយថា :«សំឡេងជាសំឡេងយ៉ាកុប តែដៃជាដៃអេសាវ» ការថើបយ៉ាងជិតដល់អាចនឹងត្រូវបានបង្ហាញជាក់ស្តែង។ ហូសេបានកត់សម្គាល់ថាវិធីសាស្រ្តរបស់យ៉ាកុបនេះគឺជាវិធីសាស្ត្រនៃអំពើបាប (ហូ 12: 3-4) ក្រោយពីអ៊ីសាកបានដឹងថាវាជាការបរាជ័យរបស់ខ្លួន នោះគាត់បានថ្លែងថា យ៉ាកុបបានបន្លំយកព្រះពររបស់អេសាវ ដោយល្បិចកលរបស់គាត់។ ទោះបីជាវិធីសាស្រ្តជាល្បិចកល ក៏ត្រូវបានប្រើដើម្បីទទួលបានព្រះពរ នោះចិត្តរបស់គាត់មានមហិច្ឆតាចង់បានព្រះពរនោះ គឺជាព្រះពរដ៏មានតម្លៃខ្លាំងណាស់។ ពេលអ៊ីសាកបានឃើញថា ការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ជាមួយសាសន៍ដទៃ (លោកុ 26:34) និងឥរិយាបថមិនបរិសុទ្ធរបស់របស់អេសាវ ដែលថាគាត់បានលក់សិទ្ធជាកូនច្បងរបស់ខ្លួនងាយស្រួលពេក អាចនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ អ្នកដែលមានបំណងចិត្តចង់បានព្រះពរនៃសេចក្តីជំនឿនោះនឹងឈ្នះ។

2) យើងគួរតែប្រកាសពីអំណាចខាងវិញ្ញាណ (20-27) ពេលដែលយើងបានផ្តោតសំខាន់លើលោកអ៊ីសាក យើងបានរកឃើញថាគាត់ជាមនុស្សនៃព្រះពរ ។ ទោះបីជាការមើលឃើញរូបរាងកាយរបស់គាត់ត្រូវបានបាត់បង់ក៏ដោយ តែអំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់គឺនៅតែមាន ដោយសារតែគាត់មានចិត្ត ដែលពោរពេញទៅដោយការបំផុសគំនិតបានថាលោកចង់ប្រទានពរនោះ។ នៅក្នុងខ 25 "" មានន័យថា ព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ" (nepew) នឹងប្រទានពរដល់" ។ ដោយសារតែគាត់បានដឹងថាបេសកកម្មចុងក្រោយរបស់គាត់នឹងឱ្យពរដល់កូនចៅរបស់គាត់នៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់គាត់ ដូចដែលគាត់បានលើកឡើងនេះ។ គាត់មានអាកប្បកិរិយានៃសេចក្តីជំនឿដែលលោកបានអះអាងពីអំណាចខាងវិញ្ញាណ ហើយលោកជឿថាវានឹងសម្រេចបំពេញដូចដែលគាត់បានប្រទានពរឲ្យ។ លោកអ៊ីសាកបាននិយាយថាលោកមិនមានពរណាមួយផ្សេងទៀតទេ។ លោកអ៊ីសាកបានដឹងពីល្បិចកលរបស់យ៉ាកុបតែគោរពចំពោះការចាត់ចែងនៃព្រះហស្តរបស់ព្រះ។ គាត់ឲ្យតម្លៃទៅលើសេចក្តីសន្យានៃប្រទានពររបស់ព្រះ លោកុ) 12: 1-2) សេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ទៅលើគំរោងផែនការរបស់ព្រះ មានសារៈសំខាន់ណាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ វាត្រូវបានគេបង្ហាញថាជាកម្រិតខ្លាំងមួយនៅចំនុចនេះ។

3) យើងគួរប្រាថ្នាyorkនៃព្រះពរ (27-29) - គោលបំណងរបស់គាត់គឺមិនមែនដើម្បីទទួលបានសម្ភារៈ និងកិត្តិយសទេ ប៉ុន្តែចង់ក្លាយជាព្រះពរមួយ។ ជីវិតដែលបានបង្ហាញពីរូបឆ្លុះរបស់ព្រះនោះគឺជាស្នូលនៃព្រះពរ។ ទាំងនេះត្រូវបានសម្រេចនៅថ្ងៃដែលព្រះគ្រិស្តបានយាងមកក្នុងលោកិយនេះ។ យើងគួរតែក្លាយអ្នកដែលប្រាថ្នាវា និងទទួលយកវាដោយចំណាប់ចំណូលចិត្ត និងមានជំនឿយ៉ាងអស់ពីចិត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

បញ្ចប់សេចក្តី

កំណត់ត្រាដែលលោកម៉ូសេបានប្រៀបធៀបរវាងអេសាវ និងយ៉ាកុប បានបង្ហាញពីការតាំងសញ្ញា ហើយការតាំងសញ្ញានេះក្លាយជាជំនួបរវាងសេចក្តីពិតដើម្បីសេចក្តីពិត។ កិច្ចការរបស់ព្រះក្នុងការចាប់ផ្តើមមួយនេះត្រូវបានបំពេញដោយ វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះនៅលើវិថីដែលព្រះទ្រង់រៀបចំទុក។ ព្រះពរនេះគឺជារបស់ពិតប្រាកដដែលបានបង្ហាញពីភាពពិតដ៏នៅជាប់អស់កល្បជានិច្ច វាជាការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ ដើម្បីទទួលបានផលផ្លែ ដោយប្រាថ្នាព្រះពរ និងការថ្វាយនូវការលះបង់ពីដំណើរការជាយូរមកហើយនេះជាគំរូមួយ នៃវាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។

(សំណួរ ១៤) អានមេរៀនទី 14 ជាថ្មីម្តងទៀត ហើយបានផ្តល់នូវចម្លើយត្រឹមត្រូវចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម។

ឈ្មោះ))

1. តើអ្វីទៅគឺជាខ្សែរបន្ទាត់ដែលបានបែងចែកយ៉ាងច្បាស់រវាងជីវិតរបស់លោកយ៉ាកុប និងជីវិតរបស់អេសាវ?
2. ចូរនិយាយពីការការពារពេញលេញនៃការតាំងសញ្ញាជារាស្ត្រពិត។
3. ដំណឹងល្អដល់ cotangential ប្រជាជនគឺជាអ្វី?

1. តើអ្វីទៅគឺជាឥរិយាបថត្រឹមត្រូវដើម្បីគ្រងមរតក?

2. សូមអានលោកុប្បត្តិ 28: 10-22 និងអនុវត្តតាមគោលការណ៍នៃ GSPEC នៅក្នុងអត្ថបទនេះ។

1) ព្រះ

2) អំពើបាប

3) សេចក្តីសន្យា

4) គំរូឧទាហរណ៍

5) សេចក្តីបង្គាប់

មេរៀនទី 15 រូបភាពនៃផ្នត់គំនិត - បទពិសោធន៍បេតអែលរបស់លោកយ៉ាកុប

1. ជណ្តើរមួយដែលភ្ជាប់រវាងមេឃនិងផែនដីនៅក្នុងសុបិន្តរបស់គាត់ - លោកយ៉ាកុបបានជួបព្រះជាលើកដំបូងនៅលូស។

2. ការចុះ និងឡើងនៃពួកទេវតានៅលើជណ្តើរ - ការទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះ ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រិស្តតែប៉ុណ្ណោះ។

3. អាសនាដង្វាយដុត- សម្បត់របស់លោកយ៉ាកុប មានន័យថាទំនាក់ទំនងរវាងស្តេច និងជាអ្នកបម្រើការជាស្នូលនៃការតាំងសញ្ញា។

4. គ្រួសារមួយដែលបានអង្គុយចុះនៅលើតុ - ក្រុមគ្រួសាររបស់លោកយ៉ាកុបត្រូវបានព្រះចាក់ព្រះគុណយ៉ាងអស្ចារ្យអោយ។

5. ម្នាក់ដែលមើលថែរក្សាចៀម - ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះនឹងត្រូវបានតាមជាប់នៅជីវិតរបស់យ៉ាកុប។

6 ការចុះឡើងនៃពួកទេវតាទាំងឡាយ - ជីវិតរបស់រាស្ត្រនៃការតាំងសញ្ញា គឺជាសេចក្តីប្រកបជាមួយព្រះជាម្ចាស់។

មេរៀនទី 15 បទពិសោធន៍បេតអែលរបស់លោកយ៉ាកុប

I. អត្ថបទគម្ពីរ លោកុប្បត្តិ 28: 1-31: 56

II. ខរគន្លិះ លោកុប្បត្តិ 28:12

III. ការសង្ខេប

ឥឡូវនេះយើងបានភ្ជាប់ការបើកសម្តែងនៃការប្រោសលោះ ដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតរបស់យ៉ាកុប បន្ទាប់ពីជីវិតរបស់លោកអ័ប្រាហាំនិងអ៊ីសាក។ សម្រាប់លោកអ័ប្រាហាំ និងអ៊ីសាកបានបង្ហាញពីជំនឿនិងការបន្ទាប ចំនែកលោកយ៉ាកុបវិញបានបង្ហាញពីការញែកជាបរិសុទ្ធតាមរយៈការហ្វឹកហ្វឺនជាក្នុងជីវិតច្រើនរបស់គាត់។ យោងតាមលំហូរនៃសម័យកាល ព្រះពររបស់លោកអ័ប្រាហាំ ត្រូវបានផ្ទេរជាបន្តបន្ទាប់តាមរយៈមនុស្សដែលបានរៀបចំទុក។ ព្រះពរទាំងបីនោះមានដូចជា៖ 1) ក្លាយជាជាតិសាសន៍មួយយ៉ាងធំ (ខ3) 2) ជាទីបញ្ចេញព្រះពរ (ខ4) និង 3) ទទួលបានការគ្រងទឹកដីស្រុកកាណានជាកេរ្ត៍អាករ(ខ 4)។ ព្រះ នឹងផ្ទេរទៅឲ្យអ្នកណាដែលជឿលើការតាំងសញ្ញា និងស្វែងរក (អែលសាដាយ) ភាពបរិសុទ្ធ (ហេព្រើរ 11: 6, 9)។ បទពិសោធផ្ទាល់ខ្លួនរបស់បុព្វបុរបានបង្ហាញជាមុនពីដំណើរការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទានពីការចាប់ផ្តើម រហូតដល់ទីបញ្ចប់ គារទាំងនោះគឺ៖ ការដឹងមុន ការតំរូវទុកជាមុន ការត្រាស់ហៅ ការរាប់ជាសុចរិត ការបំពាក់សិរីរុងរឿង (រ៉ូម 8: 38-39) ឬ ការជ្រើសរើស ការត្រាស់ហៅ និងការបន្សុត (2ទី ថែស្សាឡូនីច 2: 14-15) ។

IV. សេចក្តីពន្យល់

នៅក្នុងអត្ថបទនៃជីវិតជាអ្នករស់ដទៃរបស់លោកយ៉ាកុបជាង20ឆ្នាំ ដោយសង្កេតឃើញពីកិច្ចការរបស់ព្រះហើយយើងទទួលប្រាជ្ញាមួយចំនួនចេញពីការនាំមុខរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់រំដោះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។

1. ព្រះនៃបេតអែល (លោកុប្បត្តិ 28: 10-22)

1) នៅពេលដែលយើងសង្កេតឃើញវត្តមានរបស់ព្រះ ដែលបានបង្ហាញនៅបេតអែល ដែលជាចំណុចផ្លាស់ប្រែមួយជាលើកដំបូងនៃជីវិតរបស់លោកយ៉ាកុប យើងមើលឃើញ ដំណើរការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយសារតែព្រះរបស់លោកយ៉ាកុបជាព្រះដដែល ដែលជាគ្រិស្តបរិស័ទ្ធបានជួបប្រទះបទពិសោធ និងការសង្គ្រោះដែលទ្រង់បានចាប់ផ្តើម ដឹកនាំគេដែលឈរនៅលើបន្ទាត់ដូចគ្នា។

2) តើលោកយ៉ាកុបជួបបទពិសោធអ្វីខ្លះ?

1) គាត់បានជួបព្រះផ្ទាល់

ព្រឹត្តិការណ៍ដែលលោកយ៉ាកុបបានជួបព្រះ វាហាក់ដូចជាត្រូវបានរងឥទ្ធិពលដោយរេបេកាជា ម្តាយរបស់គាត់។ ដូចដែលយើងបានឃើញថាលោកយ៉ាកុប បានស្តាប់តាមតម្រូវការរបស់ម្តាយខ្លួន ដែលយើងអាចស្មានបានថារេបេកា អាចបង្រៀនពីសារៈសំខាន់នៃសេចក្តីសញ្ញានេះ។ រេបេកា ត្រូវបានលើកឡើង ដែលថានាងត្រូវជាមាតារបស់មនុស្សទាំងអស់ដូចដែលមាននៅក្នុងសុបិនរបស់គាត់ (លោកុប្បត្តិ24: 60) ។ ខណៈដែលនាងជាស្ត្រីអារ នាងបានអធិស្ឋាននៅក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់ទៅចំពោះព្រះ ហើយនាងបានទទួលចម្លើយរបស់ព្រះ (លោកុប្ប 25: 22-23) តាមរយៈរឿងរ៉ាវបែបនេះយើងអាចយល់បានថានាងមានការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់នាងយ៉ាងជាក់ស្តែង។
ប៉ុន្តែលោកយ៉ាកុបដែលបានអនុវត្តតាមវិធីសាស្ត្រលោកិយត្រូវការការហ្វឹកហ្វឺនខ្លះៗ សម្រាប់ការងារដែលត្រូវបានប្រើដោយព្រះ សម្រាប់បេសកកម្មរបស់ទ្រង់។ លោកបានក្លាយជាមនុស្សម្នាក់ដែលបានរត់គេចខ្លួនជាមួយរំពេច ដោយសារតែគាត់បានដណ្តើមយកសិទ្ធិអំណាចនៃកូនប្រុសច្បង និងលួចការអធិស្ឋានប្រសិទ្ធិពររបស់ឪពុក គាត់បានទទួលបទពិសោធនៃវត្តមានរបស់ព្រះនៅលូស (បេតអែលដែលនៅតាមផ្លូវទៅ ប៉ាដាន់អឺរ៉ាម។ (

នេះជាព្រឹត្តិការណ៍នៃពិសោធន៍ដំបូងនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ គាត់បានឃើញព្រឹត្តិការណ៍ជាក់ច្បាស់មួយដែលពួកទេវតាចុះហើយឡើងលើជណ្តើរ និងបានស្តាប់សំលេងរបស់ព្រះ។

តើ «រូបភាពនៃខ 12 » មានន័យដូចម្តេចខ្លះ? យើងជួបចម្លើយក្នុងពាក្យដែលព្រះយេស៊ូបានសន្យានៅក្នុង យ៉ូហាន)1: 51) ។ នៅទីនេះជាជណ្តើរនោះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាបុត្ររបស់មនុស្ស។ វាបានបង្ហាញឱ្យដឹងព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់រវាងព្រះជាម្ចាស់និងប្រជារាស្ត្រផ្ទាល់របស់ព្រះអង្គ។ ទាំងនេះគឺជាការបង្ហាញពីជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ បញ្ហានៃការប្រកបដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងសួនច្បារអេដែនត្រូវបានដោះស្រាយដោយជណ្តើរនោះ គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ជណ្តើរគឺជាស្រមោលនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចដែលលោកយ៉ាកុបបានឃើញនិម្មិតតាមរយៈការគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលត្រូវបានប្រទានពរដោយការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ គឺជាព្រឹត្តិការណ៍លើកដំបូងនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ថ្វីបើគាត់មានព្រឹត្តិការណ៍អស្ចារ្យនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ទោះបីជាការប្រកបខាងវិញ្ញាណមិនសូវសកម្មតែគោលការណ៍នេះត្រូវបានដោះស្រាយក្នុងជីវិតរបស់គាត់ជាក់ស្តែង។

ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច គឺជាការប្រកប (យ៉ូហាន 17: 3; 1យ៉ូហាន 1: 7; យ៉ូហាន 1: 7) Hebshiba (សេចក្តីអំណររបស់ខ្ញុំនិង (Bbulla (កូនក្រមុំរបស់ខ្ញុំ ក្នុងទំនុកដំកើង (62: 4 បង្ហាញថាមានតែតាមរយៈព្រះគ្រិស្តប៉ុណ្ណោះ ការបង្រួបបង្រួមជាមួយព្រះជាការបង្ហាញពីលក្ខណៈពិតនៃជីវិតអស់កល្ប។ តាមរយៈការប្រកប ធ្វើឲ្យគាត់អាចស្គាល់ព្រះយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ហើយការបង្រួបបង្រួមជាមួយព្រះគ្រិស្តមិនត្រូវបានបំបែកចេញបានឡើយ វាគឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដែលជាព្រះពរខ្ពស់បំផុតនៅក្នុងគ្រិស្តបរិស័ទ្ធ។

ដូច្នេះជារឿងពិតណាស់ដែលថាពួកសាវ័កបានដាស់តឿនឱ្យអធិស្ឋានដោយឥតឈប់ឈរ)1 ថែស្សាឡូនីច 6: 16-17) ចេញមកពីការប្រកបដ៏រស់ ដែលយើងអាចធ្វើជាម្ចាស់បានជាពិតប្រាកដ។ ពាក្យទូលអង្វររបស់ពួកសាវ័កសម្រាប់ការរីកលូតលាស់នៃក្រុមជំនុំនៅទីក្រុងថែស្សាឡូនីចទាំងនោះគឺ 1) ដើម្បីឲ្យជីវិតមានភាពសក្តិសមទៅនឹងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ 2) សេចក្តីល្អគ្រប់យ៉ាងត្រូវរងការសម្លាប់នៅក្នុងភាពរីករាយ 3) កិច្ចការនៃសេចក្តីជំនឿនឹងត្រូវបានបង្ហាញដោយអំណាច ដែលបានមកជាលើកដំបូងចេញពីការប្រកបរបស់ទ្រង់។ ហើយការធានាអះអាងរបស់លោកប៉ូលសម្រាប់ក្រុមជំនុំនៅក្រុងភីលីពផងដែរ គឺដើម្បី

ទទួលបានចំនេះដឹងខ្ពស់បំផុតដែលសម្រាប់ស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេគួរតែកត់សម្គាល់ឃើញថាព្រះគ្រិស្ត ដែលដាក់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីធ្វើជាចៅហ្វាយលើទាំងអស់ នោះពួកគេអាចធ្វើអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយធ្វើខ្លួនឲ្យដូចជាវាស្រុគ្គនៃការតាំងសញ្ញា។

2) លោកបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នៃការតាំងរបស់ព្រះ

លោកយ៉ាកុបដែលបានឃើញការនិមិត្ត និងបានស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះ។ ការពិតដែលជាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយសេចក្តីនិមិ្មត ព្រះសូរសៀង Uri និង Dammam, ព្រះបន្ទូល និងការអស្ចារ្យជាដើម នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ព្រះបន្ទូលដែលគាត់ស្តាប់លឺ គឺជាការតាំងសញ្ញាដូចគ្នាគ្នាទៅនឹងលោកអប្រាហាំ និងអ៊ីសាកបានទទួលដែរ។ នេះគឺដើម្បីជាសាសន៍មួយយ៉ាងធំអស្ចារ្យ ការលើកឈ្មោះជាធំ និងព្រះពរមួយនៅទីនេះ ឯង និងពូជពង្សរបស់ឯងជាតួរនៃព្រះពរ។" នេះជាភស្តុតាងដែលថាការបើកសម្តែងរបស់ទ្រង់ត្រូវបានកើតឡើងពិតជាបន្តបន្ទាប់។ វាត្រូវបានសម្តែងដោយ ដល់ឯង"" "ពូជពង្សរបស់ឯង" និង "ឱ្យដល់កូនចៅរបស់ឯង" រឿងរ៉ាវពីរត្រូវបានបង្ហាញជាមួយគ្នា។ ការទាំងនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ ដោយព្រះពរនៃអស់ទាំងសាសន៍តាមរយៈក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រិស្តនាពេលអនាគត។ ការពិតដែលថាសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះត្រូវផ្ទេរដល់អស់ទាំងសាសន៍តាមរយៈឯង និងកូនចៅរបស់ឯងទាំងនោះ គឺជាព្រះគ្រីស្ទ និងពួកគ្រីស្ទានដែលជាស្នូលនៃការតាំងសញ្ញា។

យើងទាំងអស់គ្នាដែលបានទទួលព្រះពរនៃការតាំងសញ្ញានេះ គួរតែប្រកាសថាវាជារបស់ខ្ញុំ។ ការជឿថាព្រះយេស៊ូវគឺត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយសេចក្តីសញ្ញា។ យើងគួរតែមើលឃើញថាការតាំងសញ្ញានោះនឹងត្រូវបាន ជាប់ស្ថិតស្ថេរ ដោយការលើកលែងទោស ការអោយជីវិតអស់កល្បជានិច្ចការរាប់ជាកូនរបស់ព្រះ ហើយស្ថានសួគ៌ តែនៅក្នុងនោះមាន៖ (1) ការស្រមើលស្រម៉ៃដើម្បីក្លាយជាសាសន៍មួយយ៉ាងធំនោះគឺ នៅក្នុងអេសាយ 62:20 អ្វីដែលវានឹងភ្លឺចែងចាំងមកដល់មនុស្សទាំងអស់ និងចុងបំផុតនៃផែនដី នេះមានន័យថាពួកគ្រីស្ទានដែលត្រូវធ្វើជាមនុស្សទូទាំងពិភពលោក (ម៉ាថាយ 28: 19-20)។ (2) ឈ្មោះយ៉ាងធំប្រសើរ នោះគឺដើម្បីទទួលបានកិត្តិយសខ្ពស់បំផុត។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងត្រូវ

មានចំណាប់អារម្មណ៍ទៅលើការអភ័យទោសដោយរំពឹងគិតអំពីការនិម្មិតរបស់លោកយ៉ាកុប និងត្រូវមានបទពិសោធនៃការបំផុសគំនិតតាមរយៈព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ។ ការនិម្មិត និងព្រះសូរសៀងនេះគួរតែត្រូវបានជួបនូវបទពិសោធន៍ជារន្ទះ។ និង)3) ការក្លាយជាព្រះពរ នោះគឺជាការលែងទោស និងព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីនៅជាប់នឹងព្រះអង្គដែរ (កាឡាទី 3:14)។

3) លោកបានស្បថនៅចំពោះព្រះ។ តើលោកយ៉ាកុបបានឆ្លើយតបអ្វីខ្លះទៅចំពោះការដែលគាត់បានទទួលការបើកសម្តែងដ៏អស្ចារ្យនេះ? ខ20-22 ដែលបានបង្ហាញពីការឆ្លើយតបបី។ វាជាការបង្ហាញមួយ ដែលការប្រកបរបស់ផ្ទាល់ខ្លួនត្រូវបានចាប់ផ្តើមឡើង គាត់បានសម្រេចចិត្តដើម្បីទទួលយកព្រះជាម្ចាស់) "ជាព្រះនៃទូលបង្គំ"20-21) ។ (2) គាត់បានសម្រេចចិត្តដោយរស់នៅជាជីវិតដែលគោរពថ្វាយបង្គំព្រះជាចំណុចកណ្តាល។ វាជាទំនុកចិត្តក្នុងការកសាងព្រះវិហារនៅលើក្បាលដំនេករបស់គាត់)22)។ ហើយ)3) គាត់បានសារភាពថាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះអម្ចាស់នៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ទាំងអស់។ លោកបានទទួលស្គាល់ថា ព្រះជាម្ចាស់ជាទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ (លុយ សុខភាព ទេពកោសល្យ ក្រុមគ្រួសារ មុខរបរ កូនចៅ ។ល។)22)។
បទពិសោធបេតអែលរបស់លោកយ៉ាកុបបានតាំងនៅក្នុងចំនុចកណ្តាលនៃជីវិតរបស់គាត់ ដែលជាបទពិសោធការកើតជាថ្មីនៃពួកគ្រីស្ទានត្រូវបានបង្ហាញដូចខាងក្រោម; ណាថាណែលបានសារភាពថា«ព្រះអង្គជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាស្តេចនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល»។ លោកប៉ូលបានបង្ហាញថា«ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គណាន់ុះ?" និង តើ"ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យទូលបង្គំធ្វើដូចម្តេច?" នេះគឺជាគោលដៅ អំណាច ស្តង់ដាវិនិច្ឆ័យនៃជីវិតរបស់យើង និងជាស្នូលនៃព្រះពររបស់យើង។ ការសម្រេចចិត្តរបស់លោកយ៉ាកុប គឺជាបដានៃគ្រិស្តបរិស័ទ។ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃបទពិសោធរបស់លោកយ៉ាកុបឯបេតអែល គឺជាបទពិសោធនៃការកើតជាថ្មី ដែលគ្រីស្ទានគ្រប់រូបគួរភ្លក្សរសជាតិនេះ។ ដោយសារតែគាត់បានជួបផ្ទាល់ជាមួយព្រះ និងធ្វើឱ្យប្រាកដថាសេចក្តីសញ្ញានេះ ហើយការឆ្លើយតបទៅលើការតាំងសញ្ញានោះ លូស (ដើមចំបក់ដំណាក់របស់) ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាបេតអែល (ស់ព្រះ។រូងអ្នកផ្តុំត្រៃ បានផ្លាស់ប្តូរទៅជាក្នុងដំណាក់រប (ព្រះ

2. លោកយ៉ាកុបនៅក្នុងគុកភ្លើង (លោកុប្ប 29: 1-30)

1) ហេតុអ្វីបានជាព្រះត្រូវហ្វឹកហ្វឺន? - ហេតុអ្វីបានជាលោកយ៉ាកុបត្រូវការពេលហ្វឹកហ្វឺនទាំងនោះ ព្រោះថា គាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះ និងបានសន្យាឲ្យធ្វើជាព្រះពរដោយព្រះនៃជាតិសាសន៍ទាំងអស់ ហើយបានប្តេជ្ញានៅឯបេតអែលចំពោះព្រះជាម្ចាស់រួចហើយ? ក្នុងករណីរបស់លោកម៉ូសេវិញ គាត់បានប្រើដោយព្រះយេហូវ៉ា បន្ទាប់ពីលោកបានហ្វឹកហ្វឺនរហូតដល់អាយុ 80 ឆ្នាំ ហើយលោកប៉ូលត្រូវបានប្រើបន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានព្រះបង្វឹកបង្វឹននៅទីហោស្ថានអស់ 3 ឆ្នាំ ហើយសូម្បីតែព្រះយេស៊ូក៏ត្រូវបានរៀបចំជីវិតនៅក្នុងគ្រួសារអស់30 ឆ្នាំក្នុងការធ្វើក្នុងព័ន្ធកិច្ចរបស់ទ្រង់ដែរ។ នេះដូចជាលោហធាតុសុទ្ធដែលផលិតពីថ្មគ្រោតគ្រាតតាមរយៈដំណើរការបន្សុតយ៉ាងលំបាកមួយ បន្ទាប់ពីព្រះបានយកភាពកខ្វក់មួយចំនួនចេញ។ "ប៉ុន្តែ ទ្រង់ស្គាល់ផ្លូវដើររបស់ខ្ញុំ ហើយកាលណាទ្រង់បានសាកលខ្ញុំស្រេចហើយ នោះខ្ញុំនឹងចេញមកដូចជាមាស"(យ៉ូប 23: 10)។ តើលោកយ៉ាកុបបានធ្វើដូចម្តេចខ្លះ បន្ទាប់ពីបានទទួលបទពិសោធន៍ជាមនុស្សថ្មីមួយនៅបេតអែល ដែលលោកយ៉ាកុបបានឆ្លងកាត់អស់រយៈពេល 21 ឆ្នាំក្នុងជីវិតជូចត់របស់គាត់? នៅក្នុងជំពូក 29-30 យើងនឹងឃើញពីលោកយ៉ាកុបដែលត្រូវបានទទួលការហ្វឹកហ្វឺនដោយព្រះ ហើយត្រូវបាជាមាសសុទ្ធចេញពីគុកភ្លើងនៃការរងទុក្ខ។

2) តើព្រះបានហ្វឹកហ្វឺនលោកយ៉ាកុបយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ? - តាមរយៈការហ្វឹកហ្វឺនរបស់ព្រះនៅពេញមួយឆាកជីវិតរបស់លោកយ៉ាកុប ដោយវិធីសាស្ត្រពីរ៖ (1) គាត់បានទទួលការហ្វឹកហ្វឺនតាមរយៈការដាច់ទំនាកទំនងពីមជ្ឈានដែលនៅជុំវិញខ្លួន។ ទោះបីជាលោកយ៉ាកុបបានជួបប្រទះព្រឹត្តិការណ៍នៃបទពិសោធនដ៏អស្ចារ្យយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ក៏គួរតែមានបទពិសោធន៍ពីស្ថានភាពនៃការឃ្លាតឆ្ងាយ។ ក្នុងខ 1-14 បន្ទាប់ពីលោកបានជួបជាមួយនាងរ៉ាជែល ជាការដែលគាត់ឡើងសំលេងយំនោះចង្អុលទៅការបង្ហូរទឹកភ្នែករបស់មនុស្សចម្លែកឯកោម្នាក់។ បន្ទាប់ពីការធ្លាក់ចុះចូលទៅក្នុងស្ថានភាពឯកោ នោះគាត់បានស្ថិតនៅក្នុងការប្រែចិត្ត។ លោកយ៉ាកុបបានចាប់កែងជើងរបស់អេសាវជាបងរបស់គាត់ (ហូសេ 12: 3-4) និងនៅពេលវ័យចំនាស់របស់គាត់គាត់បានចំបាប់ជាមួយទេវតាមួយ និងបានទូលសុំទៅព្រះដោយយំសោក។ លោកយ៉ាកុបស្ថិតនៅក្នុងភាពឯកោ ប៉ុន្តែយ៉ាកុបបានជួបជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ហើយគាត់បានស្គាល់ អំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ហើយវិញ្ញាណរបស់គាត់ត្រូវបាន

ចម្រើនកំលាំងឲ្យ។ (2) គាត់ត្រូវបានហ្វឹកហ្វឺន ដោយទំនាក់ទំនងទៅកាន់មនុស្ស)15-30) (1) ការគ្រប់ដណ្តប់នៃចរិតបោកបញ្ឆោតរបស់គាត់ត្រូវបានដកចេញដោយលោកឡាបាន់)2) ការបញ្ឆោតត្រូវបានខូចបង់តាមរយៈបញ្ហាជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គាត់។ ដោយសារតែវិបត្តិសំខាន់ៗនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គាត់ ក្នុងរយៈពេល 7 ឆ្នាំ អំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវបានខូចបង់ជាបណ្តើរ។ គ្រប់ទាំងបន្លាដែលនៅជុំវិញព្រះវិហារ ជាព្រះហស្តនៃព្រះដែលធ្វើឱ្យយើងបានដឹងពីបទពិសោធន៍នៃការលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង។

3. ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់លោកយ៉ាកុប (លោកុប្បត្តិ 29: 31-30: 24)

បន្ទាប់ពីបទពិសោធរបស់លោកយ៉ាកុបនៅបេតអែល ស្ថានភាពចម្លែកត្រូវបានបំពេញដោយជីវិតគ្រួសាររីករាយ ដែលមានកូនៗជាទីស្រឡាញ់ និងជីវិតការងារដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់។ ពេលវេលានេះ គឺជាខណៈពេលដែលព្រះបានធ្វើគំរូឧទាហរណ៍ពីការញែកជាបរិសុទ្ធ។ ដូចជាសាវកប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញបន្ទាប់ពីការពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះជីវិតធម្មតា ជីវិតប្តីប្រពន្ធ ជីវិតនៅក្នុងការភាពជាឪពុកម្តាយនិងកូន និងជីវិតក្នុងអាជីវកម្ម ។ជីវិតនៃការបន្សុតរបស់លោកយ៉ាកុប ដែលត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈអាពាហ៍ពិពាហ៍ ទំនាក់ទំនង និងជីវិតក្នុងការងារ។ ជាដំបូងតើព្រះធ្វើការនៅក្នុងជីវិតធម្មតាបានយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ?

1) ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើការក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់លោកយ៉ាកុបទៅលើពីរចំនុចគឺ (1) ដោយសារតែគាត់បានដើរតាមឡាមេកដែលមានប្រពន្ធច្រើន ភាពមិនយ៉ាងខ្លាំងក្លា, ការច្រណែន និងការឈ្នានីសចង់បានមិនដែលចាកចេញពីក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់ទេ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ ព្រះបានធ្វើការស្អាងមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃអាណាចរបស់ក្រព្រះ តាមរយៈកូនរបស់គាត់។ ដូចជាអត្ថន័យនៃឈ្មោះរបស់កូន 13 នាក់ ដែលប្រពន្ធទាំងបួនរបស់គាត់បានបង្កើតឲ្យ ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ដែលបានកំណត់នៅក្រោមការហ្វឹកហ្វឺននៃព្រះហស្តរបស់ព្រះ។

លេអា-

(1) រូបេន- ដោយសារតែព្រះយ៉េហូវ៉ាបានទតមើលសេចក្ដីទុក្ខលំបាករបស់អញនេះ ហើយ ឥឡូវនេះប្ដីអញនឹងស្រឡាញ់ដល់អញ»។

(2) ស៊ីម្មាន- ដោយសារ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានឮថាគាត់ស្អប់អញ បានជាទ្រង់ប្រទានកូននេះមកអញទៀត

(3) លេវី- «ឥឡូវប្ដីអញមុខជាចូលចិត្តនឹងអញម្ដងណោះហើយ ដ្បិតអញបានបង្កើតកូនប្រុស៣ឲ្យគាត់«

(4) យូដា- ម្ដងណោះអញនឹងសរសើរដល់ព្រះយេហូវ៉ា។

ប៊ីលហា-

(5) ដាន់- »ព្រះទ្រង់បានជំនុំជំរះអញ ហើយបានឮសំឡេងអញ ព្រមទាំងឲ្យអញមានកូនប្រុស១។«

(6) ណែបថាលី- អញ»បានប្រណាំងនឹងបងអញជាខ្លាំងហើយ ក៏បានឈ្នះផង។«

ស៊ីលផា-

(7) 7) កាឌ់- មានសំណាងហើយ!

(8) អេស៊ើរ- ខ្ញុំសប្បាយណាស់ហើយ ដ្បិតគ្រប់ទាំងស្ត្រីនឹងថា ខ្ញុំមានពរ។

លេអា-

(9) អ៊ីសាខារ- « ព្រះទ្រង់បានប្រទានរង្វាន់មកអញ ពីព្រោះអញបានឲ្យបាវស្រីទៅប្ដីហើយ»។

(10) សាប់យូល៉ូន- ព្រះទ្រង់បានប្រទានអំណោយទានយ៉ាងល្អមកអញ ម្ដងណោះប្ដីអញនឹងនៅជាមួយនឹងអញ ដោយព្រោះអញបានបង្កើតកូន៦ឲ្យគាត់ហើយ»។

រ៉ាជែល-

(11) យ៉ូសែប- សូមព្រះយេហូវ៉ាបន្ថែមឲ្យខ្ញុំម្ចាស់មានកូន១ទៀត!

(12) បេនយ៉ាមីន - ជាកូននៃសេចក្ដីទុក្ខព្រួយរបស់ខ្ញុំ

(13) ឌីណា - ម្នាក់ដែលជំនុំជំរះ

នៅពេលដែលយើងបានសង្កេតឃើញអត្ថន័យនៃឈ្មោះកូនរបស់គាត់ទាំង 13 នាក់ ដែលយើងអាចរកឃើញថា ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់រួមបញ្ចូលការស្អប់ខ្ពើម ជម្លោះ និងការប្រជែងគ្នា។ ក្រុមគ្រួសារដែលមានមនុស្សលោភលន់ ដែលខុសពីគោលការណ៍នៃការបង្កើត នេះមិនអាចជៀសវាងចេញពីបញ្ហាជាច្រើនបានទេ។

2) ជំនឿមិនផ្លាស់ប្តូររបស់លោកយ៉ាកុប

ទោះបីជាមានរឿងបែបនេះត្រូវបានកើតឡើងក៏ដោយ ជាការពិតដែលថាលោកយ៉ាកុបបានរក្សាសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ដោយមិនផ្លាស់ប្តូរ គឺជាព្រះគុណរបស់ព្រះ។ តើវាគឺជាអ្វី?
1) ចេស្តានៃជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានតាំងឡើងនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ - ភរិយាជាទីស្រឡាញ់របស់គឺរ៉ាដែលបានរអ៊ូរទាំចង់ស្លាប់ ព្រោះពោះអាគ្មានកូន 10 ឆ្នាំរបស់នាង ជារឿងនោះហើយដែលលោកយ៉ាកុបខឹងសម្បារយ៉ាងខ្លាំង ហើយយើងមិនអាចបដិសេធពីព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្ហាញចេស្តាជំនឿរបស់គាត់ពីព្រះអម្ចាស់។
2) ជារឿងពិតមួយផ្សេងទៀតដែលប្រពន្ធរបស់គាត់ បានយកសេចក្តីជំនឿដើម្បីអំពាវនាវទៅព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់នៅ ដែលទ្រង់បានអនុញ្ញាតប្រទានឲ្យ ព្រោះយើងមើលឃើញភស្តុតាងដែលថាឈ្មោះកូនរបស់មានការទាក់ទងទៅនឹងព្រះ។
3) ក្រោយមកពួកគេត្រូវបានប្រើដោយព្រះ ដើម្បីបង្កើតពូជពង្សនគរព្រះ ដែលត្រូវបានរកឃើញដោយវង្សត្រកូលទាំង 12 កុលសម្ព័ន្ធរបស់លោកយ៉ាកុប។ ពួកគេបានគ្រឹះនៃក្រុមជំនុំ និងជាសញ្ញានៃនគររបស់ព្រះ និងជាថ្មជ្រុងយ៉ាងឯកពីរាជរបស់ព្រះ។

4. ព្រះទ្រង់ធ្វើការនៅតំបន់ធ្វើអាជីវកម្ម ឬ្បត្តិលោកុ) 30: 25-43)

យ៉ាកុបបានស្មោះត្រង់ក្នុងការងារផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ព្រោះព្រះទ្រង់រក្សាគាត់នៅក្នុងការងាររបស់គាត់នោះ។ តើមានភស្តុតាងបង្ហាញអ្វីខ្លះ? ដោយសារតែឡាបានបានយល់ថាព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានព្រះពរនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់តាមរយៈយ៉ាកុប (27)។ ទោះបីជាគាត់បានត្រលប់ទៅស្រុកកំណើតរបស់គាត់វិញយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅកំនើតរបស់យ៉ូសែបលោកឡាបាន់បានធ្វើកិច្ចសន្យាជាមួយយ៉ាកុប ក្នុងគោលបំណងដើម្បីឲ្យយ៉ាកុបស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់។ ដូចដែលស្តេចអប៊ីម៉ាឡិចបានឃើញកិច្ចការរបស់ព្រះដែលនៅក្នុងអ៊ីសាក លោកឡាបាន់បានឃើញកិច្ចការរបស់ព្រះក្នុងកិច្ចការតស៊ូរបស់យ៉ាកុបដែរ។ ហើយគាត់បានទទួលស្គាល់ថាព្រះបានធ្វើការតាមរយៈដៃរបស់គាត់ (30) នៅក្នុងអាជីវកម្មរបស់គាត់មាន ការលះបង់ និងព្រះគុណរបស់ព្រះនៅជាមួយគ្នា។ ជារឿងពិត

ដែលថាគាត់មានការលះបង់ នេះបានបង្ហាញពីចិត្តស្មោះត្រង់របស់គាត់។

ជាលទ្ធផល ភោគទ្រព្យរបស់លោកបានចំរើនឡើងយ៉ាងសន្ធឹក (30-43) ។ ទោះបីជាគាត់បានប្រមូលផ្តុំទ្រព្យសម្បត្តិបិទបាំងដោយមធ្យោបាយរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែនៅក្នុងការទាំងនោះ ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះបានធ្វើការ។ នៅពេលចៀម និងពពែដែលមានពពាលត្រូវបានបែងចែក និងបានជាន់គ្នា នៅត្រង់មុកមែកឈើ ដែលបានក្រីបហើយពីដើមចំបក់ និងដើមក្រចៅ នោះព្រះបានធ្វើការអស្ចារ្យមួយចំនួន។ ព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យចំពោះការចំណេញផលប្រយោជន៍ដោយគ្មានការលះបង់នោះទេ។

ការឆ្លើយតបរបស់លោកយ៉ាកុបចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ - តើលោកយ៉ាកុបបានធ្វើការឆ្លើយតបអ្វីខ្លះទៅព្រះព្រោះថា គាត់បានទទួលព្រះពរពីព្រះនូវជីវិតអ្នកស្រុកក្រៅ20 នាក់? 1ទោះបីជាគាត់បានទទួលស្គាល់ពីព្រះគុណរបស់ព្រះ នៅក្នុងការសារភាពដោយ (បប្ដូរមាត់របស់គាត់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់មិនទាន់បានថ្វាយនូវតង្វាយមួយភាគដប់ និងសាងអាសនានៅឡើយ។ គាត់ហាក់ដូចជាមិនអើពើពីព្រះពរខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណទេ។ 2) គាត់បានពឹងផ្អែកតែលើខ្លួនឯងនៅឡើយ។ អ្នកដែលមិនបានព្យាយាមចូលទៅជិតការលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង ជាអ្នកដែលពឹងលើខួរក្បាលរបស់គេ។ ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ការដែលនាំឲ្យជំពប់ជើងដួលមួយចំនួន ចំពោះគាត់រហូតដល់គាត់បានទៅជិតទៅនឹងការលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង។

5. ព្រះដ៏ស្មោះត្រង់ (លោកុប្បត្តិ 31: 1-20)

យើងសង្កេតឃើញថាព្រះជាម្ចាស់បានសងទៅឱ្យក្រុមគ្រួសារនិងការងាររបស់លោកយ៉ាកុប។ ដូចដែលយើងបានដើរក្នុងភាពងងឹតនៃការរងទុក្ខវេទនា យើងត្រូវតែឈរឲ្យរឹងមាំ នូវអាកប្បកិរិយាដ៏ ស្មោះត្រង់ និងភក្ដីភាពនៅចំពោះព្រះ ដ្បិតព្រះដ៏ស្មោះត្រង់នឹងសងអ្វីគ្រប់យ៉ាងមកឱ្យយើងវិញ។ បន្ទាប់ពី20 ឆ្នាំត្រូវបានកន្លងផុតទៅ លោកយ៉ាកុបគួតែឡើងទៅបេតអែល បន្ទាប់ពីចាកចេញពីប៉ាដាន់អីរ៉ាំ ដ្បិតគាត់បានសន្យាជាមួយព្រះនៅពេលពីមុន (លោកុប្ប 28: 13-15) ទោះជាយ៉ាកុបមិនស្មោះត្រង ប៉ុន្តែព្រះជាការកោតខ្លាចវិញ។ ខណៈពេលដែលព្រះបានរាប់ការលន់តួភ្លាមៗ ទ្រង់ក៏នៅរង់ចាំថ្ងៃនោះដែរ។ តើព្រះយេហូវ៉ាជា

នរណាដែលបានដឹកនាំលោកយ៉ាកុប?

1) ទ្រង់ជ្រាបគ្រប់ទាំងអស់ពីលោកយ៉ាកុប។ ទោះបីជាលោកយ៉ាកុបបានបម្រើម្ចាស់របស់គាត់យ៉ាងភក្ដីភាព ព្រះទ្រង់ជ្រាបថាលោកឡាបាន់បានផ្លាស់ប្ដូរប្រាក់ឈ្នួលរបស់គាត់ដប់ដង ហើយបានបោកបន្លំលោកយ៉ាកុប។ (7-12) ហើយព្រះអម្ចាស់បានជ្រាបពីការអធិស្ឋានរបស់ណាថាណែលនៅក្រោមដើមល្វា និងការស្លាប់របស់លោកស្ទេផាន មុននឹងហ្វូងមនុស្សគប់គាត់នឹងដុំថ្ម។

2) ទ្រង់បានសងទៅឱ្យលោកយ៉ាកុបដូចជាទ្រង់បានធ្វើ។ ភាពស្មោះត្រង់ និងការទូទាត់របស់គាត់គឺនឹងជាប់តាមគាត់។ ដើម្បីក្លាយជាអ្នកមានធំ គឺចេញមកពីការទូទាត់សងរបស់ព្រះ (30-43) យោងទៅតាមការសន្យារបស់លោកឡាបាន់ ព្រះបានធ្វើដូចជាការសន្យានោះ)7-11) ព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់បានបង្ហាញការនោះទៅយ៉ាកុបតាមរយៈទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា (11-12)។

3) ហើយទ្រង់ដឹកនាំលោកយ៉ាកុបដូចជាការសន្យារបស់ទ្រង់។ លោកយ៉ាកុបដែលបានក្លាយជាទៅជាបុរសអ្នកមានម្នាក់ ដែលគាត់បានឮគេនិយាយពាក្យអាក្រក់គាត់ថា» :វាបានទៅជាមានដូច្នេះដោយបានលួចរបស់ទ្រព្យឪពុកយើងហើយមុខលោកឡាបាន់ « និងអាកប្បកិរិយាបានផ្លាស់ប្ដូរមិនសូវស្រួលដូចពីដើម។ នៅពេលនោះលោកយ៉ាកុបបានស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (3, 13) កាលដែលគាត់បានលឺពាក្យអាក្រក់នេះ ព្រះអម្ចាស់បានបំពេញគាត់ដោយព្រះគុណអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។ លោកយេរេមាក៏បានឮនៃសំលេងរបស់ព្រះផងដែរ នៅពេលលោកត្រូវបានគេឃុំឃាំងនៅក្នុងរូង និងបានដើរឆ្លងនៅក្នុងស្បែរាត្រីនៃការរងទុក្ខ និងលោកប៉ុលពេញចិត្តនឹងការទទួលរងទុក្ខភាពកំសោយ និងការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ព្រោះគាត់ត្រូវបានពង្រឹងដោយការហ្វឹកហ្វឺនពីការរងទុក្ខ (II កូរិនថូស 12:10) ។ ម្នាក់ដែលបានការពារលោកយ៉ាកុប គឺជាព្រះ (លោកុប្បត្តិ 31: 21-55) តើមូលហេតុអ្វី និងរបៀបបែបណាដែលព្រះបានធ្វើការការពារដល់លោកយ៉ាកុបដែលបានការរងទុក្ខ និងអ្វីខ្លះជាលទ្ធផលដែលគាត់បានទទួល?

1) ដោយសារតែការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះ ព្រះបានការពារពួកបរិសុទ្ធរបស់ (43 - 55) ការបញ្ឈរបង្គោលថ្ម ហើយបានធ្វើឱ្យគាត់រក្សាសម្បថរបស់គាត់ និងធ្វើឱ្យគាត់ថ្វាយយញ្ញបូជានៅទីនេះលោកបានចងចាំសេចក្ដីតាំងសញ្ញានោះ។

2) តើព្រះធ្វើការការពារយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ? (21-29) ព្រះបានលេចឡើងឲ្យឃើញនៅក្នុងសុបិន្តរបស់គាត់ និងការបង្រៀនតាមផ្លូវរបស់គាត់។

3) តើអ្វីជាចម្លើយរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើ? (36-42) ពីរលទ្ធផលយ៉ាងត្រូវបានកើតឡើង។ មួយគឺដើម្បីស្ថាបនាសេចក្ដីសុចរិត (36-42) មួយទៀត គឺសេចក្ដីសុខសាន្តចុះពីស្ថានសួគ៌ (54-55) តួនាទីនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាអ្នកផ្ដល់ប្រឹក្សា ដែលព្រះបានបញ្ជូនមកឱ្យពួកយើង និងធ្វើឱ្យយើងបានរស់នៅក្នុងសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយបានបង្កើតសេចក្ដីសុចរិត និងសេចក្ដីសុខសាន្តដ៏ពិត។

បញ្ចប់សេចក្ដី

ជីវិតនៅប៉ាដាន់អើរ៉ាមអស់រយៈពេល 20 ឆ្នាំ ចាប់តាំងពីបទពិសោធបេតអែល គឺជីវិតដែលគ្មានការលើកលែង។ ភាពឯកាម្ដងហើយម្ដងទៀតនៅក្នុងជីវិតរបស់លោកយ៉ាកុបនាស្រុកប៉ាដាន់អើរ៉ាម គឺជាខណៈពេលដ៏សំខាន់ក្នុងការហ្វឹកហ្វឺនលោកយ៉ាកុប។ នៅក្នុងការផ្លាស់ប្ដូរមួយពេលខ្លីតាមរយៈភាពឯកោដែលគាត់បានទទួលការបណ្ដុះបណ្ដាល នោះលោកយ៉ាកុបបានស្វែងរកឃើញពីព្រះហស្តដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។ នៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ជីវិតប្រចាំថ្ងៃ កំណើតកូនរបស់គាត់ និងការងាររបស់គាត់ ព្រះបង្រៀនគាត់យ៉ាងលម្អិត។ ក្នុងចំណោមរឿងរ៉ាវដែលលោកបានទទួលបទពិសោធន៍នូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងការស្ដាប់បង្គាប់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅពីទំនាក់ទំនងរវាងស្ដេច និងអ្នកបម្រើ រវាងប្ដី និងប្រពន្ធ។ វិធីសាស្រ្តនេះនឹងត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងដំណើរជីវិតជាគ្រីស្ទានម្ដងហើយម្ដងទៀត។ ព្រះបានគូរប្លង់ដោយសេចក្ដីពិតជាក់ស្ដែងនៅក្នុងពួកយើងរាល់គ្នា តាមរយៈការហ្វឹកហ្វឺនទាំងអស់ នៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីសម្រេចបានទាំងស្រុងនូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងការស្ដាប់បង្គាប់ព្រះគ្រិស្ត។

សំនួរ 15 អានជាថ្មីម្តងទៀត និងផ្តល់ចម្លើយទៅនឹងសំណួរឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។

ឈ្មោះ ( )

1. ហេតុអ្វីបានជាបទពិសោធរបស់លោកយ៉ាកុបនៅបេតអែលចង្អុលបង្ហាញទៅកាន់ការកើតជាថ្មី?

2. តើព្រះហស្តរបស់ព្រះក្នុងរយៈ 21 ឆ្នាំបានបង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ តាមរយៈផ្នែកទាំងពីខាងក្រោម?

1) ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍

2) ការងាររបស់គាត់

3. ចូរនិយាយពីភស្តុតាងដែលលោកយ៉ាកុបមិនបានរក្សាសម្បថរបស់គាត់នៅបេតអែល។

4. ចូរនិយាយការការពាររបស់ព្រះសម្រាប់រយៈពេល 20 ឆ្នាំនោះ។

3. សូមអានលោកុប្បត្តិ 29: 1-14 និងអនុវត្តគោលការណ៍នៃ GSPEC ទៅអត្ថបទនេះ

1) ព្រះ

2) អំពើបាប

3) សេចក្តីសន្យា

4) គំរូឧទាហរណ៍

5) សេចក្តីបង្គាប់

មេរៀនទី១៦ រូបភាពនៃផ្នត់គំនិត_ការញែកជាបរិសុទ្ធរបស់លោកយ៉ាកុប

1. ជណ្ដើរ និងទ្វារស្ថានសួគ៌នៅក្នុងសុបិន- បទពិសោធន៍របស់លោកយ៉ាកុបនៅបេតអែល គឺការកើតជាថ្មី។
2. លោកយ៉ាកុបដែលដើរជាមួយទេវតាពីរអង្គ- បទពិសោធន៍ ទាំងឡាយមាន ម៉ាហាណែម - ការការពារដាច់ខាតនៃអេម៉ាញូអែ
3. លោកយ៉ាកុបដែលបានបោកចំបាប់ជាមួយទេវតា - បទពិសោធនៅពេនី - ការជ្រមុជដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
4. ទីក្រុងមួយដែលពោរពេញទៅដោយការសម្លាប់, ការដុតបំផ្លាញ និងចោរលួច - បទពិសោធរបស់ ស៊ីគែម - គឺជាបទពិសោធដែលគាត់បានបំផ្លាញខ្លួនឯង
5. អាសនាមួយនៅក្រោមការអាក់ខាន - អាសនានៃការស្តារឡើងវិញនៅបេតអែល - កម្រិតខ្ពស់បំផុតនៃការញែកជាបរិសុទ្ធ។

មេរៀនទី១៦ ការញែកជាបរិសុទ្ធរបស់លោកយ៉ាកុប

I. អត្ថបទគម្ពីរ លោកុប្បត្តិ 32:1-35:29

II. ខរគន្លិះ លោកុប្បត្តិ 35:3

III. ការសង្ខេប

ក្នុងគម្ពីលោកុប្បត្តិ32: 10 លោកយ៉ាកុបដែលបានបញ្ចប់ជីវិតរស់នៅស្រុកប៉ាដាន់អើរ៉ាម របស់គាត់ ជាទឹកដីកំណើតផ្ទះម្ដាយរបស់លោករយៈពេល 21 ឆ្នាំ និងបានវិលត្រឡប់ទៅទឹកដីកំណើតរបស់គាត់ ដោយបានបន្សល់នៅពាក្យដ៏ខ្លីមួយថា វាគឺជាជីវិតដ៏សប្បុរស និងជីវិតដែលស្មោះត្រង់។ នេះអាចត្រូវបានហៅថាជីវិតនៃព្រះគុណ និងសេចក្ដីពិត ឬ ជីវិតនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងសេចក្ដីពិត។ នេះគឺដូចជាការសារភាពរបស់ស្ដេចដាវីឌនៅក្នុងទំនុកតម្កើង គឺជាព្រះនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងសេចក្ដីពិត ដែលបានរកឃើញដោយឆ្លុះបញ្ចាំងពីជីវិតរបស់គាត់ ហើយដូចជាលោកសាវ័កយ៉ូហាន បានប្រាប់យើងថា "ព្រះគ្រិស្តដែលបានយកកំណើតជាសាច់ឈាមមានពោរពេញទៅដោយព្រះគុណនិងសេចក្ដីពិត យ៉ូហាន)1: 14)" ។ ព្រះបានដឹកនាំលោកយ៉ាកុបដោយព្រះគុណ និងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់អស់ 21 ឆ្នាំ និងរហូតមក។

ដូចដែលគាត់បានរត់គេចខ្លួនឆ្ពោះទៅង ដោយសារតែអេសាវបានដេញតាមសំលាប់ ដូចទៅនឹងការដែលគាត់បានវិលត្រឡប់មកដល់ទឹកដីដែលអេសាវបានរង់ចាំគាត់។ លោកយ៉ាកុបបានព្យាយាមដើម្បីគេចផុតពីកណ្ដាប់ដៃរបស់អេសាវដោយប្រើអំណោយ និងវិធីសាស្រ្តផ្លូវចិត្ត ប៉ុន្តែមិនអាចយកឈ្នះវាបានទេ នៅទីបំផុតគាត់បានស្វែងរកព្រះគុណរបស់ព្រះ ដោយសារតែគាត់បានយល់ពីភាពកំសោយរបស់គាត់ ដោយគិតពិចារណាពីព្រះគុណរបស់ព្រះ និងការដឹកនាំដ៏ស្មោះត្រង់សម្រាប់ 21 ឆ្នាំមកនេះ។ ខ 10 "   " បញ្ជាកពីន័យរបស់វា។ បន្ទាប់ពីនោះមកបទពិសោធន៍នៅពេនីអែល និងនៅស៊ីគែមរបស់គាត់ គឺជាចំណុចរបត់មួយក្នុងការចូលទៅពិភពលោកថ្មី ការឡើងទៅបេតអែលបង្កើតឲ្យមានកម្រិតខ្ពស់បំផុតនៃការញែកជាបរិសុទ្ធ។ ជាការពិតណាស់បទពិសោធន៍របស់គាត់បានបង្ហាញពីដំណើរការនៃការប្រោសលោះរបស់ជាគ្រិស្តបរិស័ទដែលជារូបភាពបង្ហាញមួយ

ដោយសារតែលោកយ៉ាកុបបានជួបបទពិសោធពីព្រះគុណដូចគ្នានៅលើផ្លូវត្រលប់ទៅផ្ទះរបស់គាត់ ខណៈដែលគាត់បានជួបប្រទះព្រឹត្តិការណ៍តឹងតែងនៅបេតអែលឆ្ពោះទៅប៉ាដាន់អើរ៉ាម។

IV. សេចក្តីពន្យល់

យើងអាចរកឃើញអ៊ីស្រាអែល ឈ្មោះដែលបានស្តារឡើងវិញរបស់លោកយ៉ាកុបដោយការសង្កេតលើបួនចំណុចចេញពីបេតអែមក។

1. បទពិសោធនៃម៉ាហាណៃម

1) ការការពារដោយទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ា

ក្នុង លោកុប្បត្តិ 32: 1 លោកយ៉ាកុបបានជួបទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ានៅតាមផ្លូវ។ ការពិតដែលថាទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាត្រូវបានសម្តែងអង្គសំខាន់មួយ មានន័យថាព្រះបានផ្តួចផ្តើមជីវិតទាំងមូលរបស់លោកយ៉ាកុប។ ទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា គឺជាទេវតាមួយរូប។ ខាងក្រោមនេះជាឈ្មោះនៃកន្លែងដែលត្រូវបានគេហៅថា ម៉ាហាណៃម មានន័យថា ពួកពលរបស់ព្រះ។ វាបានបង្ហាញថាទ្វារនៃពិភពលោកថ្មីនឹងត្រូវបានបើក។ ហើយវាបានបង្ហាញថាអំឡុងពេលដែលជីវិតរស់នៅស្រុកដទៃរបស់លោក ដែលការការពាររបស់ព្រះត្រូវបានជាប់តាមគាត់។

តើមានអ្វីដែលបានបង្ហាញពីការការពារយ៉ាងពេញលេញនេះ? វាកើតឡើងរួចហើយដែលទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាបានដឹកនាំ អែលីសេល ខណៈដែលគាត់បាននាំយកប្រពន្ធរបស់អ៊ីសាក ហើយលោកយ៉ាកុបក៏បានឃើញទេវតានោះដែលបានចុះឡើងលើជណ្តើរនៅក្នុងសុបិននាបេតអែលរបស់គាត់។ យើងអាចស្វែងរកការការពារលម្អិតបន្ថែមទៀតតាមរយៈកិច្ចការពីរយ៉ាង។

(1) ព្រះទុកដាក់លោកយ៉ាកុបនៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គាត់ - លោកយ៉ាកុបបានបំរើលោកឡាបាន់សម្រាប់ផែនការបោកបញ្ឆោត ឡាបាន់បានបានរៀបផែនការដោយគ្មានន័យ ដូចជាពាក្យមួយពោលថា "មានមនុស្សម្នាក់ដែលហោះហើរនៅលើមនុស្សម្នាក់ដែលកំពុងរត់។" បន្ទាប់ពីគាត់បានបម្រើលោកឡាបាន់អស់រយ:ពេល 7 ឆ្នាំ នៅយប់ដំបូងដែលគាត់បានដឹងថាជាលេអា ហើយបន្ទាប់មកលោកបានចុះកិច្ចសន្យាជាមួយលោកឡាបាន់ដើម្បីទទួលយកនាងរ៉ាជែល គាត់ត្រូវធ្វើការងាររយ:ពេល 7 ឆ្នាំទៀតសម្រាប់លោកឡាបាន់។ ហើយនៅទីបំផុតគាត់ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់លើប្រពន្ធចំនួនបួននាក់។ លោកបានជួបពេលវេលាដំពេលលំបាក ដោយការខុសនូវគោលការណ៍នៃការបង្កើត។ ខាងលើនេះការដូចដែលលោកបានធ្វើខុសនូវគោលការណ៍នៃការបង្កើត ដោយការមានប្រពន្ធច្រើនដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងលើជីវិតរបស់គាត់។ ព្រះបានដឹកនាំលោកយ៉ាកុបជាមួយនឹងវិធីសាស្រ្តល្អបំផុត។ ក្រោយមកទៀតការពិតគាត់មានកូន 12 នាក់ ដែលបានបង្កើតជាកុលសម្ព័ន្ធទាំង 12 នេះគឺដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ។

(2) ហើយទ្រង់ទុកដាក់កន្លែងការងាររបស់គាត់។ លោកឡាបាន់បានគេរំពឹងថាអាជីវកម្មរបស់គាត់នឹងបានរីកចំរើន ដោយមធ្យោបាយនៃការប្រើប្រាស់កូនស្រីរបស់ខ្លួន។ គាត់បានប្រើប្រាស់ពួកគេដើម្បីទទួលបានប្រយោជពីទេពកោសល្យ និងការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់លោកយ៉ាកុប។ លោកឡាបាន់បានក្បត់កិច្ចសន្យារបស់ខ្លួន 10 ដង។ ទោះជាយ៉ាងណាព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើការនៅក្នុងពេលវេលាដែលជ្រួលច្របល់នេះ ដើម្បីបង្កើតការប្រឈមមុខរបស់លោកយ៉ាកុបទៅនឹងស្ថានភាពគ្រប់បែបយ៉ាង។ ដូចជាចៀមដែលបង្កើតកូនរបស់ពួកវាឲ្យគាត់ ដែលព្រះបានធ្វើការជាមួយគាត់ ហើយកូនរបស់គាត់ត្រូវបានធំលូតលាស់ឡើងយ៉ាងល្អ ហើយគាត់ក៏មានបារបម្រើជាច្រើនផងដែរ។

ទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាតែងតែជួយរាស្រ្តរបស់ទ្រង់ដូចដែលពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងវិបត្តិផ្សេងៗ។ ដូចជាលោកយ៉ូស្វេក្នុងកាលដែលវាយដណ្តើមស្រុកកាណាន ទ្រង់បានបង្ហាញខ្លួនជាកំពូលមេទ័ព។ ដូចជាប្រទេសស៊ីរីលុកលុយស្រុកយូដា តាមរយ:ការអធិស្ឋានរបស់ស្តេចហេសេគា នោះទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាបំផ្លាញពួកគេទាំងស្រុង និងគង់ជាមួយរាស្រ្តដែលបានតាំងសញ្ញា។ ហើយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ព្រះអង្គបានបង្ហាញអង្គទ្រង់នៅចំពោះពួកសាវ័ក ហើយបានលេចឡើងមុនពេលដែលពេត្រុសជាប់គុក និងពេលដែលព្យុះបានកើតឡើងនៅលើសមុទ្រ លោកប៉ូលត្រូវបានទេវតានៃព្រះអម្ចាស់មកជួបនឹង

គាត់ ដើម្បីបង្ហាញផ្លូវរបស់គាត់។ ព្រះគុណបែបនៅម៉ាហាណែម ក៏ជារបស់យើងដែរ។ តាមរយៈការទំនាក់ទំនងនៃពួកទេវតាដែលចុះឡើង ដូចជានគររបស់ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលសន្យានៃការសន្តោសប្រណីរបស់ព្រះតែងតែនៅជាប់តាមផ្លូវរបស់យើងជានិច្ច (យ៉ូហាន 10: 9-10, ម៉ាថាយ 28: 19-20) ។ យើងនឹងមិនត្រូវបំផ្លាញចោលបើទោះបីជាយើង ត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធជុំវិញទៅដោយស្ថានភាពគ្រប់បែបយ៉ាង យើងក៏មិនត្រូវបានធ្លាក់ចុះទាំងស្រុងដែរ ទោះពីជាយើងកំពុងតែត្រូវបោះបង់ចោលក៏ដោយ ទាំងនេះគឺជាការធានាសុវត្ថិភាពរបស់យើង។ ដូច្នេះសុភាសិត 3: 5-6 សន្យាថាខណៈដែលយើងមិនពឹងផ្អែកលើខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែទុកចិត្តលើព្រះ ហើយដូចដែលយើងចុះចូលគ្រប់រាល់ពេលវេលានោះព្រះទ្រង់នឹងដឹកនាំផ្លូវរបស់យើង។

2) ព្រះទ្រង់ដឹកនាំគាត់ដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីពិតគ្រប់យ៉ាង

(1) ព្រះគុណរបស់ព្រះត្រូវបានរៀបចំទុកជាស្រេច។ ព្រះគុណគឺជាសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមកដោយឥតគិតថ្លៃអ្វីឡើយ។ លោកយ៉ាកុបបានរស់នៅអស់រយៈពេល 20 ឆ្នាំនៅក្នុងផ្នែកជាច្រើនអ្នកដែលមានដូចជា៖ ផ្ទត់គំនិត ទ្រឹស្តី សម្លៀកបំពាក់ម្ហូបអាហារ លំនៅដ្ឋាន ជីវិតយូរអង្វែង និងភាពសុខសាន្តជាដើម។ យើងអាចមើលឃើញភស្តុតាងមួយចំនួនដែលគាត់ត្រូវបានបំផ្លាញបង់ដោយព្រះ នៅក្នុងការរងទុក្ខវេទនារបស់គាត់ ព្រោះតែការបោកបញ្ឆោត និងចរិតក្រអឺតក្រទមរបស់គាត់។ ពួកគ្រីស្ទានភាគច្រើនបានចំណាយពេលវេលាជាច្រើននៅក្នុងបទពិសោធរបស់លោកយ៉ាកុបនៅបេតអែល។

ព្រះបានលេចឡើងទៅចំពោះលោកយ៉ាកុបយ៉ាងដូចមតើព្រះគុណរបស់្តេចខ្លះ? នៅពេលដែលលោកយ៉ាកុបបានជួបរឿងមិនត្រឹមត្រូវ ហើយគាត់បានធ្វើការរកលុយនោះព្រះបានផ្តល់ព្រះគុណពិសេសទៅឲ្យគាត់។ ដូចជាលោកយ៉ូសែបបានទទួលអញ្ចឹងដែរដែលព្រះគង់នៅជាមួយគាត់គ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែង។ ពេលណាដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយសបន្ថែមមកតាមគាត់ នោះគាត់បានទទួលស្គាល់ពី ភាពឧត្តុង្គឧត្តមរបស់ព្រះ និងភាពខ្មៅកខ្វក់របស់គាត់វិញ។ ពេលដែលគាត់បានសារភាពថា " ខ្ញុំមិនអាចដោះស្រាយអ្វីបានទេ" នេះបញ្ជាក់ពីអ្វីៗដែលលោកបានទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ ក្នុងទំនុកដម្កើង 107: យើងអាចមើលឃើញលក្ខណៈពិសេសបីយ៉ាង ដែលព្រះបានដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលក្នុងប្រវត្តិសាស្រ្តដូចខាងក្រោម៖

ជាដំបូងទ្រង់បានធ្វើឱ្យគាត់បានស្រេកឃ្លាន ហើយរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ «ដ្បិតទ្រង់ប្រោសព្រលឹងដែលសង្វាត ឲ្យបានស្កប់ស្កល់ហើយទ្រង់ចំអែតព្រលឹងដែលស្រេកឃ្លានដោយសេចក្តីល្អ"(ខ9) ទីពីរដែលព្រះអនុញ្ញាតឱ្យរងទុក្ខវេទនាមួយចំនួននៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីរៀនពីការបន្ទាបខ្លួន "បានជាទ្រង់បន្ទាបចិត្តគេដោយការនឿយហត់ គេបានដួលចុះ ឥតមានអ្នកណាជួយឡើយ" (ខ12) និងទីបីទ្រង់បានប្រោសព្យាបាលគាត់ ដោយព្រះបន្ទូលដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ទ្រង់ "នោះគេមានសេចក្ដីអំណរដោយព្រោះស្ងប់ច្រៀប ហើយទ្រង់ក៏នាំគេទៅដល់ទ្វារសមុទ្រ ដែលគេប្រាថ្នាចង់ទៅ"(ខ30) មិនថានៅពេលណា ឬកន្លែងណាមួយនោះទេ នៅពេលដែលយើងពិនិត្យឡើងវិញពីរឿងរ៉ាវរបស់យើង យើងបានរកឃើញថាព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាននៅជាប់នៅក្នុងពួកគេទាំងនោះ។

(2) សេចក្តីពិតត្រូវបានរៀបចំពោះគាត់។ ព្រះគុណឈរលើសេចក្តីពិត វាជាការចម្រើនកំលាំង និងជាភាពបរិបូរណ ពីព្រោះទាំងពីរនេះបានដើររួមជាមួយនឹងគ្នា។ អ្វីដែលលោកយ៉ាកុបបានចងចាំនោះ គឺព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។ ដោយសារតែភាពស្មោះត្រង់នេះហើយ ដែលកើតចេញមកពីសេចក្តីពិត ខ)12) ព្រះបានប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់ជានិច្ចដែលទ្រង់បានដឹកនាំលោកយ៉ាកុបដោយសេចក្តីពិត។ នៅពេលណាដែលគាត់មានភាពទន់ខ្សោយ និងត្រូវបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងបញ្ហាផ្សេងៗ ហើយមធ្យោបាយចុងក្រោយដើម្បីដឹកនាំគាត់ នោះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នេះបើយោងតាម ជំពូក 31 មុខលោកឡាបាន់បានត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយសារតែគាត់បានឮពាក្យចចាមអារាមមួយដែលថា លោកយ៉ាកុបនឹងក្លាយទៅជាអ្នកមានម្នាក់។ ហើយបន្ទាប់មកកូនប្រុសរបស់លោកបានធ្វើឱ្យលោកយ៉ាកុបដូចចោរចូលលួច ហើយបង្ខំឱ្យគាត់ចាកចេញពីស្រុកនោះ ដោយគ្មានការផ្តល់ចិត្តមេត្តាណាមួយសម្រាប់ទំនាក់ទំនងទៅចំពោះកូនស្រីគាត់ឡើយ។ បន្ទាប់មកព្រះបានបង្គាប់ឱ្យចាកចេញពីកន្លែងនោះ ហើយទៅឯបេតអែលវិញ។ ជានិច្ចកាលព្រះបានដឹកនាំលោកដោយស្មោះត្រង់យ៉ាងលម្អិត ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ វាជាពេលវេលាដ៏ត្រឹមត្រូវដើម្បីរក្សាការសម្បថនៃបេតអែល។ លោកយ៉ាកុបត្រូវបានគេបញ្ឆោត តែព្រះតែងតែព្រព្រឹត្តដល់លោកដោយស្មោះត្រង់វិញ។ នៅក្នុងបណ្តុំនៃភាពស្មោះត្រង់របស់លោកយ៉ាកុប តាមរយៈការដែលលោកបានទទួលការហ្វឹកហ្វឺននោះ។ ព្រះបន្ទូលដែលទ្រង់បានប្រទាន ហើយបន្ថែមមកនោះច្រើនជាងសេចក្តីសញ្ញាដែលលោកបានដឹងពីមុនមកលើសទៅទៀត។

រួមមាន 1) ដើម្បីក្លាយជាសាសន៍មួយដ៏ធំ 2) ដើម្បីក្លាយជាឈ្មោះយ៉ាងធំប្រសើរ)9) 3) ហើយដើម្បីក្លាយទៅជាទីបញ្ចេញព្រះពរ។ ព្រះពរទាំងនេះត្រូវបានកំណត់ទៅជា សម្ភារៈ កិត្តិយស អំណាចជាដើម ពីព្រោះវាបានស្របគ្រប់យ៉ាងទៅនឹងដំណឹងល្អ និងអ្វីគ្រប់យ៉ាងនឹងត្រូវសម្រេចបំពេញទាំងអស់។ វាត្រូវតែជាគន្លឹះមួយក្នុងការដោះស្រាយអំពើបាប ដែលជាកត្តាយ៉ាងសំខាន់មួយ។ ដូច្នេះព្រះពរគួរតែជាព្រះគ្រិស្តយេស៊ូផ្ទាល់ មុនពេលដែលវានឹងត្រូវបានសម្រេចបំពេញ។ អ្នកដែលទទួលព្រះពរនេះត្រូវបានបញ្ជាកឲ្យឃើញនោះគឺ 4) ព្រះអេម៉ាញូអែល។ ការសន្យាដែលថាជីវិតរបស់គាត់ត្រូវបានតោងជាប់តាមគាត់ គឺបានសម្រេចបំពេញនៅក្នុងការការពាររបស់ព្រះដោយផ្ទាល់សម្រាប់គាត់។ ដូច្នេះហើយបានជាលោកយ៉ាកុបស្វែងរកព្រះពរបឋមពីព្រះ។ មានតែព្រះអេម៉ាញូអែតែមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលមានន័យថាបណ្តុំរវាងភាពស្មោះត្រង់ ហើយនិងភាពស្មោះត្រង់ដែលអាចផ្លាស់ប្រែពួកយើងឲ្យចូលទៅក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះបាន។

2. បទពិសោធនៅពេនីអែល (32: 13-33: 20)

ព្រះគុណនៅម៉ាហាណែមត្រូវបានលេចឡើងនៅពេលដែលគាត់បានជួបជាមួយនឹងអេសាវ។ គាត់មិនអាចគេចផុតពីបន្ទុកនៃទុក្ខលំបាកដែលនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ទៅបាននោះឡើយ ទោះបីជាគាត់បានប្រើមធ្យោបាយផ្លូវចិត្តសាស្ត្រក៏ដោយ។ បន្ទុកដ៏ធ្ងន់នេះបានធ្វើឱ្យគាត់ក្រោកឈរយ៉ាងរឹងមាំនៅចំពោះព្រះដោយស្មោះត្រង់។ ទីបំផុតគាត់បានដឹងថាគាត់មិនអាចដោះស្រាយបញ្ហានេះបានទេ ដោយសារតែគាត់មានសេចក្តីកំសោយយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីរស់ ចេញពីការគំរាមកំហែងនៃមនុស្សខ្លាំងពូកែរបស់អេសាវ400 នាក់បានឡើយ នោះគាត់ប្រាកដជាក់ច្បាស់ថាមានតែព្រះទេ ដែលអាចដោះស្រាយវាបាន ហើយគាត់បានអង្វរទូលទៅកាន់ព្រះដោយការចំបាប់ជាមួយនឹងទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ នាទន្លេស្ទឹងយ៉ាបុក។

ម្នាក់ដែលបានបង្ហាញខ្លួននៅទីនេះ គឺជាទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាដែលចង្អុលបង្ហាញពីព្រះគ្រិស្តមុនដែលទ្រង់យកកំនើតជាមនុស្ស ព្រោះតែទេវតាដែលមានលក្ខណៈដូចជាមនុស្សដែលធ្វើការដូចគ្នា ស្មើទៅនឹងការងាររបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ ក្នុងគោលបំណងដើម្បីសម្រេច

នូវសេចក្ដីសញ្ញា ជាម្នាក់ដែលបានប្រព្រឹត្តដោយលម្អិតគ្រប់រឿងរបស់លោកយ៉ាកុប និង បានដឹកនាំគាត់ នោះគឺជាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់។ លោកយ៉ាកុបបានរស់រានមានជីវិត គឺជា មាតិកាសំខាន់នៃពេនីអែល ដែលមានន័យថា ទោះបីជាលោកបានឃើញព្រះ ប៉ុន្តែគាត់» ។«នៅមានជីវិតរស់ វាមានន័យថាជាការទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ នៅក្នុងពាក្យមួយផ្សេង ទៀតដែលថាគាត់បានទទួលព្រះគុណនៃព្រះ ដោយសេចក្ដីអធិដ្ឋានរបស់គាត់។ តើគាត់ បានអធិស្ឋានដល់ព្រះដោយរបៀបណា?

1) លោកជឿថាព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកដោះស្រាយបញ្ហាគ្រប់យ៉ាង។ បញ្ហាដែលលោកយ៉ាកុបបានជួប គឺដើម្បីគេចផុតចេញពីការគំរាមកំហែងរបស់អេសាវ។ គាត់បានព្យាយាមដោះស្រាយបញ្ហារបស់គាត់ដោយអស់ពីចិត្ត (13-20)។ ទ្រគាត់បានរៀបចំអំណោយមួយចំនួន ដោយរំពឹងថា គាត់អាចធ្វើឲ្យកំហឹងរបស់បងប្រុសគាត់ត្រូវបានរសាយបាត់ ហើយបាន រៀបចំពី របៀបសុវត្ថិភាព ដែលបានបែងចែកជាពីរផ្នែក ដើម្បីសង្គ្រោះមួយផ្នែក មួយផ្នែក ទៀតសំរាប់ទាក់ទាញចិត្ត ដើម្បីការពារខ្លួនគាត់ និងគ្រួសាររបស់គាត់ ចេញពីការវាយ ប្រហាររបស់បងប្រុសគាត់។ បន្ទាប់ពីគាត់បានឱ្យក្រុមគ្រួសារទាំងអស់ឆ្លងទន្លេយ៉ាបុក រួចរាល់ មានតែគាត់ទេដែលមិនបានឆ្លងទៅ)21-28) ហើយនៅទីនោះគាត់បានចំបាប់ ជាមួយបុរសម្នាក់)26-29, 32) ។ យើងមិនបានដឹងថាតើគាត់បានជួបបុរសម្នាក់នោះ និងពី របៀបដែលការចំបាប់គ្នានេះត្រូវបានចាប់ផ្ដើមនោះទេ ប៉ុន្តែនៅស្ថានភាពនោះ មូលហេតុ ដែលគាត់បានចាប់បុរសម្នាក់នោះជាប់ គឺដើម្បីធ្វើឲ្យប្រាកដថា ដំណោះស្រាយនៃបញ្ហា របស់គាត់ ជាកម្មសិទ្ធិនៅក្នុងដៃរបស់បុរសម្នាក់នោះ។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតគឺ ដោយសារតែបញ្ហានេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូច្នេះខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានជាប់នៅ នឹងព្រះ។

ដូចដែលស្ដេចហេសេគាបានទូលអង្វរ ដោយផ្តួលខ្លួនទៅរកជញ្ជាំងក្នុងជំងឺរនៃទុក្ខ ព្រួយជាខ្លាំង បន្ទាប់ពីគាត់បានស្ដាប់សេចក្ដីបង្គាប់ចុងក្រោយរបស់ព្រះ ដូចជាព្រះអម្ចាស់ នៃយើងរាល់គ្នាបានអធិស្ឋានរហូតដល់ញើសរបស់ទ្រង់បានក្លាយទៅជាឈាម នៅចំពោះ ពែងដ៏ល្វីងជូចត់របស់ទ្រង់នៅឯសួនច្បារកេតសេម៉ានី ការទាំងនោះគឺជាការទាមទារ ឲ្យ ទ្រង់ធ្វើសម្រេចនូវភាពជាព្រះ នៅក្នុងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់។ ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្លាំងពូកែបាន ជួយលោកយ៉ាកុប ដើម្បីអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ ហើយជាដៃគូរបស់គាត់។

2) គាត់បានតាំងគោលគំនិតនៃទំនុកចិត្តដែលជាគោលបំណងរបស់គាត់។ លោកយ៉ាកុបបានអធិស្ឋានអស់រយៈពេលជាយូរមកហើយដោយមានគោលបំណង ពីដំណើរការនិងលទ្ធផលនៃការអធិស្ឋានយ៉ាងជាក់ច្បាស់។ គោលបំណងរបស់គាត់គឺដើម្បីទទួលបានព្រះពរមកពីព្រះអម្ចាស់ (26)។ ព្រះពរនេះ គឺជាបទពិសោធនៃពេនីអែល ដើម្បីឃើញព្រះភ័ក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ទោះបីជាគាត់បានរងទុក្ខជាច្រើន តែគាត់អាចយកជ័យជម្នះបានយ៉ាងល្អ។ គាត់បានចូលមកកាន់តែជិតអេសាវ សម្រាប់ពេញមួយយប់នោះ ខ)4) រហូតដល់ការពិតរបស់គាត់ ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹង ដោយសារឆ្អឹងត្រគាករបស់គាត់ត្រូវបានបាក់ (ខ25, 27-34) «ដូចដែលគាត់បានសារភាពថាឈ្មោះរបស់គាត់គឺលោកយ៉ាកុប តែឈ្មោះអ៊ីស្រាអែលនោះជាសញ្ញាមួយនៃព្រះពរ ដែលត្រូវបានប្រទានទៅឱ្យគាត់ (ខ29)។ គាត់បានអធិស្ឋានរហូតដល់លោកទទួលបានការធានាមួយ ដូចជាលោកអេលីយ៉ាអំពាវនាវរហូតដល់មានពពកបានលេចឡើង (ពង្សាវតាក្សត្រទី១ 18: 33-34)។

3) លោកជួបប្រទល់មុខជាមួយព្រះភ័ក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះពរ និងចម្លើយនៃព្រះគុណរបស់លោកយ៉ាកុប បានបង្ហាញតាមរយៈការបង្ហាញពីរយ៉ាង។ ទីមួយលោកបានឈ្នះលើទាំងមនុស្ស និងព្រះ។ ទីពីរគាត់ត្រូវបានរស់រានមានជីវិតទោះបីជាលោកបានឃើញព្រះភ័ក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ។ ការមានបទពិសោធក្នុងការប្រឈមជាមួយព្រះភ័ក្ររបស់ព្រះ គឺជាការចាំបាច់ណាស់ដើម្បីញែករាស្ត្ររបស់ទ្រង់ជាបរិសុទ្ធ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរចូលទៅក្នុងភាពឆ្លុះរបស់ព្រះ។

តើភស្តុតាងអ្វីខ្លះដែលបញ្ជាក់ថាការអធិស្ឋានរបស់លោកយ៉ាកុបត្រូវបានឆ្លើយតប?

1) យើងអាចដឹងបានដោយការសង្កេតលើសញ្ញាមួយចំនួនដែលមាននៅក្នុងគាត់។ (1) គាត់មានទំនុកចិត្តនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់។ លោកអាចជួបជាមួយអេសាវមុនមនុស្សទាំងអស់នោះ។ (2) គាត់មានដួងចិត្តរាបសារ។ រំពេចដែលលោកបានជួបអេសាវ គាត់បានលត់ជង្គង់ចុះចំពោះអេសាវ ជាមួយការសារភាពរបស់គាត់ថាជាខ្ញុំបាវបំរើរបស់បង។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានផ្លាស់ប្តូរចិត្តរឹងរូសរបស់គាត់យ៉ាងស្រទន់វិញ។ (3) ហើយគាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្រែទៅដូចជាដួងចិត្តរបស់ព្រះ។ អ្វីដែលគាត់បាននិយាយ ដ្បិតខ្ញុំបានឃើញមុខបងទុកដូចជាឃើញព្រះភក្ត្រនៃព្រះដែរ មានន័យថាយ៉ាកុបខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានផ្លាស់ប្រែចូលទៅក្នុងភាពឆ្លុះរបស់ព្រះ (4) គាត់បានចុះចូលក្រោមអំណាចចេស្តារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នៅក្នុងការទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងអេសាវ លោកយ៉ាកុបបានគេជឿពីភាពជាព្រះរបស់ព្រះ

ជាម្ចាស់ និងការប្តេជ្ញាចិត្តថ្វាយគ្រប់ការទាំងអស់របស់លោកទៅទ្រង់។ នេះជាគំរូមួយនៃពាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។

2) អេសាវបានផ្លាស់ប្រែជាបណ្តោះអាសន្ន

(1) លោកបានផ្លាស់ប្តូរអត្តចរិក- ការឆេវឆាវរបស់គាត់ដែលព្យាយាមសម្លាប់យ៉ាកុបបានសូន្យបាត់ ហើយលោកបានជួបជាមួយយ៉ាកុបនៅក្នុងការចាប់អារម្មណ៍ភាពពីភាពស្និទ្ធស្នាលគ្នាជាបងប្អូន ព្រមទាំងយំសោកនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក វាជាការផ្លាស់ប្តូរដ៏អស្ចារ្យ។

(2) ទឹកមុខរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដូចដែលលោកយ៉ាកុបមានអារម្មណ៍ថាដូចឃើញព្រះភ័ក្ររបស់ព្រះ។ - នៅពេលដែលលោកយ៉ាកុបបានឃើញគាត់ លោកមានអារម្មណ៍ថាឃើញព្រះភ័ក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដ្បិតចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់លោកយ៉ាកុប ព្រះបានដឹកនាំព្រះបន្ទូល និងចម្លើយទៅពួកសត្រូវរបស់គាត់។

4) កិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះត្រូវបានសម្រេច (15-20) - ដំណើរការនៃការសម្រេចសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់ តំរូវឲ្យមានការជួបជុំ រវាងលោកយ៉ាកុបនិងអេសាវ។ ដោយហេតុនោះដូចលោកយ៉ាកុបត្រូវបានផ្លាស់ប្រែ ហើយអេសាវត្រូវប្រើជាបណ្តោះអាសន្នមួយរយៈផងដែរសម្រាប់គោលបំណងរបស់ព្រះ។

3. បទពិសោធនៃស៊ីគែម (34: 1-31)

ទោះបីជាអ៊ីស្រាអែលបានត្រឡប់មកស្រុកកាណានដើម្បីសាងអាសនានៅបេតអែលនៅតែមានជាប់នៅ។ អ៊ីស្រាអែលបានព្យាយាមដើម្បីបន្តរស់នៅស៊ីគែម។ លោកបានពន្យារពេលក្នុងការសាងអាសនានៅបេតអែល និងចង់បន្តរស់នៅជាមួយពួកសាសន៍ដទៃសម្រាប់ស្ថានភាពក្នុងការដោះសារ។ នេះជាភាពប៉ិនប្រសប់នៃចំណង់ប្រាថ្នាបាបរបស់យើង។ ដូចដែលពួកគេមានឱកាសមួយចំនួនដែលពួកគេមានដើម្បីនឹងគេចផុតចេញពីព្រះ។ ដូចជាមនុស្សមិនមានអ្វីដែលគួរឲ្យទុកចិត្តបាន។ ឌីណាដែលជាកូនស្រីរបស់លេអាបានចេញទៅមើលទីក្រុងស៊ីគែម និងត្រូវបានចាបរំលោភដោយរបស់កូនប្រុសរបស់ស្តេចនៃក្រុងស៊ី

គែមនៅថ្ងៃនោះដែរ។ ដោយហេតុការណ៍នេះហើយ ទើបស៊ីម្មាន និងលេវីបានសម្លាប់មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងអំឡុងពេលដែលពួកគេកំពុងរងការឈឺចាប់ក្នុងការកាត់ស្បែក ហើយលោកយ៉ាកុបមានការភ័យខ្លាចខ្លាំងណាស់។ ក្រុមគ្រួសារនៃបុព្វបុរសដែលកោតខ្លាចព្រះនេះអាចត្រូវបានបំផ្លាញដោយប្រជាជនដើមកំណើតនៃទីក្រុងស៊ីគែមនេះ។ បន្ទាប់មកព្រះបានលេចមកឱ្យលោកយ៉ាកុប និងដឹកនាំដើម្បីចាកចេញពីស៊ីគែម ឆ្លងទៅបេតអែលវិញ។ ការពិតព្រឹត្តិការណ៍ នេះ គឺជាព្រះហស្តនៃព្រះហើយដែលបំបាក់ចណង់បាបរបស់លោកយ៉ាកុប ជាចណង់ដែលបានបណ្តាលឱ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពខ្ជិលច្រអូសខាងឯវិញ្ញាណ។

4. ការស្តារអាសនានៃបេតអែលឡើងវិញ (35: 1-29)

នៅពេលដែលលោកយ៉ាកុបកំពុងជួបបញ្ហារបស់គាត់ ខណៈដែលគាត់បានជួបជាមួយព្រឹត្តិការណ៍ដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់មួយនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 34: 29-30 នោះព្រះបានបង្ហាញគាត់ឱ្យវិលត្រឡប់ទៅបេតអែលវិញ។ ក្នុងខ 1 បង្ហាញថាព្រះបានទាមទារឱ្យមានការបីយ៉ាង ទាំងនោះមាន 1) ការក្រោកឡើង 2) ការឡើងទៅ និង 3) ដើម្បីសាងអាសនា។ បន្ទាប់មកលោកយ៉ាកុបនិងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ត្រូវបានភ្ញាក់រលឹកដឹងខ្លួនដោយការប្រែចិត្ត។ 1) ពួកគេបានកប់រូបចំលាក់ដែលជាព្រះក្លែងក្លាយនៃសាសន៍ដទៃ និង 2) ត្រូវបានបន្សុតខ្លួនគេ និង 3) បានដោះសំលៀកបំពាក់នៃការតុបតែងរបស់សាសន៍ដទៃចេញ។ ការកែប្រែចិត្តគំនិតទាមទារឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរដោយវ័យឆ្លាត។ 1) គាត់គួរតែដឹងពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ ការទាក់ទងទៅនឹងការបើកសម្តែងហាក់ដូចជាយើងបានភ្ជាប់ទៅនឹងអត្ថបទដំណឹងល្អ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺជាស្តង់ដានៃលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យពីការប្រែចិត្ត។ 2) គាត់គួរតែមានអារម្មណ៍ចំពោះស្ថានភាពបាបនៃការទុក្ខវេទនារបស់គាត់។ លោកយ៉ាកុបធ្វើការស្វែងរកព្រះនៅពេលជួបនូវបញ្ហា ការភ័យខ្លាច និងការភ្ញាក់ផ្អើលផ្សេងៗ។ លោកត្រូវបានឡាបាន់ប្រព្រឹត្តដោយមិនស្មោះត្រង់ ដោយការបោកបញ្ឆោតនៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងប្រាក់ឈ្នួលរបស់គាត់ ។ ឥឡូវនេះគាត់ត្រូវបានកូនប្រុសផ្ទាល់របស់គាត់បោកបញ្ឆោតទៀត។ ការតបស្នងដែលមិនស្មោះត្រង់ អាចបោះជំហានទៅលើមេឃ។ 3) ហើយគាត់គួរតែជ្រើស

រើស - នៅពេលដែលគាត់បានស្តាប់តាមការបង្គាប់បញ្ជារបស់ព្រះអស់ពីចិត្តរហូតដល់បេតអែល ភាពស្ងៀមស្ងាត់នៃកុលសម្ព័ន្ធដើមបានបង្ហាញពីព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះ។ ការធ្វើការសម្រេចចិត្តដោយឆន្ទៈគឺជាការប្រែចិត្ត។ ការសារភាពពីអំពើបាបគួរដើររហូតដល់កន្លែងនេះ។ តែប្រសិនបើយើងមិនកែប្រែចិត្តគំនិត នោះវាមានន័យថាយើងមិនទាន់បានកែប្រែចិត្តគំនិតនៅឡើយ យើងត្រូវការទុក្ខលំបាកបន្ថែមទៀត។ ការកែប្រែចិត្តគំនិតដើម្បីអោយបានទទួលជីវិត ដែលបានកើតឡើងនៅលើលោកយ៉ាកុបនេះចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះ។ លោកយ៉ាកុបត្រូវបានបង្ក្រាបដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះដែលមើលមិនឃើញ ហើយក៏ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរចូលទៅក្នុងភាពឆ្លុះនៃព្រះដែរ។

ជាចុងក្រោយការស្តាប់បង្គាប់ព្រះនៃបេតអែលនេះក៏ត្រូវបានកើតឡើង។ លោកយ៉ាកុបឆ្លើយតបចំពោះកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះអស់រយៈពេល 20 ឆ្នាំ។ គាត់ធ្លាប់តែជាឥតបានការហើយមិនស្មោះត្រង់ពិតៗ។ តើអ៊ីស្រាអែលជាម្នាក់ដែលបានឡើងទៅដល់បេតអែលបានធ្វើនិងជួបប្រទះអ្វីខ្លះ? 1) លោកបានសង់អាសនាមួយ។ វាមានន័យថាគាត់បានសារភាព "ជាព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំអញ" "ព្រះរបស់អញ" យេហូវ៉ាទេគឺជាមានតែព្រះ" ជាព្រះវិហារ" ។"របស់អញ ការទាំងនេះហើយដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះអង្គម្តងហើយម្តងទៀត ហើយឥឡូវនេះបានបង្ហាញពីរូបភាពពេញលេញបន្ថែមទៀត។ (1) បានបង្កើតជាតិសាសន៍ដ៏ធំមួយ - ទ្រង់ប្រទានឱ្យរីកចំរើន និងបានបង្កើតជំនុំនៃហ្វូងមនុស្សដ៏ធំមួយ)2) ប្រទេសជាតិមួយត្រូវបានកើតឡើង - ស្តេចនានានឹងចេញមកពីគាត់នៅក្នុងកណ្តាលនៃសកលលោក។ និង)3) ព្រះបានប្រទានស្រុកនោះដោយសារតែរាជរបស់ព្រះជាលើកដំបូងនៅលើផែនដី ត្រូវការប្រជារាស្ត្រ ទឹកដី និងច្បាប់។ ដូច្នេះកន្លែងនោះត្រូវបានគេហៅថា អែល-បែតអែល ។ (ព្រះនៃបេតអែល) ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃបេតអែល ហើយលោកយ៉ាកុបនិងកូនចៅរបស់គាត់ជារាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ឥរិយាបថរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដើម្បីផ្លាស់ទីទៅកន្លែងពិតប្រាកដមួយ ដែលជាទំនាក់ទំនងរវាងព្រះនៃខ្ញុំ និងរាស្ត្ររបស់ខ្ញុំត្រូវបានធ្វើឡើង។

ក្រោយមក មូលហេតុចម្បងព្យាការីអេលីយ៉ាបានយកឈ្នះខ្មាំងសត្រូវរបស់លោកនៅភ្នំកើមែល គឺដើម្បីសាងសង់ឡើងវិញនូវអាសនាដែលបានបំផ្លាញចោលនោះ។ នេះជាការសង់ឡើងវិញនៃអែល-បេតអែល។ វាបានបង្ហាញលក្ខណៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលពេញលេញរបស់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នាពេលនេះ។ ជាតិសាសន៍ដ៏ធំ នាមយ៉ាងប្រសើរ និងទឹក

ដីស្រុកកាណាន ត្រូវបានសម្រេចបំពេញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រឹត្តិការណ៍ពិតអាចកើតឡើង បានតាមរយៈការថ្វាយរូបកាយជាដង្វាយរស់ទៅព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលអ៊ីស្រាអែល និង លោកអេលីយ៉ា បានធ្វើ។ នៅពេលពួកគេថ្វាយជាយញ្ញបូជារស់ទៅចំពោះព្រះ ភ្លើងបាន ចុះមក ហើយព្រះគុ ណក៏ហូរចុះមកដល់ពួកគេផងដែរ។

បញ្ចប់សេចក្តី

រហូតមកដល់ពេលនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់លោកយ៉ាកុប ដែលលោកបានចាប់ផ្តើម ជាមួយនឹងបេតអែលនិងព្រឹត្តិការណ៍ 20 ឆ្នាំ ព្រមទាំងការវិលត្រឡប់ទៅបេតអែលវិញ នោះយើងបានសង្កេតឃើញពីរបៀបដែលព្រះបានធ្វើការទៅតាមការតាំងសញ្ញារបស់ លោកអ័ប្រាហាំ។ បើទោះបីជាបុរសម្នាក់ដែលជាដៃគូនៃការតាំងគឺមិនស្មោះ ហើយទន់ ខ្សោយ ក៏ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ដែលការពារគាត់ដោយនឹងព្រះហស្តស្តាំរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ដែល បានប្រោសពួកគេជាមួយនឹងអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយធ្វើការបង្កើតជាថ្មី ព្រមទាំងសម្រេច សេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់បន្តិចៗ។ ក្នុងចំណោមពួកគេបញ្ហាដែលធំបំផុត គឺការផ្លាស់ប្តូរខាង វិញ្ញាណរបស់ដៃគូតាំងនៃសញ្ញារបស់ទ្រង់ នោះគឺការតាំងជាមនុស្សម្នាក់ដែលមានរូបឆ្លុះ របស់ព្រះជាជាង។ បន្ទាប់មកព្រះបានហ៊ឹកហ្វឺនគាត់ ដោយដោះស្រាយបញ្ហាពេលបច្ចុប្បន្ន របស់គាត់។ គំរូឧទាហរណ៍ពីការបន្សុទ្ធនេះនឹងត្រូវបានបន្តនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

(សំណួរ១៦) ចូរអានមេរៀនទី១៦ម្តងទៀតហើយផ្តល់ចម្លើយទៅនឹងសំណួរឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។

ឈ្មោះ(   )

1. បទពិសោធនៅបេតអែលរបស់លោកយ៉ាកុបតើដំណើរការអ្វីខ្លះដែលគាត់បានជាឆ្លងកាត់?

2. តើគោលបំណងដែលអនុញ្ញាតដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់ពីព្រឹត្តិការណ៍នៅស៊ីគែមជាអ្វី?

3. តើនរណាជាទេវតាដែលលោកយ៉ាកុបបានបោកចំបាប់ជាមួយ?

4. ហេតុអ្វីបានជាការផ្លាស់ប្តូររបស់លោកយ៉ាកុបជារូបផ្ទុះនៃព្រះនោះសំខាន់ខ្លាំងម្ល៉េះ?

3. សូមអានលោកុប្បត្តិ 35: 1-15 និងអនុវត្តគោលការណ៍នៃការ GSPEC ទៅអត្ថបទនេះ

1 ព្រះ

2) អំពើបាប

3) សេចក្តីសន្យា

4) គំរូឧទាហរណ៍

5) សេចក្តីបង្គាប់

មេរៀនទី១៧ រូបភាពនៃផ្នត់គំនិត - ការហ្វឹកហ្វឺនរបស់លោកយ៉ូសែប

1. អ្នកយល់សប្តិ- យ៉ូសែបបានជ្រើសរើសដើម្បីបម្រើនៅក្នុងការតាំងសញ្ញា។

2. ភ្លើងឆេះនៅជុំវិញគាត់ - យ៉ូសែបបានទទួលការហ្វឹកហ្វឺនដោយពាក្យសម្តីអាក្រក់។

   1) អណ្តាតភ្លើងដំបូង - លោកត្រូវបានបងប្រុសរបស់ខ្លួនលក់ជាទាសករ។

   2) ភ្លើងជាលើកទីពីរ - គាត់បានក្លាយជាទាសករនៅផ្ទះប៉ូទីផារ

   3) អណ្តាតភ្លើងទីបី - គាត់ត្រូវបានគេដាក់ពន្ធនាគាររបស់ប៉ូទីផារ

3. បុគ្គលដែលផ្ទុកឈើឆ្កាង- យ៉ូសែបនេះត្រូវបានតាំងឡើងជាបុគ្គលដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះ ជាការបង្ហាញពីរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។

មេរៀនទី១៧ ការហ្វឹកហ្វឺនរបស់លោកយ៉ូសែប

I. អត្ថបទគម្ពីរ លោកុប្បត្តិ 36:1-41:57

II. ខរគន្លិះ លោកុប្បត្តិ 36:3

III. ការសង្ខេប

លោកយ៉ាកុបដែលបានចាកចេញពីទឹកដីកំណើតរបស់ខ្លួន ហើយបានរៀបការនៅអាយុ 78 ឆ្នាំ ព្រមទាំងទទួលបានយ៉ូសែបនៅអាយុ91ឆ្នាំ និងបានមកដល់ស៊ីគែម ដោយចេញពីស្រុកប៉ាដាន់អើរ៉ាមមក។ បន្ទាប់ពីលោកបានសាងអាសនានៅអែល-បេតអែលឡើង ដោយការហ្វឹកហ្វឺនពីព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលមិនបានចាកចេញពីគាត់ឡើយ។ ហើយគាត់បានរស់នៅអាយុ 130 ឆ្នាំ នៅក្នុងការធ្វើការងារ ព្រឹត្តិការណ៍ទុក្ខព្រួយរបស់គាត់ ព្រឹត្តិការណ៍នៃការបាត់បង់យ៉ូសែប ការស្លាប់របស់រ៉ាដែលដោយសារបញ្ហាឈឺចាប់ក្នុងការសម្រាលរបស់នាង ការស្វែងរកទិញស្រូវអង្ករក្នុងកាលកើតទុរ្ភិក្សយ៉ាងខ្លាំង និងការភ័យខ្លាចបាត់បង់បេនយ៉ាមីននៅក្នុងស្រុកអេហ្ស៊ីប ហើយរហូតដល់ក្រុមគ្រួសារទាំងអស់របស់គាត់បានទៅរស់នៅក្នុងស្រុកអេហ្ស៊ីប។ រឿងរ៉ាវទាំងនេះគ្រាន់តែជាបញ្ហាបណ្ដោះអាសន្ននៅក្នុងជីវិតរបស់លោកតែប៉ុណ្ណោះ មានតែសេចក្តីសញ្ញាទេដែលនៅសល់ក្នុងគាត់។ យ៉ាកុបបានស្លាប់ទៅបន្ទាប់ពីបានរីករាយជាមួយជីវិតដ៏ស្កប់ស្កល់។ សម្ពន្ធមេត្រីត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យយូដា ជាកូនទីបួនរបស់គាត់។ លោកម៉ូសេបានសរសេរថាលោកយ៉ូសែបបានបម្រើការជាអ្នកបំរើស្មោះត្រង់ដើម្បីសម្រេចការតាំងសញ្ញានោះ។ នៅទីនេះជាថ្មីម្ដងទៀត យើងដឹងថាព្រះបានធ្វើលើសពីការគិតស្មានរបស់មនុស្សនៅក្នុងព្រះហស្តដ៏ប្រណីសន្តោសរបស់ទ្រង់។ ព្រះបានជ្រើសរើសយកយូដា ដែលជាអ្នកទទួលការស្តីបន្ទោសជាច្រើនដោយព្រះគុណ និងបានធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាពូកឰយុកោរបស់អ្នកផ្សះផ្សាអស់កល្បជានិច្ច នោះជាព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត។ បន្ទាប់មក តើអ្វីដែលជាតួនាទីរបស់យ៉ូសែប?

គាត់គឺជាថ្មជ្រុងយ៉ាងឯក ជាប្រភពមួយនៃការបើកសម្ដែង ដែលសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានក្លាយទៅជាសាសន៍មួយដ៏ធំ ហើយទទួលបានសេចក្តីសញ្ញា និងច្បាប់នៅភ្នំស៊ីណាយ ព្រមទាំងការកាន់កាប់ទឹកដីសន្យាក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ។

នៅក្នុងមេរៀននេះយើងសង្កេតឃើញទម្រង់នៃរាជារបស់ព្រះនៅក្នុងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ដោយពិនិត្យលើដំណើរការហ្វឹកហ្វឺនរបស់លោកយ៉ូសែប ពង្សាវតារបស់អេដុំម និង ព្រឹត្តិការណ៍ ស្រុកយូដា និងស្ថានភាពនៃសាច់រឿងទាំងនោះ។

IV. សេចក្តីពន្យល់

តើពង្សាវតារទាំងដប់មានផ្ទុកពង្សាវតាររបស់អេសាវអ្វីខ្លះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ? ប្រវត្តិនៃការប្រោសលោះ គឺដូចជាក្រណាត់ត្បាញ ដោយសារតែវាបរិយាយចំពោះ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបើកសម្តែងពីការប្រោសលោះដែលត្រូវបានសម្រេចបំពេញដោយ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុចរិត ដែលឆ្ពោះទៅរកគោលបំណងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

1. ការបង្រៀនដោយពួកអេដុំម)36: 1-43)

អេសាវមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនក្រាស់ក្រែលដូចជាយ៉ាកុបដែរ ហើយកូនចៅរបស់គាត់ក៏រីក រាលដាលច្រើនណាស់ដែរ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាពួកគេបានក្លាយជាជាតិសាសន៍មួយយ៉ាងខ្លាំង ក្លា គឺក្នុងព្រះគុណទូទៅ ពួកគេត្រូវបានបាត់ខ្លួនចេញពីក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដោយសារពួកគេ មិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ហើយជឿទុកចិត្តទៅនឹងមុខដាវ។ នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលបានស្នើរ សុំដើរឆ្លងដោយទឹកដីអេដុំម។ ពួកគេបានឆ្លើយតបទៅពួកគេវិញដោយគ្មានក្តីមេត្តា ដែល មានន័យថាជាការឆ្លើយតបប្រឆាំងនឹងការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ (ជនគណនា 20: 18-21)។ បន្ទាប់ពីនោះមកទោះបីគេអួតពីបន្ទាយយ៉ាងរឹងមាំរបស់គេ តែត្រូវបានបំផ្លាញដោយការ ជំនុំជំរះរបស់ព្រះ (អេសេគាល 25: 12-14(នេះបានបង្ហាញការពិតដែលថាមនុស្សម្នាក់ ដែលអាស្រ័យទៅលើសាច់ឈាមជាអាវុធរបស់ខ្លួន និងបានទុកចិត្តតែលើខ្លួនឯង ហើយ ជាអ្នកពោលពាក្យប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ដោយបានដើរតាមបំណងប្រាថ្នានៃអំពើបាបរបស់ ខ្លួននឹងត្រូវបានបំផ្លាញទៅ។ បើទោះបីជាពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងស្ថានភាពនៃការរង ទុក្ខវេទនាក៏ដោយ តែព្រះជាម្ចាស់បានទាយតាមរយៈហោរាអេសាយថា នៅក្នុងពេល

អនាគតព្រះទ្រង់ផ្ទាល់នឹងបង្កើតនគរថ្មីមួយ ដែលនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាបដល់អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះគ្រិស្ត (អេសាយ63: 1-6) " " នៅទីនេះឈាមដែលបានចង្អុលបង្ហាញពីការផ្តន្ទាទោសរបស់ព្រះ និងសេចក្តីសង្គ្រោះដែលមានតែមនុស្សដែលបានជ្រើសតាំងនៅក្នុងពួកគេប៉ុណ្ណោះ នឹងត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីបណ្តាសារបស់ពួកគេ (ម៉ាថាយហែនរី(ហើយជនជាតិម៉ូអាប់ ពួកស៊ីដូន ពួកផូនីច និងសាសន៍សាម៉ារី គ្រប់គ្នាអាចចូលទៅជិតព្រះជាម្ចាស់សំរាប់ព្រះគុណនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ដែលត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យពួកគេ។ បើអស់អ្នកណាដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ គេនឹងបានសង្គ្រោះចេញពីសេចក្តីទុក្ខវេទនារបស់គេ (កិច្ចការ 2:21) ហើយព្រះបានរុះជញ្ជាំងដែលខាន់ជាកណ្តាលចេញដល់ព្រមទាំងបំបាត់សេចក្តីសំអប់គ្នា គឺបំបាត់ក្រឹត្យវិន័យដែលមានបញ្ញត្តនិងសេចក្តីហាមប្រាមទាំងប៉ុន្មានចេញ ដើម្បីឲ្យបានយកទាំង២មក បង្កើតជាមនុស្សថ្មីតែ១ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីអាចចូលទៅជិតបល្ល័ង្ករបស់ព្រះបាន (អេភេសូរ 3: 14-15) ។

2. ការយល់សប្តិរបស់លោកយ៉ូសែប និងការកាត់ទោសរបស់គាត់)37: 1-36)

ដូចជាភាពរុងរឿងនៃវប្បធម៌ក្នុងខ្សែជំនួវង្សរបស់កាអ៊ីន ពង្សាវតាដ៏ខ្មៅងងឹតនេះគឺជាប្រភពដែលចែងចាំងពីលំហូរនៃការតាំងសញ្ញា។ ភាពផ្ទុយគ្នារវាងអេសាវ និងយ៉ាកុប តើក្រុមគ្រួសាររបស់លោកយ៉ាកុប ដែលជាអ្នកកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាមានអ្វីកើតឡើងខ្លះ? លោកម៉ូសេដែលជាអ្នកកត់ត្រាពីជីវិតមិនស្មើភាពរបស់លោកយ៉ូសែប បានបង្ហាញពីរាជគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ ក្នុងការសម្រេចបំពេញ និងអំពីរបៀបដែលដែលព្រះហស្តរបស់ទ្រង់បានធ្វើដោយស្មោះត្រង់។ នេះជាហេតុផលមួយដែលគាត់បានសរសេរជាច្រើនពីលោកយ៉ូសែប។

ក្នុងប្រវត្តិនៃព្រះគម្ពីរ វាជារឿងពិតដែលថាមនុស្សដែលបានប្រើដោយព្រះជាម្ចាស់នោះមានលក្ខណៈពិសេស ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានផ្តល់ក្តីសុបិន្ត និងការនិម្មិត។ ក្នុងករណីរបស់លោកយ៉ូសែបវាជាការសមហេតុផលណាស់។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានហ្វឹកហ្វឺនគាត់ឱ្យក្លាយជាម្នាក់ដែលចេះកាត់ស្រាយ។

ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានសុបិន្តឱ្យគាត់ជាមួយការរងទុក្ខ ពីព្រោះអ្នកដែលសុបិនត្រូវការការហ្វឹកហ្វឺនតាមរយៈការរងទុក្ខវេទនាមួយចំនួន។ លោកយ៉ូសែបត្រូវបានលក់ទៅ

ស្រុកអេស៊ីបដោយសារតែសុបិន្តរបស់គាត់ ជាមួយការស្អប់ខ្ពើមរបស់បងប្រុសគាត់ (20-28)។ ក្រោយមកគាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្រែជាមនុស្សរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានស្តារឡើងវិញរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ ដោយសារតែក្តីសុបិន្តខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ គឺនៅពីក្រោយសេចក្តីពិត និងភាពជោគជ័យរបស់លោកិយ ព្រមទាំងការឈឺចាប់ដើម្បីសម្រេចការងារប្រោសលោះរបស់ព្រះ គ្មានការអ្វីដែលគ្មានន័យនោះទេ។ ក្តីសុបិន្តនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានបន្សុតតាមរយៈការរងទុក្ខវេទនា ហើយទីបំផុតវាត្រូវបានប្រើជាមាសសុទ្

3. ព្រះគុណដែលយូដាបានទទួល (38: 1-30)

មុនពេលកំណាត់ត្រាពីលោកយ៉ូសែប ពង្សាវតារនៃពួកអេដុំម និងជាព្រឹត្តិការណ៍មិនសមរម្យមួយចំនួននៃក្រុមគ្រួសាររបស់យូដា ដែលធ្វើឱ្យយើងមានឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលនោះ ព្រោះពង្សាវតាររបស់គាត់ត្រូវបានប្រើជាពង្សាវតាររបស់ព្រះគ្រិស្តដែលនឹងសម្រេចបំពេញប្រវត្តិនៃការប្រោសលោះ។ វាជារឿងមិនធម្មតា ដែលថាលោកយូដាទទួលបានកូនប្រុសមួយសេរ៉ាសដោយទំនាក់ទំនងមិនត្រឹមត្រូវជាមួយតាម៉ារ ដែលជាកូនប្រសាស្រីរបស់គាត់ វាមានគោលបំណងដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញជាក់ច្បាស់ថា លក្ខណៈពិសេសនៃសាថេរឿងក្នុងការតាំងសញ្ញា។ ចំនុចកណ្តាលនៃការប្រោសលោះអាចសំរេចបានដោយសារតែព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងន័យមួយទៀតថា វាត្រូវបានបម្រុងយ៉ាងមុតមាំទុកជាមុនថា វានឹងត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគុណដ៏បរិសុទ្ធដែលលើសពីការរំពឹងគិតរបស់មនុស្សទៅទៀត ដោយការប្រព្រឹត្តល្អ និងដោយប្រាជ្ញា។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងត្រូវរៀបចំគ្រប់ការទាំងអស់ឱ្យរួចរាល់។ មូលហេតុដែលពង្សាវតាររបស់ព្រះយេស៊ូដែលត្រូវបានយាងមកផែនដីនេះ តាមរយៈយូដាដោយមានកូនប្រុសជាមួយនាងតាម៉ារ។ ទីមួយដើម្បីបង្ហាញថាព្រះដែលមានគ្រប់ទាំងឥទ្ធិរិទ្ធ និងគ្រប់ព្រះចេស្តាដែលបានធ្វើការថ្មីមួយចេញពីការអាក្រក់បំផុតមក និងទីពីរ ដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញថាការប្រោសលោះរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានបំពេញដោយ ព្រះគុណដែលគ្មានលក្ខខណ្ឌអ្វីទាំងអស់។

4. លោកយ៉ូសែបត្រូវបានទទួលការហ្វឹកហ្វឺនដោយព្រះ)40: 1-23)

លោកយ៉ូសែបដែលបានជាប់គុក នោះពិតជាការដែលត្រូវគេបៀតបៀនមែន។ លោកត្រូវបានលក់ដោយបងៗរបស់គាត់ ឱ្យធ្វើជាបាវបម្រើរបស់ប៉ូទីផារ ហើយត្រូវប្រឈមមុខជាមួយការរងទុក្ខវេទនាផ្សេងៗទៀត។ ទោះបីជាគាត់បានរក្សាចិត្តបរិសុទ្ធរបស់ខ្លួនចេញពីការល្បួង ជីវិតយុវវ័យរបស់គាត់បានជួបតែការរងទុក្ខវេទនាជានិច្ច។ ទោះជាយ៉ាងណា គំរោងផែនការរបស់ព្រះមានគោលបំណងពីរគឺ៖ ទីមួយដើម្បីហ្វឹកហ្វឺនបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។ លោកយ៉ូសែបនៅមានបុគ្គលិកលក្ខណៈខ្វះខាត។ នេះជាទម្លាប់អាក្រក់មួយដែលគាត់តែងតែរាយការណ៍ឥរិយាបថរបស់បងៗប្រាប់ដល់ឪពុក ហើយភាពក្រអឺតក្រទមរបស់គាត់ដែលចូលចិត្តអួតពីសុបិន្តរបស់គាត់ទៅកាន់បងប្អូនរបស់ខ្លួនជាការបង្ហាញចរិតអាក្រក់របស់គាត់។ ការការរងទុក្ខ គឺជាឧបករណ៍យ៉ាងល្អបំផុតក្នុងការផ្លាស់ប្រែគាត់។ ក្រោយមកគាត់មានចិត្តមេត្តាករុណាដែលគាត់បានស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្លួនដោយការទទួលជឿលើគរោងផែនការរបស់ព្រះ។ ហើយមួយវិញទៀត គឺដើម្បីរៀនពីការទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន។ អ្នកណាដែលមានអត្តចរិតបះបោរងាយស្រួលធ្លាក់ចុះណាស់ ដែលត្រូវបានផ្លាស់ប្រែជាមនុស្សដែលតបស្នងគុណវិញ។ គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែមានការទំនាក់ទំនងល្អដល់អ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន បន្ទាប់ពីកែប្រែពីចំនុចអាក្រក់ផ្ទាល់ខ្លួន។ព្រះជាអ្នកគ្រប់គ្រងប្រវត្តិសាស្រ្ត)41: 1-57)។

ទនារហូតដល់លោកយ៉ូសែបដែលត្រូវបានទទួលការហ្វឹកហ្វឺនដោយការរងទុក្ខវេអាយុ30 ឆ្នាំ គាត់ត្រូវបានប្រើដើម្បីសម្រេចសិរីរុងរឿងរបស់លោកអប្រាហាំ។ ភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ដែលត្រូវបានលេចឡើងនៅក្នុងជីវិតការជាប់គុក ត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាអំណោយទានរបស់លោកដែលអាចកាត់ស្រាយសប្តិបានដោយផ្អែកលើការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រូវបានប្រើយ៉ាងអស្ចារ្យ។ ក្នុងចំណោមការទាំងនោះ ព្រះបានហ្វឹកហ្វឺនគាត់ពីមួយពេលទៅមួយពេល។ ទោះបីវាជាបណ្តោះអាសន្នក្នុងរយៈពេលខ្លី តែគាត់មានអារម្មណ៍មិនល្អចំពោះអាកប្បកិរិយារបស់រដ្ឋមន្ត្រីថ្វាយពែងដែលត្រូវបានដោះលែង (9-13) ជាការពិត វាគឺជាពេលដែលព្រះបានធ្វើការនោះ។ វាជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះ នៅពេលដែលស្តេចផារ៉ោនបានកំពុងព្រួយបារម្ភក្នុងការបកស្រាយពីសុបិន្តរបស់ទ្រង់ គឺជាពេលវេលាដែលបើកសម្តែងពីយ៉ូសែបត្រូវបានជ្រើសរើសដោយស្តេចផារ៉ោន និងត្រូវបានតែងតាំងជាមន្ត្រីតំនែងថ្នាក់ទីមួយនៅក្នុងស្រុកអេហ្ស៊ីប (20-40)។

នេះជាការសន្យារបស់ព្រះ គ្រប់"ការទាំងអស់ផ្សំគ្នា សំរាប់សេចក្តីល្អដល់ពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះដែលត្រូវបានឆ្លើយតប "ទៅនឹងស្ថានភាពបែបនេះ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះ គឺមិនត្រឹមតែក្លាយជាមន្ត្រីតំនែងថ្នាក់ទីមួយនោះទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈលោកការធ្វើការសម្រេចបំពេញនូវការតាំងសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំ និងអ៊ីសាក នោះជាព្រះហើយដែលបានប្រើគាត់ (លោកុប្បត្តិ 12: 1-3) គាត់ជាបុរសដែលមានប្រាជ្ញាដែលត្រូវបានគេដេញតាមដើម្បីចាប់ឡើងដៃរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានទទួលដោយខ្លួនឯង។

បញ្ចប់សេចក្តី:

រហូតដល់លោកយ៉ូសែបបានក្លាយជាមន្ត្រីតំនែងថ្នាក់ទីមួយនៅស្រុកអេស៊ីប ពីភាពយុវវ័យរបស់គាត់សម្រាប់រយៈពេល 15 ឆ្នាំដែលលោកត្រូវបានទទួលការហ្វឹកហ្វឺន ដើម្បីចូលពីមួយដំណាក់ទៅមួយដំណាក់។ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង ចុះពីបល្ល័ង្កដ៏រុងរឿង ហើយស្លៀកពាក់សម្លៀកបំពាក់ជាអ្នកបម្រើ និងបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ព្រមទាំងបានបញ្ចុះសពក្នុងផ្នូរ នោះគឺជាទិដ្ឋភាពពិតនៃការហ្វឹកហ្វឺនរបស់លោកយ៉ូសែបដែរ។ និងការដែលធ្លាក់ចុះដល់បាត និងជាថ្មីម្តងទៀតត្រូវបានលើកឡើងទៅទីខ្ពស់ ជាការបង្ហាញពីការលើកឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ យេស៊ូវគ្រីស្ទបានក្លាយជាព្រះអម្ចាស់ ដែលបានរស់ឡើងវិញពីការសុគត និងត្រូវបានយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ព្រមទាំងគ្រប់គ្រងលើទាំងអស់។ លោកអ័ប្រាហាំ និងអ៊ីសាកបង្ហាញពីការរាប់ជាសុចរិត យ៉ាកុបពីការបន្សុទ្ធ ហើយយ៉ូសែបបង្ហាញពីសិរីរុងរឿងនៅក្នុងទិដ្ឋភាពប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រោសលោះ។ លោកយ៉ាកុបត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យជួបទុក្ខលំបាកមួយចំនួនដោយព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីកែតម្រូវកិរិយាអាក្រក់របស់គាត់ ប៉ុន្តែលោកយ៉ូសែបបានទទួលរងទុក្ខសម្រាប់រាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញាអ៊ីស្រាអែល។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងមួយទៀត ដែលថាគាត់ត្រូវបានរងទុក្ខសម្រាប់យើងរាល់គ្នា ដើម្បីរំលឹកឱ្យចងចាំពីឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រិស្ត ដោយព្រះជាម្ចាស់។

[សំណួរ 17] សូមអានមេរៀនទី 17 ម្តងទៀត និងផ្តល់ចម្លើយរបស់អ្នកឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ទៅនឹងសំណួរដូចខាងក្រោម។

ឈ្មោះ(   )

1. តើសុបិន្តអ្វីដែលយ៉ូសែបបានទទួលនៅក្នុងវ័យកុមារភាពរបស់គាត់? តើវាមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច? - វាជាការសុបិន្តដើម្បីសម្រេចនូវការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះ ការសុបិន្តនៃព្រះ - វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

2. តើអ្វីទៅជាការរងទុក្ខវេទនារបស់យ៉ូសែបក្នុងកុមារភាពរបស់គាត់ និងអ្វីដែលជាគោលបំណងរបស់វា?

ទោះបីជាគាត់បានទទួលការស្អប់ខ្ពើមពីសំណាក់បងប្អូនរបស់ខ្លួន ដែលបានលក់គាត់ឱ្យទៅធ្វើជាទាសកររបស់ប៉ូទីផា និងការជាប់គុកមានរយៈពេល 25 ឆ្នាំមកនេះ ការទាំងនោះមានគោលបំណងដើម្បីហ្វឹកហ្វឺនគាត់សម្រាប់ការសម្រេចបំពេញព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

3. តើអ្វីជាអំណោយទានដែលគាត់បានបង្ហាញនៅពេលរងទុក្ខវេទនា? គាត់បានយកការកាត់ស្រាយសុបិន្តមួយចំនួន។

4. តើនៅពេលណាដែលជាឱកាសល្អបំផុតសម្រាប់លោកយ៉ូសែបដើម្បីបង្ហាញជំនឿពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់? វាជាពេលដែលគាត់សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់បានប្រើការអាក្រក់ទៅជាការល្អវិញ។ គាត់ទទួលមើលការខុសត្រូវចំពោះបញ្ហាបងប្អូនរបស់គាត់។

3. សូមអានលោកុ 39: 1-6 និងអនុវត្តតាមគោលការណ៍នៃ GSPEC ទៅនឹងសំណួរដូចខាងក្រោម។

1) God- (ខ2) ព្រះដែលបានធ្វើឱ្យលោកយ៉ូសែបបានរុងរឿង ដោយការគង់ជាមួយគាត់។

(ខ3) ព្រះដែលបានដើរជាមួយលោកយ៉ូសែប

(ខ3) ព្រះដែលបានធ្វើឱ្យលោកយ៉ូសែបឱ្យមានភាពរិកចំរើនរុងរឿង។

(ខ4) ព្រះបានប្រទានគ្រប់ទាំងព្រះពរដល់ផ្ទះរបស់លោកយ៉ូសែប។

2) អំពើបាប-

3) សេចក្តីសន្យា-

4) គំរូឧទាហរណ៍ ខ)4) ឧទាហរណ៍មួយរបស់លោកយ៉ូសែបដែលម្ចាស់របស់វាបានប្តេជ្ញាចិត្តគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់។ - គាត់ត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយអ្នកមិនជឿ។ (ខ5) គាត់មានតួលេខពិសេសមួយដោយត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

5) សេចក្តីបង្គាប់

មេរៀនទី ១៨ គោលគំនិតនៃរូបភាព - ការតម្កើងឡើងរបស់យ៉ូសែប

1. បល្លង្គដែលនៅលើជាន់ទីពីរនៅបាតខាងឆ្វេង-ជីវិតរបស់យ៉ូសែបឆ្លុះបង្ហាញពីការតម្កើងឡើងដែលជាទិសដៅចម្បងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ ក្នុងការបើកសំដែងជារូបភាពនៃការស្តារឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។
2. ជណ្តើរបីនៅខាងក្រោមយ៉ូសែប-យ៉ូសែបជាប្រភេទរបស់ព្រះគ្រិស្ទ។
    1) ជណ្តើរទីមួយ-គាត់មានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីនឹងសំរេចការតាំងសញ្ញាសំរាប់រាស្ត្ររបស់ព្រះ។
    2) ជណ្តើរទីពីរ-គាត់ថ្វាយដាច់គ្រប់ទាំងអស់ដល់ព្រះវត្តមានព្រះ។
    3) ជណ្តើរទីរបី-គាត់បានទទួលឋានៈខ្ពស់ក្នុងរយៈពេលមួយរំពេចដោយសារព្រះពីឋានៈដែលទាបថោកដែលពេញដោយសេចក្តីទុក្ខវេទនា។
3. ព្រួញដែលនៅក្នុងរង្វង់ទៅកាន់ឈើឆ្កាងបានធ្វើចេញជារង្វង់បី-ភស្តុតាងដែលបង្ហាញពីការតម្កើងឡើងរបស់យ៉ាកុប (លូកា9:23)។
    1) រង្វង់ទីមួយ-គាត់ទទ្នឹងរងចាំការសំរេចបំពេញនូវការតាំងសញ្ញាដោយមហិទ្ធិរិទ្ធអស្ចារ្យ (ការបដិសេធខ្លួនឯង)។
    2) រង្វង់ទីពីរ-គាត់មានចេស្តាខាងព្រលឹងវិញ្ញាណដែលអាចទស្សទាយពីអនាគតកូនប្រុសទាំង១២របស់គាត់ និង ប្រទានពរដល់ពួកគេ (ការលីឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួនឯង)។
    3) រង្វង់ទីបី-ការទូលអង្វររបស់គាត់ដែលគាត់ធ្លាប់បានសង្ឃឹមដើម្បីនឹងចូលក្នុងការតាំងសញ្ញា (ដើម្បីនឹងដើរតាមព្រះអម្ចាស់)។

មេរៀនទី ១៨៖ ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យ៉ូសែប

I. អត្ថបទ ព្រះគម្ពីរ លោកុប្បត្តិ ៤២:១-៥០:២៦
II. ខគម្ពីរ សំខាន់ : លោកុប្បត្តិ ៥០ :៣
III. ការពិនិត្យមើល

ការហ្វឹកហ្វឺនរបស់យ៉ូសែបបើកសំដែងពីការថ្វាយសេរីរុងរឿងគោលបំណងចុងក្រោយរបស់ការសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទាន។ ទីកន្លែងនោះមិនមែនជាភាពអំនួតនៃសេរីរុងរឿងនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីនឹងបងាញពីរូបឆ្លុះរបស់ព្រះដែលបានស្ថាបនាឡើងវិញ,លើកតម្កើងដូចជាគោលបំណងចុងក្រោយនៃសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយនឹងមនុស្ស។ដែលប្ដូរចេញមកពីការរាប់ជាសុចរិតទៅការបន្សុតគឺជាលំដាប់លំដោយដែលយើងអាចយល់ពីព្រឹត្តការណ៍ការពិតដោយឥតលំអៀងនៅក្នុងការពិតវាហាក់បីដូចជាសារព៉ាង្គកាយនៃខ្សែទឹកនៃវត្ថុមួយ។នៅក្នុងពាក្យមួយវាមានន័យថាយើងរស់នៅដូចជាប្រជាជនដែលបានស្ថាបនានៃភាពឆ្លុះរបស់ព្រះ។ការបន្សុតដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានបើកសំដែងកាលពីពេលមុននៃជីវិតរបស់គាត់ដោយការបន្សុតជាបរិសុទ្ធដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានបើកសម្ដែងនៅឯវាលរហោស្ថាននៅឯពេលមុននៃជីវិតរបស់គាត់ ដោយមកពីព្រះ ការរងទុករបស់ព្រះ បានផ្ដល់ភាពសុខដុមជាមួយនឹងសិរីល្អរបស់យ៉ូសែប។ ការបន្សុតដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅពេលចុងក្រោយនៃជីវិតរបស់គាត់ដោយផ្ដល់នូវការឈឺចាប់របស់ព្រះគឺជាសេចក្ដីសុខជាមួយនឹងការលើកតំកើងដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះនឹងព័ទ្ធជុំវិញព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិទាំងមូលដូចជារូបភាពដ៏ស្រស់ស្អាតនៃស្ថានសួគ៍ដែលបានបង្កើតឡើងជាថ្មី។ទាំងនេះគឺជាការដែលបានសំរេចបំពេញការសង្គោះ របស់ព្រះគ្រីស្ទដោយរូបភាពនៃការបើកសំដែងតាមរយះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅក្នុងមេរៀននេះយើងរំលឹកពីបំណងប្រាថ្នា,ទំនាយ.ការប្រសឹទ្ធពរជ័យ នឹងការបញ្ចុះសព របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដោយមើលឃើញពីការសំរេចបំពេញនៃរូបភាពសេចក្ដីសង្គ្រោះអំពី តើការស្ដារឡើងវិញនៃរូមឆ្លុះរបស់ព្រះបានកើនឡើងក្នុងផែនការណ៍របស់

ព្រះក្នុងមនុស្សនឹងសហាគមន៍ ហើយតើវានឹងចំរើនឡើងហើយមានទំនាក់ទំនងដូចម្តេចទៅព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកដែលនឹងត្រូវសំរេចបំពេញនៅក្នុងព្រះគម្ពីសញ្ញាថ្មី។

IV. ការបកស្រាយ

នៅក្នុងភូមិភាគចុងក្រោយរបស់ព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិយើងឃើញថា គ្រោះមហន្តរាយដ៏ធំនៅប្រទេសអេស៊ីព្ទមានន័យដើម្បីសម្រេចបំពេញសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះ. ការសង្គ្រោះ នឹងការប្រតិបត្តិស្ថានភាពដំបូងដែលប្រជាជនដែលព្រមព្រៀងដែលនៅក្នុងកណ្តាលរបស់ព្រឹត្តការណ៍ទាំងនោះ. ចំពោះអំណាចនៃការគ្រប់គ្រងរបស់យ៉ូសែបនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចំនួន៧០នាក់ដែលរួមបញ្ចូលជាមួយអ្នកដែលបានផ្លាស់លំនៅមកក្នុងប្រទេសអេស៊ីព្ទមកទឹកដីកាណានដោយធ្វើអោយរំភើបខ្លាំងដោយជួបជុំជាមួយបងប្រុសៗរបស់គាត់នៅលើទឹកដីដែលពួកគេនឹងតាំងលំនៅសំរាប់៤៣០ឆ្នាំ។ តើព្រះធ្វើការយ៉ាងណាសំរាប់ជីវិតរបស់ពួកគេ?

1. អព្ភូតហេតុនៃការធ្លាក់ក្នុងវិបត្តិ

យើងរៀនបានថាគ្រីស្ទានបំពេញជីវិតដ៏អស្ចារ្យដើម្បីយកឈ្នះលើការក្រៀមក្រំចិត្តតាមរយៈជីវិតរបស់លោកយ៉ូសែបម្តងទៀត។ នៅកំឡុងពេល៧ឆ្នាំនៃវិបត្តិ តើព្រះលើកឡើងយ៉ាងដូចម្តេច?

ដំបូង លោកយ៉ូសែបអ្នកដែលមានចំពោះព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវតែប្រកាសការកោតខ្លាចព្រះទៅដល់លោកិយតាមរយៈវត្តមាននៃការរងទុក្ខលំបាករបស់ទ្រង់។ទោបីជាគាត់ជាមនុស្សម្នាក់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ដោយ ពីព្រោះតែគាត់ត្រូវបានគេចាប់អារម្មណ៍ដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ វាគឺមានលទ្ធភាពដែលអាចធ្វើការទាំងនោះបាន។ ទោះបីជាមានការទុក្ខព្រួយផ្សេងៗចូលមកក្នុងជីវិត បើយើងក្រលេកទៅមើលអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទហើយជាប់នៅក្នុងវត្តមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះយើងអាចប្រកាសពីគុណធម៌របស់ព្រះគ្រីស្ទទៅដល់លោកិយទាំងមូល។ ទីពីរ គាត់អាចបង្កើតព្រឹត្តិការណ៍ថ្មី. នៅក្នុងដំណើថយក្រោយ ទោះបីជា ការប៉ះបោរ.ការបង្កើតចលាចរ. ការច្រណែន.ការឃ្នានីស.ការច្បាំងគ្នាដែលបានកើតឡើង. បែបគ្នានឹងយ៉ូសែបមានបទពិសោធន៍ថ្មីៗ។

គាត់បានបង្កើតឱកាសមួយដើម្បីសាងសង់កនរាជវង្សអោយរឹងមាំដោយប្រមូលស្រូវក្នុងរយៈពេលសម្បូររុងរឿង៧ឆ្នាំនឹងលក់វាទៅវិញនៅក្នុងឆ្នាំដែលជួបភាពអំណត់ដើម្បីនឹងជួយការពារប្រជាជនរបស់ទ្រង់ចេញពីភាពក្រីក្រលំបាករបស់គេហើយនឹងពង្រឹងរាជរបស់ព្រះចៅផារ៉ោន។

ការទាំងនេះបានធ្វើឡើងនៅក្នុងការរស់រានមានជីវិតនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីនៃប្រជាជនរបស់គាត់នៅពេលវេលារងទុក្ខលំបាក។វាជាមានការល្អគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចាប់ផ្តើមនូវព្រឹត្តការណ៍ថ្មីដោយការបើកសម្តែងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលមនុស្សម្នាក់បានទទួល។ នៅទូរទាំងអាយុទាំងអស់នឹងបណ្តាប្រទេសទាំងអស់របស់ពិភពលោកនេះគឺជាវិធីសាស្រ្តយ៉ាងសំខាន់នៃព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះ។ការអស្ចារ្យនៃព្រះរបស់យើងគឺបានកើតឡើងច្រើនតែនៅក្នុងការឈឺចាប់។ ការចំអែតមនុស្សប្រាំពាន់នាក់ជាមួយនឹងនំប៉័ងប្រាំដុំនឹងត្រី២កន្ទុយ.ការអស្ចារ្យដែលបានកើតឡើងនៅភូមិកាណានដែលទ្រង់បានប្តូរទឹកអោយក្លាយទៅជាស្រាទំពាំងបាយជូ. ការអស្ចារ្យនៅស្រះស៊ីឡោមដែលទ្រង់ព្យាបាលមនុស្សខ្វាក់ម្នាក់អោយបានជាដែលជាហេតុបណ្តាលអោយមានការរំលសនៅការកំណត់នៃមនុស្សនៅក្នុងការឈឺចាប់។ដូច្នេះនៅពេលដែលយើងជួបជាមួយនឹងការរងទុក្ខលំបាកខ្លះយើងត្រូវតែចងចាំ ពេលនោះនឹងបានសំរេចបំពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

2. បំណងប្រាថ្នារបស់លោកយ៉ាកុប (៤៧:២៧-៤៨:៧)

លោកយ៉ាកុបគឺជាអ្នកដែលមានអាយុវែងដែលរស់នៅបាន១៤៧ឆ្នាំក៏បានធ្វើដំណើរចាកចេញទៅហើយបានបើកសំដែងជាគំរូនៃជីវិតជាគ្រីស្ទានដែលជាប្រជាពាស្រ្តនៃការតាំងសញ្ញាគួរតែយកគំរូតាម។ តើវាជាអ្វី? ដំបូង គាត់បាននិយាយប្រាប់បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គាត់ទៅដល់កូនៗរបស់គាត់។គាត់មិនចង់អោយពួកគេបញ្ចុះសពគាត់នៅអេប្រុនជាផ្នូររបស់រ៉ាដែលជាមនុស្សដែលគាត់ស្រលាញ់ ប៉ុន្តែចង់អោយគេបញ្ចុះសពគាត់នៅក្នុងរូងថ្ម ម៉ាចផេឡា ដែលអ័ប្រាហាំបានទិញវាពី កុលសម្ព័ន្ធហ៊ីថាយវិញ សំរាប់ជាទីបញ្ចុះ សពនៃកូនចៅរបស់គាត់។ពីព្រោះតែគាត់ចង់ក្លាយទៅជាម្នាក់ដែលប្រើដោយព្រះដោយផ្តាច់ទំនាក់ទំនងផ្លូវអារម្មណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់លោកសំរាប់ការសំរេចសម្ព័ន្ធមេត្រីអស់កល្បជានិច្ច។

ការរាប់ជាបរិសុទ្ធដ៏ពិតគឺជាការចូលទៅជិតដើម្បីបដិសេធខ្លួនឯង។ ទីពីរ គាត់បានផ្ទេរទ្រព្យសម្បត្តនៃសេចក្ដីជំនឿរបស់គាត់ទៅដល់កូនចៅរបស់គាត់។គាត់បានផ្ទេរការតាំងសញ្ញាដែលព្រះដែលមានអំណាចព្រះចេស្ដាដែលគាត់បានជួបនៅឯលូស នឹងធ្វើអោយក្លាយទៅជាប្រជាជាតិដ៏អស្ចារ្យមួយនឹងទទួលនូវទឹកដីសន្យា. កាណានដូចជាវត្តមានមួយតាមរយៈកូនចៅរបស់ទ្រង់។

ទាំងនេះគឺជាការផ្ទេរនៃការកោតខ្លាចព្រះហស្ដរបស់ព្រះយេហូវ៉ាអាការដែលសំដែងចេញនៃព្រលឹងដែលធ្វើអោយសប្បាយរីករាយត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយព្រះដើម្បីនឹងសំរេចបំពេញការសង្គ្រោះនៅក្នុងចំនុចកណ្ដាលនៃអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។មានតែអ្វីដែលយើងរស់នៅសំរាប់ព្រះគ្រីស្ទនឹងដំណឹងល្អនឹងជាប់នៅចិតថេជារៀងដ៏រាបទៅ។

ជាចុងក្រោយលោកយ៉ាកុបបានរៀបចំសំអាតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ (៤៨:៥-៦) គាត់ជាអ្នកដែលស្វែងយល់ពីព្រះគុណរបស់ព្រះនៅពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ដែលបានចែកចាយអស់ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិដូចជាអ្នកដែលមើលខុសត្រូវល្អដែលប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ទៅដល់អ្នកបំរើ។យើងគួរតែអរព្រះគុណទៅចំពោះព្រះសំរាប់អាហារជារៀងរាល់ថ្ងៃដ្លែលមានវត្តមានដល់យើងដោយមិនមានធនធានរបស់ពួកយើង ហើយទ្រង់រៀបចំការត្រាស់ហៅចុងក្រោយរបស់ព្រះដើម្បីចូលទៅក្នុងនរគរស្ថានសួគ៍។ទាំងនេះនឹងក្លាយជាទៅជាកាការងារចុងក្រោយរបស់អ្នកមើលការងារចុងក្រោយរបស់អ្នកមើលខុសត្រូវដ៏ល្អ។

3. ការប្រសឹទ្ធពរជ័យរបស់លោកយ៉ាកុប (៤៨:៨-២២)

បន្ទាប់ពីលោកយ៉ាកុបបានផ្លាស់ប្ដូរគាត់បានក្លាយទៅជាមនុស្សម្នាក់ដែលទទួលព្រះពរ យើងនឹងរស់នៅក្នុងថ្ងៃរបស់ព្រះគុណដែលមានការផ្លាស់ប្ដូរដ៏អស្ចារ្យបន្ថែមទៀតនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។តើអ្វីទៅជាប្រភេទនៃការផ្លាស់ប្ដូរដែលយើងគួរតែមាន?

ជាដំបូង ទោះបីជាគាត់មិនអាចមើលឃើញសំរាប់រូបរាងកាយខាងក្រៅរបស់គាត់ (១០)គាត់អាចមើលឃើញខាងឯព្រលឹងវិញ្ញណ្ណលោកិយជាមួយនឹងផ្នែកព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់គាត់ (១៩)។ វាគឺមានន័យថាគាត់អាចរកឃើញនរគររបស់ព្រះដែលជាស្ដេចដែលបានសំរេចបំពេញរួចរាល់ហើយនឹងត្រូវសំរេចបំពេញដោយពេញលេញតាមរយៈ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ (យ៉ូហាន ១៤០:៨)។

ទីពីរគាត់បានដឹងថាព្រះបានធ្វើការជាមួយនឹងគាត់។គាត់គួរតែធ្វើតាមគំរូមួយដែលយ៉ាកុបបានទទួលព្រះពរជមួយនឹងអំណាំចខាងវិញ្ញាណពួកគេ។ លោកយ៉ាកុបជាអ្នកដែលបានសំណូមពរព្រះពរទៅចំពោហព្រះអោយពរដល់កូនចៅរបស់គាត់។អស់អ្នកណាដែលធ្លាប់សាកល្បងនូវព្រះពរអាចនឹងអោយពរទៅដល់អ្នកដំទៃផ្សេងទៀត។

ទីបី គាត់បានដឹងពីមាតិការរឿងរបស់ពេលវេលានៃព្រះពរចុងក្រោយយ៉ាងច្បាស់លាស់។ (២១)យ៉ាកុបជាអ្នកដែលពោពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធានាអះអាងថាគាត់នឹងត្រលប់ទៅទឹកដីរបស់ឪពុករបស់គាត់វិញដោយការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ គាត់គួរតែមានអំណរដោយឃើញព្រះគ្រីស្ទ នឹង
ដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវសំរេចបំពេញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដោយការងាររបស់ព្រះវិញ្ញណ្ណាបរិសុទ្ធដូចជាអាប្រាហាំបានធ្វើផងដែរ។ យ៉ាកុបឱ្យពរ ៤៨:៥-៦ដែលយ៉ាកុបបានក្លាយជាអ្នកទទួលព្រះពរពីព្រះ យើងទាំងគ្នាក៏រស់ក្នុងថ្ងៃនៃព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យសំរាប់ផ្លាស់ប្រែជីវិត របស់យើង។ តើអ្វីទៅដែលជាឯកសិទ្ធដែលយើងមាន?
ដំបូង: ទោះបីជាគាត់មិនអាចឃើញ រឺក៏គាត់ឃើញនៅក្នុងលោកីយនេះតាមរយះភ្នែកទទេរបស់គាត់។ គឺវាមានន័យ ថាគាត់អាចឃ្វើពីនរគរព្រះ ហើយមានស្តេចបានធ្វើសំរេចបំពេញទាំងស្រុងតាមរយះបង្រូបបង្រួមជាមួយព្រះដ៏មាន ព្រះជនគង់នៅ។ យ៉ូហាន ១៤ ៈ:៨

ទីពីរ: គាត់បានដឹងថាព្រះធ្វើការជាមួយគាត់។ យើងគួរតែយកគំរូតាមលោយ៉ាកុប។ ពីរព្រោះលោកយ៉ាកុបបានសូម ព្រះពរមកពីព្រះ គាត់និងអាចឱ្យពរដល់កូនៗរបស់គាត់។

ទីបី: គាត់បានដឹងច្បាស់ថាព្រះជាប្រភពនៃព្រះពរដែលគ្មានដែនកំណត់។ ២១ យ៉ាកុបបានពេញដេយព្រះវិនញ្ញណ បរិសុទ្ធដឹកនាំ ហើយគាត់បានវិលត្រលបមកទឹកដីឪពុកគាត់វិញដោយព្រះដឹកនាំ។ គាត់ត្រូវតែសប្បាយចិត្តដោយឃើញ ព្រះគ្រីស្ទ និងដឹងល្អបានសំរេចបំពេញនៅក្នុងសញ្ញថ្មីដោយព្រះវិញ្ញណ។

4. ទំនាយរបស់យ៉ាកុប ៤៩:១-២៨

យ៉ាកុបប្រសិទ្ធពរជ័យមានលកណ្ខៈជាហោរា មើលចរិតលក្ខណៈរបស់គាត់យើងអាចឃើញថាព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់សុចុរិតនៅក្នុងយើងនិងមានអនុភាព។ តែក្រឡេកមើលពួកលេវី បានទទួលបណ្តាសានិងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ នៅក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែល ដោយសារតែគេជាចោរនិងមានការកាប់សំលាប់នៅក្នុងទីក្រុង។ ពួកគេបានប្រព្រឹត្ត បាបប្រាំមួយដងហើយមានបញ្ញត្តទាំងប្រាំពីរសំរាប់អនាគត់របស់ពួកគេ។ យូដាទទួលព្រះពរហើយក៏ក្លាយជា អ្នកទទួលការសរសើរនិងក្លាយជាកុសម្ពន្ធ៏រឹងមាំ។ មួយវិញទៀត ព្រះពរដ៏អស្ចារ្យគឺជាភាពជាស្តេចដែល គ្រប់គ្រង់លើវាស្រ្តអ៊ីស្រាអែល អាចឃើងរូបភាពព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកស៊ីឡូ ហើយពួកគេមានពោពេញដោយដោ យសេចក្តីអំណរនិងព្រះពរ។ ពិតណាស់ ព្រះគ្រីស្ទបានស៊ីឡូរបានមកដល់លោកីយនេះនិង សំរេចបំពេញការ ប្រោសលោះរបស់ទ្រង់ ដែលវង្សត្រកូលកុលសម្ព័ន្ធយូដាបានក្លាយជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេចនិង ព្រះអម្ចាស់ លើសព្រះអម្ចាស់។ វិវរណៈ ៥:៥ យើងជាអ្នកទទួលពេញដោយសេចក្តីជ័យជំនះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនិងរស់ នៅជាប់ជាមួយព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យក្នុងជីវិតយើងរាល់គ្នា។

ទទួលពួកគេទៅកូនទីប្រាំពីររបស់លោកយ៉ាកុបតើអ្វីទៅដែលគាត់ពាក្យសំដីដែលគាត់បាននិយាយទុកជាមុន?

ទីមួយ. ទីក្រុងសឺរុនគឺបានស្ថិតនៅក្នុងឆ្នេរនៃមាត់សុមទ្រនៅចំកណ្តោលនៃសមុទ្រកាលីឡេ អ៊ីស្កាក គឺមានទីតាំងនៅ តំបន់ទាបដីស្រែដែលទាបនៅស្រុកកាលីឡេ ដែលសំបូរទៅដោយសត្វលា។ (ចៅហ្វាយ៥:១៥-១៦)ដេនគឺបានលេច ឡើងដូចជាយូដានៃអ៊ីស្រាអែល (ចៅហ្វាយ ១៨:២៧-២៩) ហើយខេតបានក្លាយទៅជាអ្នកចំបាំង(ពង្សាវតារក្សត្រ

ទីមួយ (១២:៨-១៥) អាសឺបានក្លាយទៅជាអ្នកជំពាក់បំណុលប្រេងនៃគ្រាប់ធញ្ញជាតិ។ (របាក្សត្រទីមួយ ៥:១១) ហើយណាដាឡេបានចូលមានការកើតឡើង (ចៅហ្វាយ៤:៥) ហើយបេនយ៉ាមីនបានក្លាយទៅជាអ្នកអ្នកចំបាំង (ចៅ ហ្វាយ៣:១៥,៥:៤ ២០:១៥-១៦) ទោះបីជាលោកយ៉ូសែប នឹងកុលសម្ព័ន្ធគេបាន សម្ពន្ធមេត្រី រស់លោកនៅក្នុង ការរងទុក្ខ វេទនា លោកអ័ប្រាហាំ ដោយមានសេចក្តីជំនឿ នឹងដើម្បីប្រទានពរ ឈើឆ្កាង នោះគាត់នឹងបានទទួលពរជ័យនៃកូនចៅ ជោគជ័យ (២២) ព្រះពរបានមកលើខ្មាំងសត្រូវរបស់គាត់ (២៣-២៤) របស់លោកយ៉ូសែប។

5. បុណ្យសពដ៏មានពរ (៤៩:២៩-៥០:២៦)

ហើយប្រភពនៃព្រះពរគឺយ៉ាងក្រៃលែង (២៥) ហើយក្នុងនោះផងដែរ ព្រះពរនៃការសន្យានឹងត្រលប់ទៅលើក្បាល ក័ណ្ឌគម្ពីរលោកុប្បត្តិបានបញ្ចប់ទៅជាមួយបុណ្យសពដ៏មានពរ។ ហេតុអ្វីបានជាយើងហៅថាជាបុណ្យសពដ៏មានពរ? ទីមួយ.ពីព្រោះតែគាត់មានបទពិសោធន៍បដិសេធខ្លួនរបស់គាត់។ ទោះបីជាគាត់ជាមនុស្សម្នាក់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដូចជាលោកសាវ័កប៉ុលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គាត់រំពឹងថាគាត់នឹងបានមកុតនៃសេចក្តីសុចរិត បន្ទាប់ពីគាត់ស្លាប់ទៅ។ នៅពេលដែលគាត់អធិស្ថាននៅជិតទន្លេចាបបុក គាត់ចុះចាញ់ចំពោះព្រះ ហើយដោយសារ ព្រឹត្តិការណ៍នោះ ដេណានៅសីដែម គាត់អាចស្មោះត្រង់ ដូចជាការតាស់ហៅនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ទីពីរ. ពីព្រោះតែគាត់បានបញ្ចប់បេសកកម្មនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។យើងឃើញថាគាត់ឱ្យពរទៅកូនរបស់គាត់ ហើយធ្វើឱ្យបេសកកម្មរបស់ពួកគេទៅកាន់ពួកគេ នៅក្នុង ខ ២៩-៣៣. បន្ទាប់មកបុរសដែល បានបញ្ចប់ការត្រាស់ហៅរបស់
គាត់ហើយបានចេញទៅក្រៅពិភពលោក ដ៏ជាព្រះពរ។ នៅពេលចុងក្រោយ ពីព្រោះតែការបោះជំហានរបស់គាត់

នៅក្នុងទឹកដីនៃសាសន៍ដទៃបុណ្យសពរបស់គាត់ត្រូវតែជាព្រះពរ។(ពិភពលោកនៃក័ណ្ឌគម្ពីរលោកុប្បត្តិ បញ្ចប់នៅសូលីដេ កាលីវៀ)។

សេចក្តីបន្ថែម

I. សាកល្បងឧទាហរណ៍ (ពិភពលោកនៃកណ្ឌគម្ពីរលោកុប្បត្តិ)

1. តើពាក្យថាលោកុប្បត្តិមានន័យដូចម្តេច?
2. ចូរនិយាយពីសញ្ញា ហើយនឹងការសំរេចនៃការប្រោសលោះ បង្ហាញនៅក្នុងការបង្កើតនៃព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ
3. ចូរពិភាក្សាពីការពេតិថាព្រះនៅព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិគឺជាព្រះព្រៃឯក
4. តើពាក្យថាមនុស្សនៅក្នុងរូបឆ្លុះដែលបានព្រះបានបង្កើតមានន័យដូចម្តេច?
5. តើព្រះបានបង្កើតមនុស្សលោកដោយរបៀបណា?
6. តើអត្ថន័យពិតនៃសញ្ញានៅក្នុងសួនច្បារអេនដេនមានន័យដូចម្តេច?
7. តើកណ្ឌគម្ពីរលោកុប្បត្តិចាប់ផ្តើមដោយរបៀបណា? វាចាប់ផ្តើមជាមួយការប្រោសលោះ ការរស់ឡើងវិញនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។
8. តើផែនការនៃការបង្កើតចាប់ផ្តើមនៅពេលណា? វាគឺជាផែនការដែលចេញមកដោយសារព្រះត្រៃឯក។
9. ចូរនិយាយពីការទាក់ទងរវាងការបង្កើតនៃស្ថានសួគ៍ហើយនឹងផែនដីក្នុងរយៈពេល ៦ថ្ងៃ។
10. ចូរនិយាយពីពង្សាវតារក្សត្រនៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ
11. តើពន្លឺនៅក្នុងថ្ងៃទីមួយចង្អុលបង្ហាញពីអ្វី?
12. បើសិនជាសួនច្បានអេដេនគឺជាព្រះពរ នៃព្រះពរ តើថ្ងៃឈប់សំរាកគឺជាអ្វី?
13. តើអ្វីគឺជាគោលបំណងនៃការបង្កើត?
14. តើគ្រាប់ធញ្ញជាតិនៃការបង្កាប់ក្នុងថ្ងៃទីមួយគឺជាអ្វី?
15. ហេតុអ្វីបានជាក្រុមគ្រួសារគឺជាគំរូឧទាហរណ៍នៃនរគឋានសួគ៌?
16. តើអ្វីជាសារៈសំខាន់នៃអំពើបាប?
17. តើអ្វីជាការបើកសំដែងពិតប្រាកដអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងគម្ពីរលោកុប្បត្តិ?
    1) ពូជរបស់ស្ត្រី
    2) អាវស្បែក

3) ដើមឈើនៃជីវិត

18. បន្ទាប់អ័ដាមបានបណ្តេញដេញពីសួនច្បារអេដែន តើអ្វីដែលគាត់បានរៀនពីព្រះជាលើកទីមួយ?
19. ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់មិនលើកព្រះគុណរបស់ចេញពីកាអ៊ីន?
20. តើអ្វីជាចំណុចខុសគ្នារវាងពូជរបស់កាអ៊ីននិងពូជរបស់អេបិលអំពីការជាប់ទាក់ទងគ្នា?
21. តើការរស់ឡើងកើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេច?
22. តើអ្នកណាជាអ្នកទទួលផលនៃការរស់ឡើងវិញ?
23. តើអ្វីជាមូលហេតុចម្បងនៃការជំនុំជំរះទឹកជំនន់របស់លោកណូអេ?
24. តើអ្វីជាការពិតដែលបង្ហាញថាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទបើកសំដែងតាមរយះទូកលោណូអេ?
25. តើភ្នំអារ៉ារ៉ាតជាអ្វីដែលមានអត្ថន័យដល់យើងរាល់គ្នា?
26. តើអ្វីដែលជាសាសនវិទ្យានៃសម្ពន្ធមេត្រីដើម?
27. តើមានសញ្ញាអ្វីដែលនៅក្នុងសាសនវិទ្យា?
28. តើអ្វីជាអត្ថន័យរបស់ឥន្ទធនូ នៃសញ្ញាសំរាប់យើងរាល់គ្នា?
29. តើលោកណូអេមនិយាយពីអនាគត់របស់កូនៗរបស់គាត់?
30. តើអ្វីជាចំណង់និងគោលបំណងដែលសាងសងប៉មបាបែល?
31. តើអ្វីជាលក្ខណះបីយ៉ាងនៃជិវិតរបស់លោកអ័ប្រាហាំ ជារូបភាពតាំងសញ្ញាសំរាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់?
32. អ្វីត្រូវបានទីតាំងនៃព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញ?
33. តើរបៀបបែបណាដែលសេចក្តីតាំងសញ្ញារបស់លោអ័ប្រាហាំដែលចំរើនឡើង?

1) លោកុប្បត្តិ ជំពូក ១២-

2) លោកុប្បត្តិ ជំពូក ១៥-

3) លោកុប្បត្តិ ជំពូក ១៧-

34. តើមានន័យដូចម្តេច នៃសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃលោកអ័ប្រាហាំទៅចំពោះលោកិយនេះ?

35. តើអ្វីជាសញ្ញាដែលព្រះបានដាំក្នុងចិត្តរបស់យើង?

36. តើអ្នកណាជាទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ា?

37. របៀបណាដែលសារ៉ាមិនមានជំនឿហើយនិងសើច?

38. តើអ្នកណាដែលដែលអ័ប្រាហាំបំរើនិងទទួលការឆ្លើយតមនៃកាអធិស្ថាន?

39. សំរាប់អ្វីអប្រាហាំទូលអង្វ?

40. តើអ្វីខ្លាំងភស្តុតាងប្ញេសគលរបស់ចំណងចិត្តនៃអំពើបាប?

41. តើអ្វីជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនិងជាខ្នាតគំរូ?

42. ក្នុងនាមអ៊ីស្មាអែលគួរតែចាកចេពីអ៊ីសាកជាតួរអក្សរអ្វីដែលដែលក្រិត្តវិន័យនិងដំណឹងល្អទៅវិញទៅមក?

43. តើអ្វីជាភាពរុងរឿងរបស់អប្រាហាំ?

44. តើអ្វីជាអាវុធសំរាប់យកឈ្នះលើសេចក្តីល្បួង?

45. តើអ្វីជាព្រះពរទាំងពីរបន្ទាប់អប្រាហាំបានរួចផុតពីសេចក្តីល្បួង?

46. និយាយពីរូបភាពខ្លួនឯងដោយសាភាពរតាមរយៈជីវិតលោកអ៊ីសាក។

47. តើអ្វីដែលយើងគួរតែរៀនពីគ្រួសារលោកអ៊ីសាក?

48. តើអ្វីដែលជាវិធិបិយ៉ីងាដើម្បីចេញពីភាពដូចក្មេង?

49. ហេតុអ្វីបានជាអេសាវទទួលមរតក?

50. តើអ្វីជាការសន្យាសំដៅទៅលើកាតាំងសញ្ញាជាមួយមនុស្ស?

51. តើអ្វីជាកាយវិកទាំងបីនៃព្រះពរសំរាប់កាតាំងនិងមនុស្ស?

52. រៀបរាប់ពីលក្ខណៈភាពជាអ្នកទទួលមរតករបស់យ៉ាកុប?

53. តើអ្វីទៅជាជីវិតនៃសម្ពន្ធមេត្រីរបស់មនុស្ស?

54. អ្វីជាជីវិតពិតរបស់យ៉ាកុបទទួលបទពីសោធន៍និងធេត្វិមា?

1) បទពិសោធន៏នៅបេតអែល?

2) បទពិសោធន៏នៅម៉ាហាណៃម?

3) បទពិសោធន៏នៅពេនីអែល?

4) បទពិសោធន៏នៅសិកខេម?

5) សាងសង់ឡើងវិញនូវអាសនៈរបស់បេតអែល?

55. តើលោកយ៉ូសែបបានសុបិនឃើញអ្វី?

56. តើជីវិតរបស់លោកយ៉ូសែបបង្ហាញមកជីវិតយើងរាល់គ្នាក្នុងការសង្គ្រោះនិងក្នុងប្រវត្តសាស្រ្ត?

57. តើសំដៅត្រង់ណាថាយ៉ូសែបជារូបឆ្លុះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ?

58. រៀបរាប់ទាំងបីដែលថាលោកយ៉ូសែបបានថ្វាយសេរីល្អដល់ព្រះ?

II. ការយល់ច្បាស់ពីការតាំងសញ្ញា

1. តាំងសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ- ផ្សះផ្សាត្រៃឯកព្រះវបិតានិងព្រះរាជបុត្រា

2. តាំងសញ្ញានៃការប្រព្រឹត្ត - អម្ចាស់និង អាដាម

3. តាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ - ព្រះជាម្ចាស់និងថ្ងៃចុងក្រោយហើយអ័ដាមនិងរាស្រ្តទ្រង់

1) បាបរបស់អ័ដាម លោកុប្បត្តិ ៣:១៥

2) ណូអេ លោកុប្បត្តិ៨:៧-១៧

3) អាប្រាហាំ លោកុប្បត្តិ១២:១-៣, ១៧:១-១៨

4) ម៉ូសេ លោកុប្បត្តិ និក្ខមនំ ១៩:១-១៩

5) យេរេមា យេរេមា ៣២:៣១-៣៣

6) ព្រះគ្រីស្ទ

7) គ្រីស្ទាន

8) សេចក្តីតាំងសញ្ញាថ្មី

III.និមិត្តរូបការសង្គ្រោះនឹងភាពពិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ

១. សួនច្បាអេដែន ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ អេសេគាល ១៨:១៣-១៤ ភ្នំបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ,ភ្លើងឆេះថ្ម។

២. ភ្នំអារ៉ារ៉ាត មានពះវត្តមានព្រះអម្ចាស់

៣ បមបាបែលជាកន្លែងលាក់ពួនរូបបដិមា
៤ ភ្នំស៊ីណាយជាទីអាបអោននៃព្រះ
៥ ភ្នំស៊ីយ៉ូន៉ យេរូសាឡឹមអ៊ីស្រាអែលជាកន្លែងដែលព្រះវត្តមានព្រះគង់នៅ
៦ ភ្នំសេប៊ូននៅទិសខាងនៃភ្នំ ជាអសនៈរបស់រូបដិមា(ទំនុកតម្កើង ១៩:១៣ ជាការដែលគេប្រជុំនៅភ្នំខាងជើង)។

៧ ព្រះគ្រិស្ទពោរពេញដោយព្រះវត្តមានព្រះ

៨ ពាក្យថាហាអាមាគីដុនមានលក្ខណ:ផ្ទុយគ្នារវាងពាក្យថាកូនចៀម

IV. ភាពឆ្លុះនៃព្រះវិញ្ញាណនៃសេរីល្អរបស់ព្រះ

1) លោកុប្បត្តិ ១:២ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះក៏រេរាហើយនឹងការបង្កបង្កើតនៃព្រះវិញ្ញាណ។

2) លោកុប្បត ៨:១ ការរេរានៃព្រះវិញ្ញាណគឺជាសេរីល្អនៃព្រះយេហូវ៉ា ហើយយើងបានជាសះដោយសារព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ដោយការវិនិច្ឆ័យអោយជាដោយព្រះវិញ្ញាណ។

3) ដែលដឹកនាំដោយសសរពពកនៅពេលថ្ងៃនឹងសសរភ្លើងនៅពេលយប់ ។

4) រោងឧបោសថ-ដែលមានព្រះវិញ្ញាណគង់នៅ។

5) វិហារ-ដែលមានព្រះវិញ្ញាណគង់នៅ។សាការី ១:៧ អ្នកណាដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិននៅលើផ្ទះរបស់ ដើមឈើនៃព្រះគ្រិស្ទហើយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគង់នៅ។

6) សាការី អង្គដែលជិះនៅលើសេះសរនៅក្នុងដើមលម៉ើ-ព្រះគ្រិស្ទ ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។

7) ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ១:១៤)

8) ព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានយាងមកក្នុងអំឡុងថ្ងៃបុណ្យទី៥០(កិច្ចការ ២:១-៣)

9) ព្រះវិញ្ញាណទាំងប្រាំពីបានសោយរាជ្យលើយើង(វិវរណៈ ៥:៦)

V. រាជបងល្ល័ងរបស់ព្រះ

១ សួនច្បារអេដែន

២ អាសនា

៣រោងឧបាសថ

៤ វិហារ

៥ ព្រះគ្រីស្ទ

៦ គ្រីស្ទបរិស័ទ

៧ បល្ល័ងរាជ

VI. លោកម៉ិលគីស្សាដែក

១ បញ្ហាសំខាននៃព្រះគម្ពីហេព្រើបានក្លែងការបង្រៀនថាគ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែរក្សាក្រិត្យវិន័យជាមួយនិងការជឿក្នុង
ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ។
២ជាងនេះទៅទៀតឥទ្ធិពលនៃព្រះគម្ពីហេព្រើរវាមិនទាន់មានលក្ខណៈពេញលេញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់តាមស្ថានភាពរបស់ពួកបព្វជិត ហើយព្រះយេស៊ូវមិនបានធ្វើតាមកន្លងរបស់អ៊ីរ៉ូននោះទេតែទ្រង់បានធ្វើតាមកន្លងរបស់លោកម៉ិលគីស្សាដែកគឺល្អជាងពួកប្រិទ្ធិចារខ្ពស់ៗដែលពួកគេធ្វេកិរាថ្វាយឈាមពួកគេផ្ទាល់ទៅព្រះពួកគេក្នុងវិហារដើម្បីបំពេញអោយបានការរំដោះពីព្រះពួកតែមួយ។
៣តាមការកត់ត្រាទុក្ខដូចជាមានន័យថាលោកម៉ិលគីស្សាដែកបានក្លាយជាតួរអង្គព្រះយេស៊ូវហើយគាត់ក៏មានងរជាបព្វជិត។

VII. ការបន្តហើយបន្តទៀតនៅរវាងដំណឹងល្អហើយក្រិត្យវិន័យ

1. ក្នុងការបង្ហាញឱ្យដឹងនៃព្រះគម្ពីរក្នុងការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគឺនៅកណ្តាលភាពយ៉ាងពេញលេញដោយក្រិត្យវិ
ន័យ ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ហើយនិងព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អសញ្ញាថ្មី។ នេះគឺមានលក្ខណៈមិនច្បាស់លាស់ក្នុង លក្ខណៈចន្លោះព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីហើយនឹងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ប៉ុន្តែលក្ខណៈរបស់គាត់បន្តពីព្រោះពួកគេ បានចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណដូចគ្នា។

2. ពីព្រោះអ្នកនិពន្ធជាច្រើននៃព្រះគម្ពីរបាននិយាយនៅលក្ខណៈទាំងពីនេះយើងត្រូវតែប្រព្រឹត្តតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យហើយនិងយល់ពីគេ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាដើមប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺផ្កាហើយនិងផលផ្លែ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាសេចក្តីសន្យា ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាសេចក្តីសម្រេចបំពេញ។ ភាពល្អនៃព្រះ គម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺបង្ហាញបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរថ្មីគឺបានបើកសម្តែងពីការដ៏អស្ចារ្យ។ ទោះបីជា យ៉ាងណាក_

មានលក្ខណៈល្អដូចគ្នា ផ្ទៃកហើយនិងទំព័រគឺមានភាពខុសគ្នា។ គារបរិយាយនៃព្រះគម្ពីរគឺមាន លក្ខណៈកើនឡើងជាលំដាប់ដូចគ្នា។

3. ដើម្បីឱ្យយល់ពីការទាំងនេះយើងត្រូវតែស្តាប់នូវការបង្រៀនរបស់ព្រះជាអម្ចាស់ហើយពួកសាវ័ក។

1) ការបង្រៀនរបស់អង្គព្រះយេស៊ូវគឺបានបង្ហាញពីអាណាច័ក្ររបស់ព្រះ "បានសម្រេចហើយនិងមិនទាន់ សម្រេច"។ លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រៀបធៀបលោកម៉ូសេនៃព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អ ២កូរិនថូស ៣ៈ១៣-១៦ លោកម៉ូសេបានគ្របបាំងដោយកន្សែងគ្របមុខរបស់គាត់ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះយើងយកកន្សែងរបស់យើង ហើយនិងបានឃើញព្រះភក្រ្តរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។

2) ហើយព្រះគម្ពីរ ១កូរិនថូស ១០ៈ១-៣ និយាយពីលក្ខណៈដែលវិវាទ ប៉ុន្តែពិធីជ្រមុជទឹកជាសញ្ញា ហើយពិធីជ្រមុជទឹកនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺមានលក្ខណៈដូចគ្នានៅជាកណ្តាល ពីព្រោះពួកគេចេញ មកពីព្រះគ្រីស្ទតែមួយ។

3) ព្រះគម្ពីរកាឡាទី គឺបែងចែកនិងធ្វើឱ្យឃើញនៅភាពខុសគ្នា នៅដំណឹងល្អហើយនិងក្រិត្យវិន័យ យ៉ាងជាក់ស្តែង ហើយមានក្រិត្យវិន័យដែលមិនត្រឹមត្រូវនៃការសង្គ្រោះមួយគឺដំណឹងល្អធ្វើការសង្គ្រោះ ដោយការជឿទុកចិត្ត។ ប្រហែលជាអ្នកនីតិនិយមខាងលទ្ធិសាសនាពួកសាវ័កបានបញ្ជាក់ពីការនោះ ដែលពួកទេវតាបានប្រកាសប្រាប់ ហើយមានការបង្រៀនដទៃទៀតនៅលើពិភពលោក គឺមិនបានធ្វើតាម ដោយជឿលើអង្គព្រះយេស៊ូវតែមួយ ពួកគេនិងត្រូវបណ្តាសាដោយព្រះ។ គាត់បានបញ្ជាក់នៅលក្ខណៈដែល មិនពិតប្រាកដ។

4) ទាំងអស់នេះគឺបានបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរហេព្រើរ ទោះបីពួកអ្នកធ្វើការដ៏ល្អនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ សញ្ញាចាស់ ពួកគេក៏មិនអាចប្រៀបធៀបនិងអង្គព្រះយេស៊ូវបានឡើយ។ ដំណឹងល្អដ៏អស្ចារ្យផុតរបស់អង្គ ព្រះគ្រីស្ទនិងបានដឹងច្បាស់ទៅពីក្រិត្យវិន័យនិងការជាក់ស្តែង។ ដូច្នេះហើយពួកគេគឺមានលក្ខណៈដែលមិន ត្រឹមត្រូវ។

5) លោកយ៉ូហានបានរំលឹកដល់ពួកអ្នកអាន ពីព្រោះពួកគេបានយល់ច្រឡំនៅលក្ខណៈដែលមិនត្រឹមត្រូវ។ ទោះបីជាពួកគេបានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងយ៉ាងណាក៏ដោយក៏ពួក

គេមិនទាន់មានភាពពេញលេញ ។ ដូច្នេះពួកគេត្រូវតែបំពេញគឺជាការសង្គ្រោះជាមួយនិង សេចក្តីកោតខ្លាច ហើយនិងការរញ្ជើបរញ្ជួយ។

6) អ៊ីស្មាកអែលគឺជាក្រិត្យវិន័យហើយនិងជាសាច់។ អ៊ីសាកគឺជាដំណឹងល្អហើយនិងជាព្រះវិញ្ញាណ។ នៅពេលដែលយើងបានយល់នៅទំរង់ទាំងពីហើយ យើងនិងឈរយ៉ាងមាំមួន និងអង្គុយនៅកន្លែងដែល ពេញលេញ។